BESTSELLER NEW YORK TIMES

LISA GARDNER

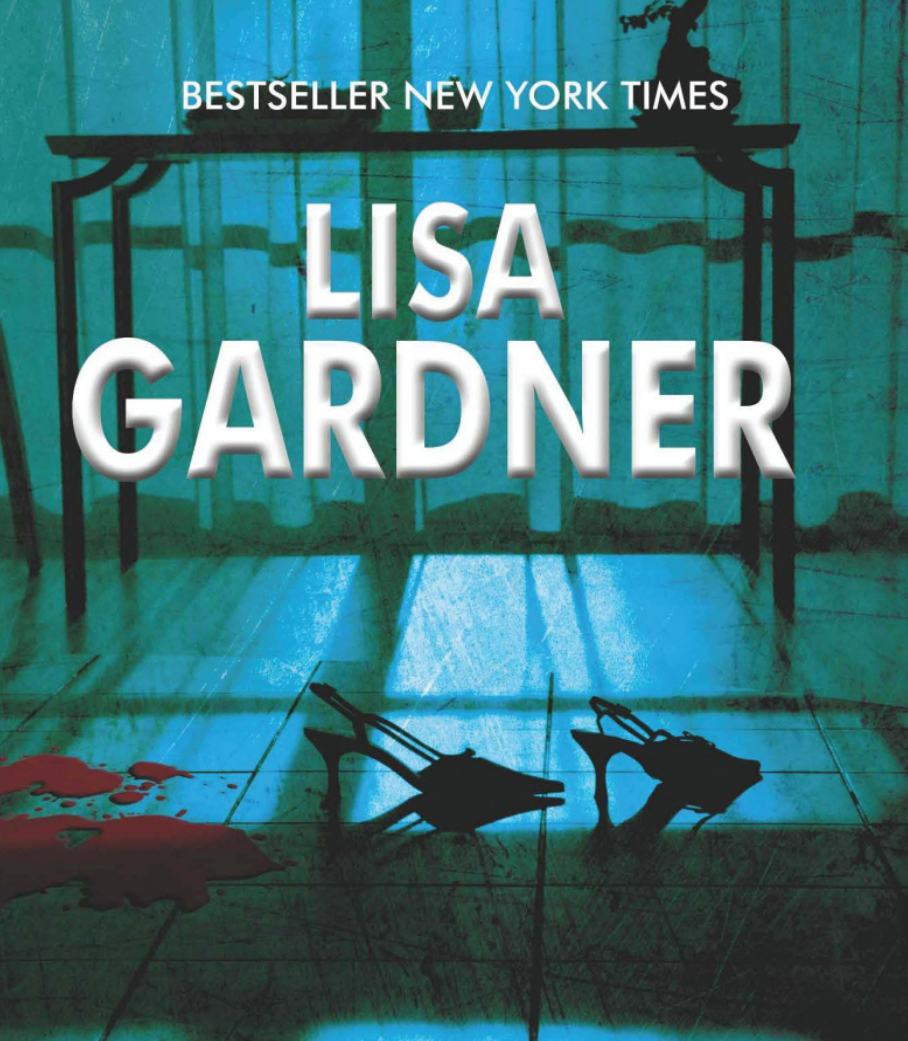

VECINUL

„Complex şi plin de suspans...”
Publishers Weekly

LISA GARDNER

VECINUL

Traducere din limba engleză
Carmen Ion

LITERA®

Lisa Gardner este o romancieră americană contemporană. Dependentă de documentare, așa cum se autodescrie, Lisa Gardner și-a fructificat interesul pentru procedurile polițienești, intrigile complexe și personajele captivante într-o serie de romane incluse de *New York Times* pe lista bestsellerurilor de suspans. Printre acestea se numără *Say Goodbye*, *Hide*, *Gone*, *Alone*, *The Killing Hour*, *The Survivors Club*, *The Next Accident*, *The Other Daughter*, *The Third Victim*, *The Perfect Husband* și *Live to Tell*. A scris, de asemenea, și romane de dragoste, sub pseudonimul Alicia Scott. Trăiește împreună cu familia ei în New England, unde lucrează în prezent la următorului său roman, *Save me*.

The Neighbor
Lisa Gardner
Copyright © 2009 Lisa Gardner, Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Vecinul
Lisa Gardner

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Ioana Oprică, Mira Velcea
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

ISBN 978-606-600-641-5

Capitolul 1

M-am întrebat mereu ce simt oamenii în ultimele lor ore de viaţă. Ştiu ei oare că va urma ceva îngrozitor? Presimt tragedia care pluteşte în aer şi îi adună în jurul lor pe cei dragi? Sau este unul dintre acele lucruri care, pur şi simplu, se întâmplă? O mamă care îşi duce la culcare cei patru copii, încercând să îşi aducă aminte cărei vecine i-a venit rândul să-i ia a doua zi pe puşti cu maşina de la şcoală, făcându-şi griji că lăsase rufele nespălate şi că soba scotea iarăşi zgomotul acela neobişnuit, pentru ca apoi să audă un scârţâit ciudat venit dinspre hol. Sau adolescenta care visează la cumpărăturile pe care le va face sâmbătă cu prietena ei cea mai bună, însă, când deschide ochii, descoperă că nu este singură în încăpere. Sau tatăl care se trezeşte brusc din somn, spunându-şi: „Ce mama dracului se petrece?“ *chiar în clipa când un ciocan îl pocneşte între ochi.*

În ultimele şase ore pe care le mai am pe lumea asta, îi pregătesc cina lui Ree. Macaroane cu brânză şi cârnăciori din carne de curcan. Apoi tai felii un măr. Ea mănâncă pulpa albă, crocantă, lăsând în urmă

coaja roşie, ce se curbează ca nişte jumătăţi de zâmbet. Îşi dă ochii peste cap – nu are decât patru ani, dar se poartă ca o fată de paisprezece. Deja ne certăm pe tema hainelor – ei îi plac fustele scurte, în timp ce eu şi tatăl ei preferăm rochiile mai lungi, ea vrea bikini, noi insistăm să poarte un costum de baie dintr-o singură piesă. Îmi închipui că, peste câteva săptămâni, o să ne ceară cheile de la maşină.

După aceea, Ree vrea să pornească la „vânătoare de comori" în mansardă. Îi spun că e vremea să facă baie. Mă rog, duş. Intrăm amândouă în vechea cadă cu picioare pe care o avem instalată la etaj, aşa cum facem încă de când era ea bebeluş. Ree săpuneşte două păpuşi Barbie şi o răţuşcă din plastic cu coroniţă de prinţesă. Eu o săpunesc pe ea. Când terminăm, mirosim amândouă a lavandă, şi toată baia, decorată cu plăci de faianţă albe şi negre, e învăluită în abur.

Îmi place ritualul de după baie. Ne înfăşurăm în nişte prosoape uriaşe, şi pe urmă ne grăbim să traversăm holul friguros până la Marele Palat din camera mea şi a lui Jason, în care ne băgăm una lângă cealaltă, cu braţele ascunse în prosoape, dar cu degetele de la picioare ieşind afară şi atingându-se uşor. Motanul nostru portocaliu, Domnul Smith, sare şi el în pat şi se uită atent la noi cu ochii lui mari, aurii, legănându-şi coada lungă.

– Ce ţi-a plăcut cel mai mult astăzi? îmi întreb fiica.

Ree îşi încreţeşte nasul, gânditoare.

– Nu-mi amintesc.

Domnul Smith se îndepărtează încet de noi, îşi găseşte un loc confortabil lângă tăblia patului şi începe să se alinte. Ştie ce are să urmeze.

– Mie cel mai mult mi-a plăcut când am venit de la şcoală şi am primit o îmbrăţişare.

Sunt profesoară. Astăzi e miercuri. Miercurea eu ajung acasă pe la patru, şi Jason pleacă în jur de cinci. Ree s-a obişnuit deja cu schimbarea de ştafetă. Tati stă cu ea ziua, mami – noaptea. N-am vrut ca nişte străini să ne crească fetiţa şi am făcut tot posibilul pentru a evita acest lucru.

– Pot să mă uit la un film? întreabă Ree.

Am învăţat-o să ceară voie. Dacă am lăsa-o, s-ar uita întruna la DVD-uri.

– Fără filme în seara asta, îi răspund pe un ton cald. Mai bine povesteşte-mi ce-ai făcut la grădiniţă.

– Unul scurt, contraatacă ea. Apoi îmi oferă, triumfătoare, soluţia: Veggie Tales[1]!

– Nici un film, repet eu, scoţându-mi mâna din prosop suficient cât să o gâdil sub bărbie.

E aproape opt seara, şi ştiu că e obosită şi că vrea cu tot dinadinsul să mă contrazică. Dar prefer să evit stările de agitaţie înaintea orei de culcare.

– Acum povesteşte-mi ce-ai făcut la grădiniţă. Ce gustare aţi avut azi?

Ea îşi eliberează, la rândul ei, braţele şi mă gâdilă sub bărbie.

– Morcovi!

– Nu, zău? O gâdil din nou, pe după ureche. Cine i-a adus?

– Heidi!

Încearcă să ajungă la subsuorile mele. Îi blochez tentativa cu îndemânare.

– Desen sau muzică?

– Muzică!

---

[1] Serial american de desene animate pentru copii, cu conţinut puternic moralizator şi având drept personaje legume antropomorfe (n.tr.)

– Vocală sau instrumentală?

– Chitară!

Şi-a scos prosopul şi sare pe mine, gâdilându-mă pe oriunde îi ajung degeţelele iuţi – ultima izbucnire de energie de dinainte de a se prăbuşi în pat, la sfârşitul zilei. Reuşesc să o ţin la distanţă, rostogolindu-mă în hohote peste marginea patului. Aterizez cu o bufnitură pe duşumeaua tare, lucru care pe ea o face să chicotească şi mai abitir, iar pe Domnul Smith – să miorlăie în semn de protest. Aşa că o zbugheşte din cameră, dornic de acum să ne vadă punând capăt ritualului de seară.

Scot din şifonier un tricou lung pentru mine şi o cămăşuţă de noapte Ariel pentru Ree. Ne spălăm pe dinţi, una lângă alta, în faţa oglinzii ovale. Lui Ree îi place când scuipăm pasta în acelaşi timp. După două poveşti, un cântecel şi o jumătate de spectacol de Broadway, reuşesc în sfârşit să o învelesc şi să o culc, cu iepuraşul strâns în braţe şi cu Domnul Smith ghemuit la picioarele ei.

Opt şi jumătate. Căsuţa în care locuim a devenit oficial a mea. Mă refugiez în faţa blatului de bucătărie. Mai iau câte o gură de ceai şi corectez lucrările cu spatele la computer, ca să evit tentaţia. Ceasul în formă de pisică, pe care Jason i l-a făcut cadou de Crăciun lui Ree, miorlăie, anunţând ora exactă. Ecoul pe care îl face bungalow-ul cu etaj din anii '50 dă impresia că spaţiul este mai mic decât în realitate.

Am picioarele reci. E martie în New England, şi zilele sunt încă friguroase. Ar trebui să-mi pun nişte şosete, dar n-am chef să mă ridic.

Nouă şi un sfert. Fac turul casei. Încui uşa din spate, verific penele de lemn proptite în toate cercevelele. La urmă, încuietoarea dublă a uşii de oţel din faţă. Locuim în South Boston, într-un cartier modest, tipic

clasei de mijloc, cu străzi mărginite de copaci şi cu parcuri frumos amenajate pentru familii. Sunt o mulţime de copii şi de gărduleţe albe.

Totuşi, verific încuietorile şi închid bine ferestrele. Şi eu, şi Jason avem motivele noastre.

După aceea, stau iar în picioare în faţa computerului; mă mănâncă palmele, pe care mi le ţin pe lângă corp. Îmi spun că ar fi cazul să mă duc la culcare. Şi că n-ar trebui să mă aşez. Conştientă, totodată, că o s-o fac probabil oricum. Puţin. Doar cât să verific câteva e-mailuri. Ce poate fi rău în asta?

În ultima clipă, descopăr în mine o voinţă de care nu mă ştiam capabilă. Închid computerul. Face şi asta parte din politica familiei: computerul trebuie închis înainte de culcare.

Ştiţi, computerul e un soi de portal, o intrare în propria casă. Sau poate că nu ştiaţi.

Nu contează, veţi afla cât de curând.

Ora zece. Las lumina aprinsă pe hol, pentru Jason. Nu m-a sunat, ceea ce înseamnă că are multă treabă. Iar asta e bine, îmi spun. Asta e, dacă are treabă, are treabă. Tăcerile dintre noi devin tot mai lungi pe zi ce trece. Lucruri de genul ăsta se întâmplă. Mai ales atunci când ai un copil mic.

Mă reîntorc cu gândul la vacanţa din februarie. Evadarea noastră, a familiei – lucrul cel mai bun sau cel mai rău din câte ni s-au întâmplat, depinde din ce unghi priveşti. Aş vrea să înţeleg. Să pricep cum stau lucrurile cu soţul meu, cu mine. Pentru că unele lucruri, odată făcute, nu mai pot fi luate înapoi şi, odată spuse, nu mai pot fi uitate.

În seara asta, nu reuşesc să pricep nimic. De fapt, de săptămâni întregi nu reuşesc să pricep nimic, şi asta mă umple tot mai mult de groază. Pe vremuri, credeam

sincer că dragostea poate vindeca de una singură orice rană. Acum ştiu că nu e aşa.

Sus, la etaj, mă opresc pe hol în faţa camerei lui Ree, pentru o ultimă verificare. Întredeschid uşa cu mare grijă şi arunc o privire înăuntru. Ochii aurii ai Domnului Smith mă fixează. Nu catadicseşte să se ridice – nici nu-l condamn. E o scenă înduioşătoare. Ree ghemuită în aşternuturile cu floricele verzi şi roz, sugându-şi degetul mare, cu cârlionţii întunecaţi ivindu-se deasupra cearşafului. Pare din nou mititică, bebeluşul pe care parcă mai ieri îl adusesem acasă, deşi, într-un fel sau altul, au trecut patru ani de atunci, şi acum se îmbracă singură, mănâncă singură şi nu scapă nici un prilej să ne împărtăşească părerile ei despre lume şi viaţă.

Cred că o iubesc.

Cred că „iubire" nu e cuvântul potrivit pentru a descrie emoţia care îmi creşte în piept.

Închid uşa încetişor şi păşesc fără zgomot spre dormitorul meu, unde mă strecor sub cuvertura albastră cu verde, cadou de nuntă.

Am lăsat uşa întredeschisă, ca să o aud pe Ree. Şi lumina aprinsă pe hol, pentru Jason.

Ritualul de seară s-a terminat. Totul este în regulă.

Mă întind pe o parte, cu perna între genunchi şi cu mâna sprijinită pe şold. Mă uit cu ochii larg deschişi la toate şi la nimic. Mă gândesc la cât de obosită mă simt, la ce tare am dat-o în bară şi că mi-aş dori ca Jason să fie acasă, dar, pe de altă parte, îmi pare bine că nu e şi că trebuie să mă decid ce să fac, numai că nu am nici cea mai vagă idee.

Îmi iubesc copilul. Îmi iubesc soţul.

Sunt o proastă.

Şi îmi aduc aminte de ceva, de un lucru la care nu m-am mai gândit de luni de zile. Nu e tocmai o amintire propriu-zisă, ci mai degrabă un parfum: petale de trandafir căzute, ofilindu-se şi putrezind în arşiţa din Georgia, în faţa ferestrei dormitorului meu. În timp ce vocea mamei pluteşte în jos, prin holul întunecat: „Ştiu ceva ce tu nu ştii".

– Şşşt, şoptesc acum.

Mâna mi se înfăşoară în jurul stomacului şi mă gândesc prea mult la lucruri pe care mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii încercând să le uit.

– Şşşt, repet.

Şi, în clipa aceea, din josul scărilor urcă spre mine un zgomot…

Mi-ar plăcea să vă pot spune că în ultimele clipe de pe lumea aceasta am auzit o bufniţă ţipând în beznă. Ori că am văzut o pisică neagră sărind peste un gard. Sau că am simţit cum mi se ridică părul la ceafă.

Mi-ar plăcea să vă spun că am presimţit pericolul şi că m-am opus din răsputeri. La urma urmelor, dintre toţi oamenii, cine altcineva decât mine ar putea să înţeleagă mai bine cât de uşor se transformă iubirea în ură şi dorinţa în obsesie? Cine, mai bine decât mine, ar fi putut prevedea totul?

Numai că n-am făcut-o. Sincer vă spun, n-am făcut-o.

Şi, Dumnezeu mi-e martor, când i s-a ivit chipul în umbra uşii, primul meu gând a fost că era la fel de chipeş ca atunci când l-am văzut prima oară şi că încă tânjeam să-i mângâi bărbia, să-mi trec degetele prin buclele lui…

Iar apoi, uitându-mă la ce ţinea în mână, mi-am spus că nu trebuie să ţip. Că trebuie să-mi protejez

fiica, odorul meu nepreţuit, adormit în celălalt capăt al holului.

A păşit înăuntru. A ridicat ambele braţe.

Vă jur că n-am scos nici un sunet.

Capitolul 2

Doamna detectiv D.D. Warren aprecia întotdeauna un bufet bun cu mâncare la discreție. Nu, nu alegea niciodată paste – o mâncare sățioasă, fără îndoială, dar adesea foarte prost servită alături de friptură. Nu, de-a lungul anilor, ea își dezvoltase o strategie bine pusă la punct: faza întâi, salatele. Nu că s-ar fi dat în vânt după salata iceberg, dar, cum era singură și obsedată de muncă, nu se obosea niciodată, la cei treizeci și ceva de ani ai ei, să țină hrană perisabilă în frigider. Așa că... da, începea cu niște legume oarecare, altfel, având în vedere obiceiurile ei alimentare, risca, Doamne ferește, să să îmbolnăvească de scorbut.

Faza a doua: carne tăiată în felii subțiri. Curcanul era acceptabil. Șunca la cuptor în sos de miere, o treaptă mai sus. Friptura de vită în sânge, medalia de aur. Îi plăcea roșie și cât se poate de crudă la mijloc. Dacă nu sălta nițel atunci când o înțepai cu furculița însemna că în bucătărie cineva comisese o crimă împotriva cărnii de vită.

Cu toate că ar fi mâncat-o oricum. Nu puteai avea cine știe ce pretenții de la un bufet suedez.

Așadar, un pic de salată, și pe urmă câteva felii subțiri de friptură în sânge. Mai nou, nenorocitul de bucătar îi îndesa cartofi ca garnitură la friptură. Peste cadavrul ei! Prefera să pescuiască din farfurie eglefin la cuptor și să ronțăie crusta sau poate trei, patru scoici în jumătăți de cochilie și gătite cu șuncă și crutoane, plus, desigur, niște creveți reci. După care să aleagă între legumele sotate și caserola cu fasole verde cu rondele de ceapă crocante deasupra. Ei bine, asta însemna o masă în toată regula.

Desertul era, evident, o parte importantă a acestui bufet. Prăjitura cu brânză intra în aceeași categorie cu cartofii și cu pastele – o eroare de novice, feriți-vă de ea! Mai bine budincă sau fursecuri cu fructe. Și, cum se zice, întotdeauna mai e loc pentru niște jeleu. Sau mousse de ciocolată. Și *crème brûlée*. Cu sos de zmeură: dinamită curată, ce să mai!

Mda, i-ar prinde bine niște *crème brûlée*.

Ceea ce îi amintea că, din păcate, nu era decât șapte dimineața, și tot ce avea în materie de mâncare în cămara apartamentului ei din cartierul North End era o pungă de făină.

D.D. s-a rostogolit în pat și, cu stomacul chiorăind, a încercat să se autoamăgească, pretinzând că era singura parte a corpului ei care tânjea după satisfacție.

Afară, dimineața se anunța cenușie. O altă zi de martie rece și geroasă. În mod normal, la ora asta ar fi fost deja în picioare și în drum spre secție, dar cu o zi în urmă încheiase o anchetă derulată pe parcursul a două luni, cu privire la o serie de

împușcături trase dintr-o mașină, în care erau implicați un cunoscut traficant de droguri și, întâmplător, o mamă care își plimba cei doi copii. Împușcăturile avuseseră loc la numai trei cvartale de secția de poliție din Roxbury, așa că pagubelor li se adăugase și ofensa adusă organelor legii.

Presa înnebunise. Localnicii organizaseră grupuri care pichetau zilnic zona și cereau măsuri care să garanteze siguranța publică.

Iar comisarul reacționase prompt, înființând un grup operativ în fruntea căruia o numise – cum altfel? – pe D.D., și asta pentru că, dintr-un motiv sau altul, o blondă drăguță era un purtător de cuvânt mai potrivit decât orice tip într-o uniformă țeapănă.

Pe D.D. nu o deranjase. La naiba, pentru asta trăia. Blițuri, cetățeni isterici, politicieni negri de supărare. Să-nceapă distracția! Încasa fără să clipească dezaprobările publicului, după care, în spatele ușilor închise, își punea echipa de anchetatori la treabă, obligându-i să lucreze într-un ritm frenetic. Un nenorocit își închipuia că putea să masacreze o întreagă familie chiar sub nasul ei? Se înșela amarnic.

Alcătuiseră o listă de posibili suspecți și începuseră să-i strângă cu ușa. Și, după șase săptămâni, dăduseră buzna într-un depozit dezafectat de lângă țărm, târându-l pe individ afară din bârlogul lui întunecat, în soarele orbitor, cu camerele de luat vederi ațintite asupra lui.

D.D. și echipa ei aveau să fie eroi timp de o zi, două, până când apărea un alt idiot, și totul o lua de la capăt. Așa mergeau lucrurile. Rahat, șters la fund, tras apa. Și din nou rahat.

A oftat, s-a întors de pe o parte pe cealaltă, şi-a trecut palma peste lenjeria de pat fină şi iar a oftat. Ar face bine să se trezească. Şi să facă un duş. Să îşi dedice ceva timp spălării rufelor şi curăţirii dezastrului care forma în clipa aceea spaţiul ei personal.

În schimb, gândurile i s-au întors spre bufet. Şi spre sex. Sexul sălbatic, în forţă, dur. În care mâinile ei să poată zăbovi pe un fund tare ca piatra. Şi braţe de oţel care să-i înconjoare şoldurile. Şi o arşiţă să îi cuprindă coapsele în timp ce unghiile sfâşiau aceleaşi cearşafuri albe şi răcoroase pe care stătea acum întinsă.

Fir-ar să fie! A dat aşternuturile la o parte şi a ieşit ţanţoşă din dormitor, doar în tricou şi în chiloţi, şi învăluită în aura fină a frustrării sexuale.

Mai întâi, avea să facă ordine în apartament. Pe urmă ieşea să alerge. După care intenţiona să mănânce o duzină de gogoşi.

S-a îndreptat spre bucătărie, a scos din frigider cutia cu boabe de cafea pentru espresso, a luat râşniţa şi s-a apucat de treabă.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea treizeci şi opt de ani. Şi aproape că trăia pentru munca ei. Ce dacă se simţea uneori cam singură, fără un soţ arătos şi doi plozi care să i se încurce printre picioare? Era prea târziu pentru asta.

A vărsat cafeaua proaspăt râşnită în micul filtru auriu şi a apăsat pe buton. Maşinăria italienească a prins viaţă cu un huruit, şi mirosul cafelei proaspete a umplut încăperea, calmând-o puţin. A scos laptele din frigider, pregătindu-se să-l bată spumă.

Cumpărase mansarda din cartierul North End cu trei luni în urmă. Mult prea pretenţioasă pentru un poliţist, dar ăsta era avantajul căderii pieţei

imobiliare din Boston. Dezvoltatorii construiau clădiri, dar piața nu reacționa. Și atunci, împătimiții de muncă, de genul lui D.D., aveau, dintr-odată, șansa unei vieți mai bune. Îi plăcea apartamentul. Deschis, spațios, minimalist. Numai bun să o facă să-și dorească să stea mai mult pe-acasă. Nu că o și făcea, dar oricum, se gândea la asta.

A terminat de preparat cafeaua cu lapte și s-a îndreptat cu pași mici spre șirul de ferestre ce dădeau spre strada animată. Era agitată, încordată. Îi plăcea vederea care se deschidea de aici. O stradă aglomerată, înțesată de oameni ocupați care alergau de colo-colo, sub ochii ei. O mulțime de vieți mărunte, fiecare cu micile sale nevoi – și nici una nu își ridica ochii spre ea, nu dădea doi bani pe ea, nu voia nimic de la ea. Era în afara serviciului, și viața mergea totuși înainte, chiar și în lipsa ei. O lecție demnă de a fi luată în seamă de o femeie ca ea.

A suflat în ceașcă, îndepărtând ușor un mic val de spumă, a sorbit de câteva ori și a simțit cum începea să se relaxeze.

N-ar fi trebuit să se ducă la nuntă. Despre asta era vorba. O femeie de vârsta ei ar trebui să boicoteze toate nunțile și petrecerile date în cinstea viitorilor nou-născuți.

La naiba cu Bobby Dodge! Tipul se înecase de-a binelea de emoție când își rostise jurămintele. Iar Annabelle plânsese, uluitor de frumoasă în rochia ei de mireasă fără bretele. Și pe urmă cățelușa Bella pășise spre altar cu două panglici aurii legate de zgardă cu o fundă uriașă.

Cum naiba să nu te emoționezi, măcar puțin? Mai ales atunci când orchestra începe să cânte și toată lumea dansează pe melodia *At Last* a Ettei

James – toată lumea în afară de tine, bineînțeles, și asta pentru că avuseseși atât de mult de lucru, încât nu apucaseși să îți găsești un însoțitor.

D.D. a sorbit iarăși din *latte*, privind încruntată în jos spre furnicarul vieților mărunte și mult prea ocupate.

Bobby Dodge se însurase. Despre asta era vorba. Își găsise pe cineva mai bun decât ea, și acum era un bărbat însurat, în timp ce ea...

La dracu', îi trebuia o partidă de sex.

Tocmai își legase șireturile la pantofii de alergare, când i-a sunat telefonul mobil. S-a uitat la numărul afișat pe ecran, s-a încruntat și a dus telefonul la ureche.

– Sergent Warren, s-a prezentat ea.

– 'Neața, sergent. Detectiv Brian Miller. Districtul C-6. Scuze de deranj.

D.D. a ridicat din umeri, așteptând. A întrebat apoi, atunci când detectivul a ezitat să continue:

– Cu ce îți pot fi de folos în dimineața aceasta, detectiv Miller?

– Păi, avem o problemă... Vocea lui Miller s-a stins din nou, și D.D. s-a pus iarăși pe așteptat.

Districtul C-6 era circa de poliție care acoperea zona South Boston. În calitate de sergent la secția omucideri, D.D. avea rareori ocazia să colaboreze cu detectivii de la C-6. Cartierul South Boston nu avea o rată prea mare a criminalității. Furturi, spargeri, jafuri, da. Crime, mai puțin.

– La ora cinci dimineața, s-a primit un telefon la dispecerat, s-a hotărât Miller într-un final să vorbească. Un bărbat a anunțat că, atunci când s-a întors acasă, a constatat că soția sa dispăruse.

D.D. a ridicat din sprâncene și s-a așezat din nou pe scaun.

– Zici că soțul a venit acasă la *cinci* dimineața?

– La cinci a anunțat dispariția. Bărbatul se numește Jason Jones. Numele îți spune ceva?

– Ar trebui?

– E reporter la *Boston Daily*. Se ocupă în mare de South Boston, dar mai scrie și despre restul orașului. Din câte se pare, lucrează mai mult noaptea – are în vizor întrunirile consiliului municipal, ședințele consiliului orășenesc și alte chestii de genul ăsta. Miercuri a fost mai întâi la stația de apă, după care a primit un telefon să se prezinte la un incendiu izbucnit într-o locuință. În fine, și-a terminat tura în jurul orei două și s-a întors acasă, unde și-a găsit fiica de patru ani dormind la ea în cameră și soția dispărută.

– OK.

– Primii polițiști ajunși la fața locului au procedat ca la carte, a continuat Miller. Au cercetat casa. Mașina era parcată în stradă, poșeta femeii și cheile se aflau pe blatul de bucătărie. Nici un semn de efracție. Doar în dormitorul de la etaj o lampă era răsturnată și lipsea o pătură albastră cu verde.

– Până aici am înțeles.

– Având în vedere circumstanțele, faptul că mama își lăsase singură fetița, polițiștii și-au sunat superiorul, care a luat legătura cu șeful meu, la secție. Și noi ne-am petrecut ultimele ore cercetând împrejurimile, verificând magazinele din zonă, sunând la prieteni și la rude, mă rog, tot tacâmul. Pe scurt, până acum, n-avem nici cea mai vagă pistă.

– Ați găsit vreun cadavru?

– Nu, doamnă.

– Pete de sânge? Amprente, semne de luptă?

– Doar o lampă răsturnată.

– Primii polițiști au verificat chiar *toată* casa? Mansarda, subsolul, debaralele?

– Facem tot posibilul!

– Poftim?

– Soțul... Nu pot să spun că ne-a interzis accesul, dar nu e tocmai cooperant.

– Of, fir-ar al naibii! Și, dintr-odată, D.D. a înțeles. A înțeles de ce un detectiv de la o secție de poliție sunase la un sergent de la omucideri pentru o femeie dată dispărută. Și de ce era exclus ca sergentul de la omucideri să își mai facă tura de jogging în dimineața aceea. Doamna Jones e o femeie albă tânără și frumoasă, nu-i așa?

– E profesoară, are douăzeci și trei de ani și e blondă. Cu un zâmbet care ar putea lumina ecranul televizorului.

– Sper că nu ai alertat colegii prin stația radio.

– De ce credeți că v-am sunat pe telefonul mobil?

– Dă-mi adresa. Ajung acolo în zece minute, detectiv Miller.

D.D. și-a lăsat pantofii de alergat în camera de zi, șortul în hol și tricoul în dormitor. Blugi, un pulover alb cu nasturi, o pereche de cizme în picioare, și era gata. Și-a fixat pagerul la curea, și-a atârnat legitimația la gât și și-a strecurat telefonul mobil în buzunarul de la spate.

Ultima oprire, pentru jacheta ei favorită din piele, de culoarea caramelului, agățată în cuierul de lângă ușă.

După care sergentul Warren a ieșit pe ușă, plecând în misiune cu aceeași plăcere dintotdeauna.

*

South Boston are o istorie lungă și interesantă, chiar și după standardele bostoniene. Mărginit pe o latură de prosperul cartier financiar și pe cealaltă de oceanul de un albastru strălucitor, a funcționat mult timp ca port, cu toate beneficiile aferente vieții într-un mare oraș. Zona a fost ocupată mai întâi de oameni aflați pe treptele de jos ale ierarhiei socioeconomice. Imigranți la limita subzistenței, în majoritate irlandezi de origine, se înghesuiau câte treizeci, cu câte o găleată pe post de closet și o grămadă de paie pline de păduchi drept saltea. O viață grea, în care bolile, epidemiile și sărăcia erau cel mai apropiat vecin.

Dând timpul înainte, după o sută cincizeci de ani, „Southie" devenise mai degrabă o atitudine decât un loc. Aici se născuse Whitey Bulger, unul dintre cei mai cunoscuți mafioți din Boston, care în anii '70 a transformat proiectele de locuințe în propriul său teren de joacă, controlând astfel o jumătate din populație și angajând cealaltă jumătate în slujba lui. Și totuși, zona a continuat să meargă înainte, fiecare îngrijindu-se de vecinii săi și fiecare generație de puști duri și șmecherași producând o nouă generație de puști duri și șmecherași. Outsiderii nu înțelegeau cum mergea treaba, iar celor din „Southie" le convenea chestia asta de minune.

Din nefericire, mai devreme sau mai târziu, orice atitudine se uniformizează. Într-un an, un eveniment major organizat în port a adus în zonă o mulțime de locuitori ai orașului. Au sosit așteptându-se să dea peste un cartier mizer, cu străzi lăsate în paragină. Însă au descoperit vederi spre ocean, nenumărate parcuri verzi și școli catolice de cea mai

bună calitate. Un cartier situat la numai zece minute de centrul Bostonului, în care cea mai dificilă alegere într-o dimineață de duminică era dacă să o iei drept înainte, spre parc, sau la stânga, către plajă.

Evident, *yuppies*[1] au apelat imediat la agenții imobiliari, și, peste noapte, vechile proiecte de locuințe au devenit apartamente de milioane de dolari, cu scară interioară și vedere la mare, iar sendvișurile cu trei felii de pâine preparate de a patra generație de localnici au început să fie vândute la un preț de cinci ori mai mare decât îndrăzniseră ei vreodată să viseze.

Comunitatea a început să se schimbe. Situația economică era alta, la fel și etniile. Parcurile rămăseseră însă tot frumoase, și străzile erau în continuare mărginite de copaci. Apăruseră câteva cafenele și baruri. Puburile irlandeze supraviețuiseră. Tot mai mulți *yuppies*. Dar la fel de multe familii cu copii. Un loc bun în care să trăiești, asta dacă ai avut inspirația să-ți cumperi casa înainte ca prețurile să o ia razna.

D.D. a folosit GPS-ul ca să ajungă la adresa indicată de detectivul Miller. S-a trezit în apropierea

---

[1] Prescurtare de la *young urban professional* (profesionist tânăr din mediul urban) sau *young upwardly mobile professional* (aprox. tânăr ambițios și mobil din punct de vedere profesional). Termenul, folosit mai ales în prima parte a anilor '80 și devenit acum relativ desuet, se referă la tineri de 20–30 de ani din pătura superioară a clasei de mijloc sau a clasei dominante care lucrează în domeniul financiar-bancar, în avocatură, mediul academic etc., fiind bine plătiți, complet absorbiți de munca lor și bucurându-se de avantajele vieții culturale sofisticate specifice marilor aglomerări urbane. (n.tr.)

apei, în fața unui mic bungalow pitoresc, zugrăvit în maro cu crem, cu un gazon ca desprins dintr-o vedere și un arțar desfrunzit în mijloc. Două idei i-au venit simultan în minte. Prima: cineva construise un bungalow în Boston? Și a doua: detectivul Miller își cunoștea bine meseria. Trecuseră cinci ore și jumătate de la apelul telefonic, și perimetrul nu fusese delimitat cu bandă, parcarea nu se umpluse cu mașini de poliție și, încă și mai bine, televiziunile nu-și trimiseseră carele de transmisiune. Casa părea liniștită, strada – la fel. Calmul proverbial de dinaintea furtunii.

D.D. a ocolit de trei ori cvartalul înainte de a parca, în cele din urmă, la câteva străzi distanță. Dacă Miller se descurcase atâtea ore fără publicitate, nu avea să fie ea cea care să-l dea de gol.

Întorcându-se spre bungalow, cu mâinile încleștate în buzunarele din față și cu umerii încovoiați de frig, l-a zărit pe Miller așteptând-o în curtea din față. Era mai scund decât și-l închipuise, cu părul castaniu rărit și cu o mustață în stilul anilor ’70. Părea genul de copoi capabil să facă o treabă excelentă lucrând sub acoperire – atât de banal ca înfățișare, încât nu îl bagă nimeni în seamă, cu atât mai puțin să observe cineva că trage cu urechea la conversații importante. Avea și tenul palid, în genul celor care își petrec o bună parte din vreme sub lumina neonului. Un funcționăraș de birou, l-a catalogat D.D., după care s-a mustrat: nu trebuia să se grăbească să emită asemenea judecăți.

Miller a traversat peluza, alăturându-i-se. A continuat să meargă în ritm cu ea, așa că D.D. i-a urmat exemplul. Uneori, munca de polițist implica și ceva teatru. Astăzi, după toate probabilitățile,

interpretau un cuplu ieșit dimineața la plimbare. Costumul maro, șifonat al lui Miller nu se prea încadra în decor, fiind un pic prea formal, însă D.D., în blugii ei mulați și jacheta de piele, arăta trăsnet.

– Sandra Jones e profesoară la școala generală, a rupt Miller tăcerea, vorbind încet și iuțind pasul în timp ce treceau de primul bloc, îndreptându-se spre apă. Predă educație civică la clasa a șasea. Am plasat doi polițiști la școală, dar nimeni nu a văzut-o de ieri, de la trei și jumătate, când a plecat de acolo. Am verificat birourile din zonă, restaurantele, magazinele locale – nimic. Farfuriile de la cină au rămas în chiuvetă. Un teanc de lucrări corectate – lângă geantă, pe blatul de bucătărie. După spusele soțului, Sandra nu începe să lucreze acasă decât după ce o culcă pe fetiță, la ora opt seara. Așadar, plecăm de la prezumția că a fost acasă, cu copilul, până pe la opt și jumătate, nouă. N-a dat nici un telefon de pe mobil după ora șase; i-am cerut operatorului lista cu apelurile.

– Are familie? Bunici, mătuși, unchi, veri? a întrebat D.D.

Soarele străpunsese, în sfârșit, stratul de nori cenușii, dar temperatura rămăsese scăzută, cu vântul aspru suflând dinspre mare și pătrunzând prin jacheta ei de piele.

– Aici n-are nici un fel de rude – tatăl ei e în Georgia, dar s-a cam înstrăinat de el. Soțul a refuzat să dea detalii, a spus doar că e o poveste veche, care n-are nici o legătură cu dispariția ei.

– Ce drăguț, cum gândesc soții în locul nostru. Și l-ai sunat pe tată?

– L-aș fi sunat dacă aș fi știut cum îl cheamă.

– Vrei să zici că individul nu ți-a spus numele?

D.D. era uimită.

Miller a clătinat din cap, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor și scoțând fuioare de abur pe gură.

– Ei bine, așteaptă să-l cunoști pe tip. Urmărești filmul ăla? Cum îi zice? Serialul cu temă medicală.

– *Spitalul de urgență?*

– Nu, celălalt, cu mai multe scene de sex.

– *Anatomia lui Grey?*

– Da, ăsta. Cum îl cheamă pe doctorul ăla? McDuff, McDevon...?

– McDreamy?

– Exact. Domnul Jones ar putea să-i fie frate geamăn. Și chestia aia cu părul ciufulit și barba ușor crescută... Îți spun eu, din clipa când știrea va ajunge în presă, tipul va primi mai multe scrisori de la fani decât Scott Peterson[1]. Aș zice că n-avem la dispoziție decât vreo douăzeci de ore pentru a o găsi pe Sandy Jones; dacă nu, o să dăm de dracu'.

D.D. a oftat din greu. Au ajuns pe mal, au cotit la dreapta și au continuat să meargă.

– Bărbații sunt atât de proști, a murmurat ea nerăbdătoare. Pentru numele lui Dumnezeu! Cam o dată pe săptămână, câte un tip bine și cu tot ce-i poftește inima încearcă să-și rezolve problemele maritale ucigându-și soția și pretinzând că a dispărut de-acasă. Și, de fiecare dată, presa...

---

[1] Scott Lee Peterson (n. 1972) a fost condamnat la moarte în 2005 pentru uciderea, cu trei ani în urmă, a soției sale însărcinate. A pretins că soția dispăruse de acasă. Cadavrul ei a fost găsit după câteva luni în apele golfului San Francisco. În prezent, Peterson își așteaptă execuția în închisoarea din San Quentin. (n.tr.)

– Am făcut un pariu. Cinci la unu că Nancy Grace va comenta procesul. Patru la unu pentru Greta Van Susteren[1].

D.D. i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Și, în fiecare săptămână, a continuat ea, poliția cheamă echipe de intervenție și o mulțime de voluntari, perie pădurile, coasta de pază mătură țărmul, și știi ce se întâmplă?

Miller a încurajat-o din priviri să continue.

– Cadavrul soției este găsit, și soțul sfârșește cu o condamnare de la douăzeci de ani la închisoare pe viață într-o pușcărie de maximă securitate. În condițiile astea, n-ai fi tentat să crezi că măcar unul dintre nenorociții ăștia ar trebui să se răzgândească și să opteze pentru divorț, oricât de demodat ar părea?

Miller n-a avut nimic de comentat.

D.D. a oftat, și-a trecut degetele prin păr, după care a oftat din nou.

– Scuze, a fost o reacție instinctivă. Spune-mi, crezi că femeia e moartă?

– Îhî, a răspuns Miller pe un ton pragmatic. După care, văzând că D.D. nu spune nimic, a adăugat în chip de explicație: Lampa spartă, pătura lipsă. Presupun că cineva i-a înfășurat trupul în pătură și l-a cărat afară. Pătura este îmbibată, probabil, de sânge, din cauza asta nu am găsit dovezi.

– Am înțeles. Și crezi că soțul a ucis-o?

Miller a scos din buzunarul jachetei maro o hârtie cu antet împăturită și i-a întins-o.

---

[1] Avocată, respectiv procuroare, devenite vedete ale unor posturi TV americane și comentatoare specializate în probleme juridice (n.tr.)

– Uite, chestia asta o să-ți placă. Deși soțul n-a fost, să zicem așa, dornic să răspundă la întrebări, ne-a oferit o relatare a modului în care și-a petrecut seara, împreună cu numele și numerele de telefon ale persoanelor care pot depune mărturie în acest sens.

– A oferit o listă de *alibiuri*? D.D. a despăturit foaia, remarcând că primul nume de pe listă era „Larry Wade, căpitanul brigăzii de pompieri", urmat de „James McConnagal, poliția statului Michigan", apoi alte trei nume, de data aceasta de la poliția din Boston. A continuat să parcurgă lista, făcând ochii tot mai mari, apoi mâinile au început să-i tremure de furia abia reținută. Mai zi-mi o dată, cine e tipul ăsta?

– Reporter. La *Boston Daily*. Azi-noapte a luat o casă foc. Susține că s-a aflat acolo, alături de toată crema poliției și a pompierilor, ca să ia notițe pentru reportaj.

– I-auzi! Și-ai apucat să-i suni pe tipi?

– Nu. Știu deja ce-o să-mi spună.

– Mda, că l-au văzut, dar de fapt nu l-au văzut, a completat D.D. Că era un incendiu și că toată lumea se afla acolo la datorie. Poate că l-a rugat pe fiecare dintre ei să-i dea o declarație, așa că de remarcat l-au remarcat toți, dar după aia s-a făcut nevăzut...

– Cam așa ceva. În ceea ce privește alibiurile, tipul e imbatabil. Dispune de vreo jumătate de duzină, furnizate chiar de oamenii noștri, care sunt siguri că l-au văzut acolo, chiar și când nu era. Ceea ce vreau să spun e să nu te lași prostită de înfățișarea lui de mascul alfa, i-a atras Miller atenția,

fluturându-şi degetul spre ea. McDreamy ăsta al nostru e şi McSmarty[1]. Nu-i în regulă, dar asta e.

D.D. i-a înapoiat foaia.

– Şi-a chemat avocatul?

Au ajuns la colţul casei şi, fără să se vorbească dinainte, s-au întors şi au luat-o înapoi. Acum mergeau împotriva vântului, şi briza le lipea hainele de corp, aducându-le mirosul apei drept în faţă.

– Nu încă. A refuzat însă să răspundă la întrebări.

– Nu l-aţi invitat la secţie?

– Ne-a cerut să-i prezentăm mandatul de arestare.

D.D. a ridicat o sprânceană, rumegând cu atenţie informaţia. McDreamy *era*, într-adevăr, McSmarty. Măcar tipul îşi cunoştea drepturile constituţionale mai bine decât majoritatea oamenilor de rând. Interesant. D.D. şi-a băgat capul între umeri, ferindu-şi faţa din bătaia vântului.

– Nici un semn de efracţie, parcă aşa ai zis?

– Nu. În plus, atât uşa din faţă, cât şi cea din spate sunt din oţel.

– Zău?

– Mda. Cu încuietori pe ambele părţi. Şi, mai mult, am găsit pene de lemn proptite în toate cercevelele.

– Nu mai spune! Şi ce a avut soţul de zis despre asta?

– E una dintre întrebările la care a refuzat să răspundă.

– Au vreun sistem de supraveghere? Poate o cameră video?

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe cele două nume: McDreamy, provenind de la adjectivul *dreamy*, însemnând „de vis“, şi McSmarty, de la *smarty* – „isteţ, şmecheraş“ (n.tr.)

– Nu și iarăși nu. Nici măcar o cameră de supraveghere a bonei. L-am întrebat.

Acum se apropiau de casă, de adorabilul bungalow din anii ’50, care, în aparență, era păzit mai strașnic decât Fort Knox.

– Încuietori pe ambele părți, a murmurat D.D. Nici o cameră video. Mă întreb dacă aranjamentul e făcut ca să țină intrușii la distanță sau pe cineva blocat înăuntru.

– Crezi că și-a abuzat soția?

– N-ar fi primul. Ai zis că au un copil, nu?

– O fetiță de patru ani. Clarissa Jane Jones. Îi spun Ree.

– Ai vorbit cu ea?

Miller a șovăit.

– Copila a stat toată dimineața la taică-său în brațe. Părea destul de afectată. Nu cred că avem vreo șansă ca tipul să ne lase să discutăm singuri cu ea, așa că n-am insistat. M-am gândit că e mai bine să îi abordez pe amândoi când vom aduna mai multe date.

D.D. a încuviințat din cap. Interogarea copiilor era o sarcină foarte anevoioasă. Unii detectivi se descurcau, alții nu. Având în vedere reticența lui Miller, bănuia că el nu se considera prea priceput la asemenea treburi. Ei bine, tocmai ăsta era motivul pentru care D.D. făcea toți banii.

– L-ați reținut pe soț? a întrebat ea.

Au urcat treptele intrării din față a bungalow-ului, apropiindu-se de un covoraș verde-deschis, pe care urarea „Bine ați venit“ era înconjurată de o mare de flori verzi și galbene. Lui D.D. i s-a părut exact genul de covoraș pe care l-ar alege o fetiță împreună cu mama ei.

– Tatăl stă cu fetița în camera de zi. Am lăsat înăuntru un agent. Altceva n-am putut să fac pentru moment.

– Pentru moment, a admis D.D., oprindu-se în fața covorașului. Ați cercetat locuința?

– În proporție de nouăzeci la sută.

– Mașinile?

– Da.

– Dar dependințele?

– Mda.

– Ați verificat magazinele din zonă, vecinii, prietenii, rudele, colegii de muncă?

– Cercetările sunt în desfășurare.

– Și nici un semn de viață de la Sandra Jones.

Miller s-a uitat la ceasul de la mână.

– La circa șase ore după primul apel telefonic al soțului, nici urmă de Sandra Jones, persoană de sex feminin, caucaziană, vârsta douăzeci și trei de ani.

– Și totuși, avem o potențială scenă a crimei în dormitorul principal al casei, un potențial martor în persoana fiicei de patru ani și un potențial suspect – soțul jurnalist. Cam asta e totul, nu-i așa?

– Da, cam asta ar fi. Miller a făcut semn spre ușa din față, dând pentru întâia oară semne de nervozitate. În ce ordine ai de gând să procedezi: casa, soțul sau copilul?

D.D. a pus mâna pe clanță. A avut o reacție instinctivă, pe care și-a cenzurat-o însă, pentru a se gândi mai bine. Primele ore după ce o persoană era dată dispărută fără urmă constituiau întotdeauna o perioadă critică în cursul unei anchete. Existau suspiciuni, dar nu și motive, poliția reținea o persoană care putea prezenta interes, fără a putea fi

însă considerată suspectul principal. Din punct de vedere legal, aveau suficientă funie pentru a se spânzura.

D.D. a oftat și, dându-și seama că nu avea să se întoarcă prea curând acasă, a luat o decizie.

Capitolul 3

Dintotdeauna m-am priceput să-i miros pe caralii. Alți tipi știu să blufeze la poker, cu o pereche de doiari în mână. Eu n-am norocul ăsta. Dar pot să-i miros pe caralii de la o poștă.

Pe primul polițist îmbrăcat în haine civile l-am remarcat la micul dejun. Tocmai îmi turnasem în castron niște cereale Rice Crispies și mă aplecam peste blatul de bucătărie din melamină mată ca să iau o înghițitură. M-am uitat pe fereastra mică de deasupra chiuvetei din bucătărie și l-am zărit, perfect încadrat în rama acoperită cu dantelă Battenberg: subiectul era un tip alb de aproximativ 1,80 metri înălțime, păr castaniu; ochi căprui; se îndrepta spre sud pe trotuarul de vizavi. Purta pantaloni de doc cu fermoar, o jachetă sport din imitație de tweed și o cămașă cu guler albastru, încheiată până sus. Pantofi maro-închis din piele lucioasă, cu tălpi groase din cauciuc negru. În mâna dreaptă ținea un carnețel cu spirală.

Curcan.

Am luat o gură de cereale, am mestecat, am înghițit și am repetat mișcarea.

Al doilea individ a apărut după circa un minut și jumătate. Mai solid, peste 1,85 metri, păr blond, tuns scurt, și tipul de maxilar cărnos, pe care indivizii sfrijiți ca mine simt imediat nevoia să-l pocnească. Purta același gen de pantaloni de culoarea pielii, tot o jachetă sport, dar din altă stofă, și o cămașă cu guler alb. Ofițerul Numărul Doi se ocupa de cealaltă parte a străzii, cea pe care locuiesc eu.

Treizeci de secunde mai târziu, mi-a bătut la ușă.

Am luat o gură de cereale, am mestecat, am înghițit și am repetat mișcarea.

Îmi pun ceasul să sune la 6.05 în fiecare dimineață, de luni până vineri. Mă trezesc, fac un duș, mă bărbieresc și îmi iau pe mine o pereche veche de blugi și un tricou jerpelit. Sunt genul de tip care preferă chiloții clasici. La fel cum aș alege la orice oră șosetele albe, lungi până la genunchi, cu trei dungi albastre la elastic. Așa am purtat și-așa am să port întotdeauna.

La 6.35, mănânc un castron de cereale Rice Crispies, pe urmă îmi spăl castronul și lingura și le pun la uscat pe prosopul de bucătărie verde pal, întins lângă chiuveta din oțel inoxidabil. La 6.50, plec spre atelierul auto din cartier, unde îmi trag pe mine salopeta albastră pătată de ulei și îmi iau locul sub capota unei mașini. Știu să îmi folosesc bine mâinile, ceea ce înseamnă că îmi pot câștiga cu ușurință traiul. Dar voi rămâne întotdeaua tipul cu capul vârât sub capotă – nu voi ajunge niciodată să stau în față și să mă ocup de clienți. Da, nu voi obține nicicând o asemenea slujbă.

Lucrez până la 18.00, cu o pauză de prânz de o oră. Ziua e lungă, dar muncitul peste program este singura modalitate de a câștiga ceva bani frumoși, și, după cum v-am zis, sunt îndemânatic și nu foarte vorbăreț, așa că pe patroni nu-i deranjează să mă aibă prin preajmă. După lucru, mă întorc acasă. Și cel mai adesea încălzesc niște ravioli pentru cină. Mă uit la televizor la *Seinfeld*. Și înainte de zece mă bag în pat.

Nu ies în oraș. Nu umblu prin baruri. Nu mă duc la film cu prietenii. Dorm. Mănânc. Muncesc. Fiecare zi seamănă cu cea dinainte. Nu trăiesc propriu-zis. Mai degrabă, exist.

Psihiatrii au un termen pentru asta: *normalitate pretinsă*.

Dar e singurul mod în care știu să trăiesc.

Iau altă înghițitură de cereale, mestec, înghit și repet mișcarea.

O nouă bătaie la ușa din față.

Luminile sunt stinse în casă. Proprietăreasa, doamna H., este în Florida, în vizită la nepoți, și n-are rost să stric bunătate de curent numai pe mine.

Las jos castronul cu cereale și lapte, însă curcanul alege fix acest moment pentru a se răsuci pe călcâie și a coborî treptele de la intrarea din față. Mă mut în celălalt capăt al bucătăriei, de unde pot să-l observ cum se duce la vecini și le bate în ușă.

Mătură. Poliția mătură strada. Venind dinspre nord. Ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva, probabil chiar pe strada mea, imediat mai sus.

Și atunci îmi amintesc lucrul acela la care n-am vrut, de fapt, să mă gândesc, dar care îmi stă pitit undeva, într-un cotlon al minții, încă de când a sunat ceasul și am intrat în baie ca să mă holbez la

propria reflexie în oglinda atârnată deasupra chiuvetei. Zgomotul pe care l-am auzit aseară, imediat după ce am închis televizorul. Lucrul acela pe care știu că nu vreau să-l știu, dar pe care acum nu mi-l mai pot scoate din cap.

Renunț la micul dejun și mă trântesc, în schimb, pe un scaun de bucătărie.

6.42. Se pare că astăzi nu va mai fi vorba despre acea normalitate pretinsă.

Astăzi va fi ceva real.

Respir greu. Inima îmi bate nebunește în piept, și îmi simt palmele cum încep să asude. Și atâtea gânduri îmi trec simultan prin minte, încât mă ia durerea de cap – aud pe cineva gemând, și asta mă derutează, până-mi dau seama că eu sunt acela.

Zâmbetul ei, zâmbetul ei așa dulce. Felul în care mă privește, ca și cum aș avea trei metri înălțime, ca și cum aș putea să cuprind toată lumea în palmă.

Și, pe urmă, lacrimile care i se preling pe obraji. „Nu, nu, nu. Aidan, te rog, oprește-te. Nu…“

Mai devreme sau mai târziu, curcanii o să îmi ia urma. Doi, trei polițiști, o întreagă echipă de intervenție năpustindu-se asupra ușii mele. De asta există tipi ca mine pe lumea asta. Pentru că fiecare comunitate trebuie să aibă câte un ticălos, și nici un om pretins normal nu poate schimba asta.

Trebuie să mă gândesc. Și să-mi fac un plan. Să plec naibii de aici cât mai repede.

Dar unde? Și pentru cât timp? N-am prea mulți bani…

Încerc să-mi controlez respirația. Să mă liniștesc. Îmi spun că totul va fi bine. Doar mă țin de program. Nu beau, nu fumez, nu mă joc pe internet. Mă duc la întruniri, nu mă bag în încurcături.

Totul ca să trăiesc normal, ca să fiu un om normal, nu-i așa?

Nimic din toate astea nu mă ajută. Revin la vechile obiceiuri, la unicul lucru de care sunt sigur că e adevărat.

Faptul că pot să mint al naibii de bine, mai ales în fața poliției.

D.D. începuse percheziția casei cu bucătăria. Dacă își întorcea capul spre stânga și arunca o privire prin cadrul ușii, putea distinge vag silueta unui bărbat așezat pe o canapea verde-închis de două locuri, acoperită cu o pătură tricotată în toate nuanțele curcubeului. Jason Jones stătea nemișcat, și sub bărbia lui era culcușit un alt cap, cu păr buclat, la fel de nemișcat: cel al fiicei sale, Ree, care părea să doarmă.

D.D. și-a impus să nu se holbeze prea mult la ei. Nu voia să atragă atenția la atât de puțină vreme după începerea jocului. Instinctul lui Miller fusese corect. Aveau de-a face cu un posibil suspect inteligent, aparent bun cunoscător al sistemului juridic. Ceea ce însemna că trebuiau să-și pună gândurile în ordine dacă voiau să adreseze întrebări relevante soțului sau potențialului martor – fetița de patru ani.

Așa că s-a concentrat asupra bucătăriei.

Aceasta, ca de altfel tot restul casei, păstra un anume farmec de epocă, dezvăluindu-și, totodată, vârsta. Linoleum crăpat, în caroruri alb cu negru. Ustensile pe care unii le-ar fi catalogat drept retro, dar pe care D.D. le găsea antice. Era o încăpere foarte mică. Blatul curbat oferea spațiu cât pentru două persoane cocoțate pe o pereche de scaune de

bar din vinilin roșu. O măsuță de salon fusese instalată în fața ferestrelor, cu un computer pe ea, în loc de alte scaune împrejur.

Asta i s-a părut interesant lui D.D. O familie de trei persoane, și totuși numai două scaune. Să fie ăsta un indiciu al relațiilor dintre ei?

Bucătăria era curată, blaturile bine șterse, singurul semn de dezordine fiind șirul de ustensile aliniate, nu foarte îngrijit, de-a lungul panoului de faianță cu plăci albe și negre – în chiuvetă se adunase un morman de farfurii murdare, în timp ce în uscător, vasele spălate așteptau să fie așezate la locul lor în dulap. Un ceas demodat de restaurant, cu o furculiță și o lingură pe post de ace, fusese montat deasupra aragazului pentru a înveseli atmosfera, în timp ce perdelușele galben pal cu desene de un galben mai aprins, în formă de ouă însorite, împodobeau partea de sus a ferestrelor. Totul vechi, dar confortabil. Cineva își dăduse, cu siguranță, silința.

D.D. a zărit un prosop de bucătărie în carouri roșii atârnat într-un cârlig și s-a aplecat să-l miroasă. Miller i-a aruncat o privire amuzată, la care ea s-a mulțumit să ridice din umeri.

Pe la începuturile carierei sale în poliție, lucrase la un caz de violență domestică – familia Daley, așa se numeau. Soțul agresiv, Pat, își forța soția, pe Joyce, să deretice zilnic casa cu scrupulozitatea întâlnită doar într-o cazarmă militară. D.D. își amintea și acum mirosul persistent de amoniac care o făcuse să lăcrimeze în timp ce străbătea cameră după cameră, până când ajunsese la cea din spate, unde, desigur, mirosul de amoniac fusese înlocuit cu cel grețos de sânge uscat. Din câte se părea, draga de Joyce nu făcuse așa cum trebuia patul în dimineața

aceea. Așa că Pat o lovise în rinichi. Joyce începuse să urineze cu sânge și, convinsă că era pe moarte, luase pușca din spatele camionului soțului ei și se asigurase că nu avea să plece singură în lumea de dincolo.

Supraviețuise însă loviturilor încasate în rinichi. Soțul, Pat, căruia explozia puștii îi zburase aproape toată fața, nu avusese același noroc.

Până acum, bucătăria i s-a părut lui D.D. ca oricare alta. Familia Jones nu avea mania ordinii, a curățeniei și a sterilizării. Încăperea era, pur și simplu, locul în care mama pregătise cina și unde farfuriile cu resturi de macaroane cu brânză încă mai așteptau în chiuvetă să fie spălate.

D.D. și-a îndreptat atenția asupra poșetei din piele neagră așezate pe blatul de bucătărie. Miller i-a întins, fără o vorbă, o pereche de mănuși din latex. Ea a dat din cap în semn de mulțumire și s-a apucat să cotrobăie prin poșetă.

A început cu telefonul mobil al Sandrei Jones. Soțul acesteia nu pretindea ca intimitatea convorbirilor să fie respectată, așa încât erau liberi să studieze telefonul după bunul lor plac. A trecut în revistă mesajele primite și istoricul apelurilor. Un singur număr i-a sărit în ochi, cel salvat cu numele de ACASĂ. Nimic special, o mamă care își verifica fiica, fără îndoială. Al doilea număr apelat frecvent era JASON MOBIL. „Soția care își suna frecvent soțul", și-a spus D.D.

Nu putea asculta mesajele vocale fără parolă, dar nu-și făcea prea mari griji. Miller avea să-i ceară operatorului de telefonie mobilă să păstreze mesajele și să plaseze o parolă de interdicție a accesului. Furnizorul reținea în baza sa de date chiar și copii

ale mesajelor șterse, informații utile pentru mințile curioase care abia așteptau să le afle. Tot Miller avea să-i ceară operatorului să depisteze, cu ajutorul releurilor, către cine își îndreptase Sandra cele mai recente apeluri, ajutând astfel la reconstituirea ultimelor evenimente dinaintea dispariției.

Cercetând restul poșetei, a mai găsit trei rujuri – în nuanțe pale de roz –, două pixuri, o pilă de unghii, un baton de cereale, un ondulator negru de păr, o pereche de ochelari de citit și un portofel cu patruzeci și doi de dolari înăuntru, un permis auto eliberat în Massachusetts, două cărți de credit, trei carduri de fidelitate la supermarket și unul la librărie. În cele din urmă, a scos dinăuntru un carnețel cu spirală în care erau diverse liste: cumpărături, drumuri de făcut, întâlniri. A lăsat carnețelul pe masă pentru a-l studia mai târziu cu atenție maximă, și l-a observat pe Miller cum dă din cap aprobator.

Lângă poșetă era un breloc cu mai multe chei. D.D. l-a ridicat, uitându-se la el întrebător.

– Starterul automat e de la Volvoul gri parcat pe alee. Două dintre chei sunt de la casă. Patru nu știm de unde, dar presupunem că măcar una e de la clasa unde predă. O să pun un agent să se ocupe de ele.

– Ați cercetat portbagajul Volvoului? a întrebat D.D. pe un ton aspru.

Miller a privit-o pieziș, vădit deranjat că nu îi acorda mai multă încredere.

– Da, doamnă. Nimic deosebit.

D.D. nu s-a obosit să-și ceară scuze. A pus jos legătura de chei și a luat vraful de lucrări de control, corectate îngrijit cu un pix cu pastă roșie. Sandra Jones le ceruse elevilor să răspundă, într-un singur paragraf, la următoarea întrebare: „Dacă ar fi să

întemeiez un sat, prima regulă pe care aș impune-o tuturor coloniștilor ar fi... și de ce".

Unii copii nu reușiseră să scrie decât o frază sau două. Vreo doi aproape că umpluseră pagina. Pe fiecare lucrare era cel puțin un comentariu, iar calificativul obținut, format dintr-o literă, era plasat deasupra, într-un cerc. Scrisul Sandrei era feminin, și unii copii căpătaseră și câte o față zâmbitoare. D.D. era convinsă că un asemenea detaliu nu i-ar fi putut trece prin cap unui falsificator. Așadar, deocamdată izbutise să confirme teoria că Sandra Jones stătuse la blatul de bucătărie și corectase lucrările elevilor – o activitate pe care, potrivit soțului, nu o începea decât după ce își ducea fetița la culcare.

Prin urmare, în jurul orei nouă seara, Sandra Jones era încă în viață, aici, în bucătărie. După care...

Privirea lui D.D. s-a fixat asupra computerului, un Dell relativ nou așezat pe măsuța cu blat roșu. A oftat.

– E deschis? a întrebat ea, abia reușind să-și mascheze dorința de a-l atinge.

– N-am verificat. N-am vrut să mă las pradă tentației, a răspuns Miller.

Chestia cu computerul era o afacere complicată. Sigur că voiau să-l examineze, dar la fel de sigur era și că pentru asta aveau nevoie de consimțământul soțului, ținând cont de dreptul său la intimitate. Trebuiau să negocieze, asta dacă aveau o bază de la care să pornească.

D.D. și-a întors privirea către scărița îngustă ce urca din spatele bucătăriei.

– Legiștii sunt deja sus? a întrebat.

– Mda.

– Unde și-au parcat dubița?

– La cinci blocuri distanță. Am considerat că nu e bine să facem prea mare tam-tam.

– Bravo, îmi place. Au cercetat scările?

– E primul lucru de care le-am cerut să se ocupe, a asigurat-o Miller. Apoi a continuat: Uite ce-i, doamnă sergent, suntem aici de la șase dimineața. La un moment dat, am avut nu mai puțin de zece agenți care au răscolit casa, verificând tot, subsolul, dormitoarele, dulapurile și tufișurile de afară. Și tot ce am observat au fost o lampă spartă și o pătură lipsă în dormitorul principal. I-am trimis pe legiști sus, ca să-și facă treaba, iar pe restul în lumea largă, fie să mi-o aducă pe Sandra Jones, fie să găsească niște probe, orice, ca să aflăm ce Dumnezeu s-a întâmplat aici. Așa că am încheiat cercetările preliminare. Și ele nu ne îndreaptă spre nici o pistă.

D.D. a oftat din nou și a început să urce scările vopsite în culoarea ciocolatei, sprijinindu-se de balustradă.

La etaj, atmosfera era la fel de tihnită ca la parter. I-a venit să se ferească atunci când părul i s-a frecat de două lustre vechi. Holul se mândrea cu o podea din lemn de esență tare în aceeași nuanță ciocolatie ca scara. De-a lungul anilor, praful intrase în colțurile cele mai ascunse ale scândurilor, și câteva ghemotoace de praf și fire subțiri de păr au plutit în aer, stârnite de pașii lui D.D. Aveau, probabil, un animal de companie, deși nimeni nu menționase până acum acest lucru.

D.D. s-a oprit atât cât să arunce o privire în spate, unde urmele de pași se amestecau în pete estompate pe podeaua prăfuită. „Bine că au verificat

mai întâi podeaua", şi-a spus ea. Apoi s-a încruntat în timp ce un alt gând i-a trecut prin minte, alertând-o instantaneu.

Aproape că a deschis gura pentru a-şi exprima temerile, dar s-a abţinut în ultima clipă. Mai bine aştepta să-şi pună toate gândurile în ordine. Dar cât mai repede posibil.

Au trecut pe lângă o cameră de baie înghesuită, decorată în acelaşi stil al anilor '50 ca bucătăria. Vizavi se afla un dormitor de dimensiuni modeste, cu un pat pentru o singură persoană, acoperit cu o cuvertură roz şi împins sub cornişa puternic înclinată. Tavanul şi cornişele fuseseră vopsite în albastru strălucitor, punctat de norişori, păsările şi fluturi. În mod cert, o cameră de fetiţă, suficient de nostimă pentru ca D.D. să simtă cum o cuprinde mila la gândul că micuţa Clarissa Jane Jones, care se dusese la culcare într-un asemenea sanctuar drăguţ, se trezise în mijlocul unui coşmar, cu un şir de oficiali îmbrăcaţi în costume închise la culoare tropăind prin casă.

D.D. n-a zăbovit prea mult în încăpere, continuându-şi drumul pe hol, spre dormitorul principal.

Doi legişti stăteau în faţa ferestrelor. Tocmai trăseseră obloanele şi cercetau camera cu lămpi cu lumini albastre. D.D. şi Miller au rămas în hol, aşteptându-i să termine, în timp ce primul tip în halat alb scana pereţii, tavanul şi podeaua, în căutarea unor urme de fluide corporale. Imediat ce petele deveneau vizibile, al doilea legist le marca printr-o tăbliţă, pentru a fi analizate ulterior. Procesul a durat circa zece minute. Patul nu fusese făcut. Fără îndoială, cearşafurile şi păturile fuseseră deja strânse şi duse la laborator pentru analiză.

Primul legist a ridicat obloanele, a aprins veioza de pe noptieră rămasă intactă şi a salutat-o vesel pe D.D.:

– Bună ziua, doamnă sergent.

– Cum merge treaba, Marge?

– Bine, ca întotdeauna.

D.D. a făcut un pas în faţă, strângând mâna lui Marge, apoi pe a celuilalt tehnician, Nick Crawford. Se cunoşteau de mult timp şi se întâlniseră de nenumărate ori în astfel de ocazii.

– Ce părere aveţi? i-a întrebat D.D.

Marge a ridicat din umeri.

– Am dat peste nişte urme. O să le testăm, bineînţeles, dar nu pare ceva deosebit. Ideea e că în fiecare dormitor din Statele Unite ai să găseşti pe undeva fluide corporale.

D.D. a încuviinţat din cap. Atunci când analizai o încăpere în căutare de fluide corporale, două feluri de indicii îţi puteau atrage atenţia: o etalare evidentă, de tipul unei pete mari pe perete sau al unei băltoace uriaşe întinse pe podea, sau dimpotrivă, absenţa totală de fluide corporale, ceea ce sugera că cineva se folosise de substanţe chimice pentru a curăţa locul ca la carte. Aşa cum bine spusese Marge, fiecare dormitor avea povestea sa.

– Care-i treaba cu veioza spartă? a întrebat ea.

– Am găsit-o pe duşumea, a răspuns Nick. Cu cioburile răspândite în jur. La prima vedere, se pare că a căzut şi s-a spart de podea, mai degrabă decât să fi fost folosită pe post de armă. Cel puţin examinarea vizuală nu a relevat nici o urmă de sânge la baza veiozei.

D.D. a încuviinţat din cap.

– Şi lenjeria de pat?

– Lipsește pătura albastră cu verde, dar restul lenjeriei pare intactă.

– Ați cercetat baia? a întrebat D.D.

– Mda.

– Periuțele de dinți?

– Am găsit două încă umede când am ajuns aici. O periuță Barbie electrică, roz, a fetiței. A doua este o Oral-B Braun electrică și, potrivit lui Jones, îi aparține soției.

– Pijamalele?

– Soțul zice că Sandra avea un tricou lung, mov, cu un puișor desenat. Care deocamdată nu e de găsit.

– Alte haine? Valizele?

– Soțul a făcut un scurt inventar. Aparent, nu lipsește nimic.

– Dar bijuteriile?

– Cele mai scumpe sunt ceasul și verigheta doamnei Jones, ambele lipsă. De asemenea, două brățări de aur, favoritele ei, pe care le purta frecvent, potrivit soțului. În cutia de bijuterii nu am găsit decât niște lănțișoare și câteva brățări făcute manual, probabil un cadou din partea fetiței. Cam asta e tot ce avea, zice soțul.

D.D. s-a întors spre Miller.

– Nici un fel de activitate pe cardul de credit, să-nțeleg?

Miller a făcut din nou figura gen „Hei, nu sunt idiot". D.D. a intrepretat-o drept un răspuns.

– Așadar, a meditat ea cu voce tare, după toate aparențele, Sandra Jones a venit ieri după-amiază de la școală, a pregătit cina pentru fetiță, a dus-o la culcare, după care s-a apucat să corecteze lucrările de control. La un moment sau altul, s-a spălat pe

dinți, și-a pus pijamaua și știm că a ajuns în dormitor, după care...

– Veioza s-a spart din cauza unei lupte? a continuat Marge ridicând din umeri. Poate o aștepta cineva, care a prins-o la înghesuială. Ceea ce ar explica absența picăturilor de sânge.

– Individul a atacat-o cu mâinile goale, a intervenit Miller. A asfixiat-o.

– Verificați pernele, a sugerat D.D. Poate a sufocat-o în somn.

– A sufocat-o sau a strâns-o de gât. Fără zgomot și fără mizerie, a admis și Nick.

– După care a înfășurat corpul în pătură și l-a târât afară din casă, a completat Miller.

D.D. a clătinat din cap.

– Nu, nu a fost târâtă. Și tocmai de aici încolo lucrurile se complică.

– Cum adică n-a fost târâtă? a întrebat Miller surprins.

– Uită-te la holul ăsta plin de praf. Se văd urmele lăsate de noi, ceea ce e o problemă, fiindcă, dacă ar fi târât cineva un corp înfășurat într-o pătură, acum ar trebui să vedem o dungă lungă din fața dormitorului până în susul scărilor. Vedeți voi vreo dâră? Deci corpul nu a fost târât.

Miller i-a aruncat o privire încruntată.

– OK, individul a cărat-o afară pe sus.

– Un individ care să care trupul înfășurat al unei femei în toată firea prin holul ăsta îngust? D.D. a ridicat, sceptică, din sprâncene. Mai întâi, ar fi trebuit să fie al naibii de puternic. Și, în al doilea rând, n-ar fi avut cum să cotească spre scară fără să lase urme.

– Dar dacă au fost doi? s-a aventurat Miller.

– De două ori mai mult zgomot și deci, un risc de două ori mai mare de a fi descoperiți.

– Atunci ce mama naibii s-a întâmplat cu pătura? a întrebat Miller.

– Nu știu, a răspuns D.D. Dacă nu cumva... Dacă nu cumva Sandra Jones nu a fost ucisă în camera asta. Poate a coborât scările. Poate se așezase pe canapea ca să se uite la televizor, și cineva a sunat la ușă. Sau poate a intrat soțul... D.D. s-a concentrat, analizând în minte toate variantele. Nu, a fost ucisă în altă parte, apoi individul a venit aici ca să ia pătura și a trântit veioza când a tras-o de pe pat. În felul acesta, totul s-a petrecut în liniște. Cu mai puține riscuri de a trezi fetița.

– Deci nici măcar nu am descoperit scena crimei, a murmurat Miller, încruntându-se în timp ce vorbea.

Crezuse că terminaseră cercetările preliminare, care în mod normal ar fi trebuit să dezvăluie urme de sânge.

S-au privit unii pe alții.

– Eu, una, votez pentru beci, a spus D.D. Atunci când se întâmplă ceva rău, dintr-un motiv sau altul, nenorocirea se petrece mai întotdeauna în subsol. Mergem?

Au coborât toți patru, trecând pe lângă camera din față; în pragul ușii, un agent în uniformă îi ținea în continuare sub supraveghere pe Jason Jones și pe fetița adormită. Jones și-a ridicat privirea în timp ce traversau antreul. D.D. i-a zărit o clipă ochii căprui, pe jumătate închiși, apoi Miller a deschis ușa, dând la iveală un șir nesigur de trepte din lemn care coborau într-un beci prăfuit, iluminat difuz de

patru becuri chioare. Se mișcau încet și cu grijă. Pentru Dumnezeu, oamenii chiar n-au idee cât de mulți polițiști cad pe scări și își frâng spinările! O situație cât se poate de jenantă pentru toți cei implicați. Pentru că, dacă e să fii rănit la datorie, măcar să te alegi cu o poveste bună de istorisit.

Ajunsă jos, D.D. a găsit un spațiu banal, tipic oricărui subsol. Fundație de piatră. Podea din ciment crăpat. În față, o mașină de spălat și un uscător de culoarea fildeșului așezate în spatele unei măsuțe vechi de cafea pe care se înghesuiau un coș de rufe din plastic și o cutie de detergent. După care urma nelipsita colecție de șezlonguri rupte, cutii vechi folosite la mutat și piese de mobilier ale copiilor care între timp crescuseră. Imediat lângă scară erau câteva rafturi din plastic pe care fuseseră depozitate, se pare, lucruri care nu mai încăpuseră în cămară. D.D. a remarcat cutii de cereale, de macaroane cu brânză, de biscuiți, de paste uscate, de supă și alte mărunțișuri de bucătărie.

Beciul era plin de praf, dar nu în dezordine. Lucrurile fuseseră proptite cu grijă de pereți, centrul podelei era liber, pentru a permite sortarea rufelor sau poate pentru o bicicletă în interior, dacă era să se ia după tricicleta roz parcată în casa scărilor.

D.D. a traversat încăperea, îndreptându-se spre casa scărilor, cercetând în drum pânzele de păianjen adunate în colțul din dreapta și stratul gros de praf strâns pe balustrada întunecată la culoare. Era clar că ușile beciului nu mai fuseseră deschise de ceva vreme, și acum, că se afla aici, începea să se îndoiască de judecata ei. Dacă ucideai pe cineva în subsol, chiar te apucai să îl urci înapoi pe scară? De ce să nu înghesui mai bine cadavrul sub vraful de cutii

sau să îl înfăşori într-un cearşaf vechi şi să-l scoţi de acolo în toiul nopţii?

A scotocit printre fragmentele disparate care făcuseră cândva parte dintr-un leagăn, dintr-un scăunel ori dintr-un cărucior pentru copii. După care a trecut la colecţia de cutii cu piese stricate de mobilier pentru grădină.

În spatele ei, Nick şi Marge cercetau podeaua cu ajutorul lanternelor, în timp ce Miller se trăsese deoparte, cu mâinile în buzunare. Explorase deja subsolul, şi acum aştepta ca şi ceilalţi să ajungă la aceeaşi concluzie trasă de el cu ore în urmă.

După numai câteva minute, D.D. se apropia deja de acest moment. Beciul părea asemănător cu bucătăria, nici prea murdar, nici prea curat. Tocmai potrivit pentru o familie de trei persoane.

Totuşi, pentru a fi ea împăcată, a verificat şi maşina de spălat şi uscătorul. Şi inima i-a sărit din piept.

– La dracu', a spus, ţinând deschis capacul maşinii de spălat şi holbându-se la pătura albastră cu verde dinăuntru.

Miller s-a apropiat grăbit, cu cei doi legişti pe urme.

– Asta e...? Nu pot să cred. Să vezi când o să pun mâna pe idioţii ăia doi care au cercetat subsolul prima oară...

– Hei, asta e pătura cu pricina? a întrebat Nick, mai mult ca să se afle-n treabă.

Marge se aplecase deja, trăgând pătura din maşina de spălat, atent să n-o târască pe podea.

– Soţul o fi spălat-o? s-a întrebat D.D. cu voce tare. Să fi avut timp să o spele, dar nu şi s-o usuce, înainte de a da telefon la poliţie? Sau soţia a fost

cea care a spălat-o, și în toate orele astea noi am umblat după cai verzi pe pereți?

Marge întindea acum pătura cu multă atenție, Nick prinzând-o de un capăt în vreme ce el o ținea de celălalt. Pătura era boțită, ca orice rufă lăsată prea mult în mașina de spălat. Mirosea vag a detergent – a proaspăt și curat. Au scuturat-o din nou, și un ghem mov și umed a căzut pe podea.

D.D. purta încă mănușile din latex, așa că ea a făcut onorurile.

– Pijamaua Sandrei Jones, presupun, a spus desfăcând tricoul mov, umed, cu un puișor desenat.

Au studiat ceva vreme cele două obiecte, în căutare de pete de un roz șters, de genul celor lăsate de stropii de sânge sau poate de lacrimi, care puteau trimite cu gândul la o posibilă înfruntare. Orice fel de indicii.

D.D. a avut din nou acea senzație neplăcută că i se arătase ceva evident, și ea nu reușea să-l vadă.

„Cine să-și fi dat osteneala să spele pătura și tricoul, pentru ca apoi să lase veioza spartă la vedere? Ce fel de femeie poate fi aceea care pleacă de acasă fără să-și ia cu ea fetița, poșeta și mașina? Și ce fel de bărbat este acela care vine acasă, descoperă dispariția soției și așteaptă trei ore înainte de a alerta poliția?“

– Mansarda, debaralele? l-a întrebat pe Miller.

Nick și Marge împătureau cuvertura pentru a o duce la laborator. Dacă suspectul nu folosise decoloranți, pătura putea prezenta urme. Au luat și tricoul mov de la D.D. și l-au băgat într-o altă pungă pentru probe.

– Nu există debarale. Iar mansarda e prea mică și plină îndeosebi cu decorațiuni de Crăciun.

– Dulapurile, frigiderele, congelatoarele, dependințele, groapa pentru grătar?

– Nimic pe toată linia.

– Desigur, portul e pe-aproape.

– Cam așa ceva.

D.D. a oftat din greu. După care a făcut o ultimă încercare.

– Mașina soțului?

– Are o camionetă. A venit cu noi și ne-a lăsat să ne uităm în spate. Dar a refuzat să descuie portiera cabinei.

– Un ticălos al naibii de prudent.

– Un tip rece, mai degrabă, a corectat-o Miller. Soția e dispărută de câteva ore, și el nu s-a obosit să sune familia sau prietenii.

Argument care a făcut-o pe D.D. să ia brusc o decizie.

– OK, a spus. Hai să vedem ce-i poate pielea domnului Jones!

Capitolul 4

Când eram micuţă, credeam în Dumnezeu. Tata mă ducea la biserică în fiecare duminică. La şcoala de duminică stăteam şi ascultam poveşti despre faptele Sale. După care ne adunam cu toţii în curtea bisericii şi mâncam ceea ce aducea fiecare: pui fript, broccoli şi tarte cu piersici.

Şi pe urmă ne întorceam acasă, unde mama îl fugărea pe tata cu un cuţit de carne, ţipând din toţi rărunchii: „Las' că ştiu eu ce-i în capul tău, omule! Că n-oi fi eu proastă să cred că târâturile alea de la biserică se aşază lângă tine doar ca să se uite pe aceeaşi carte de rugăciuni."

Şi tot aşa, duminică de duminică: părinţii fugărindu-se în jurul casei şi eu stând ascunsă în şifonierul din camera din faţă, de unde puteam auzi tot ce-şi spuneau, fără să pot vedea ce se întâmpla dacă tata se împiedica, dacă nu cotea pe unde trebuia sau cădea pe scară.

Când eram micuţă, credeam în Dumnezeu. În fiecare dimineaţă, când mă trezeam şi vedeam că tata e

încă în viaţă, interpretam asta drept un semn de la El. Abia după ce am început să cresc am priceput ce se întâmpla duminica la noi în casă. Am ajuns să înţeleg că supravieţuirea tatălui meu nu avea nimic de-a face cu voinţa lui Dumnezeu. Ci cu cea a mamei. Nu l-a omorât pentru că nu îl voia mort.

Nu, scopul ei era să-l chinuie. Să-i facă fiecare clipă un iad.

Tata a rămas în viaţă pentru că, după părerea mamei, moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru el.

– L-aţi găsit pe Domnul Smith?

– Poftim?

– L-aţi găsit pe Domnul Smith? Motanul meu. Mama s-a dus azi-dimineaţă să-l caute, da' încă nu s-a întors.

D.D. a clipit repede. Deschisese uşa din capul scărilor beciului şi se trezise faţă în faţă cu o fetiţă cu părul numai bucle şi cu un aer foarte solemn. Din câte se părea, Clarissa Jones se trezise şi preluase de acum conducerea anchetei.

– Înţeleg.

– Ree?

O voce masculină, baritonală a spart tăcerea. Ree s-a întors ascultătoare în direcţia din care venise vocea, şi D.D. şi-a ridicat privirea, descoperindu-l pe Jason Jones stând în antreu, studiindu-le.

– Îl vreau pe Domnul Smith înapoi, a repetat Ree pe un ton plângăreţ.

Jason a întins mâna, şi fetiţa a traversat camera spre el. Bărbatul nu s-a obosit să-i adreseze vreo vorbă lui D.D., ci s-a făcut pur şi simplu nevăzut în camera de zi, cu micuţa alături.

D.D. şi Miller l-au urmat. Miller a clătinat uşor din cap în direcţia agentului în uniformă care stătuse de gardă, făcându-i semn că putea să plece.

Camera de zi nu era deloc încăpătoare. O canapea micuţă, două scaune din lemn, o ladă de zestre acoperită cu milieuri din dantelă care servea şi drept măsuţă de cafea. Un televizor modest era aşezat într-un colţ, pe o etajeră din imitaţie de lemn de stejar, concepută de fapt ca suport pentru cuptorul cu microunde. Restul încăperii era ocupat de o masă de lucru pentru copii şi de un şir de dulăpioare pline cu de toate, de la sute de creioane colorate la două duzini de păpuşi Barbie. Judecând după jucării, micuţa Ree, în vârstă de patru ani, adora culoarea roz.

D.D. nu s-a grăbit cu întrebările. A cercetat pe îndelete fotografiile înrămate de pe poliţa căminului. Înfăţişau toate o copiliţă, într-o succesiune dezvăluind momentele primei alăptări, primilor paşi, primei urcări pe tricicletă. Nici un alt membru al familiei nu apărea în poze. Nici urmă de bunici, mătuşi sau unchi. Doar Jason, Sandra şi Ree.

A remarcat un instantaneu de mici dimensiuni cu un copilaş care abia mergea în picioare, trăgând de coadă un motan portocaliu foarte îngăduitor, şi a presupus că era infamul Domn Smith.

Şi-a croit drum spre cutiile cu jucării, aruncând o privire spre masă şi observând în trecere un desen pe jumătate colorat, având-o în prim-plan pe Cenuşăreasa, împreună cu doi şoricei. Nimic deosebit, a constatat D.D. Jucării obişnuite, lucruri obişnuite, mobilier obişnuit, o familie obişnuită dintr-o casă obişnuită din South Boston.

Numai că nu avea de-a face cu o familie obişnuită, altfel nu s-ar fi aflat acolo.

A trecut încă o dată pe lângă cutiile cu jucării, încercând să tragă cu ochiul la tată, fără să întoarcă totuşi capul. În mod normal, orice bărbat ar fi trebuit să fie de-acum tulburat. Soţia dispărută. Oamenii legii scotocind prin casă, vârându-şi nasul în viaţa sa intimă, luând în mână şi privind fotografiile familiei, în prezenţa fiicei de patru ani.

D.D. nu simţea compasiune pentru el. Nu simţea nimic.

Era aproape ca şi cum el nici nu s-ar fi aflat acolo.

S-a întors în cele din urmă către el. Jason Jones stătea aşezat pe canapeaua de două locuri, cu braţul petrecut pe după umărul fiicei sale docile şi cu ochii fixaţi asupra ecranului gol al televizorului. Privit aşa, de aproape, corespundea întru totul descrierii făcute de Miller. Păr des, uşor ciufulit, o umbră de barbă, linia pieptului bine pusă în valoare de cămaşa simplă de bumbac bleumarin. Bărbatul sexy, tatăl, misteriosul tip din vecini – îi întruchipa pe toţi la un loc. Visul oricărei crainice de ştiri. Iar Miller avea dreptate – dacă nu reuşeau să dea de Sandra Jones înaintea apariţiei primului car de televiziune, erau pierduţi.

D.D. a luat unul din cele două scaune din lemn, l-a tras în faţa canapelei şi s-a aşezat. Miller rămăsese undeva în fundal. O strategie mai bună pentru a aborda copilul. Doi poliţişti puteau pune presiune asupra unui adult recalcitrant. Pentru un copil tulburat, asta putea fi însă prea mult.

Privirea lui Jason Jones a trecut pe deasupra ei, oprindu-se în cele din urmă asupra chipului său, şi, fără să vrea, D.D. a simţit cum tresare.

Avea o privire goală, ca şi cum se holba în adâncurile unei nopţi fără stele. Nu văzuse o asemenea

privire decât de două ori în viața ei. Întâia dată, atunci când interogase un psihopat care rezolvase o relație nefericită de afaceri executându-și cu arbaleta partenerul și întreaga lui familie. A doua oară, în timp ce interoga o portugheză de douăzeci și șapte de ani ținută ostatică în casa de lux a unui cuplu înstărit din elita bostoniană și obligată să se prostitueze în casa lor luxoasă timp de cincisprezece ani. Femeia murise doi ani mai târziu. Se angajase în traficul aglomerat de pe autostrada Storrow. Nu ezitase nici o clipă, declaraseră martorii. Pur și simplu, apăruse brusc dintr-o curbă, în fața unei Toyota Highlander.

– Îmi vreau pisica, a spus Ree.

Se așezase acum mai drept pe canapea, îndepărtându-se puțin de tatăl ei, care nu încercase să o tragă mai aproape.

– Când l-ai văzut ultima dată pe Domnul Smith? a întrebat D.D.

– Azi-noapte. Când m-am dus la culcare. Domnul Smith doarme cu mine în pat. Îi place la mine în cameră.

D.D. a zâmbit.

– Și mie îmi place. Ai floricele și fluturași drăguți pe perdea. Ai ajutat și tu la decorarea ei?

– Nu. Nu știu să desenez. Mami și tati au făcut-o. Știți, am patru ani și trei sferturi. Ree și-a umflat pieptul. Acum sunt fetiță mare, așa că, la aniversarea mea de patru ani, am primit o cameră pentru o fetiță mare.

– Patru ani? Nu mai spune! Aș fi jurat că ai cinci, chiar șase. Ce-ți dau să mănânci? Ești foarte înaltă pentru o fetiță de patru ani.

Ree a chicotit. Tatăl n-a scos o vorbă.

– Îmi plac macaroanele cu brânză. E mâncarea mea preferată. Mama îmi face, cu condiția să mănânc și cârnăciori de curcan. Zice că am nevoie de proteine ca să cresc mare. Și la desert am voie biscuiți Oreo, dacă mănânc înainte suficiente proteine.

– Asta ai mâncat și aseară?

– Nu. Macaroane cu brânză și măr. Fără Oreo. Tati n-a avut timp să se ducă să cumpere biscuiți.

Ree a întors privirea spre tatăl ei, și, pentru prima dată, Jason Jones a părut că prinde viață. Și-a ciufulit fetița, și în ochi i se putea citi iubirea amestecată cu un aer protector. Apoi s-a uitat în altă parte, și, ca și cum ar fi apăsat pe un comutator, privirea i-a redevenit goală.

– Cine ți-a dat să mănânci aseară?

– Mami. Mami îmi dă întotdeauna să mănânc seara. Tati îmi dă să mănânc la prânz. Sendvișuri cu unt de arahide și jeleu. Fără biscuiți. N-am voie să mănânc biscuiți toată ziua.

Ree părea destul de nemulțumită.

– Dar Domnului Smith îi plac biscuiții Oreo?

Ree și-a dat ochii peste cap.

– Lui Domnu' Smith îi place *orice*. De aia e așa gras. Mănâncă întruna. Mami și tati nu vor să-i dea mâncare pentru oameni, da' lui nu-i place mâncarea pentru pisici.

– Și Domnul Smith a mâncat cu tine aseară?

– A vrut să sară pe blat. Da' mămica i-a spus să o șteargă.

– Înțeleg. Și după masă ce-ai făcut?

– Băiță.

– Ai făcut baie cu Domnul Smith? a întrebat D.D. încercând să pară mirată.

Ree a chicotit din nou.

– Nu. Domnul Smith e motan. Şi pisicile nu fac baie. Se *ling* ca să fie curate.

– Ah! Acum pricep. Atunci, cine a făcut băiţă?

– Eu şi mami.

– Mama ta se spală cu toată apa caldă? Foloseşte tot săpunul?

– Nu. Da' nu mă lasă să mă joc cu săpunul. O dată am turnat toată sticla în cadă. Să vezi câtă spumă am făcut!

– Cred că a fost un spectacol pe cinste.

– Îmi place să fac balonaşe.

– Şi mie. Şi după baie ce-ai făcut?

– N-am făcut baie. Duş.

– Scuze. Ce-ai făcut după duş?

– M-am culcat. Pot să aleg două poveşti. Cel mai mult îmi plac cele cu Fancy Nancy şi Pinkalicious. Şi pot să aleg şi două cântece. Mamei îi place să cânte *Twinkle, Twinkle Little Star*, da' acum am crescut prea mare pentru asta, aşa c-am rugat-o să cânte *Puff the Magic Dragon*.

– Mama ţi-a cântat *Puff the Magic Dragon?*

De data aceasta, D.D. era cu adevărat uimită.

– Îmi plac dragonii, a răspuns Ree.

– Hmm, înţeleg. Şi Domnul Smith ce părere a avut?

– Domnul Smith nu cântă.

– Dar îi place să asculte muzică?

Ree a ridicat din umeri.

– Îi plac poveştile. Întotdeauna se încolăceşte lângă mine când ascult poveşti.

– Şi pe urmă mama ce face? Stinge lumina?

– Îmi lasă aprinsă o veioză. Ştiu că am patru ani şi trei sferturi, da' îmi place să adorm cu veioza aprinsă. Poate... nu ştiu... poate când o să am cinci

ani... sau poate treizeci, n-o să mai am nevoie de veioză.

– OK. Deci, te-ai culcat. Şi Domnul Smith a stat cu tine...

– Doarme la picioarele mele.

– OK.

Doarme la picioarele tale. Veioza a rămas aprinsă. Mămica a stins celelalte lumini, şi pe urmă...

Ree i-a aruncat o privire.

– S-a întâmplat ceva în timpul nopţii, Ree? a întrebat D.D. pe un ton liniştit.

Ree a continuat să se holbeze la ea.

– Ai auzit vreun zgomot? Oameni vorbind? Uşa de la camera ta deschizându-se? Când a plecat Domnul Smith de lângă tine?

Ree a scuturat din cap. Acum nu se mai uita la D.D. După o clipă, s-a cuibărit din nou la pieptul tatălui, strângându-i cu putere mijlocul cu braţele ei subţiri. Jason şi-a pus ambele mâini pe după umerii ei, privind-o impasibil pe D.D.

– Gata, a spus.

– Domnule Jones...

– Gata, a repetat el.

D.D. a oftat şi a numărat până la zece, trecându-şi în revistă opţiunile.

– Poate aveţi o rudă sau vreun vecin care să stea o vreme cu Clarissa, domnule Jones.

– Nu.

– Adică nu aveţi pe nimeni la care să apelaţi sau nu vreţi să o faceţi?

– Noi suntem singurii care au grijă de fetiţa noastră, doamnă detectiv...

– Sergent. Sergent D.D. Warren.

Jason nu a clipit la auzul funcţiei.

– Noi suntem singurii care au grijă de fetița noastră, sergent Warren. Ce rost are să faci copii, dacă îi lași pe alții să ți-i crească?

– Domnule Jones, sunt convinsă că înțelegeți că, dacă dorim să îl găsim pe... Domnul Smith... atunci vom avea nevoie de mai multe informații și mai multă cooperare din partea dumneavoastră.

Bărbatul nu a răspuns, strângându-și și mai tare fetița la piept.

– Avem nevoie de cheile de la camioneta dumneavoastră.

Nici un răspuns.

– Domnule Jones, a repetat D.D. impacientată. Cu cât stabilim mai repede unde *nu se află* Domnul Smith, cu atât mai repede o să dăm de ea.

– De *el*, a corectat-o cu voce înăbușită Ree, lipită de pieptul tatălui ei. Domnul Smith e *băiat*.

D.D. s-a mulțumit să tacă, continuând să-l sfredelească pe Jason Jones cu privirea.

– Domnul Smith nu e în cabina camionetei, a spus Jason pe un ton calm.

– De unde știți?

– Pentru că nu l-am găsit când m-am întors acasă. Și, ca să fiu sigur, am cercetat mașina eu însumi.

– Cu tot respectul, domnule, asta era treaba noastră.

– Domnul Smith nu e la mine în camionetă, a repetat Jason cu aceeași voce calmă. Și, până veți obține un mandat de percheziție, va trebui să mă credeți pe cuvânt.

– Există judecători dispuși să emită un mandat de percheziție numai pe baza refuzului dumneavoastră de a colabora cu organele de anchetă.

– Atunci presupun c-o să vă întoarceți repede, nu-i așa?

– Vreau acces la computer, a spus D.D.

– N-aveți decât să vorbiți cu același judecător pentru asta.

– Domnule Jones, *motanul* dumneavoastră a dispărut deja de șapte ore. Nu știm nimic deocamdată despre ea...

– El, s-a auzit iar vocea înăbușită a lui Ree.

– *El*. Nu e prin vecini și nici în celelalte locuri frecventate în mod obișnuit de... pisici. Problema devine tot mai gravă. Nu pot decât să presupun că vreți să ajutați la găsirea... *lui*.

– Îmi iubesc pisica, a spus Jones liniștit.

– Atunci, permiteți-ne accesul la computer. Cooperați cu noi ca să putem rezolva chestiunea aceasta cât mai bine și cât mai repede cu putință.

– Nu pot.

– Nu puteți? a izbucnit D.D. Nu puteți sau nu vreți?

– Nu pot.

– Și de ce, mă rog, domnule Jones?

Bărbatul i-a aruncat o privire.

– Pentru că și mai mult îmi iubesc fiica.

O jumătate de oră mai târziu, D.D. se îndrepta alături de detectivul Miller spre mașina ei. Luaseră amprentele lui Jason Jones și ale Clarissei Jones. Așa era procedura standard: pentru a determina dacă în casă se aflau amprentele unor străini, trebuiau mai întâi să le identifice pe cele ale locatarilor. Jones își întinsese de bunăvoie mâinile, după care ajutase la amprentarea Clarissei, care luase toată povestea drept o mare aventură. Cel mai probabil, bărbatul

își dăduse seama că acel unic act de cooperare n-avea să-l coste decât prea puțin – la urma urmei, prezența amprentelor sale în toată casa n-avea cum să fie considerată suspectă.

Jason Jones se spălase apoi pe mâini. După care se îngrijise de mânuțele lui Ree. Și îi dăduse practic afară din casă pe polițiști. Fiica lui avea nevoie de odihnă, declarase el, și cu asta, basta. Îi conduse, pe fiecare în parte, până la ușă. Fără să întrebe: „Ce aveți de gând să faceți mai departe ca să-mi aduceți înapoi soția?“ Fără să spună: „Vă rog din suflet, voi face tot ce e omenește posibil ca să vă ajut“. Sau: „Hai să organizăm o patrulă și să răscolim tot cartierul, până o s-o găsim pe frumoasa și iubita mea soție“.

Nu, nu era genul. Fiica lui trebuia să tragă un pui de somn. Asta era!

– Rece? Un tip rece, așa ai zis? a mârâit D.D. Mai degrabă, Domnul Arctic. E clar, Jason Jones n-a auzit în viața lui de încălzirea globală.

Miller a lăsat-o să bombăne.

– Copila știe ceva. Ai remarcat că n-a zis nimic în momentul când am întrebat-o ce s-a întâmplat după ce s-a culcat? A auzit sau a văzut ceva. Nu știu. Dar avem nevoie de un inspector judiciar specializat în anchetarea copiilor. Și repede. Cu cât stă mai mult pe lângă tătic, cu atât îi va fi mai greu să-și amintească niște adevăruri neplăcute.

Miller a încuviințat din cap.

– Sigur, va trebui să smulgem permisiunea tatălui și pentru interogarea fetiței, și, nu știu de ce, dar nu sunt deloc sigură că o să ne-o acorde. Fascinant, nu crezi? Gândește-te: soția dispare în toiul nopții, și, în loc să colaboreze cu noi sau să ne pună

întrebări pertinente cu privire la modul în care vom proceda ca s-o găsim, Jason Jones stă pe canapea și tace chitic. Nu e deloc șocat, nici surprins sau disperat să obțină cât mai multe informații. Ar fi fost de așteptat să-și fi sunat prietenii și rudele. Să fi căutat fotografii recente cu soția, pe care să ni le dea ca să răscolim cartierul. Ar fi trebuit măcar să găsească pe cineva care să stea cu fiica, pentru ca el să ne poată ajuta personal. Tipul ăsta... Parcă i-ar fi apăsat cineva un comutator în creier. Atât e de absent.

– Faza de negare, a încercat Miller să ofere o explicație, târșâindu-și picioarele pe lângă ea.

– Va trebui să procedăm mai dur, a declarat D.D. Du-te să obții un mandat de percheziție pentru camioneta lui Jason Jones și înaintează o depoziție care să ne permită accesul la computer și la lista apelurilor telefonice primite de soție. La naiba, cred că ar fi bine să punem sechestru pe toată casa. Pun pariu că asta l-ar înnebuni pe Jason Jones.

– Ar fi dificil pentru fetiță.

– Mda. Ei bine, aici e clenciul.

Dacă declarau casa scenă a crimei, Jason și fetița ar fi fost obligați să o părăsească. Să-și facă bagajele și să se mute la vreun hotel, sub escorta poliției. D.D. s-a întrebat cum ar reacționa micuța Ree dacă ar fi nevoită să renunțe la oaza ei de liniște pentru o cameră ieftină de hotel, cu covoare maro și miros stătut de tutun impregnat de ani de zile în pereți. Era o perspectivă neplăcută, care nu-i surâdea lui D.D. Dar imediat i-a venit o altă idee.

S-a oprit din mers și s-a întors spre Miller atât de brusc, încât aproape că s-a ciocnit de el.

– Dacă îi mutăm pe Jason și pe Ree din casă, va trebui să însărcinăm niște agenți să îi țină non-stop sub supraveghere. Ceea ce înseamnă că ne vor rămâne mai puțini oameni care să o caute pe Sandra Jones, și atunci vom încetini mersul anchetei, și asta exact în perioada când ar trebui să facem tot ce putem ca să accelerăm ritmul. Tu știi asta. Eu știu. Dar Jason nu știe.

Miller a privit-o încruntat, mângâindu-și îndelung mustața.

– Judecătoarea Banyan, a spus D.D. reluându-și mersul, de data aceasta mult mai precipitat. Putem să pregătim de pe acum depozițiile și să le depunem în fața judecătoarei până la prânz. Să obținem mandate pentru computer, camionetă și, la naiba, pentru declararea casei drept scenă a crimei. Să-l punem la pământ pe Domnul Arctic.

– Stai puțin. Dar tocmai ai zis că...

– Și să sperăm, l-a întrerupt D.D. plină de convingere, că domnul Jason Jones, nevoit să aleagă între a-și părăsi locuința și a lăsa un inspector judiciar să îi chestioneze copilul, va opta pentru interogatoriu.

D.D. s-a uitat la ceasul de la mână. Era abia trecut de ora 12, dar stomacul îi chiorăia, anticipând prânzul. Și-a amintit fantezia din dimineața aceea, cu bufetul cu mâncare la discreție, și s-a enervat instantaneu.

– Vom avea nevoie de mai mulți oameni pentru a executa mandatele, a adăugat ea.

– Am înțeles.

– Și va trebui să ne gândim la alte modalități de a lărgi aria de cercetare, fără a atrage atenția presei.

– Am înțeles.

Ajunseseră în fața mașinii ei. D.D. s-a oprit doar cât să-l privească pe Miller drept în ochi și să ofteze adânc.

– Cazul ăsta e o porcărie, a declarat.

– Știu, a răspuns Miller amabil. Nu te bucuri că te-am sunat?

Capitolul 5

Era 11.59 când Jason a reuşit, în sfârşit, să scape şi de ultimul reprezentant al legii. Mai întâi s-a retras sergentul, urmat de şeful detectivilor, de tehnicienii legişti şi de agenţii în uniformă. Nu rămăsese decât un ofiţer în haine civile, care supraveghea casa, fără să se ascundă, dintr-un Ford Taurus maro parcat în faţă. Jason îl putea zări pe fereastra din bucătărie: omul privea drept înainte şi căsca, sorbind la răstimpuri din cana de cafea de la Dunkin' Donuts.

După un minut, Jason s-a îndepărtat de fereastră, conştient de faptul că avea din nou întreaga casă la dispoziţie şi aproape copleşit de povara faptului că nu ştia ce să facă.

Ree se holba la el, cu ochii ei mari şi căprui, atât de asemănători cu ai mamei.

– Prânzul, a spus Jason tresărind uşor la auzul propriei voci răguşite. A venit vremea prânzului.

– Tati, ai cumpărat biscuţi Oreo?

– Nu.

Fetița a oftat adânc, întorcându-se totuși spre bucătărie.

– Poate ar trebui s-o suni pe mami. Dacă îl caută pe Domnul Smith și a ajuns la vreun magazin, poate să cumpere ea niște biscuiți.

– Da, poate, a spus Jason, reușind să deschidă ușa frigiderului, deși mâna începuse să-i tremure violent.

A trecut peste ritualul prânzului ca un robot. A găsit pâinea din făină de grâu și a scos feliile întregi, așezându-le pe farfurie. A amestecat untul natural de arahide și a întins jeleul. A numărat patru morcovi, a ales câțiva struguri verzi. A pus totul pe o farfurie desenată cu margarete, neuitând să taie sendvișul pe diagonală, așa cum îi plăcea fetiței.

Ree trăncănea întruna despre fuga Domnului Smith, despre faptul că motanul urma, fără îndoială, să se întâlnească cu Iepurașul Peter și poate se întorceau acasă împreună cu Alice cea din Țara Minunilor. Era la vârsta când confunda ușor realitatea cu fantezia. Moș Crăciun era un personaj real, Iepurașul de Paști era prieten bun cu Zâna Măseluță și nu exista nici un motiv pentru care Clifford, câinele cel mare și roșu, să nu se joace cu Domnul Smith.

Era un copil precoce. Debordând de energie, speranțe mari și pretenții uriașe. Era în stare să o țină tot într-un scandal vreme de nu mai puțin de patruzeci și cinci de minute dacă șosetele nu aveau nuanța potrivită de roz. Și își petrecuse o întreagă dimineață de sâmbătă refuzând să iasă din cameră, furioasă că Sandra cumpărase perdele noi la bucătărie fără să o consulte și pe ea.

Şi totuşi, nici Sandra şi nici Jason nu se plângeau de toanele ei.

O priveau, şi amândoi vedeau în ea copilăria de care ei nu avuseseră parte. Vedeau inocenţa, speranţa şi încrederea. Se desfătau cu îmbrăţişările pe care fetiţa li le acorda cu atâta generozitate. Trăiau pentru a-i auzi râsul molipsitor. Şi hotărâseră încă de la început că Ree urma să fie pe primul plan. Şi că pentru ea aveau să facă orice.

Orice.

Jason a aruncat o privire către maşina fără însemnele poliţiei parcată în faţa casei şi, instinctiv, şi-a încleştat pumnii, însă apoi s-a controlat.

– E drăguţă.

– Domnul Smith e băiat, l-a corectat Ree fără să se gândească.

– Nu despre Domnul Smith vorbeam. Despre poliţistă. Are păr frumos.

Jason s-a întors spre fetiţă. Ree era mânjită cu unt de arahide pe un obraz şi cu jeleu pe celălalt. Şi se uita din nou la el cu ochii ei mari, căprui.

– Ştii că mie poţi să îmi spui orice, a zis el pe un ton liniştit.

Ree şi-a aşezat sendvişul pe farfurie.

– Da, tati, ştiu, a spus fetiţa, fără să se mai uite însă la el. A mestecat cam fără chef două boabe de strugure, apoi le-a rearanjat pe celelalte pe farfurie într-un cerc, în jurul petalelor albe de margaretă. Crezi că Domnul Smith este în regulă?

– Pisicile au nouă vieţi.

– Nu şi mămicile.

Bărbatul n-a ştiut ce să răspundă. A încercat să deschidă gura, să spună câteva cuvinte vagi de încurajare, dar n-a reuşit. Era perfect conştient de

faptul că mâinile îi tremurau din nou convulsiv și că se răcise undeva, înăuntrul său, într-un loc ce probabil nu avea să se mai încălzească niciodată.

– Am obosit, tati, a spus Ree. Vreau să fac nani.

– OK.

Au urcat împreună scările.

Jason a privit-o pe Ree cum se spăla pe dinți. Se întreba dacă asta făcuse și Sandy.

I-a citit două povești, stând pe marginea pătuțului ei. Întrebându-se dacă asta făcuse și Sandy.

I-a cântat un cântec, a învelit-o cu pătura și a sărutat-o pe obraz. Întrebându-se dacă asta făcuse și Sandy.

Tocmai ajunsese la ușă, când a auzit-o pe Ree spunând ceva și s-a întors spre ea. Cu brațele încrucișate pe piept și cu pumnii strânși ascunși sub coate, pentru ca Ree să nu-i vadă mâinile tremurând.

– Nu stai cu mine, tati? Până când adorm?

– Sigur.

– Mami mi-a cântat *Puff the Magic Dragon*. Îmi amintesc că aseară mi-a cântat *Puff the Magic Dragon*.

– Bine.

Ree s-a foit sub pătură.

– Crezi că l-a găsit pe Domnul Smith? Crezi că se întoarce acasă?

– Așa sper.

Într-un târziu, fetița și-a găsit locul în pat.

– Tati, a șoptit. Tati, am un secret.

Bărbatul a răsuflat adânc, forțându-se să vorbească pe un ton lejer.

– Zău? Atunci ține minte Clauza lui Tati.

– Clauza lui Tati?

– Sigur, Clauza lui Tati. Orice secret ai avea, ai voie să i-l spui tăticului. Pentru că el va ține secretul.

– Tu ești tăticul meu.

– Da, și te asigur că știu să păstrez foarte bine secretele.

Ree i-a zâmbit. După care, ca fata mamei ce era, s-a întors pe o parte și a adormit, fără să mai adauge nimic.

Bărbatul a așteptat cinci minute, apoi s-a strecurat pe ușă și a coborât cu mare greutate scările.

Ținea fotografia într-un sertar al dulapului de bucătărie, unde mai erau o lanternă, șurubelnița verde, lumânările rămase de la torturile aniversare și o jumătate de duzină de inele pentru pahare de vin pe care nu le folosiseră niciodată. Sandra obișnuia să-l tachineze în privința micii fotografii fixate într-o ramă aurită ieftină.

„Pentru numele lui Dumnezeu, e ca și cum ai ține ascunsă o poză a iubitei din liceu. Pune-o pe polița șemineului, Jason. E un fel de membru al familiei. Nu mă deranjează."

Însă femeia din poză nu îi era rudă. Era bătrână – optzeci, nouăzeci de ani, nu mai ținea minte. Stătea într-un balansoar, cu silueta ei minionă, ca de turturică, aproape îngropată în maldărul de haine voluminoase la mâna a doua: o cămașă bărbătească din flanel bleumarin, o pereche de pantaloni de catifea maro, strânși cu o curea și aproape acoperiți cu totul de un vechi veston militar. Zâmbea, în felul acela larg și vesel al celor vârstnici, de parcă avea și ea un secret, însă al ei era mai mare ca al lui.

Îi adorase zâmbetul. Îi adorase râsul.

Nu îi era rudă, însă, pentru foarte mult timp, fusese singura persoană de pe lume care îl făcuse să se simtă în siguranță.

A luat fotografia. A strâns-o la piept ca pe un talisman, apoi picioarele i-au cedat, și s-a prăbușit pe podeaua din bucătărie. A început din nou să tremure. Mai întâi mâinile, după aceea brațele și pieptul, convulsiile traversându-i coapsele, genunchii, gleznele și fiecare deget de la picioare.

Nu a plâns. N-a scos nici un sunet de protest.

Dar se cutremura atât de tare din toate încheieturile, încât, a avut senzația că trupul îi era pe cale să se dezmembreze, carnea să îi zboare de pe oase și oasele să se sfărâme în mii de bucăți.

– Fir-ar al naibii, Sandy, a spus, odihnindu-și capul care-i zvâcnea pe genunchii la fel de tremurători.

Apoi și-a dat seama, cu oarecare întârziere, că era cazul să se ocupe de computer.

Telefonul a sunat zece minute mai târziu. Jason n-avea chef să discute cu nimeni, însă apoi s-a gândit, destul de stupid, că poate era Sandy care îl suna... de undeva... Așa că a răspuns.

Nu era soția. Era o voce masculină, care l-a întrebat:

– Ești singur acasă?

– Cine e?

– Fetița e cu tine?

Jason a închis.

Telefonul a sunat din nou. A văzut afișat același număr. De data asta, a lăsat mesajul să fie preluat de robot. A auzit aceeași voce bubuitoare.

– Iau asta ca pe un răspuns afirmativ. În curtea din spate, în cinci minute. O să vezi, o să vrei să vorbești cu mine.

După care bărbatul a închis.

– Du-te dracului! a spus Jason în bucătăria goală.

Vorbe fără sens, dar care l-au ajutat să se simtă un pic mai bine.

A urcat la etaj ca să vadă ce făcea Ree. Era băgată aproape cu totul sub pătură, dormind adânc. A căutat instinctiv din priviri ghemotocul de blană arămie, încolăcit la picioarele fiicei sale. Locul era gol, și a simțit aceeași durere surdă în inimă.

– Fir-ar al naibii, Sandy, a murmurat iar, obosit, după care și-a luat haina și a pășit în curtea din spatele casei.

Bărbatul care telefonase era mai tânăr decât se aștepta. Douăzeci și doi, poate douăzeci și trei de ani. Înalt și slab – silueta unui puști care încă nu se împlinise și nici nu avea probabil să o facă până pe la treizeci și ceva de ani. Escaladase gardul alb care înconjura curtea.

A sărit jos și a făcut câțiva pași repeziți în față, mișcându-se ca un pui de Golden Retriever cu labe lungi și zvelte și cu blana blondă, moale fluturându-i pe spate. S-a oprit în clipa când l-a zărit pe Jason, apoi și-a șters palmele de blugi. Afară era frig, și nu purta decât un tricou alb cu un imprimeu negru decolorat, și fără nici o jachetă peste. Nu dădea semne că ar fi fost deranjat de aerul răcoros de martie.

– Hmm, e un curcan în față, supraveghează casa. Sigur l-ai văzut. Deși se preface că n-are nici o treabă cu tine, a spus puștiul, ca și cum asta explica totul.

Jason a observat că avea o bandă elastică verde în jurul încheieturii și că trăgea de ea absent – un tic nervos, probabil.

– Cine ești?

– Un vecin, a răspuns puștiul. Stau la cinci case mai jos. Mă numesc Aidan Brewster. Nu ne-am mai întâlnit.

Plici, plici, plici.

Jason l-a privit tăcut.

– Îmi... îmi place să nu mă fac remarcat, a precizat puștiul, ca și cum asta explica totul.

Jason l-a privit tăcut.

– Soția ta a dispărut de acasă, a declarat puștiul.

Plici, plici.

– Cine ți-a spus?

O ridicare din umeri.

– Nu trebuia să-mi spună nimeni. Curcanii perie zona, în căutarea unei femei dispărute. Un detectiv s-a instalat în mașină și așteaptă în față, așa că e clar unde e problema. Tu ești acasă. La fel și copilul. Înseamnă că nevasta e cea dată dispărută.

A dat să tragă din nou de elastic, însă de data aceasta s-a controlat, lăsându-și brațele să atârne pe lângă corp.

– Ce vrei? a întrebat Jason.

– Tu ai ucis-o?

Jason l-a fixat cu privirea.

– Ce te face să crezi că e moartă?

Puștiul a ridicat din umeri.

– Așa merg lucrurile. O femeie albă, mamă a unu, doi sau trei copii, dată dispărută. Presa prinde de veste, se organizează patrule de căutare, cartierul e luat la puricat. Și pe urmă, între o săptămână și

trei luni, cadavrul e descoperit într-un lac, într-o pădure, în congelatorul uriaș din garaj. Presupun că nu ții în casă butoaie dintr-alea de plastic, mari și albastre, nu?

Jason a scuturat din cap.

– Dar drujbe? Grătar de grădină?

– Am o fetiță. Chiar dacă aș avea asemenea lucruri în casă, prezența unui copil mic mi-ar reduce sfera de acțiune.

Puștiul a ridicat din umeri.

– Asta n-a părut să-i împiedice pe alții.

– Ieși afară din curtea mea!

– Nu încă. Trebuie să știu. Ți-ai ucis soția sau nu?

– Ce te face să crezi că ți-aș spune?

Puștiul a ridicat din umeri.

– Nu știu. Nu ne cunoaștem, dar m-am gândit că n-ar fi rău să te-ntreb. E important pentru mine.

Jason s-a holbat la el îndelung. Și s-a trezit că spune:

– N-am ucis-o.

– Bine. Nici eu.

– O cunoști pe soția mea?

– Păr blond, ochi mari, căprui, zâmbet cam ciudat, nu-i așa?

Jason l-a fixat din nou cu privirea.

– Mda.

– Vezi. Ce ți-am spus? N-am cunoscut-o, dar am zărit-o prin curte.

Puștiul a început să tragă iar de banda elastică verde.

– De ce-ai venit aici? a întrebat Jason.

– Pentru că nu eu ți-am ucis soția, a repetat puștiul. S-a uitat la ceasul de la mână. Dar într-o

oră, maxim în patru, poliția va ajunge la concluzia că eu am făcut-o.

– De ce-ar crede așa ceva?

– Pentru că am antecedente.

– Ai mai omorât pe cineva?

– Nu, dar nu contează. Am antecedente, și, cum ți-am spus, așa merg lucrurile. O femeie este dată dispărută. Detectivii încep întotdeauna cu cei apropiați, așa că tu ești primul pe lista persoanelor „care prezintă interes". După care verifică toți vecinii. Și atunci mă iau pe mine în vizor, ca pe a doua persoană „care prezintă interes". Întrebarea e: Prezint eu mai mult interes decât tine? N-am nici un răspuns, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să trec pe-aici să stăm de vorbă.

Jason s-a încruntat.

– Vrei să afli dacă i-am făcut rău soției, pentru că astfel ai scăpa de suspiciuni?

– E o întrebare cât se poate de îndreptățită, a replicat puștiul pe un ton neutru. Așadar, susții că nu ai ucis-o. Și eu știu, la rândul meu, că nu am ucis-o, ceea ce ne conduce pe amândoi la următoarea problemă.

– Care?

– Faptul că nimeni n-o să ne creadă. Și, cu cât ne vom susține mai cu foc nevinovăția, cu atât se vor încăpățâna să ne hărțuiască mai tare. O să vezi, o să vină peste noi ca o tonă de cărămizi. Irosind o grămadă de timp și de resurse prețioase încercând să ne facă să ne mărturisim vinovăția, în loc să afle ce i s-a întâmplat soției.

Jason n-avea argumente să-l contrazică. Acesta era, de fapt, motivul pentru care își ținuse gura toată dimineața. Pentru că, în calitatea lui de soț, era

automat considerat suspect. Ceea ce însemna că, ori de câte ori deschidea gura, polițiștii nu urmăreau să găsească în spusele sale dovezi de nevinovăție, ci mai degrabă neconcordanțe care să le alimenteze suspiciunile.

– Pari să știi multe despre modul de funcționare a sistemului, i-a spus el puștiului.

– Și mă înșel cumva?

– Probabil că nu.

– OK, plecând de la vechea zicală, cum că dușmanul dușmanului tău îți e prieten, rezultă că polițiștii sunt dușmanii noștri comuni, iar noi am devenit acum prieteni.

– Bine, dar nici măcar nu te cunosc.

– Aidan Brewster. Vecin, mecanic auto, partea nevinovată în această afacere. Ce altceva ai mai vrea să știi?

Jason s-a încruntat. Trebuia să fie rapid, să vadă din prima ce scârțâia într-o asemenea abordare. Însă era prea stresat, iar oboseala începea să-și spună cuvântul. Nu dormise de aproape treizeci de ore, mai întâi pentru că avusese grijă de Ree, apoi fiindcă se dusese la lucru, și pe urmă pentru că se întorsese acasă și se trezise dintr-odată în mijlocul acestei nebunii. Inima îi stătuse literalmente în loc în răstimpul dintre descoperirea dormitorului gol și străbaterea celor doisprezece pași pe holul care ducea la camera lui Ree, apoi răsucirea mânerului, împingerea ușii, înnebunit de perspectiva a ceea ce putea găsi înăuntru. Pentru ca, după aceea, când își văzuse fiica întinsă în pat, dormind buștean, să se retragă împleticindu-se, înțelegând abia în clipa următoare că prezența lui Ree ridica, de fapt, mai multe semne de întrebare decât clarifica. Dintr-odată,

după cinci ani de viață aproape normală, de sentimente trăite cât de cât ca o persoană reală, totul se sfârșise, se terminase, pierise într-o clipită.

Revenise în abis, într-un spațiu pe care îl cunoștea mai bine decât oricine, chiar mai bine decât fostul pușcăriaș Aidan Brewster.

– Ia zi, a spus puștiul jucându-se din nou cu elasticul, ți-ai lovit vreodată nevasta?

Jason s-a holbat la el. Ar fi mai bine să răspunzi, a continuat vecinul.

– Dacă poliția n-a apucat să te chestioneze azi-dimineață, poți fi sigur că o va face cât de curând.

– Nu mi-am bătut niciodată soția, a răspuns Jason încet, mai mult pentru a-și auzi vocea și pentru a-și aminti că măcar ceea ce spunea acum era adevărat.

Vacanța din februarie trebuia dată uitării. Ca și cum nici nu se întâmplase.

– Ceva probleme conjugale?

– Nu avem același program. Așa că n-avem atâta timp să stăm împreună cât să ne putem certa.

– Aha. Atunci, poate ceva activități extraconjugale. Tu, ea?

– Eu nu, a spus Jason.

– Dar ea? Avea ceva, o mică idilă, nu?

Jason a ridicat din umeri.

– Soțul e întotdeauna ultimul care află, nu așa se spune?

– Crezi c-a fugit cu tipul?

– Nu, n-ar fi lăsat-o niciodată singură în casă pe Ree.

– Deci avea o aventură și știa că nu-i vei da niciodată voie să o ia pe Ree cu ea.

Jason a clipit des, buimăcit din nou de oboseală.

– Stai puțin...

– Zău așa, omule, adună-te, altfel până la sfârșitul zilei vei fi aruncat în închisoare, a spus puștiul nerăbdător.

– Pentru nimic în lume nu i-aș face rău fiicei mele. Dac-ar fi cazul, i-aș acorda soției divorțul.

– Chiar așa? Ai fi dispus să renunți la casă, o asemenea proprietate în Southie?

– Banii nu contează pentru noi.

– Învârți bani cu lopata, nu? Ai fi dispus să renunți la atâtea lovele?

– Banii nu contează pentru noi.

– Aiurea! Banii contează pentru oricine. Acum chiar pari vinovat.

– Soția mea este mama fiicei mele, s-a trezit Jason că răspunde pe un ton iritat. Dacă ar fi să ne despărțim, aș face în așa fel încât să-i asigur resursele necesare pentru a putea avea grijă așa cum trebuie de fiica mea.

– Soție, fiică, iarăși soție, iarăși fiică. Nu vezi că le depersonalizezi? Pretinzi că le iubești și că nu le-ai face nici un rău, dar, pe de altă parte, nici nu-ți vine să le rostești numele.

– Oprește-te! Nu vreau să mai discut cu tine.

– Ți-ai ucis soția?

– Dispari! Lasă-mă în pace.

– Ai dreptate. Am plecat. Abia dacă am vorbit cu tine opt minute, și m-ai convins deja că ești vinovat. Ceea ce înseamnă că nu mai am de ce să-mi fac griji. Salutare.

Puștiul s-a îndreptat spre gard. Își încolăcise mâinile în jurul țărușilor din lemn, pregătindu-se să se ridice și să sară de cealaltă parte, când Jason

și-a dat seama, și-a amintit brusc faptul că simțise încă de la începutul conversației că lipsea ceva.

– M-ai întrebat dacă fetița e acasă, a strigat de-a lungul curții. M-ai întrebat de fiica mea.

Puștiul era acum cocoțat pe gard, cu un picior trecut pe deasupra. Jason a început să alerge spre el.

– *Nenorocitule!* Antecedentele tale. Spune-mi! Spune-mi pentru ce-ai fost condamnat.

Puștiul s-a oprit în vârful gardului. Acum nu mai arăta ca un pui de Golden Retriever. Ceva se schimbase, ochii îi căpătaseră o expresie secretoasă, mai dură.

– N-am ce să-ți spun. Ți-ai dat singur seama.

– Verificare de rutină pe naiba! Ai fost condamnat pentru agresiuni sexuale, nu-i așa? Numele tău e în banca de date cu agresorii sexuali. Până la ora două, o să-ți bată poliția la ușă.

– Mda. Și, până la trei, o să te rețină pe tine. Nu eu ți-am ucis soția. E prea bătrână pentru gusturile mele...

– *Porc nenorocit!*

– Și mai știu ceva ce tu nu știi. Azi-noapte am auzit o mașină. Mai mult, am văzut mașina care a luat-o pe soția ta.

Capitolul 6

M-am îndrăgostit pentru prima oară când aveam opt ani. Nu era un bărbat real, ci un personaj dintr-un serial TV. Sonny Crockett, polițistul interpretat de Don Johnson în Miami Vice. *Mama nu era de acord cu prostiile astea, așa că n-aveam ce face decât să aștept să adoarmă după „ceaiul cu gheață" de după-amiază, apoi să-mi desfac o cutie de Dr. Pepper și să mă uit în tihnă la reluări.*

Sonny Crockett era puternic și sătul de lume. Genul dur care le-a văzut pe toate, dar tot se dă peste cap pentru a salva fata. Îmi doream și eu un Sonny Crockett în viața mea. Îmi doream pe cineva care să mă salveze.

Pe la treisprezece ani, au început să-mi crească sânii. Dintr-odată, au apărut o mulțime de băieți dornici să mă salveze. Și, pentru o vreme, chiar am crezut că o să meargă. Mă întâlneam cu toți, fără diferențe, doar cu o mică înclinație spre băieții mai mari ca mine, cu tatuaje și cu reputație proastă. Tot ce voiau de la mine era să facă sex. Iar eu voiam pe cineva care să mă urce pe scaunul din față al Mustangului și să

pornească în miezul nopţii cu farurile stinse, gonind cu o sută şaizeci de kilometri la oră. Voiam să-mi strig numele în timp ce vântul îmi biciuia faţa şi îmi răvăşea părul. Voiam să mă simt sălbatică şi nesăbuită. Voiam să fiu oricine altcineva.

Am ajuns renumită pentru calitatea sexului oral şi pentru faptul că eram chiar mai nebună decât mama mea, cea nebună de legat. Ştiţi, în orice orăşel există câte o mamă ca a mea. Şi o fată ca mine.

Am rămas pentru prima oară însărcinată la paisprezece ani. N-am spus nimănui. Am băut o mulţime de rom cu Cola şi m-am rugat din răsputeri ca Dumnezeu să ia copilul la el. Când am văzut că nu mi-a ascultat rugăminţile, am furat bani din portofelul tatei şi m-am dus la o clinică dintr-alea unde se fac asemenea lucruri.

N-am plâns. Am considerat avortul un act în serviciul public. O fiinţă mai puţin a cărei viaţă să fie distrusă de mama.

Vă spun, fiecare orăşel are câte o fată ca mine.

Şi, pe urmă, când am împlinit cincisprezece ani, mama a murit, şi atunci, eu şi tata am fost în sfârşit liberi şi...

Am visat atât de mult timp la cineva care să mă salveze. Îl doream pe Sonny Crockett, sufletul acela sătul de lume, capabil totuşi să discearnă adevărul din inimă dincolo de exteriorul dărâmat. Îmi doream un bărbat care să mă strângă la piept, să mă facă să mă simt în siguranţă şi să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Nu l-am găsit pe Sonny Crockett. În schimb, cu o zi înainte de a împlini optsprezece ani, l-am cunoscut pe soţul meu, la un pub local. M-am aşezat la bar pe scaunul lui Jason şi i-am băut toată sticla de Cola şi,

când a dat să protesteze, mi-am trecut degetele peste coapsele lui ferme îmbrăcate în pantaloni de denim. Mi-a spus să mă car. Şi, în clipa aceea, am ştiut că nu-l voi lăsa să plece.

Desigur, nimeni nu te poate salva.

Dar acum, că ştiu ceea ce ştiu despre Jason, înţeleg de ce s-a simţit obligat să încerce.

Era 2.02, şi D.D. se simţea destul de mulţumită de modul în care înainta ancheta. Aveau un plan de acţiune pe care îl urmau cu rigurozitate, mai ales că se aflau în căutarea unei femei care încă nu putea fi dată dispărută în mod oficial, dar care trebuia găsită cât mai repede cu putinţă.

La 2.06, a venit prima veste proastă. Judecătoarea Banyan le refuzase cererea de a cerceta computerul familiei şi a declara casa drept loc al crimei. Citase lipsa de probe în favoarea ipotezei crimei ca factor principal pe care îl luase în considerare, plus faptul că de la dispariţia femeii nu trecuse suficient de mult timp. Zece ore de absenţă nu însemnau nimic pentru un adult. Poate că Sandra Jones se lungise la poveşti cu vreo prietenă. Poate fusese rănită şi era spitalizată, fiind incapabilă să îşi declare identitatea. Poate era somnambulă şi chiar în clipa aceea bântuia, ca prin ceaţă, pe străzile lăturalnice ale oraşului. Cu alte cuvinte, prea mulţi de „poate".

Totuşi, preciza judecătoarea Banyan, dacă Sandra Jones nu avea să fie găsită nici după douăzeci şi patru de ore, ea era dispusă să reanalizeze cazul. Între timp, permitea accesul autorităţilor la camioneta lui Jason Jones.

„Unul din trei", şi-a spus D.D. resemnată. Descoperirea păturii şi a tricoului în maşina de spălat

complicase lucrurile. O pătură lipsă și o veioză spartă erau de rău augur. În timp ce o pătură și un tricou în mașina de spălat...

D.D. nu știa cum naiba să interpreteze chestia asta. Să însemne că soțul încercase să-și acopere urmele sau că soția se apucase să spele rufe? Supozițiile se puteau dovedi periculoase.

La 2.15, detectivul Miller s-a prezentat la raport. D.D. l-a pus la curent cu decizia judecătoarei Banyan. Miller i-a oferit ultimele informații de la școala generală unde lucra Sandra Jones. Potrivit directorului școlii, Sandra Jones preda acolo educație civică de doi ani – la început, la clasa a șaptea, în calitate de suplinitoare, iar din septembrie, ca profesor titular la clasa a șasea. Din discuțiile purtate până la acel moment, reieșea că părinții păreau să o placă, elevii păreau să o placă, ceilalți profesori păreau să o placă. Sandra nu socializa prea mult cu colegii, dar, ținând cont că avea un copil mic și un soț care lucra noaptea, era de așteptat. Directorul îl întâlnise pe soțul ei o singură dată și i se păruse un om destul de drăguț. Pe Ree o văzuse de multe ori și o considera adorabilă.

Directorul nu se putea gândi la nici un motiv care să justifice absența Sandrei de la ore și da, i se părea ciudat din partea ei să nu fi telefonat pentru a oferi o explicație. Era îngrijorat și dornic să facă orice pentru a ajuta anchetatorii.

P.S., directorul, era un bărbat de cincizeci de ani cu o căsnicie fericită și care, potrivit secretarei, era implicat într-o relație pasională cu profesoara de teatru. Fapt cunoscut de toată lumea, fără ca nimănui să-i pese prea tare – însă pe lumea asta nu exista atâta Viagra cât să-i permită unui tip de

cincizeci de ani să jongleze între o profesoară de teatru roşcată şi o nouă cucerire de douăzeci şi trei de ani. După toate probabilităţile, singura relaţie pe care o avea cu Sandra Jones era de natură strict profesională.

Miller făcuse şi cercetări preliminare privind situaţia financiară a familiei Jones. Surprinzător, aveau un depozit de economii de o sută cincizeci de mii de dolari, plus alte două milioane băgate în diverse fonduri mutuale, la o bancă de investiţii. Aveau venituri lunare modeste şi cheltuieli la fel de mici. Din câte se părea, plătiseră casa cu banii jos şi se străduiau să trăiască exclusiv din salarii.

După părerea lui Miller, averea provenea dintr-o singură sumă de bani, fie o moştenire, fie o asigurare. Îşi însărcinase detectivii să cerceteze proveniența banilor.

Altă informaţie se referea la faptul că cei doi se cununaseră civil în 2004, în Massachusetts. Fiica lor, Clarissa, se născuse două luni mai târziu. Nici Sandra Jones şi nici Jason Jones nu primiseră amenzi sau citaţii deosebite. De asemenea, nu existau plângeri înregistrate pe numele lor pentru violenţă domestică sau tulburarea liniştii publice.

Potrivit vecinilor, cei doi Jones formau un cuplu liniştit, care îşi vedea de treabă. Nu mergeau la petreceri şi nici nu dădeau chefuri la ei acasă. Dacă se întâlneau cu vecinii pe stradă, zâmbeau şi le făceau cu mâna, dar nu erau genul care să se oprească pentru a face conversaţie. Altfel stăteau lucrurile cu Ree. Toţi erau de acord că micuţa Clarissa Jones era un copil precoce, capabil să-i facă oricui capul calendar. Şi îşi conducea tricicleta ca

o nebună. Dacă o vedeai că se apropia, trebuia să te dai urgent din drum.

– Părinții țipă mult la ea? a întrebat D.D.

– Părinții o adoră. La propriu. Am trei relatări, de la trei vecini. Toți au declarat, citez: „Părinții o adoră".

– Hmm. Dar tot vecinii i-au descris pe părinți ca fiind liniștiți și rezervați, deci cât de bine ar putea să-i cunoască?

– Asta-i adevărat.

– Polițe de asigurare pe viață?

– Încă mai cercetăm.

– Două milioane în bancă, a murmurat D.D. Plus depozitul de economii, plus o casă într-o zonă selectă din Boston... Asta cât ar face? Active de aproape trei milioane jumate, nu? Sunt oameni care ucid pentru mult mai puțin.

– Presupun că la un divorț standard soțului i-ar rămâne aproape două milioane. Nu-i rău dacă vrei să o iei de la capăt cu un nou mariaj.

– Apropo, când ai zis că s-au căsătorit?

– În 2004.

– Asta înseamnă că Sandra Jones avea pe atunci... Cât? Optsprezece ani? Și era deja însărcinată?

– Mda, având în vedere faptul că fetița s-a născut două luni mai târziu.

– Și Jason Jones câți ani o fi având? Treizeci, treizeci și unu?

– Cam așa ceva. Încă nu i-am găsit certificatul de naștere.

– Hai să ne gândim puțin. Deci avem o fată tânără, frumoasă și însărcinată și un bărbat mai vârstnic, poate mai bogat...

– Nu știm de la care dintre ei provin banii. Ar putea fi ai Sandrei.

– Nu știu de ce, dar eu pariez pe Jason.

– Nu știu de ce, dar și eu cred la fel.

– Bun. Deci Jason e prins în cursă și obligat să se însoare cu o adolescentă însărcinată. Are o fetiță „adorabilă" și, la patru, cinci ani după asta...

– Trăiește o viață liniștită în South Boston, într-o casă mai sigură ca Fort Knox și într-un cartier unde nimeni nu-l cunoaște cu adevărat.

Au tăcut amândoi preț de câteva clipe.

– Știi ce m-a impresionat cel mai tare când am cercetat casa? a reluat D.D. brusc. Faptul că totul e atât de... „în regulă". Nici prea murdar, nici prea curat. Nici prea înghesuit, nici prea organizat. Totul absolut *echilibrat*. Ca să-l citez pe director, Sandra Jones socializa atât cât să se facă plăcută, dar fără a-i lăsa pe ceilalți profesori să o cunoască. Jason și Sandra le zâmbesc vecinilor, însă nu îi invită la ei acasă. Fac cu mâna, dar nu se opresc să stea de vorbă. Ies în oraș, dar nu primesc musafiri. Totul e atent studiat. Și echilibrat. Numai că în natură nu există echilibru.

– Crezi că duc o viață dublă?

D.D. a ridicat din umeri.

– Cred că viața reală e plină de complicații și că oamenii ăștia nu par suficient de complicați.

– Încă nu am luat legătura cu șeful lui Jason, a spus Miller pe un ton șovăitor.

D.D. a tresărit. *Boston Daily*, un trust de presă important.

– Mda, înțeleg de ce.

– Mă gândesc să o rog pe una dintre fete să sune. Să pretindă că face un control de rutină pe probleme

de securitate internă, ceva de genul ăsta. O femeie trezește mai puține suspiciuni.

– Bună idee.

– Și, în paralel, o să ne ocupăm de grădinița la care merge Ree. Să văd ce spun educatoarele și ceilalți angajați. Fetițele merg împreună la școală, se împrietenesc, dorm una la alta acasă, nu? Mă gândesc că nu se poate să nu dăm peste niște părinți care știu mai multe despre familia Jones.

– E în regulă.

– Și acum, că am primit prin fax o copie după certificatul de căsătorie al celor doi și știu numele de fată al Sandrei, o să încep să-l caut pe tată, să încerc să scot mai multe informații de la el, din Georgia.

– Bine. Presupun că Sandra nu a dat deocamdată nici un semn de viață. Nu și-a folosit cardul?

– Nu. N-a fost văzută în magazinele din cartier. La spitalele și clinicile din zonă nu au fost înregistrate femei neidentificate. Și nici la morgă nu sunt. Cardul de credit a fost folosit ultima dată acum două zile, la supermarket. Nici o retragere de la bancomat. Știm însă că a primit șase apeluri pe telefonul mobil. Un apel de la soț, la 2.16 dimineața – probabil atunci și-a dat seama că telefonul soției era chiar lângă el, pe blatul de bucătărie. Pe urmă, două apeluri de la directorul școlii, primite azi-dimineață, ca să vadă de ce lipsește, și alte trei de la elevi. Asta e tot.

– A primit telefoane de la elevi de clasa a șasea?

– Date chiar de pe telefoanele lor mobile. Bine ai venit în lumea nouă a puștilor maturi de doisprezece ani!

– Mă bucur că nu țin nici măcar o plantă în casă.

– Eu am trei băieți – de șapte, nouă și unsprezece ani, a mormăit Miller. Și în următorii zece ani voi lucra probabil mult peste program.

Nici o obiecție din partea lui D.D.

– Așadar, rămâne ca tu să te ocupi de situația financiară a familiei, de apelurile telefonice și de copiii maturi de doisprezece ani. Eu voi percheziționa camioneta și voi aranja treaba cu inspectorul judiciar.

– Crezi că tipul ne va permite să stăm de vorbă cu fetița? Nu l-am presa cu nimic.

– Cred că, dacă Sandra Jones nu apare, ca prin minune, până mâine-dimineață, Jason nu va avea de ales.

D.D. tocmai dădea să se scoale de pe scaun, când telefonul de pe birou a început să sune. A ridicat receptorul.

– Jason Jones pe linia 1, a anunțat-o centralista.

S-a așezat înapoi pe scaun.

– Sergent D.D. Warren, s-a prezentat ea.

– Sunt gata să vorbesc, a spus Jason.

– Poftim?

– Fiica mea s-a culcat. Acum pot să vorbesc.

– Vreți să spuneți că sunteți dispus să vă întâlniți cu noi? Pot să trimit doi agenți să vă ia de-acasă.

– Până să ajungă ei aici, fetița se va trezi, și nu voi mai fi disponibil. Dacă vreți să-mi adresați întrebări, acum e momentul, la telefon. E tot ce pot să fac.

D.D. se îndoia profund. Nu, nu era tot ce putea face, era soluția cea mai avantajoasă pentru el. Soția lui dispăruse de douăsprezece ore, și asta era tot ce

putea oferi în materie de colaborare cu organele de anchetă?

– Am aranjat ca o specialistă să o interogheze pe Ree, a spus ea.

– Nu.

– E o profesionistă care se ocupă cu chestionarea copiilor. Va conduce discuția în modul cel mai delicat, căutând să îi provoace fetiței cât mai puțin stres.

– Fiica mea nu are ce să-i spună, nu știe nimic.

– Atunci, conversația se va termina rapid.

Bărbatul nu a răspuns pe loc. D.D. și-a dat seama de frământările prin care trecea, din cauza pauzei prelungite.

– Soția dumneavoastră a fugit cu un alt bărbat? a întrebat ea brusc, încercând să-l ia prin surprindere. A cunoscut pe cineva, și au fugit împreună, poate peste graniță?

– Nu ar fi lăsat-o pe Ree singură în casă.

– Văd că nu negați că ar fi putut cunoaște un alt bărbat.

– Nu știu. Sergent, eu lucrez de obicei noaptea. Așa că nu prea am cum să știu ce face soția mea.

– Nu pare o căsnicie prea fericită.

– Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile. Sunteți căsătorită, sergent?

– De ce?

– Pentru că dacă ați fi, ați ști că o căsnicie trece prin diverse faze. În momentul acesta, eu și soția mea ne creștem fetița și, în același timp, fiecare are o carieră. Am depășit faza cu luna de miere. Acum suntem în etapa care implică multă muncă.

D.D. a mormăit, lăsând tăcerea să se instaleze din nou. I s-a părut interesant că bărbatul folosea timpul prezent – „ne creștem fetița" –, dar nu-și

dădea seama dacă o făcea intenționat sau nu. Folosea timpul prezent, însă nu și numele soției și al copilului. O persoană interesantă, acest Jason Jones.

– Dar tu, Jason? Ai cumva vreo amantă? În această fază a anchetei, punem multe întrebări, și, ține minte, dacă e ceva, adevărul va ieși la iveală.

– Nu mi-am înșelat niciodată soția.

– Ea, în schimb, te-a înșelat.

– N-am dovezi în acest sens.

– Dar ai bănuieli.

– Sergent, nici măcar dacă aș fi prins-o în pat cu un alt bărbat, tot n-aș fi omorât-o.

– Nu sunteți genul?

– Căsnicia noastră nu e de asemenea manieră.

A fost rândul lui D.D. să clipească nedumerită. A răsucit în minte problema pe toată părțile, fără să înțeleagă.

– Cum adică? Ce fel de căsnicie aveți?

– Una bazată pe respect. Sandra era foarte tânără atunci când ne-am căsătorit. Dacă și-ar fi manifestat dorința de a testa anumite lucruri, i-aș fi acordat spațiul necesar.

– Sunteți foarte înțelegător.

Bărbatul s-a mulțumit să tacă.

După care lui D.D. i-a picat fisa.

– Ați pus-o să semneze un contract prenupțial? În care ați introdus o clauză prin care, în cazul în care vă înșală, nu obține nimic în urma divorțului?

– Nu am făcut nici un contract prenupțial.

– Chiar așa? Nici un contract prenupțial? Cu toți acei bani pe care îi aveți în bancă?

– Sunt bani proveniți dintr-o moștenire. Nu mă așteptam să-i primesc, așa că nu îmi pasă prea mult dacă îi pierd.

– Zău? Două milioane de dolari...

– Patru milioane. Oamenii dumneavoastră nu și-au prea făcut treaba.

– Patru milioane, și vreți să mă faceți să cred că...

– Și, cu toate acestea, trăim din două mii cinci sute de dolari pe lună. Sergent, văd că nu mi-ați pus încă întrebarea cea mai pertinentă.

– Și care ar fi aceea?

– Chiar dacă, să zicem, aș fi avut motive să mă răzbun pe soția mea, ce interes aș fi avut să-i fac rău Domnului Smith?

– Poftim?

– Ați citit vreodată despre Ted Bundy? Omul a ucis și a mutilat mai bine de treizeci de femei, dar nu a vrut să fure o mașină neasigurată pentru că i s-a părut un act de cruzime. Cred că sunteți de acord cu mine că un soț care își omoară soția în loc să divorțeze este un psihopat. Un om pentru care propriile nevoi sunt pe primul plan. Și pentru care soția nu reprezintă decât un obiect însuflețit neînsemnat. Care poate veni în conflict cu nevoile lui. Așa că se simte îndreptățit să scape de ea.

D.D. a tăcut. Încă se străduia să-și dea seama dacă tocmai ascultase o mărturisire sau nu.

– Gândiți-vă însă la motan, sergent. La Domnul Smith. Presupunând că mi-am tratat soția ca pe un obiect și am ajuns la un moment dat la concluzia că ar fi mai bine să scap cu totul de ea, ce-aș fi avut de împărțit cu pisica? Poate faptul că mi-am despărțit copilul de mamă ar fi justificabil. Dar a face un rău motanului fetiței ar însemna un act de cea mai pură cruzime.

– Atunci ce s-a întâmplat cu soția dumneavoastră, domnule Jones?

– N-am idee.

– A mai plecat vreodată de-acasă?

– Nu.

– A mai lipsit de la școală fără să se obosească să dea un telefon ca să anunțe?

– Sandra e foarte conștiincioasă din fire. Interesați-vă la școala generală unde predă. Spune întotdeauna ce are de gând să facă și nu se abate niciodată de la ceea ce zice.

– A umblat în trecut prin baruri, bea mult, se droghează? Așa cum spuneați, e încă foarte tânără.

– Nu. Nici unul din noi nu bea. Și nici nu ne drogăm.

– E somnambulă, ia medicamente prescrise pe rețetă?

– Nu.

– Iese mult în oraș?

– Noi ducem o viață foarte liniștită, sergent. Prioritatea noastră este fetița.

– Cu alte cuvinte, sunteți niște oameni cât se poate de obișnuiți.

– Exact.

– Care, întâmplător, locuiesc într-o casă cu ferestre armate și uși din oțel.

– Trăim într-un mediu urban. Siguranța casei este un lucru care trebuie luat foarte în serios.

– Nu știam că Southie e un cartier atât de rău famat.

– Nu știam că poliția are o problemă cu cetățenii cărora le plac încuietorile solide.

D.D. a decis că discuția se soldase cu un scor egal. A făcut din nou o pauză, încercând să găsească o nouă direcție în conversația care ar fi trebuit purtată față în față, nu telefonic.

– Domnule Jones, atunci când ați ajuns acasă, ați găsit ușile încuiate?

– Da.

– Ați observat ceva neobișnuit când ați intrat? În bucătărie, pe hol, în vestibul, oriunde?

– Nu, n-am observat nimic neobișnuit.

– Când v-ați dat seama că soția nu este acasă, ce-ați făcut?

– Am sunat-o pe mobil. Și am descoperit că acesta era în poșeta ei, pe blatul de bucătărie.

– Și pe urmă ce-ați făcut?

– Am ieșit afară, să văd dacă nu era în curtea din spate, să se uite la stele. Sau ceva de genul ăsta. Nu era înăuntru, așa că am căutat-o, pur și simplu, afară.

– Apoi?

– Am verificat dacă mașina ei era parcată în față.

– Și?

– Și... ce?

– Ceea ce mi-ați descris sunt acțiuni care nu iau mai mult de trei minute. Potrivit înregistrărilor noastre telefonice, nu ați sunat la 911 decât după trei ore. Cui ați telefonat între timp? Și ce altceva ați făcut?

– N-am telefonat nimănui. Nu am făcut nimic.

– Timp de trei ore?

– Am așteptat, sergent. Am stat pe canapea și am așteptat ca lumea mea să revină la normal. Și, când am văzut că minunea nu se întâmplă, am sunat la poliție.

– Nu vă cred, a spus D.D. pe un ton categoric.

– Da, știu. Dar poate că și asta dovedește că sunt nevinovat. Pentru că, dacă aș fi fost vinovat, m-aș fi străduit să îmi găsesc un alibi mai bun, nu-i așa?

D.D. a oftat din greu.

– Deci ce credeți că s-a întâmplat cu soția dumneavoastră, domnule Jones?

Bărbatul a tăcut, cântărindu-și în minte opțiunile.

Într-un târziu, a spus:

– Pe strada mea locuiește un tip condamnat pentru agresiune sexuală.

Capitolul 7

Pe 22 octombrie 1989, un băiat pe nume Jacob Wetterling a fost răpit sub amenințarea armei de către un bărbat mascat, după care nu a mai fost văzut niciodată. În 1989, n-aveam decât trei ani, deci presupun că o să mă credeți pe cuvânt când o să vă spun că nu eu am făcut-o. Dar, din cauza răpirii lui Jacob Wetterling din urmă cu douăzeci de ani, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna. Pentru că părinții lui Jacob au înființat Institutul Jacob Wetterling, prin intermediul căruia au obținut, în 1994, votarea Legii Jacob Wetterling cu privire la infracțiunile comise împotriva copiilor și la agresiunile sexuale; în esență, părinții lui Jacob au contribuit la crearea primei baze de date cu agresori sexuali.

Știu ce gândiți. Că sunt un animal, nu-i așa? În zilele noastre, toată lumea gândește în felul ăsta. Că agresorii sexuali sunt niște monștri. Că ar trebui nu numai să ni se interzică orice contact cu copiii, ci să fim ostracizați, alungați și forțați prin orice fel

de mijloace să trăim în condiții mizere, pe sub podurile din Florida. Amintiți-vă ce i s-a întâmplat lui Megan Kanka, răpită din dormitor de un agresor sexual care locuia în casa de alături. Sau Jessicăi Lunsford, smulsă din casă de agresorul care trăia cu sora ei în rulota de vizavi.

Ce-aș putea să vă spun? Potrivit ofițerului însărcinat cu supravegherea mea după eliberarea condiționată, în evidențele poliției americane figurează aproape șase sute de mii de agresori sexuali. Câțiva dintre ei se vor purta, cu certitudine, rău. Și, când se va întâmpla asta, vom avea cu toții de suferit, inclusiv eu.

Mă trezesc, mă duc la muncă, particip la ședințe, nu mă bag în încurcături. Ce să mai, sunt o poveste de succes. Și totuși, acum, la ora cinci după-amiază, stau pitit la locul de muncă și aștept să fiu arestat.

La 5.15, când văd că jumătatea aceea de duzină de mașini de patrulă nu a năvălit pe stradă cu girofarurile aprinse, renunț să mai aștept și pornesc spre casă. Retrăiesc în minte toate momentele zilei, încercând să-mi țin sub control anxietatea crescândă. Azi-dimineață, după ce-am văzut agenții care dădeau târcoale prin cartier, am făcut lucrul cel mai înțelept cu putință: m-am dus la lucru. La urma urmei, poliția avea să afle curând despre mine, și modul în care îmi petrecusem timpul după dispariția doamnei Jones avea să fie subiectul principal al interogatoriului. Am întârziat o jumătate de oră după pauza de prânz, din cauza discuției cu domnul Jones. Vor remarca imediat că e ceva neobișnuit, dar acum n-am ce să mai fac. Trebuia să discut cu tipul. În fond, singura mea speranță este că îl vor aresta pe el în locul meu.

Acum, când mă apropii de intrarea din față a casei și nu văd nici urmă de uniforme albastre – sau, mai degrabă, de membri ai unei forțe de intervenție îmbrăcați cu veste antiglonț –, îmi dau seama că e joi seara și că, dacă nu mă grăbesc, risc să ratez întrunirea. Nu-mi permit o nouă deviere de la programul meu obișnuit, așa că mă năpustesc în dormitor, fac duș în cinci minute, mă schimb, apoi ies afară și fac semn unui taxi să oprească și să mă ducă la institutul local de sănătate mintală; doar nu te poți aștepta ca opt agresori sexuali înregistrați în evidențele poliției să-și țină întrunirile în biblioteca din cartier.

Ajung în fața ușii la 5.59. Asta este important. Contractul prevede că nu ai voie să întârzii nici măcar un minut, iar conducătorul nostru de grup e maniac în privința asta. Doamna Brenda Jane este asistent social licențiat și, la cei un metru optzeci și trei ai ei, are înfățișarea unui fotomodel și personalitatea unui gardian de închisoare. Nu numai că ne conduce ședințele, dar ne controlează fiecare aspect al vieții, de la ceea ce bem la ceea ce nu bem, de la persoanele cu care ne dăm întâlnire la persoanele cu care nu ne dăm întâlnire. Jumătate dintre noi o urâm. Cealaltă jumătate îi sunt profund recunoscători.

Întrunirile durează aproximativ două ore și se țin o dată pe săptămână. Unul dintre primele lucruri pe care le înveți ca agresor sexual înregistrat este cum să întocmești o mulțime de hârtii. Am un biblioraft întreg plin cu asemenea documente: „Contractul privind programul pentru agresori sexuali“, „Planul de siguranță privind viitoarea mea bunăstare“ (personalizat), precum și alte o mie de

„Reguli cu privire la programul pentru terapia de grup“, „Reguli privind întâlnirile/relațiile cu parteneri de sex opus“ și „Reguli privind comportamentul agresorilor în interiorul familiei“. Astăzi nu e o excepție. Începem întrunirea completând raportul săptămânal.

Întrebarea numărul unu: „Ce sentimente ați trăit în această săptămână?“

Primul sentiment care îmi vine în minte este acela de vinovăție. Al doilea gând este că nu pot să scriu asta în raport. Nu există confidențialitate cu privire la declarațiile făcute în cadrul grupurilor de sprijin. E încă o foaie de hârtie pe care trebuie să o citim cu toții și să o semnăm. Orice aș spune în seara asta – și, de altfel, în orice seară – poate fi folosit împotriva mea într-o curte de justiție. Un adagio la paradoxul cotidian al vieții de agresor sexual. Pe de o parte, mi se cere să mă străduiesc să îmi îmbunătățesc abilitățile în sfera comunicării sincere. Pe de altă parte, pot fi oricând pedepsit pentru asta.

Notez al doilea răspuns care îmi vine în minte: „teamă“. Poliția nu îmi poate refuza dreptul la teamă, nu-i așa? O femeie a fost dată dispărută. Eu sunt un agresor sexual înregistrat în evidențele poliției și locuiesc la câteva case mai jos. Cum naiba să nu-mi fie teamă?

Chestiunea numărul doi: „Numiți cinci intervenții la care ați apelat săptămâna aceasta pentru *a evita* comportamentul nesănătos“.

La asta e ușor de răspuns. În prima zi de terapie de grup ți se înmânează o listă cu circa o sută patruzeci de „intervenții“ sau idei care să te ajute să întrerupi ciclul abuzurilor. Majoritatea râd când văd

lista pentru prima oară. O sută patruzeci de modalități de a evita o recidivă? Printre care soluții geniale de genul „sună la poliție“, „fă un duș rece“ sau, favorita mea, „sari în ocean în mijlocul iernii“.

Aleg variantele uzuale. N-am rămas singur în prezența unor copii, n-am umblat prin baruri, n-am condus mașina fără nici o țintă, nu mi-am făcut iluzii mari despre mine însumi și am tras de o bandă elastică.

Uneori, includ pe listă și „evitarea autocompătimirii“, dar acum nu reușesc să mă autoamăgesc că aș fi realizat așa ceva săptămâna asta. „Nu mi-am făcut iluzii mari despre mine însumi“ este însă un subtitut bunicel. De fapt, nu-mi fac iluzii despre mine de ani buni.

Chestiunea numărul trei: „Numiți cinci intervenții la care ați apelat pentru *a promova* un stil de viață sănătos“.

Și aici știu răspunsurile pe dinafară. Am respectat orele de muncă, am făcut exerciții fizice, n-am consumat alcool și droguri, m-am odihnit mult și am dus o viață echilibrată. Ei, poate că astăzi n-a fost o zi prea echilibrată, dar asta e doar o zi din șapte, și formularul a fost conceput, tehnic vorbind, ca un raport săptămânal.

Chestiunea numărul patru: „Descrieți toate pornirile, fanteziile sau visele sexuale nepotrivite pe care le-ați avut în această săptămână“.

Scriu: „Am fantazat că făceam sex cu o femeie legată la ochi și cu căluș la gură“.

Chestiunea numărul cinci: „Explicați de ce credeți că au apărut aceste fantezii“.

Scriu: „Pentru că am douăzeci și trei de ani, sunt celibatar și al naibii de excitat“.

Meditez asupra răspunsului, apoi șterg „al naibii de excitat“ și îl înlocuiesc cu „la apogeul sexualității“. Doamna Brenda Jane, conducătorul nostru de grup, are reguli stricte privind limbajul utilizat la ședințe. Nimeni nu are pulă, sulă, sculă. Toți avem penisuri. Punct.

La întrebarea numărul șase descriu starea mea emoțională de dinaintea masturbării, din timpul masturbării și de după masturbare. Majoritatea tipilor declară că se simt furioși și angoasați. E atâta presiune în lumea de afară, presiune care se acumulează și se tot acumulează, până când ajungi să simți că trebuie să faci ceva ca să te eliberezi. Unii scriu că după aceea plâng. Că se simt vinovați, le e rușine, singurătatea îi copleșește, și totul pentru că se joacă și ei puțin cu cocoșelul.

Eu, unul, nu descriu asemenea stări. Sunt mecanic auto, și masturbarea are la mine același scop ca repararea unei mașini. Nu scot fum, ci pur și simplu mă asigur că fiecare piesă funcționează normal.

Întrebarea numărul șapte: „Ce experiență sexuală împărtășită ați avut în această săptămână?“

Nimic de raportat.

Întrebarea numărul opt: „Ce experiență (non-sexuală) cu o persoană de vârstă potrivită ați avut sau ați încercat să aveți în această săptămână?“

Nimic de raportat.

Chestiunea numărul nouă: „Dacă ați avut contacte cu un copil, vă rugăm să precizați numele și vârsta acestuia, legătura pe care o aveți cu el, tipul de contact avut și numele persoanei adulte prezente“.

Nimic de raportat.

Și tot așa. Alt raport săptămânal, altă întrunire a grupului de sprijin.

Ştiţi ce facem, de fapt, la aceste şedinţe? Căutăm scuze. Tatăl care s-a culcat cu fiica pretinde că este o persoană mai bună decât preotul care s-a culcat cu cincisprezece acoliţi. Tipul care a mângâiat se consideră mai bun decât cel care a penetrat. Prădătorii care îşi ademenesc victimele cu dulciuri, afecţiune sau privilegii nemeritate susţin că sunt mai buni decât monştrii care au recurs la violenţă, în timp ce monştrii care au recurs la violenţă cred că fac mai puţin rău decât seducătorii care îşi amăgesc victimele, lăsându-le să creadă că au şi ele o parte de vină. Statul ne-a adunat pe toţi laolaltă, şi, la fel ca în orice grup organizat, simţim nevoia disperată de a ne diferenţia de ceilalţi.

Ştiţi de ce şedinţele acestea funcţionează? Pentru că nimeni nu se pricepe mai bine să miroasă de la distanţă un mincinos decât un alt mincinos. Şi, să recunoaştem, în sala asta toţi suntem profesionişti.

Ne petrecem primele treizeci de minute ale întrunirii completând formularul cu raportul săptămânal; apoi, pentru prima oară după luni de zile, am şi eu ceva de spus.

– Cred că voi fi arestat.

Toată lumea tace la auzul acestor vorbe. Doamna Brenda Jane îşi drege glasul şi îşi aşază mai bine dosarul în poală.

– Aidan, se pare că ai ceva să ne comunici.

– Mda. O femeie de pe strada mea a fost dată dispărută. Presupun că, dacă n-o vor găsi curând, vor da vina pe mine.

Cuvintele îmi ies din gură cu furie. Sunt un pic surprins de asta. Până acum, credeam că m-am resemnat cu soarta mea. Dar poate că, la urma urmei,

am și eu ceva așteptări pe lumea asta. Mă trezesc că îmi pocnesc banda elastică prinsă de încheietura mâinii – un semn clar de agitație. Mă forțez să mă opresc.

– Tu ai omorât-o? întreabă Wendell.

Wendell e un alb enorm de gras, cu o barbă frumos îngrijită. E școlit, destul de bogat, și vocea pare că îi vine direct dintr-un balon umplut cu heliu. Wendell este și maestrul recunoscut al jocului nostru de căutat scuze. Nu e decât un amărât de exhibiționist care a fost prins cu ocaua mică – totul la el e de fațadă, nimic profund. Pentru el, cârdășia cu cei ca noi nu reprezintă decât încă o dovadă a caracterului inuman al sistemului nostru de justiție.

De fapt, nu sunt așa sigur dacă la Wendell totul e de fațadă, nimic profund. Teoretic, ca parte a procesului de admitere în programul de tratament al agresorilor sexuali, a trebuit să furnizeze o autobiografie completă, cu toate infracțiunile comise, după care declarațiile i-au fost verificate cu ajutorul poligrafului, test care costă o sută cincizeci de dolari. (Pe care, trebuie să adaug, îi plătim de fiecare dată din propriul buzunar, până când trecem testul.)

După părerea mea, Wendell e un psihopat al naibii de ciudat. Un amărât de exhibiționist care a fost prins cu ocaua mică – pe naiba! Wendell e genul care lua întotdeauna în vizor un anume grup-țintă. De exemplu, intra în azilele de bătrâni și își fâțâia fundul alb de o sută treizeci de kile prin fața unor pacienți țintuiți la pat, care abia dacă aveau puterea să își ferească privirea. După care se urca în mașină și conducea până la clinica de boli mintale pentru adolescenți, unde își fâlfâia puțulica în fața unei puștoaice de paisprezece ani, copleșită la aflarea

veştii că era însărcinată în opt săptămâni. Cel mai mult însă îi plăcea să opereze prin clinicile cu victime ale violurilor, unde îşi revărsa cărnurile asupra femeilor deja traumatizate.

Ultima lui victimă se dusese acasă şi se spânzurase. Dar, dacă te luai după Wendell, el nu era nici pe departe la fel de rău ca noi, ceilalţi.

– N-am atins-o, am răspuns, fără să iau în seamă rânjetul atotştiutor al lui Wendell. Nici măcar nu o cunoşteam. Dar n-are importanţă. Poliţia va verifica în baza de date şi îmi va găsi numele. O să mă aresteze din principiu, şi eu n-am bani de cauţiune. Dacă mă închid, s-a sfârşit cu mine.

Trag iar de banda elastică.

O văd pe doamna Brenda Jane că mă urmăreşte cu atenţie şi mă forţez din nou să mă opresc.

Ştiu deja ce gândeşte: „Şi cum te simţi în situaţia asta, Aidan Brewster?“

„Încolţit“, îmi vine să urlu. „Foarte, foarte încolţit.“

– O femeie dată dispărută? Unde, în Southie? Când s-a întâmplat?

E un alt membru al grupului nostru, Gary Provost. Gary are treizeci şi şapte de ani, e director de investiţii şi alcoolic. A fost prins pipăind-o pe fiica de unsprezece ani a unui prieten. Soţia l-a părăsit, luându-i cu ea pe cei doi băieţi. Nimeni din familie nu îi vorbeşte. Şi totuşi, dintre noi toţi, el are probabil cele mai mari şanse. În primul rând, pentru că arată şi acum ca un profesionist respectabil, nu ca un pervers condamnat la închisoare. În al doilea rând, pare că se căieşte sincer pentru ce a făcut şi este ferm hotărât să se ţină de decizia recent luată: aceea de a nu mai pune gura pe băutură. Gary e un

tip serios. Tăcut, dar inteligent. Dintre toți membrii grupului, pe el aproape că-l plac.

– A dispărut azi-noapte.

– N-am auzit nimic la știri.

– Nu știu, zic și ridic din umeri.

– Câți ani are? întreabă Wendell, punând degetul pe rană.

Ridic din nou din umeri.

– Are un copil, deci vreo douăzeci și cinci de ani sau cam așa ceva.

– Păi asta e în favoarea ta, se bagă în vorbă și Jim. Vreau să zic, faptul că e adultă. În plus, tu n-ai antecedente de violență.

Jim zâmbește în timp ce declară asta. Jim este singurul agresor de nivelul III din grup, ceea ce înseamnă că dintre noi toți el este cel de care statul se teme cel mai mult. Dacă un exhibiționist de tipul lui Wendell are cea mai mare rată de recidivă, un pedofil înrăit ca Jim este adevăratul monstru de sub pat. După propriile spuse, Jim nu e atras decât de băieței de opt ani și, de-a lungul a aproape patruzeci de ani, a întreținut probabil relații nepotrivite cu vreo treizeci și cinci de copii. A început la paisprezece ani, când a lucrat pentru prima dată ca babysitter. Acum, la vârsta de cincizeci și cinci de ani, nivelul mai scăzut al testosteronului este cel care îl mai domolește. În plus, doctorii l-au băgat la un regim dur cu antidepresive, al cărui efect secundar constă în diminuarea libidoului.

Totuși, în cadrul întrunirilor noastre săptămânale, se dovedește că este foarte dificil să schimbi sexualitatea cuiva. Poți să încerci să înveți pe cineva să dorească adulți, însă e foarte greu să „înlături" obiectul dorinței din orientarea sexuală a cuiva sau,

cu alte cuvinte, să înveți aceeași persoană să nu mai fie tentată să întrețină relații cu copii.

Jim are o slăbiciune pentru puloverele tip Mister Rogers[1] și îi place să sugă dropsuri. Chiar și numai asta și mă face să bănuiesc că încă mai are fantezii cu băieți prepuberi.

– Nu știu dacă asta contează, spun eu. Un agresor sexual e un agresor sexual. Cred că mai întâi o să mă aresteze, și abia pe urmă o să mă ia la întrebări.

– Nu, intervine Gary, directorul de investiții. Mai întâi, se vor adresa ofițerului tău supraveghetor. Așa merg lucrurile.

Ofițerul meu supraveghetor. Clipesc surprins, amintindu-mi de ea. Îmi ieșise complet din minte. Am fost eliberat condiționat acum doi ani, și, cu toate că trebuie să mă prezint în fața ei în fiecare lună, din cauza comportamentului meu constant, am început să nu mai dau importanță întâlnirilor. O altă mostră de birocrație, alte formulare care trebuiesc completate cu conștiinciozitate. Cu tipi ca mine, toată treaba se termină în vreo opt minute. Copiez cotoarele de chitanțe, îi dau scrisoarea de la consilierul care mă tratează, aduc dovada că am plătit ședințele de consiliere etc., după care mă fac nevăzut pentru următoarele treizeci de zile.

– Ce crezi că o să le declare ofițerul supraveghetor? mă întreabă acum Wendell, mijindu-și ochii.

– N-are mare lucru de raportat despre mine.

---

[1] Fred McFeely Rogers (1928–2003), preot prezbiterian american, pedagog, autor de cântece și vedetă de televiziune, gazdă a celebrei emisiuni educative pentru copii „Mister Rogers' Neighborhood" (difuzată în 1968–2001), unde apărea întotdeauna îmbrăcat în jachete tricotate, cu fermoar (n.tr.)

– Ai fost azi la muncă? mă chestionează doamna Brenda Jane.

– Da.

– Băutură, droguri, internet?

– Nu. Merg la muncă. Mă plimb. Mă feresc să dau de bucluc.

– Atunci n-ai de ce să-ți faci griji. Desigur, ai dreptul la un avocat, așa că, dacă te simți în pericol, poți cere unul.

– Cred că soțul a omorât-o, mă aud spunând.

N-am nici un motiv să cred asta. E însă chestia aia cu căutatul scuzelor. „Vedeți, nu eu sunt monstrul. El e."

Grupul îmi sare în ajutor, luându-mi vorba din gură.

– Da, da, admit câțiva și dau din cap aprobator. Întotdeauna e soțul.

Wendell are același rânjet atotcunoscător întipărit pe față.

– Doar n-are paisprezece ani..., dă el să spună.

– Wendell, îl întrerupe doamna Brenda Jane.

El își ia un aer inocent.

– Vreau să spun că doar nu e o blonduță minoră și drăgălașă.

– Domnule Harrington...

Wendell își ridică o mână grăsană, recunoscându-se, într-un final, învins. În ultima clipă, se întoarce spre mine și face și el o remarcă pertinentă.

– Hei, puștiule, lucrezi tot la atelierul ăla auto, nu? Sper, pentru binele tău, că tipa dată dispărută nu și-a adus mașina la reparat acolo.

În acea clipă, mi-o amintesc perfect pe Sandra Jones stând la ghișeu, cu părul ei blond și lung dat

pe după urechi, zâmbindu-i lui Vito în timp ce îi întinde cheile mașinii.

– Sigur, o să venim să o luăm pe la cinci...

Și atunci îmi dau seama, pentru a doua oară în viață, că n-o să mă întorc prea curând acasă.

Capitolul 8

Ce înseamnă familia?

E o întrebare la care am meditat aproape toată viaţa. Am crescut într-un clan sudist tipic. Cu o mamă casnică, celebră pentru înfăţişarea ei meticulos pusă la punct în cele mai mici detalii, şi cu grădina de trandafiri multipremiată. Cu un tată foarte respectat, care îşi înfiinţase propria firmă de avocatură şi muncea din greu pentru a le întreţine pe cele două „domnişoare încântătoare" ale sale. Cu două duzini de verişori şi o grămadă de mătuşi şi de unchi. Atâtea rude, încât reuniunile de familie anuale, găzduite pe domeniul întins al părinţilor mei, cu hectare de peluze verzi şi o verandă care înconjura întreaga casă, aduceau mai degrabă cu un circ cu trei arene decât cu un grătar de vară.

Mi-am petrecut primii cincisprezece ani din viaţă zâmbind ascultătoare în timp ce mătuşile mele grase mă ciupeau de obraji şi îmi spuneau cât de mult semăn cu mama. Îmi făceam temele la timp, astfel încât profesorii să mă mângâie pe creştet şi să-mi spună că tata putea fi mândru de mine. Mergeam în mod regulat

la biserică. Aveam grijă de copiii vecinilor atunci când părinții lor plecau de acasă. Lucram după ore la magazinul local și zâmbeam, zâmbeam întruna, până când obrajii începeau să mă doară.

După care mă duceam acasă, adunam sticlele goale de gin de pe podeaua din lemn de esență tare și mă prefăceam că nu-mi aud mama beată tachinându-mă din celălalt capăt al holului: „Știu ceva ce tu nu știi…"

Când aveam doi ani, mama m-a forțat să înghit un bec, ca să mă ducă la doctor și să-i arate ce fată rea sunt. Când aveam patru ani, m-a pus să țin degetul în ușă și a trântit-o peste mâna mea, ca să îi poată spune doctorului cât de nesăbuit mă port. Când aveam șase ani, mi-a dat să beau înălbitor de rufe, pentru ca doctorul să înțeleagă cât de greu îi era ca mamă.

Mama mi-a făcut rău în mod repetat, și nimeni nu a oprit-o. Asta să însemne familia?

Tata bănuia ceva, dar n-a pus niciodată întrebări, nici măcar atunci când mama a început să-l fugărească în jurul casei cu cuțitele. Asta să însemne familia?

Știam că mama îmi făcea rău și încerca să-i facă rău și tatei, și totuși nu am spus nimănui. Asta să însemne familia?

Tata o iubea. Am înțeles asta încă de când eram foarte mică. Orice făcea mama, tata îi lua apărarea. „Asta e căsnicia", îmi spunea el. Și ea nu se purta mereu așa. Ca și cum mama ar fi fost cândva întreagă la minte, și deci ar fi existat șanse să-și revină.

Așa că ne-am continuat rutina, mama punând seara pe masă o cină delicioasă și sfârșind prin a arunca în noi cu pui fript sau, Doamne ferește, cu vreun pahar greu din cristal drept în capetele noastre. Într-un final, tata o conducea spre dormitor, unde o băga în pat cu o altă cană de ceai dulce amestecat cu gin.

„Doar ştii cum e“, îmi spunea, pe jumătate jenat, pe jumătate cerându-şi iertare. Ne petreceam apoi restul serii citind în salonul din faţă al casei, prefăcându-ne amândoi că nu auzeam bolboroselile de beţivă ale mamei plutind către noi dinspre hol: „Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii“.

După moartea mamei, am renunţat să îmi mai pun atâtea întrebări. M-am gândit că, în sfârşit, războiul se terminase. Eu şi tata eram acum liberi. Şi urma partea cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi“.

La o săptămână după înmormântare, am smuls din rădăcini trandafirii atât de admiraţi ai mamei şi i-am trecut prin tocătorul de lemne; când a văzut florile alea nenorocite, tata a plâns mai tare decât o făcuse vreodată pentru mine.

Atunci am început să înţeleg şi eu, într-un final, câte ceva despre ceea ce înseamnă familia.

Privind acum în urmă, cred că era inevitabil să sfârşesc prin a rămâne însărcinată, căsătorită cu un străin şi locuind într-un stat în care toată lumea înghiţea „r“-urile. Nu fusesem singură nici măcar o zi în toată viaţa mea. Aşa că, desigur, din clipa când m-am trezit pe picioarele mele, am început să recreez unicul lucru pe care îl cunoşteam: familia.

Ideea de a avea o slujbă mă speria de moarte. După nouă luni, încă nu eram pregătită. Cerneala abia dacă se uscase pe certificatul de căsătorie. Nu terminaserăm amenajările în casa noastră cea nouă, un bungalow micuţ care putea să încapă cu totul în salonul din faţă al casei părinteşti. Nu ştiam să fiu mamă. Nu instalasem pătuţul. Şi nici nu apucasem să citesc cartea cu sfaturi despre cum să fii un părinte bun.

Nu ştiam ce făceam. Nu mă simţeam deloc în stare de aşa ceva.

Îmi amintesc că, în timp ce mă luptam din greu să ajung la maşină, mi s-a părut că simt mirosul trandafirilor premiaţi ai mamei pe care îi smulsesem din grădină. Jason m-a bătut pe spate şi, cu vocea lui calmă, controlată, mi-a spus că mă descurcam de minune.

Mi-a luat din mâini geanta pe care o pregătisem pentru spital şi a băgat-o în maşină, apoi m-a ajutat să urc pe scaunul din faţă.

„Respiră", a repetat iar şi iar. „Respiră, Sandy, respiră."

La spital, proaspătul meu soţ curtenitor mi-a ţinut găleata în timp ce vomitam. M-a sprijinit când gemeam şi gâfâiam în timpul duşului dinaintea intrării în sala de naşteri. Mi-a întins braţul, ca să-l zgârii cu unghiile şi să-l umplu de sânge în timp ce împingeam afară din uter cea mai mare minge de bowling de pe lume.

Asistenta îl urmărea cu priviri încărcate de o admiraţie fătişă, şi îmi amintesc perfect că mi-am spus că mama avea dreptate – lumea era plină de curve, şi eu aveam să le omor pe toate. Numai să mă pot scula. Numai să pot face ca durerea să înceteze.

Şi apoi… succesul.

Fiica mea, Clarissa Jane Jones, a apărut pe lume, anunţându-şi sosirea cu un strigăt răguşit de protest. Îmi amintesc căldura trupuşorului ei lipicios şi încreţit când mi-a fost pusă în braţe. Îmi amintesc senzaţia trăită când guriţa ei ca un nasture căuta, căuta, căuta, până când, în cele din urmă, mi-a apucat sfârcul. Îmi amintesc sentimentul de nedescris pe care îl aveam când corpul meu i-l hrănea pe al ei, în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe faţă.

L-am surprins pe Jason urmărindu-ne cu privirea. Stătea deoparte, cu mâinile în buzunare, iar chipul îi

era la fel de impasibil ca întotdeauna. Şi atunci mi-am dat seama.

Mă căsătorisem cu el ca să scap de tata. Asta să însemne familia?

Soţul meu se căsătorise cu mine pentru că îşi dorea copilul. Asta să însemne familia?

Clarissa devenise fiica noastră pentru că se născuse în mijlocul acestei nebunii. Asta să însemne familia?

Poate că, pur şi simplu, de undeva trebuie să începi.

Am întins mâna. Jason a traversat încăperea spre mine. Şi încet, foarte încet, şi-a trecut un deget peste obrazul Clarissei.

„O să am grijă de tine", a murmurat. „Îţi promit că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Promit. Promit. Promit."

Apoi m-a strâns de mână, şi atunci i-am simţit cu adevărat intensitatea emoţiei, valul întunecat al tuturor lucrurilor pe care nu avea să mi le spună niciodată, dar despre care, ca o supravieţuitoare ce eram, asemenea lui, ştiam prea bine că stăteau ascunse, dincolo de suprafaţă.

M-a sărutat. M-a sărutat, cu Clarissa culcuşită între noi – un sărut apăsat, puternic.

„O să am întotdeauna grijă de tine", a şoptit din nou, cu obrazul lipit de al meu şi cu lacrimile amestecându-i-se cu ale mele. „Îţi promit, Sandy, că n-am să-ţi fac niciodată rău."

Iar eu l-am crezut.

La ora 5.59, în momentul când Aidan Brewster se prezenta la întrunirea săptămânală a grupului de sprijin, Jason Jones punea un DVD cu un film pentru fiica sa şi simţea cum îl apuca panica.

Sunase la serviciu ca să anunțe că e bolnav. Nu știa ce altceva să mai facă. Seara se așternea peste oraș. Deocamdată, nici un semn de viață de la Sandy. Și nici un telefon de la poliție. Ree se trezise la fel de ușor precum adormise. Își umpluseră timpul cu tot felul de jocuri.

Și pe urmă se așezaseră la măsuța ei de meșterit, el cu bărbia sprijinită pe genunchi, și coloraseră niște desene mari cu Cenușăreasa din cartea de colorat preferată a lui Ree. Domnul Smith nu apăruse, ca prin farmec, la ușa din față, și Ree încetase să mai întrebe de el sau de mami. În schimb, îl privea pe Jason cu ochii ei căprui și serioși într-un fel care începea să-l obsedeze.

După cină – chifteluțe, paste *capellini* și castravete –, el pusese DVD-ul cu filme. Ree se înviorase în așteptarea acelei plăceri rare, și acum stătea pe canapeaua verde de două locuri, cu Iepurașul Lil' în brațe. Jason pretinsese că avea rufe de spălat și se retrăsese grăbit la subsol.

Se apucase să umble de colo-colo și, odată stârnit, nu se mai putuse opri.

Atunci când sosise acasă și își dăduse seama că Sandra lipsea, fusese derutat, poate chiar îngrijorat. Parcursese toate etapele normale: o căutase în subsol, la mansardă, în hambarul vechi din spatele casei. Pe urmă, formase numărul ei de mobil și auzise telefonul sunând în poșeta din bucătărie. Ceea ce îl făcuse să răvășească, nu foarte convins, conținutul poșetei, verificând în carnețelul cu spirală dacă nu își notase cumva o întâlnire în toiul nopții. La 2.30 dimineața, când se convinsese că soția nu avea în plan să lipsească de acasă, ieșise pe stradă

şi începuse să o strige în şoaptă, ca şi cum şi-ar fi chemat pisica.

Sandra nu era în maşină. Nici în a ei, nici în a lui. Şi nici nu se întorsese acasă.

Jason se aşezase pe canapeaua de două locuri, pentru a se gândi.

Când ajunsese acasă, găsise totul încuiat, inclusiv yala şi cele două zăvoare. Ceea ce însemna că Sandy îşi îndeplinise ritualul obişnuit dinaintea culcării. Găsise pe blatul de bucătărie lucrările corectate, ceea ce însemna că Sandy îndeplinise şi ritualul de după culcarea lui Ree.

Deci ce se întâmplase?

Soţia sa nu era o persoană perfectă. Jason ştia asta la fel de bine ca oricine. Sandy era necoaptă, avusese o tinereţe furtunoasă şi un comportament necugetat. Acum, la vârsta relativ fragedă de aproape douăzeci şi trei de ani, încerca să-şi crească fetiţa şi, în acelaşi timp, să se adapteze cerinţelor unei slujbe noi şi traiului într-un stat pe care îl resimţea ca străin. Odată cu începerea anului şcolar, devenise mai distantă, la început excesiv de tăcută, iar din decembrie aproape excesiv de prietenoasă, dar într-o manieră forţată. Iar el începuse să se întrebe dacă nu cumva ar fi bine să plece împreună undeva în vacanţa din februarie, tocmai pentru că starea ei de spirit ajunsese atât de confuză, atât de... diferită.

Era sigur că ei îi era dor de acasă, mai ales în timpul iernii, deşi nu îi mărturisise asta niciodată. Era sigur că, uneori, îşi dorea să iasă în oraş, ca să se simtă, chiar şi pentru scurt timp, din nou tânără, deşi nu îi mărturisise asta niciodată.

Se întrebase adesea cât de mult avea să rămână cu el, deşi ea nu adusese asta niciodată în discuţie.

Acum îi simțea lipsa. Era un gând care, în sine, îi făcea rău. Se obișnuise să vină acasă și să o găsească ghemuită în patul lor, într-o poziție de somn care o imita în mod nefiresc pe cea a fetiței lor. Îi plăcea accentul ei sudist, dependența ei de Dr. Pepper și felul în care, atunci când zâmbea, făcea o gropiță în obrazul stâng.

Atunci când tăcea, avea o gingășie a ei care îl liniștea întotdeauna. Când chicotea cu Ree, avea o sclipire în ochi care îl electriza.

Îi plăcea să o privească în timp ce îi citea fetiței. Îi plăcea să o asculte fredonând atunci când trebăluia prin bucătărie. Îi plăcea felul în care părul îi cădea pe față în valuri ondulate, ca o perdea aurie, și felul în care se îmbujora atunci când îl surprindea privind-o.

Nu știa dacă îl iubea. Nu reușise să-și dea seama. Dar, pentru o vreme, avusese nevoie de el, iar pentru el asta era de ajuns.

„M-a părăsit", acesta fusese primul gând care îi trecuse prin minte la ora trei dimineața, când stătea în umbrele pustii ale camerei de zi. În februarie, încercase să îndrepte lucrurile, însă totul se soldase cu un dezastru. Așa că, în cele din urmă, Sandy îl părăsise.

Dar, după numai o clipă, respinsese concluzia. Poate că Sandy era ambivalentă în privința mariajului lor, dar nu și în privința lui Ree. Așadar, dacă ar fi părăsit casa de bunăvoie, ar fi luat-o pe Ree cu ea – sau cel puțin poșeta. Faptul că nu o făcuse conducea la o altă concluzie: Sandy nu părăsise casa din proprie voință. Ceva se întâmplase aici, în casa lui, în timp ce fiica sa era adormită sus, în camera ei de la etaj. Iar el n-avea nici cea mai vagă idee ce.

Jason era un bărbat rezervat din fire. Și conștient de asta. Prefera logica în locul emoției și faptele în locul supozițiilor. Și acesta era unul dintre motivele pentru care se dovedise un reporter atât de bun. Era priceput la cernerea datelor, oricât de multe se acumulau, și la compilarea lor într-o informație concisă, cu o precizie de aur. Nu se încurca în trăiri precum ofensa, șocul sau amărăciunea. Și nu avea idei preconcepute despre cetățenii din Boston sau despre umanitate, în general.

Jason fusese întotdeauna de părere că „tot ce-i mai rău" se poate întâmpla oricând. Pentru că aceasta era realitatea. Așa că se înarma cu multe fațete ale realității, crezând, poate prostește, că, dacă știa destule, avea să fie în siguranță. Și că familia lui nu urma să aibă de suferit. Că fiica sa avea să crească teafără și nevătămată.

Și iată-l acum confruntat cu o mulțime de necunoscute și aflat pe punctul de a-și pierde controlul.

Poliția plecase de aproape șase ore, lăsând în urmă un singur agent, postat în mașina din fața casei, care luase legătura cu el o singură dată, în jurul orei cinci. Pentru Jason, prezența poliției în casă pe parcursul întregii dimineți fusese îndelungată și chinuitoare. Acum își dădea seama însă că absența ei era și mai rea. Ce făceau detectivii? Ce credea sergentul D.D. Warren? Înghițise momeala cu vecinul agresor sau îl considera în continuare pe el suspectul principal?

Obținuseră mandat de percheziție pentru computer? Aveau puterea de a-l alunga din casă sau de a-l obliga să meargă la secția de poliție? Ce fel de dovezi căutau?

Şi, lucrul cel mai grav, dacă îl arestau, ce avea să se întâmple cu Ree?

Jason a dat ocol măsuţei de cafea o dată şi încă o dată, în cercuri strânse care îi provocau ameţeală, fără a se putea totuşi opri. N-avea rude în zonă şi nici prieteni apropiaţi. Ce va face poliţia? Va lua legătura cu tatăl lui Sandy, o va trimite pe Ree în Georgia sau îl va invita pe Max în Boston?

Şi, dacă Max venea, ce anume avea să fie dispus să le spună poliţiştilor?

Avea nevoie de o strategie, de un soi de plan de rezervă.

Deoarece, cu cât Sandy lipsea mai mult, cu atât lucrurile aveau să se agraveze. Poliţia urma să continue să facă săpături, punând întrebări tot mai amănunţite. Şi, inevitabil, undeva avea să se producă o scurgere de informaţii, şi mass-media urma să prindă de veste. Colegii lui Jason aveau să se năpustească asupra lui ca nişte canibali, folosindu-i imaginea în ştiri difuzate în lumea întreagă. Jason Jones, soţul femeii dispărute şi suspect într-o anchetă aflată în plină desfăşurare.

Mai devreme sau mai târziu, cineva urma să recunoască acel chip. Cineva avea să pună lucrurile cap la cap.

Mai ales dacă poliţia va pune mâna pe computer.

Jason s-a învârtit prea repede în jurul măsuţei de cafea, lovindu-se cu genunchiul de marginea maşinii de spălat. Durerea i-a săgetat coapsa, obligându-l, într-un final, să se oprească din mers. Preţ de o clipă, a simţit cum lumea se învârtea cu el, aşa că s-a prins de marginea maşinii, gâfâind din cauza durerii.

Când a reușit, într-un târziu, să-și revină, primul lucru pe care l-a văzut a fost păianjenul, micul păianjen maro de grădină care atârna chiar în fața lui, de un fir.

Jason a făcut un salt înapoi, lovindu-se la tibie de măsuța veche și aproape scâncind de durere. Dar nu conta. Putea suporta durerea. Nu-l deranja durerea, numai să nu mai vadă păianjenul.

Pentru o clipă, fusese prea mult pentru el. Pentru o clipă, micul păianjen din beci îl trimisese învârtindu-se înapoi, într-un loc unde era mereu întuneric, cu excepția ochilor care sclipeau din zecile de cuști pentru animale care împrejmuiau încăperea. Un loc unde țipetele porneau din beci și urcau pătrunzând prin pereți. Un loc ce mirosea în mod normal a moarte și a mizerie și pe care nici o cantitate de amoniac nu îl putea anihila.

Un loc în care băieții și fetele mari se duceau ca să moară.

Jason și-a vârât un pumn în gură. Și-a mușcat încheieturile degetelor până i-a dat sângele, ajutându-se de durere pentru a-și reveni în simțiri.

„Nu o să-mi pierd controlul“, a murmurat. „Nu o să-mi pierd controlul. Nu o să-mi pierd controlul. Nu o să-mi pierd controlul.“

A auzit telefonul sunând. Recunoscător, a părăsit beciul și a urcat scările ca să răspundă.

La telefon era Phil Stewart, directorul școlii unde preda Sandy, care părea agitat, lucru care nu îi stătea în fire.

– Sandra este? întrebase el.

– Nu poate veni la telefon, răspunsese Jason automat. Vreți să-i lăsați un mesaj?

Urmase o pauză lungă.

– Jason?

– Da.

– E acasă? Vreau să spun, a găsit-o poliția?

Așadar, îi interogaseră pe colegii Sandrei. Nu era de mirare. Era pasul logic de urmat. După cercetarea casei, era normal să verifice și locul de muncă. Desigur. Lui Jason îi trebuia acum o replică inteligentă. O afirmație pragmatică, de natură să rezume faptele ca atare, fără a intra în intimități.

Nu i-a venit în minte nici o vorbă.

– Jason?

Și-a dres vocea și a aruncat o privire la ceasul de pe perete. 7.05. Ceea ce însemna că Sandra lipsea de acasă de – cât să fie? – optsprezece, douăzeci de ore? Trecuse aproape o zi, și alta nouă stătea să înceapă.

– Hmm... hmm... Sandra nu e acasă, Phil.

– Vrei să zici că e tot dispărută, a replicat directorul.

– Da.

– Ai vreo idee unde e? Poliția are vreo pistă? Ce se întâmplă acolo, Jason?

– Azi-noapte am fost la lucru, a replicat Jason cât se poate de simplu. Și, când m-am întors, am constatat că nu era acasă.

– O, Doamne! Phil a scos un oftat lung. Nu bănuiești ce s-ar fi putut întâmpla?

– Nu.

– Crezi că o să se întoarcă? Mă gândesc că poate avea nevoie de o pauză sau așa ceva.

Intrase pe un teren minat, și Jason l-a simțit literalmente cum roșește la celălalt capăt al firului.

– S-ar putea, a spus Jason liniștit.

– Atunci, cred că mâine va trebui să aduc un suplinitor.

Phil părea să-şi fi redobândit stăpânirea de sine.

– Da, aşa aş zice.

– Căutarea va începe mâine-dimineaţă, nu? Presupun că mulţi colegi vor vrea să dea o mână de ajutor. Probabil şi unii dintre părinţi. O să ai nevoie de cât mai mulţi oameni care să distribuie afişe, să perie cartierul, chestii de genul ăsta. Cine va conduce operaţiunea?

Jason s-a clătinat din nou, simţind că era pe punctul de a intra iar în panică. De data aceasta, a reuşit să îşi revină rapid, încordându-şi spatele şi forţându-se să vorbească pe un ton ferm.

– O să te ţin la curent.

– Va trebui să ne gândim la ceea ce le vom spune copiilor, a continuat Phil. Preferabil înainte să vadă ştirea la televizor. Poate ar trebui să pregătim o declaraţie publică şi pentru părinţi. N-am mai trecut prin astfel de situaţii. Da, trebuie să ne gândim în primul rând la copii.

– O să te ţin la curent, a repetat Jason.

– Cum rezistă Clarissa? a întrebat Phil brusc.

– Pe cât de bine se poate.

– Dacă ai nevoie de ajutor cu fetiţa, te rog să îmi spui. Sunt sigur că vom găsi o profesoară care să stea cu ea, dacă e cazul. Ai să vezi, o să treci şi peste asta. Tot ce îţi trebuie e un plan bun.

– Absolut, l-a asigurat Jason. Tot ce îmi trebuie e un plan bun.

Capitolul 9

La ora 5.59 după-amiaza, sergentul D.D. Warren era mulţumită de ceea ce realizase. Obţinuse un mandat de percheziţie pentru camioneta lui Jason Jones. Îşi dăduse întâlnire cu ofiţerul supraveghetor al unui agresor sexual eliberat condiţionat. Şi, lucrul cel mai bun, în noaptea aceea în cartier aveau să vină gunoierii.

Conducea maşina prin South Boston alături de detectivul Miller, care o punea la curent cu ultimele informaţii, şi plănuiau în acelaşi timp următoarele mişcări.

– După spusele detectivului Rober, îi raporta Miller, Jones n-a făcut nimic deosebit azi după-amiază. N-a avut musafiri, nu s-a dus la cumpărături, nici un fel de alte activităţi. Se pare că a avut grijă de fetiţă şi de casă, nimic special.

– A ieşit cumva la camionetă? a întrebat D.D.

– Nu, nici măcar n-a întredeschis uşa de la intrare.

– Hmm. A lucrat la computer? Pentru că, dacă a făcut-o, omul tău ar fi trebuit să îl vadă stând acolo, în faţa ferestrei de la bucătărie.

– L-am întrebat, și n-a știut ce să-mi răspundă. Nu e sigur dacă a lucrat sau nu la computer pentru că soarele bate în geam după-amiaza și nu se vede prea bine. Dar, din experiența lui profesională, înclină să creadă că Jason a stat cu fetița mai toată după-amiaza.

– Interesant, a murmurat D.D.

Vorbea serios. Comportamentul soțului sau al soției imediat după anunțarea dispariției jumătății sale îi dădea întotdeauna de gândit detectivei atât de iscoditoare. Persoana își vedea de treburile zilnice ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Sau își invita brusc un prieten nou de sex opus care să îi ofere un strop de alinare? Își cumpăra un detergent pentru pete și/sau cine știe ce electrocasnice de care nu avea nevoie?

În cazul lui Jason, comportamentul său părea să se definească în mare măsură prin ceea ce *nu* făcea. Nu chemase rude sau prieteni care să îl ajute să facă față situației și, eventual, să aibă grijă de copil. Nu dăduse fuga la magazinul local pentru a face afișe cu fotografia mărită a soției dispărute. Nu bătuse la ușile vecinilor pentru a pune întrebările standard în astfel de circumstanțe. „Spuneți-mi, ați văzut-o pe soția mea? Sau ați auzit ceva neobișnuit azi-noapte? A, și, apropo, nu ați zărit cumva, din întâmplare, un motan portocaliu dând târcoale?“

Soția lui Jason Jones dispăruse, iar el, pur și simplu, nu făcea nimic.

De parcă nici nu se aștepta ca ea să fie găsită. Lui D.D. i se părea de-a dreptul fascinant.

– OK, a spus ea, având în vedere faptul că domnul Jones se ține tare pe poziție, cred că prima oprire ar trebui să o facem la ofițerul supraveghetor al lui

Aidan Brewster. Îl avem pe Soțul Suspect sub control. Acum e cazul să ne ocupăm de Vecinul Pervers.

– De acord, a spus detectivul Miller. Știi, întâmplarea face că la noapte se strânge gunoiul în cartier, a continuat el, arătând cu capul spre tomberoanele care începuseră să se adune în capătul străzii. Gunoiul din casă este proprietate privată și necesită un mandat pentru a fi verificat. În timp ce gunoiul din capătul străzii... Gunoierii vor ajunge aici pe la două, trei dimineața, a continuat Miller. Să las un agent de pază care să ia gunoiul lui Jones? Ca să ne ocupăm de el mâine-dimineață?

– O, detective Miller, văd că-mi citești gândurile.

– Ei, mă străduiesc și eu, a răspuns el modest.

D.D. i-a făcut cu ochiul, întorcând mașina și luând-o înapoi spre oraș.

Colleen Pickler acceptase să se întâlnească cu ei în spațiul impersonal care trecea drept biroul ei. Podeaua era acoperită cu un linoleum gri-deschis, pereții erau zugrăviți într-un gri mediu, iar fișetele, emailate cu o vopsea de un gri șters. Prin contrast, Colleen era o amazoană de un metru optzeci și trei înălțime, cu o constituție atletică și care își etala cu mândrie părul de un roșu șocant de viu și blazerul de un roșu aprins, purtat peste un tricou într-un caleidoscop de culori: portocaliu, galben și roșu. Când s-a ridicat de la birou, a fost ca și cum o torță iluminase dintr-odată un banc de ceață.

Din trei pași mari a traversat fără efort camera, le-a strâns mâinile cu putere și i-a invitat să ia loc pe cele două taburete albastre așezate de cealaltă parte a biroului.

– Scuzați încăperea, a spus ea veselă. Lucrez în special cu agresori sexuali, și se pare că statul consideră că orice altă culoare decât griul riscă să-i supraexcite. Evident, a adăugat ea făcând un semn spre propriul tricou, eu, una, nu sunt de acord.

– Lucrați în special cu agresorii sexuali?

D.D. nu și-a putut ascunde uimirea.

– Sigur. Grupul cel mai simpatic de condamnați eliberați condiționat. Traficanții de droguri și delincvenții minori o iau la picior imediat ce dau de aer curat. N-am cum să le iau urma, n-am cum să-i fac să completeze vreun formular și să se prezinte la întâlniri. În schimb, cei mai mulți agresori sexuali sunt dornici să-mi facă pe plac.

Miller se holba la Pickler de parcă tocmai avusese o revelație divină.

– Chiar așa? a întrebat el, mângâindu-și mustața castanie și subțire cu mișcări măsurate, apoi netezind-o din nou.

– Da. Cei mai mulți sunt speriați de moarte. Închisoarea e pentru ei cea mai îngrozitoare experiență pe care au avut-o, așa că vor cu disperare să se țină cât mai departe. Sunt foarte ascultători din fire, chiar nerăbdători să obțină aprobarea celorlalți. Mai mult, pedofilii cu adevărat înrăiți trec pe-aici aproape zilnic. Eu sunt singurul adult cu care au o relație, și vor să se asigure că sunt fericită.

D.D. a înălțat din sprâncene și s-a așezat.

– Deci sunt niște oameni ca oricare alții.

Pickler a ridicat din umeri.

– Cam așa. Înțeleg însă că-l bănuiți pe unul dintre ei de comportament necorespunzător, altfel n-ați fi aici. Despre cine e vorba?

D.D. și-a verificat notițele.

– Brewster. Aidan Brewster.

– Aidan Brewster? a repetat Pickler ca un papagal. Nu se poate!

– Ba se poate!

Era rândul lui Pickler să ridice din sprâncene. După care s-a întors cu spatele și a început să caute în primul fișet metalic gri.

– B... B... Brewster. Aidan. Poftim! Pot însă să vă spun de pe acum că e un copil bun.

– Pentru un agresor sexual, a adăugat D.D. pe un ton sec.

– Zău așa! Vedeți, aici sistemul se dovedește a fi propriul său dușman. În primul rând, pentru că sistemul a reușit să bage în aceeași oală o întreagă clasă de oameni certați cu legea. În al doilea rând, pentru că sistemul a creat o clasă de infractori prea numeroasă pentru binele său. Dacă violezi treizeci de copii, ești luat în evidențele poliției ca agresor. Dacă un băiat de nouăsprezece ani întreține relații sexuale liber consimțite cu o fată de paisprezece ani, e considerat tot agresor. E ca și cum ai susține că un criminal în serie e totuna cu soțul care i-a învinețit un ochi nevestei. Sigur, amândoi sunt niște gunoaie, dar nu *același* tip de gunoaie.

– Deci ce fel de agresor sexual este Aidan Brewster? a întrebat D.D.

– Genul de puști de nouăsprezece ani care a avut un contact sexual consimțit mutual cu prietena în vârstă de paisprezece ani a surorii lui vitrege mai mici.

– Și pentru asta a fost eliberat condiționat?

– Nu, pentru asta a făcut pușcărie doi ani. Dacă fata ar fi avut cu un an mai puțin, ar fi fost condamnat la douăzeci de ani. Ca să se învețe bine

minte și să-și țină pe viitor fermoarul închis la pantaloni.

– La paisprezece ani, o fată e prea tânără ca să-și dea seama ce face și să-și exprime acceptul, a intervenit Miller, așezându-se și el pe scaun. Și un băiat de nouăsprezece ani ar trebui să fie conștient de asta.

Pickler nu l-a contrazis.

– Mda, e o lecție pe care Aidan Brewster va avea toată viața timp să o aprofundeze. Știți, a fi agresor sexual e ca o stradă cu sens unic. Chiar dacă Brewster nu recidivează în următorii treizeci de ani, rămâne tot un agresor sexual înregistrat în evidențele poliției. Și, de fiecare dată când va aplica pentru o slujbă, își va căuta un apartament sau va traversa frontiera, numele lui va apărea instantaneu pe computer. O povară al naibii de grea pentru un tânăr de douăzeci și trei de ani.

– Și cum suportă asta? a întrebat D.D.

– Pe cât de bine se poate. S-a înscris într-un program de tratament dedicat agresorilor sexuali și merge la întâlnirile săptămânale. A închiriat un apartament, are o slujbă și duce o viață aparent normală.

– Un apartament, a repetat D.D.

Pickler a scotocit printre hârtii, dând de o adresă care corespundea cu cea descoperită deja de către echipa lui D.D. în sistemul informatic.

– Proprietarul casei cunoaște situația? a întrebat D.D.

– Eu am informat-o pe proprietăreasă, a răspuns Pickler. Nu e procedura standard pentru agresorii de acest nivel, dar eu sunt de părere că e întotdeauna mai bine să fii sincer decât să-ți pară rău mai târziu.

Dacă proprietăreasa afla mai încolo şi îl evacua pe Aidan pe neaşteptate, asta ar fi creat o situaţie de stres şi îngrijorare. În calitatea mea de ofiţer supraveghetor al lui, consider că e de datoria mea să îl ajut să evite neplăcerile, dacă se poate.

– Cum a reacţionat proprietăreasa când aţi informat-o?

– A vrut să afle povestea întreagă şi mi-a trecut numărul de telefon pe apelare rapidă. După care a părut mulţumită. Surprinzător, multă lume reacţionează aşa. Oamenii nu vor decât să ştie de la bun început cu cine au de-a face.

– Dar vecinii ce au avut de zis? a insistat D.D.

– Nu am notificat vecinii şi nici poliţia locală, a ripostat Pickler pe un ton aspru. Brewster e, bineînţeles, inclus în baza noastră de date, ceea ce este corect având în vedere riscurile pe care le comportă şi nivelul actual la care a ajuns în cadrul programului terapeutic.

– Adică?... a insistat Miller.

– Adică Brewster s-a descurcat bine până acum. De aproape doi ani are acelaşi loc de muncă şi locuieşte în acelaşi apartament. Ca ofiţer supraveghetor, mi-aş dori să am cât mai mulţi clienţi de tipul lui.

– O poveste de succes în toată regula, ce să mai, a luat-o Miller în râs.

Pickler a ridicat din umeri.

– Atât cât se poate, da. Uite ce-i, lucrez în domeniul ăsta de optsprezece ani. Şi statisticile mele spun că şaizeci la sută dintre cei eliberaţi condiţionat reuşesc să se ţină de treabă; poate nu de la prima eliberare, dar până la urmă le vine mintea la cap. Ceilalţi patruzeci la sută... A ridicat din nou din umeri. Unii se întorc în închisoare. Alţii beau până

crapă. Câțiva ajung să se sinucidă. Tehnic vorbind, nu recidivează, dar nu sunt sigură că asta se poate numi un succes. Și pe urmă mai sunt tipii de genul lui Aidan Brewster. Din perspectiva unui ofițer supraveghetor, el e un tip absolut OK, asta e tot ce vă pot spune despre el.

– Unde lucrează? a întrebat D.D. încruntându-se.

– La un atelier auto. Al unui individ, Vito. Puștiul e foarte îndemânatic. Ceea ce a fost un atu pentru el, comparativ cu alții, și l-a ajutat să rămână pe drumul cel mai bun.

D.D. își lua notițe.

– Spui că lucrează acolo de doi ani?

– Da, e cel mai bun mecanic din atelier, a precizat Pickler. Vito, șeful lui, nu mai conteneşte cu laudele. E foarte chibzuit cu banii și se descurcă bine cu cât câștigă, ceea ce e important, având în vedere cheltuielile pe care le are.

– Ce cheltuieli? a întrebat Miller.

– Cheltuielile cu programul de consiliere. Agresorii sexuali sunt obligați să suporte costurile tratamentului. Aidan Brewster trebuie să scoată din buzunar șaizeci de dolari pe săptămână pentru terapia de grup. Pe urmă mai sunt și costurile pentru testul cu poligraful – două sute cincizeci de dolari la fiecare zece luni, ca să ne asigurăm că își vede de treabă. Dacă ar fi avut brățară de gleznă, ar fi fost nevoit să plătească și pentru asta, dar a avut noroc, a fost eliberat cu un an înaintea intrării în vigoare a legii cu GPS-ul. În plus, are de plătit chiria, care nu e deloc mică într-un oraș ca Boston, costurile de transport etc. O viață nu foarte ieftină pentru cineva care pornește la drum cu prea puține opțiuni de a-și câștiga existența.

– Pentru că nu are voie să se apropie de copii, nu-i așa? a spus D.D.

– Exact. Deci, chiar și într-un atelier auto, Brewster nu poate lucra cu clienții, e consemnat numai la mașini. La urma urmei, nu se știe niciodată când o femeie intră în atelier cu un copilaș de nici un metru înălțime.

– Bine, dar înțeleg că e un salariat bun.

– Cel mai bun, a replicat Colleen. Vito poate scoate untul din el, și Brewster nu se va plânge niciodată; amândoi știu că nu-și poate permite să-și dea demisia și să-și caute de lucru în altă parte. Oamenii își închipuie că agresorii sexuali nu-și pot găsi de lucru. În fapt, există anumiți angajatori „deștepți" mai mult decât dispuși să îi aibă pe statul lor de plată.

Miller se încruntase.

– Bietul Aidan Brewster! Asta vrei să spui? Nu și-a ținut mâinile acasă cu o fată de paisprezece ani, așa că acum ar trebui să-l compătimim cu toții, nu?

– Nu, n-am spus asta, a răspuns Colleen pe un ton sec. Legea e lege. Spun doar că, în ceea ce privește majoritatea delictelor, dacă ai comis unul, ești închis, și cu asta, basta. Brewster a fost închis, dar încă își ispășește pedeapsa, și o va face tot restul vieții. Ironia face că ar fi scăpat ceva mai ușor dacă ar fi ucis-o pe fată, în loc să se culce cu ea. Și, fiindcă fac parte din sistemul judiciar al acestei țări, pot spune că mi se pare nedrept.

D.D. se gândea însă la altceva. S-a întors spre Miller.

– Știi unde își face familia Jones reviziile tehnice la mașini?

Bărbatul a clătinat din cap și și-a notat ceva în carnețel.

– O să mă ocup de asta.

– Cine sunt ăştia, familia Jones? a întrebat Colleen.

– Jason şi Sandra Jones. Locuiesc pe aceeaşi stradă, în acelaşi cvartal cu Aidan Brewster. Sandra Jones a dispărut de acasă noaptea trecută.

– Aha, a oftat Colleen. S-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a împreunat mâinile în spatele capului împodobit cu părul roşu ca focul. Şi credeţi că Aidan e amestecat în povestea asta?

– E o posibilitate.

– Câţi ani are Sandra Jones?

– Douăzeci şi trei. E profesoară la clasa a şasea, la o şcoală generală. Are o fetiţă de patru ani.

– Şi credeţi că Aidan a răpit-o în toiul nopţii, cu soţul în casă?

– Soţul nu era acasă. E reporter la un ziar local.

Colleen a mijit ochii.

– Atunci, îl suspectaţi că îl interesa, de fapt, fiica? Fiindcă, dacă e aşa, trebuie să vă spun că Aidan a făcut patru sau cinci teste cu poligraful în timpul cărora a fost nevoit să-şi relateze toate experienţele sexuale. Nici vorbă despre pedofilie.

– Nu ştiu ce să cred, a răspuns D.D. Doar că, din câte ştim, Sandra Jones este o femeie foarte frumoasă. În plus, să fim serioşi, douăzeci şi trei de ani nu înseamnă prea mult. De fapt, e de-o vârstă cu Brewster, nu?

Colleen a dat din cap aprobator.

– Da.

– Deci avem o mămică tânără şi frumoasă şi un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei care locuiesc la numai câteva case distanţă. Cum arată Aidan? E un bărbat drăguţ?

– Sigur. Păr blond lung, ochi albaștri. Oarecum genul de surfer, dar nu dintr-acela dur.

Miller și-a dat ochii peste cap.

D.D. își continua însă speculațiile cu voce tare.

– Soțul Sandrei lucrează de obicei noaptea. Ceea ce înseamnă că Sandra rămâne mult timp singură în casă, doar cu fetița. Poate că în unele seri iese în curte cu cea mică, și Aidan se apropie și încep o conversație. Iar din conversație se ajunge la o aventură, și de la aventură...

– Sandra fuge cu el în lume? i-a suflat Colleen.

– Sau poate s-au certat. Ea află că e un fost pușcăriaș și se înfurie pe el. La urma urmei, el stă prin preajma fetiței, și, din câte știm, Sandra Jones ar face orice pentru fiica ei.

– Așa că Aidan o ucide, a enunțat Colleen pe un ton prozaic.

– Așa cum ai spus, agresorii sexualii țin cu disperare să nu se întoarcă în închisoare.

– Deci zici că Aidan Brewster a sedus-o pe soția singuratică de pe strada lui, după care a omorât-o ca să-și acopere urmele.

D.D. a fost acum cea care a ridicat din umeri.

– La viața mea, am văzut și lucruri mai ciudate.

Colleen a oftat. A luat un creion și a bătut de cinci, șase ori în birou cu guma de la capătul lui.

– Prea bine. Dar, ca să se știe, părerea mea e că supozițiile astea sunt deplasate. Aidan a fost implicat într-o relație riscantă și a plătit din greu pentru asta. De aceea cred că, dacă ar fi văzut o femeie ca Sandra Jones stând în curte, s-ar fi întors și ar fi luat-o la fugă în direcția opusă. Ca să nu-și forțeze norocul, înțelegeți? Dar faptele rămân. Sandra Jones a dispărut,

și Aidan Brewster are ghinionul să-i fie vecin. Protocolul e protocol, așa că trebuie verificat.

– Mă bucur că sunteți de acord.

Colleen a mai lovit de două ori cu creionul în birou.

– Care e termenul?

– Cât mai curând posibil. Încercăm să acoperim cât mai multe piste. Mâine, la ora șapte dimineața, vor fi trecut peste douăzeci și patru de ore de când s-a raportat dispariția Sandrei. Ceea ce înseamnă că va fi declarată oficial persoană dispărută, și atunci presa...

– Se va năpusti ca un roi de albine la stupul cu miere.

– Exact.

– Ați zis că e o mămică tânără și drăguță și că predă la o școală de cartier, nu? a mârâit Colleen.

– Îhîm.

– Ați încurcat-o.

– Mda, de-a binelea.

– Bun. M-ați convins. O să-i dau un telefon în seara asta lui Brewster. O să mă invit la el, o să umblu puțin prin casă și o să-l trag de limbă, să aflu ce a mai făcut în ultima vreme. Să văd dacă miros ceva, și, dacă e cazul, vă anunț să cercetați voi mai în amănunt.

– Am vrea să fim și noi de față.

Colleen s-a oprit din bătut darabana cu creionul pe birou.

– Nici gând, a respins ea propunerea pe un ton ferm.

– Tu nu ești angajată a departamentului de justiție, a contracarat D.D. Deci, dacă intri la el în

casă și vezi urme de sânge, de violență sau de dezordine, nu le poți confisca drept probe.

– Însă pot să vă sun.

– Ceea ce îi va da de înțeles lui Brewster că suntem pe drum.

– Atunci, o să mă așez pe canapea și o să vă aștept tăm amândoi. Uite ce-i. Sunt ofițerul supraveghetor al lui Aidan. Am petrecut doi ani construind o relație cu el. Eu sunt cea care îi va pune întrebările. Avem un trecut comun, iar asta mă va ajuta să-l fac să-mi răspundă sincer. Dacă îl interoghezi tu, o să vezi, o să se închidă în el. Și n-ai să scoți nimic din gura lui.

D.D. a strâns din buze, deopotrivă încăpățânată și resemnată.

– E un băiat bun, a pledat Colleen pe un ton calm. Eu, una, mă îndoiesc profund că e vinovat.

– Ai mai trecut prin așa ceva? a întrebat-o Miller direct. A mai recidivat vreunul dintre agresorii tăi sexuali?

Colleen a încuviințat din cap.

– Mi s-a întâmplat de trei ori.

– Și ai prevăzut din vreme?

Pickler a oftat din nou.

– Nu, a recunoscut ea șoptit. De fiecare dată... nici nu mi-am închipuit. Tipii păreau a se descurca bine. Făceau față presiunii cu brio. Până într-o zi... când au acționat din nou. Și din acel moment n-a mai existat cale de întoarcere.

Capitolul 10

Dintotdeauna m-au fascinat secretele. Mi-am trăit copilăria în minciună, aşa încât nu e de mirare că văd subterfugii oriunde mă uit. Colegul meu de clasă care poartă cămăşi cu mânecă lungă, chiar şi atunci când afară e cald, e, fără îndoială, bătut de tatăl vitreg. Femeia aceea cu faţa ciupită de vărsat şi cu umeri colţuroşi care lucrează la curăţătorie este, fără îndoială, abuzată de fiul ei, bruta aia care îşi pierde vremea prin spatele magazinului.

Oamenii mint. La fel de instinctiv precum respiră. Minţim pentru că nu ne putem abţine.

Soţul meu minte. Şi mă priveşte în ochi atunci când o face. E un mincinos de mare clasă.

Cred că nu îl cunoşteam decât de şase săptămâni atunci când mi-am dat seama pentru prima oară că, dincolo de faţada lui de om reţinut din fire, se ascunde un ocean adânc de instincte rău prevestitoare. La început, am sesizat asta în lucrurile cele mai mărunte. Ca, de pildă, în tărăgăneala cu care vorbea uneori, mai ales noaptea, când era obosit şi nu se mai controla.

Sau atunci când îmi spunea că se sculase noaptea ca să se uite la televizor, dar, când aprindeam televizorul dimineața, apărea canalul Home & Garden, la care mă uitasem eu ultima oară și care pe Jason nu îl interesa de nici un fel.

Câteodată, încercam să scot adevărul de la el tachinându-l. „Hei, tocmai ai zis «apă gazoasă». Credeam că numai sudiștii sadea cer apă gazoasă în loc de sifon."

„Probabil mi se trage de la statul prea mult cu tine", răspundea, însă eu observam cuta de îngrijorare din colțul ochilor.

Alteori încercam să iau taurul de coarne. „Povestește-mi despre familia ta. Unde trăiesc părinții, rudele?"

Și atunci se eschiva. „Ce contează? Acum vă am pe tine și pe Clarissa. Voi sunteți singura familie de care am nevoie."

Într-o noapte, când Ree avea cinci luni și dormea buștean, m-am simțit tulburată și neliniștită, așa cum se simte o fată de nouăsprezece ani stând lângă un bărbat oacheș și arătos, uitându-se la mâinile lui și gândindu-se cât de blând poate să legene un nou-născut. Și apoi, mult mai important, visând la mângâierile palmelor lui pe sânii ei. Și m-am trezit că abordez problema într-un mod mult mai direct decât o făcusem până atunci.

„Adevăr sau provocare?" am spus.

Într-un târziu, și-a ridicat ochii din cartea broșată pe care o citea.

„Poftim?"

„Adevăr sau provocare? Știi tu, jocul acela. Nu se poate să nu-l fi jucat în adolescență."

Jason m-a privit lung, cu ochii lui negri la fel de impenetrabili ca întotdeauna.

„Nu mai sunt adolescent.“

„Eu da.“

Asta i-a atras, în cele din urmă, atenţia. A închis cartea şi a pus-o deoparte.

„Ce doreşti, Sandra?“

„Adevăr sau provocare. Nu-i aşa greu. Adevăr sau provocare?“ M-am apropiat încetişor de el. Făcusem baie după ce o culcasem pe Ree. Şi mă unsesem cu o loţiune cu esenţă de portocale. Avea un parfum subtil, uşor, discret, dar mi-am dat seama că îl sesizase, pentru că nările i-au fremătat, doar pentru o clipă, după care s-a îndepărtat de mine.

„Sandra…“

„Hai, joacă-te cu mine, Jason. Sunt soţia ta. Nu-ţi cer prea mult.“

Avea să o facă. Am văzut din modul în care şi-a încordat spinarea şi şi-a îndreptat umerii. Mă respingea de luni de zile. Deşi, la un moment dat, tot avea să-mi recunoască prezenţa. Nu totul se învârtea în jurul lui Ree.

„Provocare“, a spus într-un târziu.

„Sărută-mă“, i-am ordonat. „Sărută-mă timp de un minut!“

A ezitat. Am crezut că se răzgândise şi m-am pregătit pentru un nou refuz. Dar a oftat blând, foarte blând. S-a aplecat în faţă, şi-a ţuguiat buzele şi le-a atins pe ale mele.

Avea să fie un sărut cast. Ajunsesem să îl cunosc suficient de bine cât să ghicesc ce avea să facă. Şi ştiam că, dacă aş fi încercat să devin agresivă sau nerăbdătoare, s-ar fi închis în sine. Jason nu ceda niciodată. Jason nu ridica niciodată mâna la nervi. Pur şi simplu,

dispărea undeva, adânc înlăuntrul său, într-un loc unde nimic din ceea ce spuneam sau făceam nu părea să-l atingă, aşa că ajungeam uneori să-i stau alături şi să mă simt, de fapt, singură.

Soţul meu mă respecta. Mă trata bine. Mă copleşea cu duioşia lui. Făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a-mi anticipa nevoile.

Cu excepţia sexului. Eram împreună de aproape un an, şi nu mă atinsese niciodată. Lucru care mă înnebunea.

Nu mi-am desfăcut buzele. Nu i-am înconjurat umerii cu braţele, nu mi-am îngropat degetele în părul lui întunecat şi des. Nu am făcut nimic din ceea ce tânjeam să fac. Mi-am strâns, în schimb, pumnii de o parte şi de alta a corpului şi i-am întors sărutul la fel de blând, foarte blând.

Îmi dăruia blândeţe, aşa că i-am întors dulceaţa, cu răsuflarea şoptindu-i peste buzele închise. Îmi dăruia duioşie, aşa că i-am înapoiat-o în colţul gurii şi pe toată buza de jos. Îmi dăruia respect, aşa că nu am depăşit niciodată graniţele pe care le stabilise. Dar de un lucru sunt sigură: fir-ar să fie, i-am dăruit cel mai grozav sărut cu gurile închise care s-a văzut vreodată pe lumea asta.

Când minutul a expirat, s-a retras. Dar răsufla acum mai greu, şi am observat ceva licărindu-i în ochi. Ceva întunecat, intens. Care m-a făcut să îmi doresc să îi sar în poală, să îl împing pe canapea şi să-l regulez până la epuizare.

În schimb, i-am şoptit:

„Adevăr sau provocare? E rândul tău acum. Întreabă-mă: Adevăr sau provocare?“

Vedeam cât era de tulburat. Voia să spună „provocare“. Voia să îl ating din nou. Şi poate să-mi dau jos

cămăşuţa de noapte din mătase, atât de drăguţă. Şi să-mi trec mâinile peste pieptul său musculos.

„Adevăr“, a spus cu glas răguşit.

„Întreabă-mă!“

„De ce faci asta?“

„Pentru că nu mă pot abţine.“

„Sandy.“ A închis ochii, şi preţ de o clipă i-am simţit durerea.

„Adevăr sau provocare?“ am cerut.

„Adevăr“, aproape că a gemut.

„Care e lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată?“

„Ce vrei să spui?“

„Care e lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată? Hai, spune! Ai minţit? Ai furat? Ai sedus-o pe prietena cea mai bună a surorii mai mici? Ai omorât pe cineva? Spune-mi, Jason. Vreau să ştiu cine eşti. Suntem căsătoriţi, pentru numele lui Dumnezeu. Îmi datorezi asta.“

S-a uitat la mine într-un mod ciudat.

„Sandra...“

„Nu. Nu vreau să aud nici o văicăreală, nici o scuză. Răspunde la întrebare! Ai omorât pe cineva?“

„Da.“

„Cum?“ am întrebat luată prin surprindere.

„Da. Am omorât pe cineva, a spus. Dar nu ăsta e lucrul cel mai rău pe care l-am făcut vreodată.“

Apoi soţul meu s-a ridicat de pe canapea, şi-a luat cartea broşată şi m-a lăsat singură în cameră.

Jason nu şi-a dat seama că adormise, dar aşa se întâmplase, din moment ce, la puţin timp după ora unu noaptea, un sunet l-a făcut să sară de pe canapeaua de două locuri. S-a ridicat brusc la auzul unui

pocnet îndepărtat. Zgomotul părea să vină de afară. A traversat încăperea spre ferestrele din față, a dat perdeaua câțiva centimetri deoparte și a tras cu ochiul.

Doi agenți în uniformă luaseră capacele de pe tomberoane. Și acum tocmai mutau pungile albe de gunoi din containere în portbagajul dubei de poliție.

„Fir-ar al dracului", și-a spus, gata să deschidă ușa din față și să țipe la ei să înceteze. Dar s-a abținut.

O greșeală de începător. Scosese gunoiul afară dintr-o obișnuință îndelungată, și astfel îl predase efectiv în mâinile poliției. S-a gândit bine, încercând să anticipeze cât avea să-l coste greșeala. Nu și-a amintit să fi aruncat nimic compromițător, așa că într-un târziu s-a liniștit, și umerii i s-au detensionat când, dintr-o răsuflare profundă, a dat afară tot aerul strâns în plămâni.

Prea bine. Așadar, poliția pusese mâna pe gunoi. Și?

Sergentul D.D. Warren și partenerul ei, detectivul Miller, reveniseră seara, la puțin timp după ora 8.30, pentru a executa mandatul de percheziție al camionetei. Îi întâmpinase în pragul ușii, cercetase în treacăt mandatul, căci avea dreptul legal să o facă, după care se conformase și le întinsese cheile.

Apoi închisese și încuiase ostentativ ușa din față, petrecând restul serii la adăpostul casei, împreună cu Ree. „N-au decât să fiarbă în suc propriu", își zisese. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de furgonetă. Avea însă nevoie de ceva care să îi țină pe polițiști ocupați, pentru a nu se concentra exclusiv asupra computerului.

Și apropo de asta... A aruncat o privire spre ceasul de perete. Era 1.52. „Acum ori niciodată", s-a gândit și a început să urce în liniște scara.

Nu îi făcea plăcere să o trezească pe Ree din somn. Fetița l-a privit ca prin ceață, încă amețită de somn și dezorientată, fără a mai pune la socoteală povara emoțională a dispariției mamei și a motanului. A așezat-o în fund pe pat, i-a strecurat brațele prin mânecile jachetei de iarnă, încălțându-i picioarele goale în cizme. Nu a protestat, doar și-a lipit capul de umărul lui, ținând strâns în ambele mâini pătura și pe Iepurașul Lil', în timp ce tăticul o căra jos pe scări.

Jason s-a oprit în dreptul ușii, ca să înșface un sac verde-închis pe care și l-a aruncat pe umăr. A înfășurat-o pe Ree în pătură, astfel încât să ascundă sacul de ochii iscoditori. Apoi a deschis ușa și a dus sacul și pe fetiță la Volvoul soției.

Simțea privirea agentului de patrulă fixată asupra sa. Era convins că polițistul nota acum grăbit în carnețel. „1.56 a.m.: Subiectul apare în curtea din fața casei ducând în brațe copilul adormit. 1.57 a.m.: Subiectul se apropie de mașina soției."

Jason a așezat fetița în scaunul pentru copii, legându-i centura, și a lăsat sacul să cadă, pe furiș, pe podea, la picioarele ei. A închis ușa din spate și s-a îndreptat direct spre mașina fără însemnele poliției.

A bătut în geamul din dreptul șoferului. Polițistul a coborât puțin geamul.

– Trebuie să mă duc la muncă, a anunțat pe un ton energic. Am niște lucruri de terminat, înainte de a-mi lua liber. Vreți să vă dau adresa sau rămâneți aici?

Agentul cântărea în minte opțiunile. Să îl urmărească pe subiect sau să supravegheze casa? Cum ar fi vrut superiorii să procedeze într-o atare situație?

– E cam târziu pentru o ieșire în oraș cu copilul, a remarcat el, trăgând de timp la modul cel mai evident.

– Aveți copii, domnule ofițer? Nu e prima oară când sunt nevoit să-mi iau fetița cu mine la muncă. Din fericire, e genul care doarme buștean, indiferent de zgomot.

Și-a regretat imediat spusele. Dar era prea târziu, după cum și-a dat seama observând zâmbetul superior care se lățise pe fața polițistului.

– E bine de știut, a spus acesta apucându-se să consemneze pe larg informația în carnețel.

Jason s-a abținut să mai comenteze, întorcându-se la Volvo și pornind motorul. A străbătut strada fără ca ofițerul să se ia după el. Dar, la șase cvartale mai încolo, o dubiță de poliție a apărut pe neașteptate de pe o alee lăturalnică. „Următoarea codiță", și-a spus, trimițând în gând un salut bravei polițiii bostoniene.

Sediul *Boston Daily* semăna cu birourile oricărui alt trust de presă, adică forfotea de agitație toată ziua și adăpostea câteva suflete devotate chiar și târziu în noapte. Se scriau articole, numărul următor era editat și paginile erau montate până spre dimineață. Se lucra, de fapt, cu mai mult spor acum, căci abia după miezul nopții totul se liniștea și oamenii puteau să gândească.

Jason a intrat în clădire cu fetița moțăind la pieptul său și cu sacul aruncat pe umăr, acoperit în întregime de pătura mare de lână cu ursuleți a lui Ree. Părea să care o povară grea, dar, după o singură

privire spre fetița de patru ani destul de voinică, ce zăcea ca moartă în brațele lui, nimeni nu s-a gândit să îl întrebe ceva. Și-a folosit legitimația de reporter pentru a trece de mai multe uși, pătrunzând în sanctuar.

Majoritatea reporterilor lucrau atât acasă, cât și la birou, așa că Jason împărțea spațiul cu alți colegi, în cadrul unui sistem numit *hoteling*. În esență, consta din prezența unor birouri și computere răspândite peste tot. Găseai un loc liber și îl foloseai. Seara aceea nu făcea excepție.

Jason s-a refugiat la un birou din colț, a împins cu piciorul sacul dedesubt și a așezat-o pe Ree pe podea, aranjându-i un mic culcuș cu ajutorul păturii și punându-i alături iepurașul. Se deșteptase acum de-a binelea și îl privea ursuză.

– E în regulă, i-a șoptit. Tati are ceva de lucru, și după aia ne întoarcem acasă.

– Unde-i mami? a întrebat Ree. O vreau pe mămica.

– Culcă-te la loc, scumpo. O să ne întoarcem acasă cât ai clipi.

Ree a închis ochii ascultătoare, adormind din nou.

Jason a mai zăbovit un moment ca s-o privească. Umbra genelor ei întunecate pe obrajii pali. Petele vinețiii, semn de oboseală, încadrându-i pleoapele închise. Părea atât de mică. Delicată. O povară imposibil de dus, dar care era totodată scopul său în viață.

Forța cu care făcea față situației nu-l luase prin surprindere. Copiii nu își exteriorizează cele mai adânci temeri. Un copil poate urla timp de zece minute pentru un mic cucui făcut pe terenul de joacă. Și același copil e în stare să se țină tare în fața unui

străin înarmat. Copiii știu instinctiv că sunt mici și vulnerabili. Așa că, în caz de criză, majoritatea se închid pur și simplu în ei, făcându-se și mai mici, cu gândul că, dacă dispar complet, poate că omul cel rău are să îi lase în pace.

Sau poate că, dacă dormea suficient de mult, o fetiță de patru ani se putea trezi că mămica și motanul se întorseseră acasă și că viața revenise, ca prin farmec, la normal.

Jason și-a îndreptat acum atenția spre ceea ce avea de făcut. În redacția de știri era liniște la ora aceea, și birourile alăturate erau goale. A decis că mai bine de atât nu se putea, așa că a deschis încet fermoarul sacului de marinar, dând la iveală computerul luat de pe masa din bucătărie.

Formal, Jason deținea trei computere: laptopul personal, folosit la muncă; pe cel al familiei, așezat în bucătărie și folosit de toți; și, în sfârșit, unul mai vechi, primul pe care îl avusese familia și pe care îl exilaseră în beci după ce își luaseră un Dell mai nou. Jason nu-și făcea griji în privința laptopului. Nu îl utiliza decât pentru redactarea reportajelor, pe deplin conștient de riscurile unui computer portabil, pasibil de a fi pierdut sau furat oricând. Ceva mai îngrijorat era de computerul din beci. E adevărat, instalase un program oficial al Ministerului Apărării pentru a suprascrie șiruri fără sens de unu și zero peste hard drive, dar nici măcar oamenii din Ministerul Apărării nu mai aveau acum încredere în aceste tehnologii. Pentru păstrarea în siguranță a informațiilor realmente clasificate, incinerau hard drive-urile, transformând în scrum piesele interne. Jason nu avea un incinerator la îndemână, așa că

se mulțumise cu procedurile standard. În nouăzeci și cinci la sută dintre cazuri, asta era suficient.

Însă computerul familiei, relativ noul desktop Dell de 500 de GB folosit de el în primele ore ale dimineților, când Sandra dormea, îl îngrijora foarte tare. Nu își putea permite să lase poliția să pună mâna pe el, și de aceea îi momise spre camionetă. Acum, uitându-se rapid la ceasul de mână, a estimat că avea la dispoziție trei ore pentru a rula programul Damage Control.

A început prin a introduce un memory stick în drive-ul E. Apoi s-a apucat să copieze fișier după fișier. Programe, date luate de pe internet, documente, fișiere jpeg, fișiere pdf. Erau o mulțime, mai multe decât putea transfera în trei ore, așa că a procedat selectiv.

În timp ce fișierele erau copiate, a intrat pe internet pentru o documentare minimală. A început prin a verifica numele agresorului sexual înregistrat în evidențele poliției, Aidan Brewster. Întotdeauna e bine să îți cunoști vecinii, nu? A găsit câteva date și o mulțime de intrări de genul „fișiere blocate". Însă el era reporter de meserie, nu un tip care se dă înapoi de fiecare dată când se lovește de o ușă închisă. Și-a notat câteva numere de telefon și a mai făcut câteva săpături, soldate cu rezultate mulțumitoare.

După ce și-a îndeplinit prima misiune, a intrat pe browserul AOL și s-a înregistrat cu parola soției. O descoperise cu ani în urmă; era LilBun1, numele jucăriei de pluș preferate a lui Ree. Și, dacă nu ar fi ghicit-o, tot ar fi reușit să spargă codul utilizând programe specializate de genul AccessData's Forensic Toolkit sau Technology Pathways ProDiscover. Asta ajunsese să facă! Așa soț ajunsese să fie!

Să-şi fi dat seama Sandra? Şi ăsta să fi fost motivul pentru care plecase?

Nu ştia, aşa că a început să îi ia la rând e-mailurile, în căutare de indicii cu privire la ceea ce făcuse soţia sa înaintea dispariţiei.

În Inbox figurau şaizeci şi patru de e-mailuri, majoritatea oferte de mărire a penisului sau cereri urgente de transfer de fonduri din ţări din lumea a treia. Dacă era să te iei după ele, Sandra era fie obsedată de organele genitale bărbăteşti, fie pe cale de a se îmbogăţi, asistându-l pe cine ştie ce colonel dintr-un stat îndepărtat cu o operaţiune financiară.

A verificat mesajele spam, şi, într-un târziu, a ajuns la şase e-mailuri care păreau cu adevărat adresate soţiei. Unul era de la creşa la care mergea Ree şi le reamintea părinţilor să pună deoparte bani pentru o viitoare acţiune de strângere de fonduri. Al doilea fusese trimis de directorul şcolii şi anunţa un atelier de lucru. Ultimele patru erau răspunsuri la un mesaj transmis iniţial de unul dintre profesori, care îşi consulta colegii dacă erau interesaţi să formeze un grup ca să meargă împreună pe jos la şcoală.

Jason s-a încruntat nemulţumit. Cu câteva luni în urmă, când verificase ultima oară, Sandra avusese cel puţin douăzeci şi cinci de e-mailuri personale, de la mesaje de la elevi, la informaţii primite de la diverse site-uri pentru mame.

A verificat arhiva. Nu a găsit decât spamurile pe care tocmai le ştersese. A căutat în Outbox. Nimic. Din ce în ce mai îngrozit, a început să sape mai adânc. Lista de adrese: goală. Site-uri favorite: şterse. Prieteni pe AOL: şterşi. Cele mai recente căutări pe internet: şterse.

„Porcăria dracului!“ Și, pentru o clipă, i s-a tăiat răsuflarea. Ca o căprioară în fața mașinii, simțea cum panica îl acaparează, amenințând să-l copleșească.

„Data și ora“, și-a spus înnebunit. „Află data și ora.“ Totul se reduce, în ultimă instanță, la dată și oră.

A revenit la Outbox și a rulat, cu o mână din nou tremurândă, mesajele, pornind de la cele mai vechi spamuri. După șaizeci și patru de clicuri a găsit ceea ce căuta. Cel mai recent e-mail fusese trimis marți, la 4.42 după-amiaza, cu peste douăzeci și patru de ore înaintea dispariției Sandrei.

S-a așezat mai bine în scaun, cu mâinile încleștate pe stomacul făcut ghem, încercând să înțeleagă semnificația descoperirii.

Cineva curățase în mod sistematic contul AOL al Sandrei. Dacă asta s-ar fi întâmplat miercuri noaptea, atunci când Sandra dispăruse, atunci concluzia logică era că persoana care o răpise fusese cea care făcuse acest lucru, probabil pentru a-și acoperi urmele.

Dar contul fusese curățat cu peste douăzeci și patru de ore mai înainte. Ce însemna asta?

Lama lui Occam[1], nu? Explicația cea mai simplă este, de cele mai multe ori, și cea corectă. Adică

---

[1] Lama sau Briciul lui Occam este principiul parcimoniei, folosit pentru a justifica anumite afirmații științifice. Călugărul franciscan William de Occam (sec. al XIV-lea) este cel căruia i se atribuie formularea *entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem* („entitățile nu trebuie să fie multiplicate dincolo de necesar“), însemnând că întotdeauna este de preferat cea mai simplă explicație pentru un fenomen. (n.tr.)

ştergerea datelor era, cel mai probabil, chiar opera Sandrei. Care simţise nevoia de a ascunde ceva. Un flirt pe internet? O relaţie sexuală în toată regula? În orice caz, ceva despre care nu voia să se afle.

Concluzia la care ajunsese era mai puţin prevestitoare de rele decât imaginea înceţoşată a unui bărbat atacând-o mai întâi pe Sandra şi aşezându-se apoi, plin de sine, la masa din bucătărie, pentru a şterge datele compromiţătoare din computer, în timp ce Ree dormea, probabil, la etaj.

În acelaşi timp, concluzia aceasta îl deranja cel mai mult. Pentru că implica premeditarea. Faptul că Sandra ştia că urma să îl părăsească şi voise să se asigure că nu avea să fie găsită.

Jason şi-a dus mâna obosită la ochi. Şi i-a acoperit, şi, preţ de o clipă, valul de emoţie care l-a înecat l-a luat şi pe el prin surprindere.

Nu se căsătorise cu Sandra din dragoste. Nu era genul de bărbat care să aibă asemenea aşteptări în viaţă. Şi totuşi, pentru o vreme... Pentru o vreme, fusese atât de plăcut să se simtă parte dintr-o familie. Fusese plăcut să se simtă ca un om normal.

În februarie o dăduse însă în bară. Camera de hotel, cina, şampania... N-ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmplase.

Jason şi-a dres glasul şi s-a frecat la ochi. Şi-a alungat oboseala şi, uitându-se în jos spre fiica adormită, s-a forţat să revină la realitate.

Sandra nu era la fel de pricepută ca el la tehnică. Presupunea că, dacă ea fusese cea care curăţase contul, atunci o făcuse ştergând fişierele *cache*, ceea ce însemna că informaţiile se aflau în continuare depozitate în hard drive, şi doar directorul care indica locaţia fiecărei date fusese eliminat. Deci,

folosind un program simplu, putea recupera majoritatea informațiilor șterse.

Problema era timpul. Pentru a rula un astfel de program avea nevoie de cel puțin o oră, la care se adăugau alte câteva pentru a peria datele recuperate și a găsi ceea ce căuta. Nu avea însă la dispoziție atâta timp. S-a uitat la ceasul de la mână. O jumătate de oră. „Fir-ar al naibii!"

S-a frecat din nou la ochi cu mâinile obosite și a oftat adânc.

Bun, atunci era momentul să treacă la planul de rezervă.

Stickul de memorie se umpluse. L-a scos, a revenit la meniul sistemului și i-a verificat conținutul. Înlăturase prea multe date, și totodată prea puține. A selectat alte șase fișiere de șters, uitându-se din nou, presat de timp, la ceas.

Inițial, intenționase să ia de pe drive tot ce putea și apoi să ruleze un program legal de ștergere a datelor. Numai că acum nu se putea hotărî să se debaraseze de hard drive, având în vedere că putea conține indicii privind ultimele mișcări făcute de Sandra înaintea dispariției. O dilemă interesantă. Computerul deținea atât potențialul de a furniza date utile pentru a-și găsi soția, cât și pentru a-l arunca în închisoare.

A întors problema pe toate fețele. Și a găsit soluția.

Urma să aducă vechiul computer din beci în bucătărie și să instaleze pe el toate programele de software de pe computerul nou. Putea transfera fișere de bază cu ajutorul stickului de memorie, plus suficiente prostii pentru a da impresia unui computer folosit în mod frecvent.

Un tehnician bun putea, într-un final, să-şi dea seama. Să-şi dea seama că în memoria computerului existau discontinuităţi temporale. Poate că sergentul D.D. Warren şi detectivul Miller aveau să remarce substituirea. Cu toate că era greu de crezut. Majoritatea oamenilor remarcă monitorul şi, poate, tastatura, dar nu şi computerul propriu-zis, turnul operaţional ascuns de obicei sub un birou ori sub masa din bucătărie. În cel mai bun caz, ar fi observat că era un computer Dell, situaţie în care loialitatea lui faţă de acestă marcă avea acum să fie răsplătită din plin.

Aşadar, avea să transforme vechiul computer în computerul actual al familiei, şi, prin asta, să câştige timp preţios.

Mai rămânea problema actualului computer. Nu putea să îl ducă înapoi acasă – poliţia avea să mai facă, probabil, câteva percheziţii. La fel de riscant, din acelaşi motiv, era să îl lase în camionetă. Ceea ce însemna că nu avea la îndemână decât o singură opţiune. Să lase computerul chiar acolo unde se afla acum, un computer pe un birou, într-o sală plină de computere aşezate pe birouri. Mai mult, avea să îl conecteze la internet, transformându-l într-un computer pe deplin funcţional, imposibil de deosebit de celelalte computere de la *Boston Daily*. Cu alte cuvinte, să îl ascundă la vedere.

Chiar dacă poliţia intenţiona să percheziţioneze birourile *Boston Daily*, se îndoia profund că ar putea obţine un mandat pentru ridicarea computerelor unei publicaţii de ştiri de importanţă majoră. Chiar şi numai luând în considerare chestiunea încălcării dreptului la confidenţialitate... În plus, în lumea modernă a *hotelingului*, Jason nu avea un spaţiu de

muncă atribuit în mod oficial. Drept urmare, nu exista nici un computer sau spațiu din acel birou pe care poliția să îl poată desemna ca aparținându-i și pentru care să poată solicita mandat de percheziție. Tehnic vorbind, avea acces la toate computerele din redacție, și nici un judecător de pe lumea aceasta și din această epocă nu putea permite poliției să confişte toate computerele ziarului. Așa ceva era, pur și simplu, de neconceput.

Sau cel puțin așa spera.

Jason s-a ridicat de la birou. A luat sacul mototolit și l-a îndesat în fundul unui fișet metalic. Apoi și-a luat fetița adormită în brațe și, cu infinită grijă, a dus-o la mașină.

5.45. Soarele avea curând să răsară, și-a dat el seama. S-a întrebat dacă Sandra urma să vadă și ea acel răsărit.

Capitolul 11

Lucrez la o scrisoare. Pentru a absolvi programul de tratament, trebuie să compun o epistolă către victima mea, în care să îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce am făcut și să-mi exprim sentimentele de remușcare. Scrisoarea nu este expediată; n-ar fi corect față de victimă, așa ni s-a spus. I-ar deștepta amintiri urâte și alte chestii de genul ăsta. Dar de scris trebuie s-o scriem.

Deocamdată, am reușit să aștern pe foaie două cuvinte: „Dragă Rachel".

Rachel este un nume fals – în terapia de grup, nu există confidențialitate, v-am spus. Așadar, în esență, după șase săptămâni de muncă, am două cuvinte, dintre care unul este o minciună.

În seara aceasta însă am impresia că voi face ceva progrese cu scrisoarea către draga de Rachel. În seara aceasta aflu cum este să fii victimă.

Am vrut să fug. M-am gândit la asta. Am încercat să-mi imaginez scena. Și n-am putut. Ca să fugi, ai nevoie de o logistică serioasă în lumea aceasta de

după 11 septembrie, în care Big Brother stă mereu cu ochii pe tine. Nu pot să iau avionul sau trenul dacă nu am autorizație de suspendare a prevederilor eliberării condiționate, iar mașină nu am. Ce aș putea să fac? Să trec granița statului Massachusetts pe jos?

Adevărul e că n-am nici bani și nici mașină ca să-mi fac o dispariție ca la carte. Plătesc pentru poligraf și pentru ședințele grupului de sprijin, ca să nu mai vorbesc despre suta de dolari pe care i-o trimit săptămânal direct lui Jerry. El îi spune reparație. Eu îi spun poliță de asigurare, pentru a sta liniștit că nu va veni după mine în South Boston ca să-mi rupă toate nenorocitele de oase.

Contul meu din bancă este, așadar, cam gol.

Ce-aș fi putut să fac? După întâlnirea cu grupul de sprijin, m-am îndreptat spre casă.

Colleen mi-a bătut la ușă la mai puțin de jumătate de oră.

– Pot să intru? mă întreabă ofițerul supraveghetor, politicoasă, dar fermă.

Are părul roșu coafat punk, ceea ce nu îmi distrage însă atenția de la expresia serioasă de pe chip.

– Sigur, spun și îi țin ușa deschisă.

Colleen m-a mai vizitat o dată, la început, când a vrut să vadă cu ochii ei că adresa pe care i-o dădusem era corectă. De atunci au trecut doi ani, dar apartamentul arată în mare măsură la fel. Nu prea mă pricep la decorațiuni interioare.

Traversează holul îngust spre spatele casei, unde proprietăreasa mea cea cumpătată, doamna Houlihan, a transformat o cameră de zi și o verandă cu pereți din sticlă într-un apartament cu două camere de patruzeci și șase de metri pătrați. Plătesc

opt sute de dolari pe lună pentru acest spațiu magnific. Cu ei, doamna H. își poate achita taxele pe proprietate pentru această casă, care îi aparține de cincizeci de ani și pe care nu vrea să o piardă numai pentru că niște *yuppies* au descoperit și ei cartierul și din cauza asta valoarea proprietăților imobiliare a explodat.

Adevărul e că îmi place destul de mult de doamna H., deși a agățat perdele de dantelă la fiecare afurisită de fereastră și a așezat câte un milieu croșetat pe fiecare piesă de mobiler tapițat (le prinde în ace, fapt pe care l-am aflat fiindcă mă înțep în ele cel puțin din două în două zile). În primul rând, doamna H. știe că sunt un agresor sexual înregistrat în evidențele poliției, și totuși mi-a închiriat apartamentul, deși propriii copii au țipat la ea (i-am auzit de la mine din cameră, casa nu e așa mare). În al doilea rând, o prind la mine în cameră tot timpul.

„Am uitat ceva înăuntru", latră ea la mine, cerându-mi să-i acord respectul cuvenit vârstei. Doamna H. are optzeci de ani și arată ca un pitic de grădină. Nu pare, nici pe departe, o persoană fragilă, distrată sau uitucă. Mă controlează, desigur, și amândoi știm acest lucru. Dar nu discutăm despre asta, fapt care mie îmi convine.

De dragul ei am îndesat, pe jumătate la vedere, reviste porno sub saltea, unde sunt sigur că scotocește. Îmi închipui că îi face bine să știe că „tânărul" ei chiriaș e la zi cu revistele deocheate. Altfel, și-ar face griji pentru mine, ceea ce nu-mi doresc.

Poate mi-ar fi prins bine să am o mamă în copilărie. Poate mi-ar fi fost de ajutor. Nu știu, zic și eu.

O conduc pe Colleen în mica mea felie de paradis. Examinează chicineta, micuța zonă de relaxare

mobilată cu o canapea roz cu motive florale de două locuri, dăruită de doamna H. Colleen stă cam șaizeci de secunde în camera principală, apoi intră în dormitor. O urmăresc cum strâmbă din nas și îmi dau seama că a trecut ceva vreme de când am spălat așternuturile.

„Fir-ar să fie", îmi zic. Acum n-am ce să mai fac. Mai mult ca sigur, dacă m-aș apuca să spăl cearșafurile, s-ar interpreta ca semn de vinovăție.

Colleen revine în camera de zi și se așază pe canapeaua roz. Un ac o zgârie pe ceafă. Își îndreaptă spinarea și preț de un minut se holbează la milieul croșetat, apoi ridică din umeri și se reazemă din nou.

– Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Aidan?

– Am muncit, m-am plimbat, am fost la ședințele grupului de sprijin, spun eu și ridic din umeri, rămânând în picioare.

Nu mă pot stăpâni. Sunt prea nervos. Îmi pocnesc banda verde de elastic de la încheietura mâinii. Colleen mă urmărește fără să spună nimic.

– Cum merge treaba la muncă?

– Nu mă pot plânge.

– Ți-ai făcut prieteni noi, ai hobby-uri noi?

– Nu.

– Mergi la bibliotecă?

– Nu.

Își înclină capul într-o parte.

– Ce-ai zice să te duci și tu la petrecerile cu grătar din vecini?

– În martie?

Rânjește la mine.

– Se pare că trăiești mai retras decât un șoarece de bibliotecă.

– O, da, o asigur. Chiar așa și e.

Într-un final, pune degetul pe rană, aplecându-se în față, îndepărtându-se de milieu și sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Am auzit că a fost ceva agitație prin cartier.

– Am văzut polițiștii azi-dimineață, îi spun. Mergeau din ușă în ușă.

– Ai vorbit cu ei, Aidan?

Scutur din cap.

– Trebuia să plec la muncă. Vito mă jupoaie de viu dacă întârzii. În plus, adaug în apărarea mea, nu știu nimic.

Zâmbește și aproape că o aud cum își spune: „O, de-aș primi un bănuț de fiecare dată când mi s-a turnat o minciună dintr-asta gogonată, acum aș fi o femeie bogată".

Încep să umblu de colo-colo prin cameră cu pași mici, agitați.

– Tocmai scriam o scrisoare, spun, fiindcă se uită la mine cu privirea aceea atotștiutoare de ofițer supraveghetor – și, când o autoritate a statului se holbează așa la tine, e musai să zici ceva.

– Zău?

– Către Rachel, spun.

N-are de unde să știe cine e Rachel, fiindcă e un nume fals. Ceea ce n-o împiedică să dea din cap înțelegătoare.

– Trebuie să pun în cuvinte cum e să te simți neajutorat, continui eu. E tare greu, să știi. Nimănui nu-i place să se simtă neajutorat. Dar cred că încep să mă descurc. Cred că o să mă gândesc serios la cât de greu e să te simți neajutorat.

– Povestește-mi și mie, Aidan!

– Uite ce-i. N-am făcut nimic. Dar femeia aia e dată dispărută, şi eu locuiesc la cinci case distanţă şi sunt în baza lor nenorocită de date cu agresori sexuali – şi asta e de-ajuns pentru ei. Avem un pervers, gata, îl arestăm. Şi nimeni n-o să creadă ce am de spus.

– O cunoşteai, Aidan?

– Nu tocmai. Am văzut-o pe aici, prin cartier, şi atât. Am văzut şi că are un copil. Iar eu respect regulile. N-am nevoie de alte necazuri. Dacă văd un copil, nu mă apropii.

– Din câte am înţeles, e foarte frumuşică.

– Are un copil, repet aproape ca o mantra, ceea ce, la naiba, poate chiar este.

– Iar tu eşti un băiat drăguţ. Colleen îşi înclină capul, ca şi cum m-ar cântări din ochi, dar eu nu mă las prostit. Duci o viaţă liniştită, nu prea ieşi în oraş. Îmi închipui cât de frustrant poate fi pentru tine.

– Mă masturbez zilnic. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe conducătoarea grupului de sprijin. Ne pune să-i dăm un raport complet în fiecare săptămână.

Colleen nici măcar nu clipeşte la auzul cuvântului vulgar.

– Cum o cheamă? mă întreabă brusc.

– Pe cine?

– Pe femeie.

– Jones, din câte ştiu. Jones şi nu mai ştiu cum.

Mă urmăreşte cu viclenie, încercând să îşi dea seama cât de multe ştiu sau gândindu-se cum ar putea face să mă păcălească şi să scoată mai multe de la mine. De pildă, sunt dispus să recunosc faptul că m-am întâlnit cu soţul femeii dispărute, deşi

copilul era în casă? Presupun că ăsta e un detaliu pe care ar trebui să-l țin pentru mine. Regula de aur a delincvenților: nu te oferi să spui nimic, fă-i pe oamenii legii să asude.

– Sandra Jones, așa mi se pare că o cheamă, zice într-un târziu, gânditoare. Predă la școala generală. Soțul lucrează noaptea. Un aranjament complicat. Ea lucrează ziua, el noaptea. Presupun că e și ea destul de frustrată.

Îmi pocnesc banda elastică de la încheietura mâinii. Nu mi-a pus nici o întrebare, deci al naibii să fiu dacă o să răspund ceva.

– Fetița e tare drăgălașă.

Tac.

– Precoce, așa am auzit. Se plimbă cu tricicleta prin cartier. Poate ai văzut-o și tu de câteva ori, nu?

– Văd un copil, traversez strada, spun eu sec.

Plici, plici, plici.

– Ce-ai făcut azi-noapte, Aidan?

– Ți-am spus, nimic.

– Ai un alibi pentru acest „nimic"?

– Sigur, sună-l pe Jerry Seinfeld. Mă întâlnesc cu el în fiecare seară, la șapte.

– Și după aia?

– M-am dus la culcare. Mecanicii încep lucrul dimineața devreme.

– Te-ai dus la culcare singur?

– Cred că am răspuns deja la întrebare.

Colleen ridică dintr-o sprânceană.

– Zău așa, Aidan, nu încerca să mă prosteşti cu farmecul ăsta al tău. Dacă o să te porți tot așa, fii sigur că te vor arunca după gratii.

– *Da' n-am făcut nimic.*

– Atunci, convinge-mă! Vorbește-mi! Povestește-mi despre nimicul pe care l-ai făcut azi-noapte, pentru că, Aidan dragă, ai dreptate, ești un agresor sexual înregistrat în evidențele poliției și locuiești la numai cinci case distanță de o femeie dată dispărută – și deocamdată se pare că ești suspect.

Mă ling pe buze. Trag de elastic. Mă ling pe buze. Trag de elastic.

Îmi vine să-i spun despre mașină, dar n-o fac. Dacă m-aș apuca să povestesc chestia cu mașina, m-aș trezi în mod cert cu poliția la ușă. E mai bine să aștept, să folosesc informația ca monedă de schimb după ce o să mă salte ca să mă interogheze și o să mă arunce într-o celulă. E mai bine să aștept să furnizez informația în schimbul eliberării. Niciodată să nu oferi ceva de pomană, asta-i încă una dintre regulile de aur ale infractorilor condamnați.

– Dacă *aș fi făcut* ceva, spun într-un târziu, aș fi născocit o poveste mai credibilă, nu crezi?

– Lipsa de alibi este alibiul tău, zice ea pe un ton jucăuș.

– Mda, cam așa ceva.

Colleen se ridică de pe canapea, și preț de o clipă mă simt cu adevărat ușurat. „O să trec eu și peste asta“, îmi spun.

Și pe urmă mă întreabă:

– Nu vrei să vii cu mine afară?

Buna mea dispoziție se evaporă instantaneu.

– De ce?

– E o seară plăcută. Vreau să iau aer curat.

Nu-mi vine în cap nici un motiv s-o refuz, așa că ieșim împreună din casă, ea înaltă de un metru optzeci și trei și cu niște cizme fanteziste cu talpa

groasă, eu cu capul vârât între umeri, în blugi și un tricou alb. Nu mai trag de elastic. Încheietura mâinii mi-a amorțit, și am pielea de un roșu aprins. Arăt ca un sinucigaș. Ar trebui să mă gândesc mai mult la asta.

Ea dă ocol casei și o ia spre curtea din spate. O văd cum cercetează cu atenție terenul. Vreo unealtă electrică de mare putere? Vreo zonă cu pământ proaspăt răscolit?

Îmi vine să-i zic să se ducă dracului. Dar, bineînțeles, îmi țin gura. Și capul plecat. Nu vreau să-mi ridic privirea. Ca să nu mă dau de gol.

Mai târziu o să-mi spună că face asta pentru binele meu. Că mă ține sub observație ca să mă protejeze. Că nu vrea decât să mă ajute.

Și dintr-odată mă imaginez stând pe canapeaua aia roz cretină, cu motive florale, scriind cu frenezie:

Dragă Rachel,

Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Îmi pare rău că ți-am zis de atâtea ori că nu voiam decât să stăm de vorbă, când, de fapt, amândoi știam că tot ce-mi doream era să te văd goală. Îmi pare rău pentru toate acele dăți când te-am băgat în pat și ți-am spus că nu doream decât ceea ce era mai bine pentru tine.

Îmi pare rău că te-am regulat și după aia ți-am zis că tu ești de vină. Că tu ai vrut-o. Că tu mi-ai cerut, și eu ți-am făcut pe plac.

Și îmi pare rău că încă mă mai gândesc la fiecare zi petrecută cu tine. La cât de mult te doresc. La cât de mult am nevoie de tine. Și la cum ai făcut-o doar pentru mine.

Și apoi, tocmai când eram pe culmea valului și cuvintele mi se înlănțuiau atât de bine în minte, glasul lui Colleen a străpuns întunericul:

– Hei, Aidan, strigă ea, asta e pisica ta?

Capitolul 12

Ședința începe de dimineață la 6 fix. Scriu pe tablă ceea ce au descoperit până în acel moment. Au Suspectul A: domnul Jason Jones, relația cu femeia dispărută – soț. Au Suspectul B: Aidan Brewster, relația cu femeia dispărută – agresor sexual aflat în baza de date a poliției; locuiește în același cvartal cu victima. Pornind de aici, conturează mijloacele, mobilurile și prilejul.

La capitolul mijloace nu au nimic de scris, având în vedere lipsa informațiilor cu privire la ceea ce i se întâmplase Sandrei Jones. A fost ucisă, răpită? A fugit? Nu e bine să te lansezi în supoziții într-o fază atât de timpurie a investigației, așa că trec mai departe.

Mobilurile. Jones poate dobândi milioane de dolari, pe care altfel le-ar pierde în cazul unui divorț; în plus, ar câștiga custodia copilului. Brewster este un agresor sexual cu antecedente penale, și acțiunile lui ar putea fi dictate de impulsuri îndelung reprimate.

Prilejul. Jason are un alibi pentru noaptea dispariției, dar alibiul nu este nici pe departe infailibil. Brewster nu are alibi, dar pot face oare legătura între el și Sandra Jones? Deocamdată, nu au nici un fel de mesaje telefonice, e-mailuri sau SMS-uri care să confirme legătura dintre cei doi. Însă distanța dintre ei nu poate fi trecută cu vederea. Suspectul și victima locuiesc la numai cinci case depărtare. Un juriu ar presupune, pe bună dreptate, că Brewster și victima se cunoșteau, într-un fel sau altul. În plus, mai era și chestiunea atelierului auto unde lucra Brewster. Poate că Sandra Jones își dusese acolo mașina la service – era primul lucru pe care aveau să îl verifice în dimineața aceea.

Au trecut mai departe, la ceea ce știau despre personaje. Jason era reporter independent și un tată „devotat", care se căsătorise cu o femeie foarte tânără pe care o lăsase însărcinată și o adusese din Atlanta, Georgia, în South Boston. Avea o avere de milioane, dobândită din surse necunoscute. Fusese etichetat drept „necooperant" atât de detectivul Miller, cât și de sergentul D.D. Warren, ceea ce nu era în favoarea lui. De asemenea, se părea că avea o adevărată pasiune pentru încuietori de maximă siguranță și de uși din oțel.

Brewster, pe de altă parte, era un agresor sexual care suferise o condamnare după ce întreținuse relații sexuale cu o fată de paisprezece ani. De doi ani, avea aceeași slujbă și locuia în același apartament. Ofițerul lui supraveghetor îl plăcea și sunase la poliție la ora nouă seara pentru a raporta că nu găsise nimic suspect la el acasă. Ceea ce era în favoarea lui.

Victima nu putea fi considerată o persoană cu risc crescut. Mamă devotată și proaspăt angajată ca

profesoară, nu era cunoscută drept consumatoare de droguri și de alcool, și se pare că nu ducea o viață depravată. Directorul școlii generale o descrisese ca fiind punctuală, demnă de încredere și conștiincioasă. Soțul susținea că nu și-ar lăsa niciodată copilul nesupravegheat. În același timp, victima era o femeie tânără care trăia într-un oraș cu care era relativ nefamiliarizată și nu avea un anturaj anume sau orice fel de rude. Deci aveau o mămică drăguță, cu puțin trecută de douăzeci de ani, izolată din punct de vedere social și care își petrecea cea mai mare parte a serilor singură cu copilul.

Scena crimei: nici un semn de efracție. Nici un fel de pete de sânge sau urme vizibile ale unui atac violent. Aveau o veioză spartă în dormitorul principal, dar nici o dovadă că ar fi fost folosită ca armă sau distrusă în timpul unei lupte. Aveau pătura albastră cu verde utilizată pentru a acoperi patul din dormitorul mare și care fusese descoperită, împreună cu un tricou mov, în mașina de spălat. Găsiseră la fața locului poșeta, telefonul mobil, cheile și mașina victimei. Nu lipseau din casă haine, bijuterii sau valize. Camioneta soțului fusese percheziționată, dar se dovedise a fi curată. În prezent, laboratorul de criminalistică analiza gunoiul aruncat de familie la tomberon. Cei de la BRIC – Boston Regional Intelligence Center[1] – ar fi interesați să cerceteze computerul familiei.

D.D. adăugase, în ultima clipă: „un motan portocaliu dispărut".

A făcut un pas în spate. Acum studiau cu toții datele înscrise pe tabla albă.

---

[1] Centrul Regional de Informații Boston (n.tr.)

Nimeni nu s-a grăbit să mai adauge ceva. D.D. a înșurubat capacul markerului și s-a întors spre comisarul-șef adjunct de la omucideri.

– Sandra Jones a fost dată dispărută cu peste douăzeci și patru de ore în urmă, a subliniat ea. Nu a fost identificată la nici un spital din oraș și nici la morgă. În acest răstimp nu s-au înregistrat operațiuni pe card sau în conturile ei bancare. Am cercetat casa, curtea, cele două vehicule ale familiei și împrejurimile. În acest moment, nu avem nici o pistă care să ne conducă spre locul unde se află.

– Telefonul mobil? a lătrat comisarul-șef adjunct.

– I-am cerut operatorului de telefonie să ne furnizeze lista completă a tuturor SMS-urilor și mesajelor vocale șterse, precum și pe cea a tuturor apelurilor date și primite. În ultimele douăzeci și patru de ore, activitatea pe telefonul ei mobil a fost strict legată de poziția pe care o are ca profesoară, manifestându-se prin apelurile făcute de diverși colegi și elevi care încercau să dea de ea.

– E-mailul? a întrebat Clemente.

– Ieri am încercat, fără succes, să obținem un mandat pentru confiscarea computerului familiei. Judecătoarea a respins solicitarea pe motiv că Sandra Jones nu fusese dată dispărută de suficient de mult timp. Acum, că au trecut cele douăzeci și patru de ore necesare pentru a declara oficial o persoană ca fiind dispărută, vom depune din nou cererea.

– Strategia?

D.D. a răsuflat adânc, aruncându-i o privire detectivului Miller. Lucraseră împreună la asta de la cinci dimineața, când se regrupaseră după câteva ore de somn absolut necesare. Trecerea celor douăzeci și patru de ore reprezenta pentru ei atât lucrul

cel mai bun, cât și cel mai rău cu putință. Pe de o parte, puteau să deschidă în mod oficial cazul. Pe de altă parte, șansele de-a o găsi pe Sandra Jones scăzuseră la jumătate. Înainte de asta, avuseseră un scurt răgaz. Acum trebuiau să demareze într-o cursă contracronometru, căci fiecare minut în care Sandra Jones nu își făcea apariția era rău prevestitor, prefigurând o posibilă pecetluire a soartei sale.

Trebuiau să o găsească. În următoarele douăsprezece ore, altfel existau toate probabilitățile de a săpa după un cadavru.

– Credem că există două piste de urmat, a raportat D.D. Prima, bănuim că fetița, Clarissa Jones, ar putea avea informații cu privire la ceea ce s-a întâmplat în casă în seara aceea. Trebuie să-l forțăm pe Jason Jones să permită interogarea fetiței de către un anchetator specializat în chestionarea copiilor, ca să vedem ce date ne poate oferi Clarissa.

– Și cum ai de gând să obții asta?

– Îi vom spune că fie ne permite să vorbim cu fetița, fie declarăm casa scenă a crimei și îi evacuăm pe el și pe Clarissa. Credem că, în interesul păstrării unui mediu stabil pentru copilul său, va accepta în cele din urmă interogatoriul.

Clemente a privit-o lung.

– Nu și dacă fiica lui are dovezi care îl incriminează.

D.D. a ridicat din umeri.

– Indiferent cum va reacționa, tot vom obține informații noi.

Comisarul a meditat asupra ideii.

– De acord. Și pista a doua?

D.D. a răsuflat din nou adânc.

– Având în vedere lipsa actuală de indicii, va trebui să facem un apel public pentru a fi ajutați.

Au trecut deja douăzeci și patru de ore. Și încă nu știm ce s-a întâmplat cu Sandra Jones. Cea mai bună soluție este să implicăm populația. Pentru a îndeplini această misiune, am dori să formăm o echipă de intervenție care să se ocupe de toate investigațiile care se vor impune. De asemenea, va fi nevoie să cooperăm cu alte agenții ale statului pentru identificarea conducătorilor echipelor de patrulare și a altor piste de anchetă. În sfârșit, ultima propunere este aceea de a susține o conferință de presă la ora nouă, în această dimineață, în care să prezentăm fotografii cu Sandra Jones și să postăm un număr de telefon care să poată fi apelat de urgență. Desigur, un caz de acest gen ar putea ajunge instantaneu în atenția opiniei publice din toată țara, ceea ce, până la urmă, s-ar putea dovedi chiar util pentru noi.

Clemente o privea nehotărât.

D.D. s-a relaxat, abandonând postura formală și ridicând din umeri.

– La naiba, Chuck, presa tot o să afle, mai devreme sau mai târziu. Și e mai bine să afle de la noi.

Comisarul a oftat, a luat dosarul din carton maro din fața lui și a lovit cu el ușor de câteva ori în masă.

– Televiziunile vor fi în extaz.

– Vom avea nevoie și de un ofițer specializat în relații publice, a adăugat D.D.

– Nouăzeci și cinci la sută dintre „ponturi și informații" vor veni din partea unor bărbați singuratici obsedați de conspirații și tot felul de povești despre răpiri ale extratereștrilor.

– N-am mai auzit de ei de ceva vreme, a spus D.D. cu o expresie serioasă. Poate n-ar fi rău să

însărcinăm pe cineva care să se ocupe cu actualizarea adreselor lor.

Clemente a pufnit.

– De parcă aș avea la dispoziție bugetul necesar pentru așa ceva! În plus, tipii ăștia nici nu ies din beciul casei mămicii și tăticului. A strâns dosarul în ambele mâini. Presa o să întrebe despre soț. Ce-ai de gând să răspunzi?

– În această fază a anchetei, urmărim toate pistele.

– O să întrebe dacă s-a arătat dispus să coopereze cu organele de anchetă.

– Îl voi suna la opt și jumătate ca să îl rog să ne permită să îi interogăm fiica, așa că sper că voi putea răspunde afirmativ la această întrebare, și să-l scutesc astfel de alte necazuri.

– Dar ce le vei spune jurnaliștilor despre agresorul sexual?

D.D. a ezitat o clipă.

– În această fază a anchetei, urmărim toate pistele.

Clemente a dat din cap cu înțelepciune.

– Așa te vreau. Să nu cumva să aud vreo deviere de la linia asta. Ultimul lucru care vreau să transpară e că avem doi suspecți la fel de viabili. Pentru că, după aia, vor da vina unul pe celălalt, oferindu-le motive rezonabile de îndoială avocaților apărării.

D.D. a încuviințat din cap, fără să menționeze faptul că Jason o apucase deja pe acel drum. Ăsta era necazul atunci când aveai de-a face simultan cu doi suspecți; totodată, era și motivul pentru care scriseseră totul pe o tablă albă care se putea șterge, în loc să întocmească un raport oficial. Pentru că, odată ce era operată o arestare, toate rapoartele

polițienești deveneau accesibile avocatului apărării, care putea apoi să îl citeze pe celălalt suspect ca martor și să îl prezinte juriului ca fiind adevăratul criminal. Era de ajuns un singur motiv rezonabil de îndoială, oferit chiar de bunul detectiv în cursul anchetei. Uneori, poliția acționa ca un paravan. Alteori, ca un microfon ascuns.

– O conferință de presă la ora nouă, așa ai spus? Clemente s-a uitat la ceasul de la mână, apoi s-a ridicat de la masă. Atunci, mai bine v-ați apuca de treabă!

A bătut pentru ultima oară cu palma în dosar, ca un judecător care lovește cu ciocănelul pentru a suspenda ședința. După care s-a îndreptat spre ușă, în timp ce D.D. și Miller, împuterniciți, în sfârșit, în mod oficial să formeze o echipă de intervenție și să strângă un suspect cu ușa, s-au grăbit să-și ia în primire sarcinile.

Telefonul a sunat la puțin timp după ora opt. Jason a întors ușor capul și a aruncat o privire de-a lungul camerei, spre măsuța de lângă fereastră, unde îl lăsase. Trebuia să se scoale și să răspundă. Dar nu avea suficientă energie pentru a se urni.

Ree stătea pe covor, în fața lui, cu jumătate de castron de Cheerios între genunchi și cu ochii lipiți de televizor. Urmărea *Povești cu dragoni*, după ce se uitase la *Clifford, câinele cel mare și roșu*, iar mai devreme, la *George cel curios*. Niciodată nu i se permisese să stea atât de mult la televizor ca în ultimele douăzeci și patru de ore. Cu o noapte în urmă, promisiunea unui film o încântase. În dimineața aceea, părea să aibă ochii la fel de sticloși ca tatăl ei.

Nu apăruse zglobie de-a lungul holului la șase și jumătate dimineața și aruncându-se peste el în pat, strigând, așa cum o făcea de fiecare dată, cu veselia tipică unui copil de patru ani: „Scoală-te! Scoală-te, scoală-te, scoală-te! Ta-ta-ta! Scoală-te!“

În schimb, când el intrase la ea în cameră, la ora șapte, o găsise stând în pat cu ochii deschiși, uitându-se în tavan, ca și cum voia să memoreze desenul cu păsări și fluturi care pluteau peste cornișe. El deschisese obloanele și lăsase să pătrundă înăuntru lumina unei alte zile reci de martie. Apoi îi dăduse halatul de baie din flanel.

Ea coborâse din pat fără să scoată o vorbă, luase halatul, își pusese papucii și îl urmase în jos pe scară. Zgomotul făcut de cerealele vărsate în bol părea neobișnuit de strident. Iar cel al laptelui turnat semăna cu al unei rachete. Jason nu fusese sigur că aveau să supraviețuiască zdrăngănitului tacâmurilor, dar, într-un fel sau altul, reușiseră.

Ea își dusese castronul în camera de zi și aprinsese televizorul fără să mai ceară voie. Ca și cum ar fi știut că tatăl ei nu avea de gând să-i refuze acest drept. Ceea ce nici nu se întâmplase. Nu avusese inima să-i spună: „Stai jos și pune castronul pe blatul de bucătărie, domnișoară. Televizorul o să te tâmpească, scumpo. Hai să ne așezăm cum se cuvine la masă.“

Cumva, spălarea creierului cu ajutorul filmelor părea o chestiune minoră comparativ cu ceea ce aveau de înfruntat în dimineața aceea – a doua zi fără Sandra. A doua zi fără mămica lui Ree, soția lui, o femeie care în urmă cu treizeci și șase de ore își șterse deliberat toate mesajele din contul de

e-mail. O femeie care, după toate probabilitățile, îi părăsise.

Telefonul a sunat din nou. De data aceasta, Ree s-a întors și s-a uitat la el. Cu o privire ușor acuzatoare. Ca și cum se aștepta ca, în calitatea lui de adult, să aibă suficientă minte cât să știe că trebuia să răspundă.

Așa că, într-un târziu, și-a coborât picioarele peste marginea canapelei și a traversat camera, ridicând receptorul.

Bineînțeles, era sergentul Warren.

– Bună dimineața, domnule Jones.

– Nu e prea bună, i-a răspuns el.

– Presupun că ați rezolvat ce-ați avut de rezolvat azi-noapte la serviciu.

– Mda, mi-am făcut treburile.

– Cum se mai simte fetița?

– Mi-ați găsit soția, sergent?

– Nu, din păcate...

– Atunci, hai să lăsăm vorbele goale.

A auzit-o cum trage adânc aer în piept.

– Ei bine, domnule Jones, cum au trecut douăzeci și patru de ore, trebuie să știți că statutul soției dumneavoastră a fost ridicat oficial la cel de persoană dispărută.

– Ce noroc pe capul ei! a murmurat Jason.

– Așa și e, într-un fel. Acum, putem să deschidem dosarul și să apelăm la mai multe resurse. Printre care și o conferință de presă, la ora nouă, pentru a anunța public dispariția.

Jason a încremenit. A simțit cum vorbele sergentului îl pocnesc în moalele capului – o lovitură scurtă, dureroasă. A deschis gura ca să protesteze, apoi s-a abținut. Și-a strâns șaua nasului, pretinzând

că înțepăturile din ochi se datorau unui alt motiv decât lacrimile.

– În regulă, a spus pe un ton liniștit.

Trebuia să înceapă să dea niște telefoane. Pentru a angaja un avocat. Pentru a găsi o soluție pentru Ree. Și-a îndesat mai adânc telefonul fără fir între umăr și ureche și s-a îndreptat spre bucătărie, departe de urechile fetiței.

A deschis ușa frigiderului, s-a trezit holbându-se la îndrăgita cutie de Dr. Pepper a soției și a închis ușa la loc.

– Desigur, a zis sergentul Warren, ar fi grozav dacă ați veni și dumneavoastră, ca să faceți un apel personal către populație. Să personalizați cazul și așa mai departe. Am putea ține conferința în curtea din fața casei. Și ați putea să o aduceți și pe Ree, a adăugat ea pe un ton amabil.

– Nu, mulțumesc.

– Nu, mulțumesc? a repetat sergentul pe un ton uimit, deși amândoi știau că se prefăcea.

– Grija mea cea mai mare este să-mi protejez fiica. Nu cred că implicarea într-un circ mediatic îi va fi benefică. Și mai cred că prezența unor reporteri care să bântuie prin curte și să-și bage nasul în viața noastră personală ar putea fi o experiență foarte traumatizantă pentru ea. Așa că mai bine stau cu ea în casă și o pregătesc pentru ceea ce va urma.

– Și ce credeți că va urma? a întrebat sergentul Warren, încercând să-l prindă în capcană.

– O să difuzați fotografia soției la televizor și în ziare. O să faceți afișe. O să le lipiți prin tot orașul. Se vor organiza patrule de căutare. Colegi de-ai Sandrei se vor oferi voluntar. Vecinii vor apărea la ușă cu caserole cu mâncare, în speranța unei știri

de senzație. Veți cere să vă pun la dispoziție haine de-ale Sandrei pentru a-i lua urma cu ajutorul câinilor. Veți cere fire de păr pentru analize ADN, în caz că veți descoperi pe undeva niște rămășițe umane. Veți cere o fotografie a familiei, pentru că presa agreează mai mult genul ăsta de poză decât portretul. Și pe urmă carele de televiziune vor parca în fața casei și vor aprinde reflectoarele la ora patru în fiecare dimineață. Și va trebui să trimiteți agenți în uniformă pentru a ține hoardele de oameni în afara perimetrului locuinței, unde vor sta optsprezece ore pe zi, strigându-mi întrebări, în speranța că voi apărea, ca prin farmec, ca să le răspund. Dacă aleg să mă reprezint singur, tot ce voi declara sau voi face va putea fi folosit împotriva mea într-o curte de justiție. Pe de altă parte, dacă îmi angajez un avocat, toată lumea va trage concluzia că am ceva de ascuns. În fața curții se va forma treptat un memorial. Oamenii vor aduce flori, bilețele, ursuleți în amintirea Sandrei. Pe urmă, vor organiza priveghiuri, la lumina lumânărilor, unde sufletele nobile se vor ruga pentru întoarcerea Sandrei acasă, teafără și nevătămată. Foarte probabil, câțiva psihopați își vor oferi și ei serviciile. Pe urmă, niște doamne tinere vor începe să-mi trimită scrisori de condoleanțe, pentru că postura mea de tată singur li se pare, într-un mod ciudat, extraordinar de atractivă, mai ales că nu se știe dacă mi-am ucis sau nu soția. Iar eu voi refuza, desigur, ofertele lor de a-mi îngriji copilul.

S-a așternut o tăcere lungă.

– Se pare că sunteți foarte familiarizat cu asemenea situații, a remarcat D.D.

– Sunt om de presă. Sigur că sunt familiarizat.

„E un dans“, și-a spus el fără nici o tragere de inimă. Și-a imaginat-o pe sergentul D.D. Warren învârtindu-se în jurul său într-o rochie de flamenco roz, sexy, în timp ce el stătea pe loc, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, încercând să dea impresia de forță și stoicism, deși, în fapt, nu cunoștea mișcările dansului.

– Sigur, acum, că ancheta propriu-zisă a demarat, a adăugat sergentul, este important să putem oferi forței de intervenție cât mai multe informații, și asta în cel mai scurt timp. Cu fiecare oră care trece, șansele de-a o găsi pe soția dumneavoastră scad semnificativ. Cred că sunteți conștient de asta.

– Înțeleg. Faptul că nu a fost găsită ieri înseamnă că, foarte probabil, nu vom putea să o găsim deloc.

– Mai aveți ceva de adăugat? a întrebat sergentul Warren pe un ton liniștit.

– Nu, doamnă, a răspuns el, regretându-și imediat vorbele. Dându-și seama prea târziu de accentul sudist care i se strecurase în voce, așa cum se întâmpla de fiecare dată când folosea expresii uzuale de acasă.

Sergentul Warren a rămas câteva clipe tăcută. Jason s-a întrebat dacă pauza se datora faptului că sesizase și ea inflexiunile sudiste.

– Am să fiu sinceră cu dumneavoastră, a spus ea brusc.

Jason se îndoia foarte tare de asta, dar nu a simțit nevoia să își exprime părerea.

– Este extrem de important să o interogăm pe Ree. Orele trec, domnule Jason, și este foarte posibil ca fetița să fie unicul martor la ceea ce i s-a întâmplat soției.

– Știu asta.

– Atunci veți fi, desigur, de acord cu o întâlnire, la ora zece, cu un anchetator specializat în chestionarea copiilor.

– Bine.

Tăcerea care s-a așternut era mormântală.

– Deci sunteți de acord?

– Da.

A auzit-o oftând prelung, apoi vorbind repede, ca și cum nu-și putea stăpâni curiozitatea:

– Domnule Jason, ieri, când v-am întrebat, ați refuzat. De ce v-ați răzgândit?

– Pentru că-mi fac griji din pricina ei.

– A soției?

– Nu, a fiicei. Cred că nu e în regulă. Poate că discuția cu un specialist îi va face bine. Nu sunt un monstru, sergent. Și pentru mine copilul va fi întotdeauna pe primul plan.

– Atunci așa rămâne. La zece. La noi la secție. Pe un teritoriu neutru, așa e cel mai bine.

– Tati?

– Nu e nevoie să mă convingeți, a spus el întorcându-se cu telefonul la ureche și văzând-o în hol pe Ree, care se uita în sus la el, știind, cu acel instinct infailibil al copiilor, că se vorbea despre ea.

– Azi o să faci cunoștință cu o doamnă drăguță, a zis Jason ținând receptorul la distanță. Nu-ți face griji, scumpo, totul va fi bine.

– Se aude un zgomot la ușă, tati.

– Poftim?

– E un zgomot la ușă. N-auzi?

Jason a ascultat. Se auzea, un târșâit și un zgâriat, ca și cum cineva încerca să intre în casă.

– Trebuie să închid, i-a spus el sergentului. Și, fără să mai aștepte răspunsul lui D.D., a închis

telefonul. Haide în camera de zi! Acum, scumpo. Vorbesc serios.

A împins-o pe Ree până la canapeaua de două locuri, interpunându-se între fetiță și ușa masivă din oțel. A auzit din nou zgârieturile și s-a lipit de perete, lângă fereastră, încercând să nu pară speriat, când, de fapt, toți nervii îi erau încordați de panică. Primul lucru pe care l-a remarcat când s-a uitat pe geam a fost că mașina fără însemnele oficiale ale poliției era în continuare parcată în curbă, iar agentul care ținea casa sub observație stătea placid înăuntru, sorbindu-și cafeaua de dimineață. Al doilea lucru pe care l-a observat a fost că afară nu se zărea nimeni.

Dar zgomotul s-a repetat. Târșâit, zgârietură și pe urmă...

– Miau!

Ree a sărit în picioare.

– Miau!

Fetița a luat-o la fugă spre ușă. Mișcându-se mai iute decât își imaginase el vreodată că putea, apoi înșfăcând clanța cu degețelele ei și trăgând, trăgând, trăgând înnebunită, în timp ce, cu întârziere, el începuse să descuie ușa. Împreună, au dus acțiunea până la capăt.

Ree a deschis vijelios ușa, și Domnul Smith a intrat maiestuos în casă.

– Miau!

– Domnul Smith, Domnul Smith, Domnul Smith!

Ree și-a aruncat brațele în jurul animalului arămiu, strângându-l atât de tare, încât Domnul Smith a scos un scâncet de protest.

După care, la fel de repede cum lăsase motanul în pace, fetița s-a aruncat pe podea și a izbucnit în plâns.

– Da' eu o vreau pe mami! a hohotit ea. Eu o vreau pe *mami*!

Jason s-a așezat pe podea. A luat-o la el în poală. I-a mângâiat buclele castanii, ținând-o la piept și lăsând-o să plângă în voie.

Capitolul 13

Prima oară l-am înşelat pe Jason când Ree avea unsprezece luni. Nu mai suportam. Nopţile nedormite, ritualul epuizant al hrănirii, spălării, înfăşării, hrănirii, spălării, înfăşării. Mă înscrisesem la colegiu la cursurile online, şi mi se părea că în fiecare minut pe care nu îl petreceam având grijă de copil nu făceam altceva decât să scriu lucrări, să caut pe internet informaţii pentru câte un proiect şi să încerc să îmi amintesc matematica învăţată în liceu.

Mă simţeam deopotrivă incredibil de secătuită şi inimaginabil de încordată. Iritată, ca şi cum pielea mă strângea şi scalpul mă apăsa pe creier. Observam totul cu mare acuitate, de la atingerea de mătase a păturicii roz a lui Ree la durerea ascuţită a duşului fierbinte care îmi înţepa sânii.

Mai rău, simţeam cum întunericul creştea în mine. Până când am ajuns să miros parfumul greţos al trandafirilor ofiliţi în fiecare colţ al casei mele şi să mă tem să adorm, ca nu cumva să mă trezesc pe fundalul bolboroselilor mamei, venind dinspre hol: „Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii…“

Într-o zi, m-am surprins stând la chiuvetă şi curăţându-mi mâinile cu o perie de sârmă. Încercând să-mi şterg amprentele, să-mi frec pielea până când ADN-ul avea să dispară. Şi atunci mi-am dat seama ce era acel întuneric – mama mea, propria mea mamă care prindea rădăcini în capul meu.

Pentru unii oameni, a ucide o dată nu e de ajuns.

I-am spus lui Jason că trebuie să iau o pauză, să plec de acasă. Douăzeci şi patru de ore, atât. Poate la un hotel unde să mă prăbuşesc pe pat, să comand mâncare în cameră, să-mi trag puţin sufletul. I-am arătat o broşură a unui centru spa din centru, de lângă hotelul Four Seasons, cu lista de tratamente oferite. Totul era ridicol de scump, dar ştiam că Jason nu mă va refuza, şi nici n-a făcut-o.

Şi-a luat liber o vineri şi o sâmbătă ca să stea cu Clarissa.

„Nu-ţi face griji, mi-a spus. Simte-te bine. Relaxează-te. Te înţeleg, Sandy. Zău că te înţeleg."

Aşa că m-am cazat într-o cameră de patru sute de dolari pe noapte şi mi-am folosit banii prevăzuţi pentru centrul spa ca să-mi cumpăr de pe Newbury Street o minijupă din velur, o pereche de pantofi Kate Spade cu toc cui şi un top cu paiete şi fără bretele, de genul celor care se poartă fără sutien. Pe urmă m-am dus glonţ la Armani Bar şi m-am pus pe treabă.

Nu uitaţi, la vremea aceea nu aveam decât nouăsprezece ani. Îmi aminteam toate trucurile – şi, credeţi-mă, ştiu multe. Ca toate fetele ca mine, cu topuri fără bretele şi pantofi cu toc cui. M-am prefăcut veselă şi am ţinut-o tot aşa, într-un chef, până la două dimineaţa, dând pe gât duşcă după duşcă de votcă Grey Goose în pauzele de dans în poala unor bătrâni libidinoşi şi a unor băieţi îmbujoraţi de la Universitatea din Boston.

Pielea mă mânca. Începuse să mă ardă pe măsură ce beam mai mult, dansam mai mult şi îmi mişcam şoldurile, cu un străin punându-mi mâinile pe fund şi apăsându-şi mădularul între picioarele mele strategic îndepărtate. Voiam să beau toată noaptea. Voiam să dansez toată noaptea.

Voiam să mă regulez până nu mai ştiam de mine, până ţipam de furie şi de dorinţă. Voiam să mă regulez până când capul avea să-mi explodeze şi întunericul avea, în sfârşit, să piară.

Nu m-am grăbit să fac alegerea. Moşii ieşeau din discuţie. Erau buni ca să plătească băutura, dar ar fi crăpat probabil de un atac de acord încercând să ţină pasul cu o fată ca mine. Până la urmă, m-am dus cu unul dintre tinerii armăsari de la universitate. Numai muşchi, testosteron din belşug şi prostie. Cu un rânjet nu-mi-vine-să-cred-că-mă-preferă-pe-mine lăţit pe faţă.

M-a dus la el, în dormitorul din campusul facultăţii, unde i-am arătat ce poţi face stând atârnat de partea de dedesubt a unui pat suprapus. Când am terminat cu el, l-am regulat pe colegul de cameră. Cavalerul numărul unu era prea extenuat ca să se plângă, iar colegul lui, un tocilar şi un pasionat de computere fără pic de tonus muscular, a fost extrem de recunoscător – şi util, în felul lui.

Am plecat din campus puţin după ivirea zorilor. Mi-am atârnat cureaua roz aprins de clanţa uşii, în chip de suvenir, pe urmă am mers pe jos până la intersecţie şi am luat metroul până la hotel. Portarului i-a căzut faţa când m-a văzut. A crezut probabil că sunt o prostituată – pardon, o damă de companie cu pretenţii, ceea ce, acum, că stau să mă gândesc, ar fi fost o slujbă destul de potrivită pentru mine. Dar

închiriasem şi plătisem camera, aşa că n-a avut încotro şi m-a lăsat înăuntru.

M-am dus în cameră, m-am spălat pe dinţi, am făcut un duş, pe urmă m-am spălat din nou pe dinţi şi m-am aruncat în pat. Am dormit cinci ore neîntoarsă. Un somn de moarte. Şi, când m-am trezit, m-am simţit, pentru prima oară după luni de zile, zdravănă la minte.

Aşa că am făcut lucrul cel mai rezonabil cu putinţă. Mi-am strâns fusta, pantofii cu toc cui şi topul fără bretele şi le-am aruncat. Am mai făcut un duş, frecându-mă bine pe mâini, care miroseau a spermă, a transpiraţie şi a votcă cu lime. Apoi m-am uns cu loţiune de portocale pe coastele învineţite, pe interiorul coapselor care mă ardeau şi pe umerii cu urme de muşcături. Mi-am pus pantalonii gri şi bluza cu guler pe gât de culoarea lavandei şi m-am întors acasă la soţul meu.

„O să mă port frumos“, *mi-am repetat tot drumul către Southie.* „De acum încolo, o să mă cuminţesc.“

Cu toate că ştiam, încă de atunci, că o s-o fac din nou.

Adevărul e că nu este aşa de greu să trăieşti în minciună.

Mi-am salutat soţul sărutându-l pe obraz. El mi-a întors sărutul şi s-a interesat politicos cum mă distrasem în weekend.

„Mă simt mult mai bine acum“, i-am spus sincer.

„Mă bucur“, a răspuns el, şi am ştiut, uitându-mă în ochii lui întunecaţi, că intuise ce făcusem. Dar n-am mai zis nimic, şi a tăcut şi el. Asta face parte din viaţa trăită în minciună – negarea. Nu recunoşti nimic, laşi totul să rămână acolo, ca un elefant înţepenit în mijlocul unei camere.

Am urcat la etaj. Am despachetat. Mi-am luat fetiţa în braţe şi m-am învârtit cu ea lipită de pieptul meu. Şi am descoperit că, târfă sau nu, soţie adulteră sau nu, fiica mea arăta exact la fel, zâmbea exact la fel, mă iubea exact la fel, şi atunci m-am aşezat şi i-am citit Iepuraşul fugar, *sărutând-o pe creştet.*

Am petrecut săptămâna următoare îmbrăcându-mă şi dezbrăcându-mă numai atunci când eram singură, ca un soi de formă de politeţe faţă de soţul meu. Jason a petrecut săptămâna aplecat peste computer până la orele târzii ale nopţii, evitându-mă în mod ostentativ.

În a şaptea sau a opta noapte, după ce urmele de muşcături dispăruseră şi încă mă trezeam singură în pat, mi-am spus că era de ajuns. Îl iubeam pe Jason. Îl iubeam cu adevărat. Şi eram sigură că şi el mă iubea. Cu adevărat. Numai că nu voia să facă sex cu mine. Ce ironie crudă! Singurul bărbat care îmi arătase respect, milă, înţelegere era cel care nu mă voia. Dar dragostea rămâne dragoste, nu-i aşa? Şi, cum spuneau Beatleşii, nu avem nevoie decât de iubire.

Mi-am pus halatul de baie şi am coborât tiptil scara, ca să-i spun soţului meu să vină la culcare. L-am găsit, ca de obicei, aplecat peste computerul familiei.

Am observat că avea obrajii aprinşi şi ochii prea strălucitori. În faţă erau înşirate tot felul de documente financiare, inclusiv o cerere online pentru un card de credit.

„Ieşi dracului de aici", mi-a spus tăios şi, dat fiind tonul pe care îmi vorbise, l-am ascultat.

După patru ore, stăteam umăr lângă umăr, cu coatele sprijinite pe blatul de bucătărie, mâncând câte un castron cu cereale, cu Ree gângurind în leagănul automat şi fără să ne spunem vreo vorbă.

El a înghiţit lingura de cereale. Eu am înghiţit lingura de cereale. Şi pe urmă s-a întins spre mine şi, foarte încet, mi-a luat mâna. Totul era din nou în regulă cu noi, aşa, pur şi simplu. Până când eu aveam să dispar din nou într-o cameră de hotel, am presupus. Până când el avea să dispară în computer.

Mă întreb dacă şi în capul lui întunericul creşte. Mă întreb dacă simte şi el vreodată mirosul de trandafiri ofiliţi şi dacă îşi blesteamă culoarea ochilor sau atingerea pielii. Dar nu l-am întrebat niciodată. Nu o să-l întreb niciodată.

Vă amintiţi, v-am spus, asta e prima regulă a vieţii trăite în minciună: negarea.

Şi, stând aşa, cu castronul de cereale cu lapte în faţă, mi-am spus că aş putea trăi astfel. Compartimentat. Acolo, în casa noastră, dar separaţi. Împreună, dar separaţi. Iubindu-ne, dar izolaţi. Aşa îmi trăisem, oricum, aproape toată viaţa, într-o casă în care mama apărea în toiul nopţii ca să facă lucruri de nedescris cu o perie de păr, pentru ca după câteva ore să stăm cu toţii la aceeaşi masă, împărţind la micul dejun un platou cu biscuţi cu lapte.

Mama mă pregătise bine pentru viaţă.

I-am aruncat o privire soţului meu, aplecat peste castronul lui cu cereale. M-am întrebat: pe el cine îl pregătise pentru viaţă?

Conferinţa de presă a poliţiei din Boston a început la ora 9.03. Şi Jason a ştiut exact când s-a terminat, pentru că telefonul a început să sune.

Nu urmărise conferinţa. Imediat ce ştersese lacrimile de pe faţa lui Ree şi îl hrănise pe înfometatul Domn Smith, îi suise, atât pe fetiţă, cât şi pe motan, în Volvo-ul lui Sandy. Domnul Smith se întinsese

cât era de lung într-un loc unde bătea soarele și adormise instantaneu; era una dintre acele puține pisici căreia îi place să meargă cu mașina. Ree, în schimb, era așezată în scăunelul ei, ținându-l strâns la piept pe Iepurașul Lil' și uitându-se încruntată la Domnul Smith, gata oricând să îi atragă atenția să stea cuminte.

Jason a pornit motorul. Voia să meargă cu mașina pentru că simțea nevoia de mișcare. Avea senzația că se afla pe un câmp din Kansas, uitându-se la tornada care se apropia, incapabil să se dea din drum și să se adăpostească. Mulțumindu-se să se holbeze la cerul care se întuneca și să primească prima biciuire a vântului care îi lovea fața cu forța unui uragan.

Poliția își susținuse conferința de presă. Mașinăria mass-media intra acum în funcțiune, încet, dar sigur. Iar el nu putea face nimic. Nimeni nu putea face nimic.

Telefonul a sunat. S-a uitat pe ecran, simțind cum îl cuprinde un sentiment de fatalitate.

S-a uitat prin oglinda retrovizoare la fetița lui, observând privirea serioasă cu care încerca să găsească un motiv de bucurie în faptul că își putea privi motanul, când lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume era să-și strângă mama în brațe.

A dus telefonul la ureche.

– Bună, Greg.

– Fir-ar al dracului, a tunat șeful redacției de știri de la *Boston Daily*. De ce nu ne-ai spus, Jason? Ce naiba, aici suntem ca într-o familie. Am fi înțeles prin ce treci.

– E o perioadă dificilă pentru mine, a răspuns Jason automat, vorbele ieșindu-i din gură automat,

așa cum i se mai întâmplase și altă dată, cu mult timp în urmă.

Vrei să ajungi pe prima pagină? Nu va trebui să plătești decât cu viața. A ta sau, poate, a copilului. Ori a soției.

– Ce se întâmplă, Jason? Nu-ți vorbesc ca de la editor la reporter. Știi bine că nu ți-aș face asta. Altă minciună. Una dintre multele care aveau să curgă în zilele ce vor urma. Vorbesc acum în calitate de membru al breslei jurnaliștilor, a continuat Greg, ca un om care ți-a văzut fotografiile cu soția și fetița și știe cât de mult le iubești. Cum te simți? Ești bine?

– O iau ușor.

– Ai vreo veste de la ea? Poliția s-a exprimat în termeni al naibii de vagi.

– Sperăm ca lumea să ne ajute, i-a oferit Jason, îndatoritor, informația.

– Și fiica ta? Clarissa? Cum rezistă? Ai nevoie de ajutor cu ea, amice?

– Mulțumesc. O luăm pas cu pas.

– Jason, Jason... Măi, omule...

– În noaptea asta n-am cum să vin la serviciu.

– Sigur că nu! Ce naiba, înțelegem. Ia-ți o săptămână liberă. Poate tot concediul. Nu trebuie decât să ne spui. Suntem aici pentru tine.

„Numai să nu ne uiți, da, amice? O știre de senzație pe pagina întâi, informații din interior, la prima mână, chiar din gura soțului, da, amice?"

– Mulțumesc pentru înțelegere.

– Încă o dată, Jason, suntem aici pentru tine. Doar să ne spui ce-ți trebuie. Avem încredere în tine, omule. Ce naiba, simplul gând c-ai fi putut să-i faci vreun rău Sandrei...

– Mulțumesc pentru înțelegere.

Jason a închis telefonul.

– Cine era? a întrebat Ree de pe bancheta din spate.

– Fostul meu șef, a răspuns Jason.

Și vorbea serios.

Sediul poliției din Boston era o monstruozitate din sticlă și granit care fusese implantată în mijlocul proiectului de locuințe Roxbury, în speranța că prezența sa dominatoare avea să accelereze procesul de reabilitare a acestei zone mai vechi și mai sărace a orașului. Rezultatul era că îi făcea atât pe localnici, cât și pe vizitatori să se teamă pentru viețile lor.

Jason și-a analizat foarte îngrijorat opțiunile de parcare. Nu se aștepta să își găsească Volvoul intact atunci când avea să iasă. În plus, își făcea cu adevărat griji din pricina domnului Smith. În ultimele treizeci și șase de ore, motanul își consumase, în mod evident, cel puțin una dintre cele nouă vieți. Și cine știe câte mai avea?

– N-ar fi trebuit să venim aici, tati, a spus Ree dându-se jos de pe bancheta din spate, cu iepurașul în brațe.

Parcarea încadrată de bariere din beton era plină de bucăți sparte de asfalt. Un decor demn de Beirut.

Jason s-a gândit, apoi a scos din mașină un carnet și markerul Crayola al fetiței. A rupt două foi și a scris cu litere mari de tipar: *„CARANTINĂ: PISICĂ TURBATĂ. NU VĂ APROPIAȚI“*.

A lipit o foaie pe parbriz și pe cealaltă pe geamul din spate. După care i-a aruncat o privire domnului Smith, care și-a deschis leneș un ochi auriu, a căscat și a adormit la loc.

– Să fii un motan turbat cuminte, a murmurat Jason luând-o strâns de mână pe Ree și îndreptându-se spre trecerea de pietoni.

Pe măsură ce se apropiau de clădirea uriașă din sticlă, a încetinit pasul. Fără să vrea. S-a uitat în jos, spre mânuța lui Ree, adăpostită în siguranță în palma lui, și s-a gândit că ultimii cinci ani trecuseră deopotrivă prea repede și prea încet. Își dorea să poată da timpul înapoi. Pentru a retrăi fiecare clipă și a le aduna laolaltă – căci venea tornada. Vijelia se apropia, iar el nu se putea feri din calea ei.

Și-a amintit de clipa când fiica lui îl apucase prima dată de deget, la numai o oră după ce venise pe lume, mânuța ei incredibil de mică înfășurându-se hotărâtă în jurul arătătorului său ridicol de mare. Și-a amintit aceleași degețele un an mai târziu, la prima arsură, atunci când Ree pusese mâna pe lumânarea de pe tortul de la întâia ei aniversare, înainte ca el sau Sandy să o prevină că frigea. Și și-a amintit de o după-amiază, când el o credea adormită, și intrase pe internet și citise prea multe povești triste cu copii triști, și atunci începuse să plângă, stând aplecat peste masa din bucătărie. Și dintr-odată Ree apăruse lângă el, cu mânuțele ei de fetiță de doi ani ștergându-i lacrimile de pe față.

– Nu fi trist, tati, îi șoptise ea încetișor. Nu fi trist.

Și, la vederea lacrimilor care picurau pe degețelele fiicei sale, aproape că izbucnise din nou în plâns.

Acum voia să-i vorbească. Voia să-i spună că o iubea. Voia să-i spună să aibă încredere în el, că avea s-o apere întotdeauna. Că urma să aibă el grijă de toate. Că, într-un fel sau altul, avea să facă astfel încât lumea să revină la normal.

Voia să-i mulţumească pentru anii frumoşi pe care i-i dăruise, pentru faptul că era cea mai grozavă fetiţă din lume. Pentru că era soarele care îi lumina faţa, şi licărul din zâmbetul lui, şi iubirea vieţii sale.

Au ajuns la uşile din sticlă, şi degetele ei s-au încleştat deodată la apropierea de sediul poliţiei.

Jason s-a uitat în jos spre fiica lui.

Într-un final, nu i-a spus nimic din ceea ce plănuise. I-a dat, în schimb, cel mai bun sfat de care se simţea în stare.

– Să nu-ţi fie teamă, a spus şi a deschis uşa.

Capitolul 14

După ce se consultase cu Marianne Jackson, anchetatorul specializat în chestionarea copiilor, D.D. rechiziționase o încăpere de la departamentul de fraude în domeniul afacerilor. Era mai drăguță decât orice spațiu deținut de brigada de omucideri, și, cu puțin noroc, spera să nu o sperie prea tare pe fetiță. Marianne adusese două scaune pliante pentru copii, un covoraș în formă de floare, în culori vii, și un coș plin cu camioane de jucărie, păpuși, foi de hârtie și creioane de colorat. În zece minute, dacă nu mai puțin, specialista reușise să transforme camera de interogatoriu a colegilor de la fraude într-un spațiu minunat pentru copii. D.D. s-a arătat impresionată.

Era mulțumită de felul în care decursese conferința de presă. O scurtase în mod deliberat. În acel stadiu al anchetei, mai puțin însemna mai mult. Mai puține aluzii care să îi obsedeze mai târziu, în cazul în care ajungeau la concluzia că agresorul sexual era suspectul principal, și nu soțul sau –

Dumnezeu să-i ajute – vreun necunoscut încă neidentificat. În plus, scopul principal era acela de a creşte numărul de ochi şi urechi care să se implice activ în căutarea Sandrei. Găsirea ei în viaţă i-ar scuti pe toţi de multe dureri de cap. Treizeci şi şapte de ore dedicate anchetei. D.D. mai avea speranţe. Nu foarte mari. Dar totuşi existau.

Şi-a aranjat preocupată dosarul şi două pixuri pe masa din camera de observaţie. Miller era şi el prezent, aşezat pe scaunul cel mai apropiat de uşă, unde, judecând după mişcările ritmice cu care îşi mângâia mustaţa, părea cufundat în gânduri. D.D. era de părere că i-ar fi stat mai bine fără mustaţă. O mustaţă ca a lui ţipa practic în gura mare după un costum lejer albastru cobalt, şi ea nu voia să-l vadă pe detectivul Brian Miller îmbrăcat în haine albastru cobalt. S-a abţinut totuşi să-şi exprime opinia cu voce tare. Bărbaţii puteau fi foarte sensibili când venea vorba despre podoaba lor facială.

D.D. s-a jucat cu pixurile, păcănindu-le întruna. Difuzoarele care permiteau urmărirea discuţiei din camera de interogatoriu fuseseră deja puse în funcţiune. După care lui Marianne îi fusese introdusă în ureche o cască mică, pentru a putea recepţiona eventualele întrebări ajutătoare sau suplimentare, adresate de detectivi prin intermediul unui microfon fără fir. Anchetatoarea îi prevenise să fie concişi şi să formuleze întrebările la obiect. Regula de aur a interogării unui copil era aceea că discuţia nu trebuia să depăşească cinci minute pentru fiecare an de vârstă. Cu alte cuvinte, nu aveau la dispoziţie decât douăzeci de minute pentru a afla tot ce ştia acest potenţial martor în vârstă de patru ani.

Îşi stabiliseră strategia dinainte: întrebări-cheie care să determine credibilitatea şi eligibilitatea Clarissei ca martor, urmate de întrebări mai precise legate de mişcările făcute de Sandra Jones în acea ultimă noapte de miercuri. Aveau o multitudine de probleme de acoperit într-un interval scurt, însă Marianne subliniase necesitatea de a fi scrupuloşi – astfel de interogatorii erau deosebit de riscante. Oricând te puteai trezi cu un avocat al apărării care să susţină că cele şase interogatorii pe care le solicitaseşi pentru a lămuri nişte chestiuni punctuale nu erau altceva decât şase dăţi în care bătuseşi câmpii, făcuseşi presiuni şi în cele din urmă răstălmăciseşi spusele unui subiect minor şi manipulabil. Marianne le explicase şi două tehnici de interogare a copiilor: fixarea limitelor maxime şi varianta la bine şi la rău. D.D. experimentase deja una dintre ele atunci când o chestionase pe Clarissa joi dimineaţa, la ea acasă. Acum nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

Sergentul de serviciu de la biroul aflat la parter i-a anunţat că Jason sosise cu fetiţa. Marianne s-a grăbit să coboare pentru a-i întâmpina, înainte ca Ree să apuce să se intimideze de experienţa vizitării unei secţii de poliţie. Unii copii erau fermecaţi la vederea bărbaţilor şi a femeilor în uniforme. Alţii însă se speriau. Discuţia cu un străin era un moment suficient de greu pentru ca Ree să nu fie expusă şi riscului de a se înfricoşa.

D.D. şi Miller au auzit paşi pe coridor. Amândoi s-au întors spre uşă, în expectativă, şi, fără să vrea, D.D. a simţit cum o cuprind emoţiile. Interogarea unui copil este de douăzeci de ori mai dificilă decât confruntarea cu mass-media sau cu un nou

comisar-șef adjunct. Nu-i păsa de reporteri și, în cele mai multe cazuri, nici de șefi. Dar de copii îi era milă.

Prima oară când interogaseră un copil, fata de unsprezece ani îi întrebase dacă voiau să-i vadă tarifele; apoi scosese din buzunarul de la spate o bucățică de hârtie împăturită și adusă la dimensiunea unui pătrățel minuscul. Era o listă de acte sexuale întocmită de tatăl ei vitreg. „Felație un sfert de dolar. Sex oral cincizeci de cenți. Regulat un dolar." Tatăl vitreg o surprinsese luându-i douăzeci de dolari din portofel. Și aceasta era metoda prin care o făcuse să îi plătească datoria. Numai că ultima oară când prestase un „serviciu", el refuzase să o plătească, și *asta* o înfuriase atât de tare, încât se adresase poliției. O, câte povești triste ascultase ea în camera de interogatoriu...

Pașii s-au oprit în fața ușii. D.D. a auzit-o pe Marianne.

– Clarissa, ai mai fost vreodată într-o cameră magică?

Nici un răspuns. D.D. a presupus că Ree clătinase din cap.

– Uite, o să te conduc acum într-o cameră foarte specială. Are un covoraș drăguț și două scăunele, și sunt și niște jucării care sper să-ți placă. Este însă o cameră specială, deci are reguli speciale. O să-ți explic eu totul, dar mai întâi ia-ți rămas-bun de la tăticu'. El o să te aștepte chiar aici, în camera asta, deci va sta foarte aproape, în caz că vei avea nevoie de el. Pentru că, vezi tu, camera asta magică e numai pentru noi două.

Nici un răspuns.

– Ia spune-mi, cum o cheamă pe drăgălașa aia? A, pardon, drăgălașul. Cu rochița aia roz pe el, am crezut că e fetiță. Hei, Iepurașule Lil', spune, îți plac florile mari și roz, pentru că eu așa cred, că ești un iepuraș căruia îi plac florile roz *foarte* mari. Uriașe. Atât de mari, că nu-ți vine să crezi până nu le vezi. Ce ziceai? Chiar așa? Atunci, hai, vino să-ți arăt! Și să-ți explic câte ceva despre magie.

Ușa s-a deschis. Jason Jones a intrat în încăpere. Tatăl Clarissei mergea bățos, ca și cum fusese programat pe pilot automat. Pe chip îi revenise expresia aceea rezervată, din cauza căreia D.D. nu se hotăra dacă să-l considere un adevărat psihopat sau omul cel mai stoic pe care îl văzuse vreodată. Jason a închis ușa grea în spatele lui, apoi și-a ridicat, destul de precaut, ochii spre D.D. și spre Miller. D.D. a îndreptat spre el consimțământul pe care îl printase și i l-a împins peste masă, împreună cu un pix cu pastă neagră.

– Formularul acesta precizează că v-ați dat acordul pentru interogarea copilului dumneavoastră în beneficiul secției de poliție din Boston.

Jason s-a uitat la ea, aparent surprins că se obosiseră să-i ceară acceptul în scris. Dar a semnat hârtia și i-a întins-o înapoi, după care s-a dus spre peretele cel mai îndepărtat de geamul dinspre camera de interogatoriu. S-a rezemat de el, încrucișându-și brațele la piept. Ochii i s-au fixat asupra geamului prin care se vedea cum Marianne intra împreună cu Ree în camera de interogatoriu. Ree ținea strâns în brațe un iepuraș maro zdrențăros, ale cărui urechi lungi îi ascundeau mâinile.

Marianne a închis ușa. S-a îndreptat spre mijlocul încăperii, însă, în loc să se așeze pe unul dintre

cele două scăunele pliabile, s-a așezat, cu picioarele încrucișate, la marginea covorașului roz. Și-a trecut mâna peste el de câteva ori, invitând-o și pe fetiță să ia loc.

D.D. a luat microfonul și a anunțat-o:

– Formularul a fost semnat. Poți să începi.

Marianne a dat imperceptibil din cap, mângâind ușor casca din ureche.

– Ei, ce zici? a întrebat-o pe Clarissa Jones arătând spre covorul roz. Nu-i așa că e o floare drăguță? Mi se pare că e floarea-soarelui, deși, din câte știu, floarea-soarelui nu e roz.

– E o margaretă, a spus Ree cu vocea stinsă. Mămica mea crește margarete.

– Margaretă? Sigur că da! Văd că te pricepi la flori.

Ree a rămas în picioare, cu iepurașul ponosit în brațe. Dăduse cu degetele de o ureche, și acum o răsucea ritmic. Mișcarea inconștientă i-a trezit amintiri dureroase lui D.D. În copilărie, și ea făcea asta. Avusese un cățeluș de pluș. Trăsese de urechile lui până i le smulsese de pe capul jerpelit.

– Deci, cum ți-am spus înainte de a urca aici, numele meu este Marianne Jackson, a zis specialista pe un ton vesel. Slujba mea este să stau de vorbă cu copiii. Cu asta mă ocup. Vorbesc cu fetițe și cu băieței. Și, să știi, Ree, nu e așa ușor precum pare.

Pentru prima oară, Ree a răspuns, cu fruntea ușor încrețită.

– De ce nu?

– În primul rând, pentru că există reguli speciale când vorbești cu fetițele și cu băieții. Știai asta?

Ree s-a dat mai aproape și a clătinat din cap. A atins cu degetul de la picior floarea roz. Părea a cerceta cu atenție covorul.

– Ți-am zis deja, înainte de-a intra, că asta e o încăpere magică, și, pentru a putea sta de vorbă într-o cameră magică, trebuie să respecți patru reguli. Marianne a ridicat patru degete, enumerând: Prima regulă este că nu putem vorbi decât despre lucruri care s-au întâmplat cu adevărat. Nu care s-ar putea întâmpla, ci care s-au întâmplat în realitate.

Ree s-a încruntat din nou, apropiindu-se și mai mult.

– Cunoști diferența dintre adevăr și minciună, Clarissa? Marianne a scotocit în coșul de jucării și a scos dinăuntru un cățel de pluș. Dacă spun că asta e o pisică, ce e, adevăr sau minciună?

– Minciună, a răspuns Ree automat. E un cățel.

– Foarte bine! Deci asta e regula numărul unu, da? Spunem numai adevărul.

Ree a dat aprobator din cap. Părea obosită după statul în picioare și s-a așezat imediat lângă covor, ținând acum iepurașul în poală.

– A doua regulă, a spus Marianne, este aceea că, dacă eu îți pun o întrebare la care tu nu știi răspunsul, atunci îmi spui că nu știi. Înțelegi?

Ree a încuviințat din cap.

– Câți ani am eu, Clarissa?

– Nouăzeci și cinci.

Marianne a zâmbit, ușor melancolică.

– Clarissa, știi cu adevărat câți ani am? Ai întrebat pe cineva sau ți s-a spus?

Ree a clătinat din cap.

– Deci nu știi câți ani am. Și ce trebuie să spui atunci când nu cunoști un răspuns?

– Nu știu, a replicat Ree ascultătoare.

– Bravo! Unde locuiesc eu?

Ree a deschis gura, apoi s-a răzgândit.

– Nu știu! a exclamat cu o urmă de triumf în glas.

Marianne a rânjit.

– Sunt sigură că te descurci foarte bine la grădiniță, nu-i așa?

– Sunt pre... pre... precară, a răspuns Ree mândră. Așa zice toată lumea.

– Ești precoce? Sunt perfect de acord și sunt tare mândră de tine. OK, acum regula numărul trei. Dacă nu-ți amintești ceva, spui pur și simplu că nu-ți amintești. Câți ani aveai când ai început să mergi?

– Am mers din prima zi când m-am născut, a dat Ree să zică, apoi s-a răzgândit. A lăsat iepurașul din brațe și a bătut veselă din palme. NU-MI AMINTESC! a strigat încântată. Nu-mi amintesc.

– Ești cea mai bună elevă pe care am avut-o vreodată, a lăudat-o Marianne, stând în continuare pe covor, cu picioarele încrucișate sub ea. A ridicat din nou cele patru degete. Bun, isteață, am ajuns și la regula numărul patru. Știi care e regula numărul patru?

– NU ȘTIU, a țipat Ree voioasă.

– Ești grozavă. Deci regula numărul patru: dacă nu înțelegi ce spun sau întreb eu, mă anunți că nu înțelegi. *Capisce?*

– *Capisce!* a răspuns Ree. Asta înseamnă „înțeleg" în italiană. Știu italiană. Doamna Suzie ne învață italiana la grădiniță.

Marianne a clipit din ochi preț de o clipă. Evident, chiar și în lumea anchetatorilor specializați

în interogarea copiilor, existau precoci și precoci. D.D. abia se abținea să nu izbucnească în râs. A aruncat o ocheadă spre Jason, care avea aceeași privire goală. „Comutatorul", și-a spus ea din nou. Jason era în cameră, dar părea complet absent.

Ceea ce i-a dat o idee, și s-a trezit că își notează o întrebare pe foaie.

În camera de interogatoriu, Marianne dădea senzația că își revenise din surpriză.

– Bun, deci cunoști toate regulile. Acum spune-mi, te rog, Clarissa...

– Ree. Toată lumea îmi zice Ree.

– De ce ți se spune Ree?

– Pentru că, atunci când eram mică, nu puteam să spun Clarissa. Spuneam Ree. Și lui mami și lui tati le-a plăcut numele și mi-au zis și ei Ree. Așa îmi spun tot timpul, asta dacă nu fac vreo prostie. Atunci mami îmi spune „Clarissa Jane Jones", și eu trebuie să număr până la trei și să îmi cer iertare sau să stau pe scară.

– Să stai pe scară?

– Îhî. Trebuie să stau singură pe ultima treaptă patru minute. Nu-mi place.

– Dar drăgălașul pe care îl ții în brațe? Iepurașul Lil' face și el prostii?

Clarissa a privit-o lung.

– Iepurașul Lil' e o jucărie. Jucăriile nu fac prostii, numai oamenii.

– Foarte bine, Clarissa. Ești o fetiță tare isteață.

Copilul radia.

– Îmi place de Iepurașul Lil', a continuat Marianne pe un ton de conversație. Când eram de vârsta ta, aveam un ursuleț Winnie the Pooh. Avea înăuntru

o muzicuță, și, când îl scuturai, cânta *Twinkle, Twinkle, Little Star*.

– Și mie îmi place de Pooh, a mărturisit Ree. Între timp, se apropiase și pășise pe covor, uitându-se la coșul de răchită. Unde e ursulețul? L-ai băgat aici, în coșuleț?

– Nu, e acasă, stă pe un raft din bibliotecă. L-am iubit foarte mult când eram mică, și cred că oamenii nu-și uită niciodată jucăriile preferate.

Marianne împinsese coșul spre Ree, care era acum în mod cert prinsă în discuție și curioasă să descopere ce altceva ascundea camera magică.

D.D. a furișat din nou o privire în direcția lui Jason. Stătea la fel de impasibil. Vesel, trist, îngrijorat, neliniștit? Nu știa. A mai mâzgălit ceva pe foaie.

– Ree, știi de ce te afli aici?

O parte din licărul de veselie a dispărut de pe fața lui Ree. S-a încovoiat puțin, a luat iar iepurașul în brațe și a început să-i răsucească urechile.

– Tati mi-a spus că ești o doamnă drăguță. Și că, dacă vorbesc cu tine, totul va fi bine.

Acum, D.D. l-a simțit pe Jason încordându-se. Nu se mișcase, nu deschisese gura, dar venele i se umflaseră pe gât.

– Ce anume va fi bine, scumpo?

– O s-o aduci pe mămica înapoi? a întrebat Ree cu o voce înăbușită. Domnul Smith s-a întors. În dimineața asta. A zgâriat la ușă, și i-am dat drumul înăuntru, și eu îl iubesc mult, da'... O s-o aduci pe mămica înapoi? Mi-e dor de mămica.

Marianne nu s-a grăbit să răspundă. Părea a o studia pe fetiță cu simpatie, în timp ce lăsa tăcerea să se prelungească. Prin geamul care despărțea cele

două încăperi, D.D. se uita la covorul roz, la scăunelele pliante, la coșul plin cu jucării, numai pentru a ocoli privirea îndurerată de pe chipul copilului. Lângă ea, Miller s-a foit stânjenit pe scaun. Nici un mușchi nu tresărise însă pe fața lui Jason, care continua să tacă.

– Povestește-mi despre familia ta, a spus Marianne.

D.D. a recunoscut tehnica: îndepărtarea de subiectul sensibil, definirea lumii copilului într-un sens mai larg. Apoi întoarcerea la întrebarea dureroasă.

– Cine face parte din familia ta? a continuat Marianne.

– Eu, mămica și tăticul, a început Ree să enumere. Se apucase din nou să frece urechile iepurașului. Și mai e și Domnul Smith. Și două fete și doi băieți.

D.D. și-a notat pe foaie descrierea genealogiei familiei, văzută prin ochii unei fetițe de patru ani.

– Dar alte rude nu ai? Mătuși, unchi, bunici și așa mai departe? a continuat Marianne.

Ree a clătinat din cap.

D.D. a notat: „familia de gradul al doilea?“ Copilul părea că nu aflase de existența bunicului, și asta putea fi considerată o confirmare a afirmației lui Jason, potrivit căreia Sandra se înstrăinase de tatăl ei, dar în același timp și o dovadă a reușitei demersului lui Jason de a-și izola complet soția, mult mai tânără decât el.

– Dar bone? Mai are cineva grijă de tine, Ree?

Ree s-a uitat la Marianne cu o privire inexpresivă.

– Mami și tati au grijă de mine.

– Sigur că da. Dar ce se întâmplă când se duc la lucru sau vor să iasă în oraș?

– Când tati e la lucru, mami are grijă de mine, a răspuns Ree. Și, când tati vine acasă, mami se duce la serviciu, da' tati trebuie să doarmă, așa că eu mă duc la școală. Și pe urmă tati vine să mă ia și stăm împreună.

– Înțeleg. La ce școală mergi?

– La grădiniță, nu la școală. E în clădirea din cărămidă unde merg și copiii mari. Sunt în clasa Floricele. Da' la anul, când o să împlinesc cinci ani, o să mă mut într-o sală mai mare, cu copiii de la grupa mare.

– Cum le cheamă pe educatoare?

– Domnișoara Emily și doamna Suzie.

– Ai prietene?

– Cel mai mult mă joc cu Mimi și cu Olivia. De-a zânele. Eu sunt Zâna Grădinii.

– Deci ai prietene. Dar mămica și tăticul, au și ei prieteni?

O altă întrebare de rutină, folosită mai ales în cazurile de atacuri asupra copiilor, atunci când persoana care prezintă interes pentru anchetatori nu este rudă cu victima, ci un vecin sau un prieten de familie. Era important ca specialistul să-l lase pe copil să-și definească lumea, pentru ca mai târziu în cursul interogatoriului, dacă aducea în discuție un nume, să nu pară că a dirijat martorul într-o anumită direcție.

Ree a clătinat însă din cap.

– Tati zice că eu sunt prietenul lui cel mai bun. Plus că lucrează mult, și nu cred că are timp de prieteni. Tații muncesc mult, să știi.

De data aceasta, Miller a fost cel care s-a răsucit spre Jason. Tatăl lui Ree stătea la fel de nemișcat, rezemat de perete, uitându-se cu încăpățânare la

geamul despărțitor, ca și cum urmărea o emisiune la televizor, nu un specialist care îi interoga copilul. După încă o clipă, Miller a întors capul.

– Îmi place de doamna Lizbet, a enunțat Ree. Da' ea și mami nu se joacă împreună. Sunt profesoare amândouă.

– Ce vrei să spui? a întrebat Marianne.

– Doamna Lizbet predă la clasa a șaptea. Anul trecut, a ajutat-o pe mami să învețe să predea. Și acum mami predă la clasa a șasea. Da' ne mai întâlnim cu doamna Lizbet la meciurile de baschet.

– Chiar așa?

– Da. Îmi place baschetul. Mami mă duce să mă uit. Tati e la serviciu, știi. Așa că stau cu mami în fiecare seară. E grozav!

Preț de câteva secunde, fetița părea să fi uitat unde se afla. Pentru ca, în clipa următoare, D.D. să remarce cum realitatea o copleșește, cum ochii i se măresc și se închide în sine, încovoindu-se din nou asupra jucăriei din pluș și începând să răsucească urechile bietului iepuraș.

L-a auzit pe Jason Jones mișcându-se, în sfârșit, în spatele ei.

– Când ai văzut-o ultima oară pe mami? a întrebat Marianne încetișor.

Un răspuns înăbușit:

– M-a dus la culcare.

– Știi care sunt zilele săptămânii, Ree?

– Luni, marți, miercuri, a început să fredoneze Ree. Joi, vineri, sâmbătă, duminică.

– Foarte bine. Știi ce zi era când te-a dus mami la culcare?

Ree privea în gol. Apoi a început iar să cânte:

– Luni, marți, miercuri...

Marianne a încuviințat din cap și a trecut mai departe; era clar că fetița cunoștea un cântec despre zilele săptămânii, dar nu și zilele propriu-zise. Din fericire, în procedurile de interogare a copiilor existau și alte trucuri pentru stabilirea datei și a orei. Avea să pună întrebări despre emisiuni de televiziune, cântece auzite la radio și altele asemenea. Din perspectiva unui adult, un copil nu știa poate prea multe, dar avea tendința de a *observa* multe lucruri, ceea ce făcea posibilă completarea unor informații, de multe ori cu rezultate mai credibile decât în cazul interogării unui martor adult care declara: „Era miercuri seara la ora opt".

– Povestește-mi ce-ai făcut în seara aia, Ree. Cine era acasă?

– Eu și mami.

– Dar Domnul Smith, sau Iepurașul Lil', sau tăticul, sau altcineva?

Acest „altcineva" constituia o altă tehnică standard de interogare. Atunci când îi prezentai unui copil o listă de opțiuni, ultima enumerată trebuia să fie „altcineva", „altceva" sau „altundeva", altfel riscai să fii acuzat că dirijai martorul.

– Domnul Smith, a răspuns Ree. Și mai era și Iepurașul Lil'. Da' nu și tati. Tati stă cu mine ziua. Mami, noaptea.

– Altcineva?

Ree s-a încruntat.

– Noaptea nu suntem decât eu și mami. Noaptea e a domnișoarelor.

D.D. a adăugat ceva pe foaie.

– Și ce-ați făcut în noaptea aceea a domnișoarelor? a întrebat Marianne.

– Puzzle-uri. Îmi face să fac puzzle-uri.

– Ce puzzle-uri ați făcut?

– Ăăă... unul cu fluturi, și pe urmă pe cel cu prințesa, care acoperă *tot* covorul. Numai că a fost tare greu, pentru că Domnul Smith se tot urca pe puzzle, și atunci eu m-am enervat, așa că mami a zis că poate ar fi mai bine să *trecem mai departe*.

– Îți place muzica, Ree?

Fetița a clipit.

– Da, îmi place.

– Ai ascultat cu mami muzică în timp ce făceați puzzle-ul, era televizorul, radioul sau altceva aprins în timpul ăsta?

Ree a scuturat din cap.

– Îmi place să mă bâțâi pe cântecele rock ale lui Tom Petty[1], a declarat ea prozaic, da' la puzzle ai nevoie de liniște. S-a strâmbat, imitând-o probabil pe mama ei ținând o predică și gesticulând: „Copiii au nevoie de liniște. Asta îi ajută să le crească mintea mare!"

– Înțeleg, a încuviințat Marianne, aparent impresionată. Deci tu și mami ați rezolvat un puzzle în liniște. Și după aia?

– Am luat cina.

– Cina? O, mie îmi place grozav cina. Spune-mi, care e felul tău preferat de mâncare la cină?

– Macaroanele cu brânză. Și jeleurile lunguiețe. Îmi plac jeleurile lunguiețe, dar nu poți să mănânci numai jeleuri la cină, ci doar ca desert.

– Așa e, a încurajat-o Marianne. Nici pe mine nu mă lăsa mama să mănânc jeleuri la cină. Ce-ați mâncat tu și mama ta?

---

[1] Cântăreț american (n. 1950), fondator, respectiv cofondator al formațiilor rock Heartbreakers, Traveling Wilburys și Mudcrutch (n.tr.)

– Macaroane cu brânză, a declarat Ree fără să ezite, cu bucăți de cârnăciori de curcan, și apoi mere. Nu prea îmi plac cârnații de curcan, da' mami zice că am nevoie de proteine ca să-mi crească mușchii, așa că, dacă vreau să capăt macaroane cu brânză, trebuie să mănânc și curcan, a adăugat fetița abătută.

D.D. a notat meniul pe foaie, impresionată nu numai de capacitatea lui Ree de a reține detaliile, ci și de consecvența cu care repeta primele declarații, de joi dimineața. Un martor consecvent era tot ce-și dorea orice detectiv. Iar multitudinea de amănunte oferite însemna că se puteau baza pe declarația lui Ree cu privire la modul în care se desfășurase prima parte a serii, ceea ce ar fi pus bețe în roate tentației juriului de a trece cu vederea peste povestea copilului referitoare la a doua parte a nopții. Una peste alta, micuța Clarissa Jones, în vârstă de patru ani, se dovedise mai credibilă decât optzeci la sută dintre martorii adulți întâlniți de D.D. de-a lungul carierei.

– Ce-ați făcut după cină? a întrebat Marianne.

– Băiță! a intonat Ree.

– Băiță?

– Îhî. Eu și mami facem duș împreună. Vrei să știi cine mai era cu noi în cadă?

Din câte se părea, Ree începuse să înțeleagă tiparul pe care îl urmau întrebările.

– OK, spune-mi.

– Păi, Domnul Smith nu era cu noi, fiindcă nu-i place apa, și nici Iepurașul Lil', fiindcă el face baie în mașina de spălat. Da' Zâna Rățușcă, și Barbie Fluturița, și Prințesa Barbie din Insulă, aveau toate nevoie de o băiță, așa că au intrat cu noi la duș.

Mami nu mă lasă să spăl decât trei jucării deodată, ca să nu irosesc apa caldă.

– Aha. Şi mami ce-a făcut?

– Ea se spală pe cap, şi pe urmă mă spală şi pe mine pe cap, şi strigă la mine că folosesc prea mult săpun.

Marianne a clipit din nou des.

– Îmi place să fac balonaşe, i-a explicat Ree. Da' mami zice că săpunul costă şi că eu consum prea mult săpun, aşa că îmi toarnă într-un castronel, da' niciodată de ajuns. Păpuşile Barbie au părul lung, să ştii.

– Ree, dacă eu spun că am păr albastru, este adevărat sau e o minciună?

Ree a zâmbit, recunoscând iar tiparul. A ridicat degetul mare în sus.

– E o minciună, şi în camera magică nu e voie să spui decât adevărul.

– Foarte bine, Ree. Excelent. Deci tu şi mami sunteţi la duş, şi tu ai folosit prea mult săpun. Spune-mi, cum te simţi când faci duş?

Ree s-a încruntat la anchetatoare, apoi în capul ei a părut că se produce un declic. A ridicat patru degete în aer.

– Nu înţeleg, a enunţat mândră de sine.

Marianne a surâs.

– Bravo din nou, Ree. Uite, o să încerc să-ţi explic. Atunci când faci duş cu mami... îţi place sau nu? Cum te simţi în cadă?

– Îmi place să fac duş, a răspuns Ree cu toată sinceritatea. Da' nu-mi place când mami mă spală pe cap.

D.D. a simţit-o pe Marianne cum ezită din nou. Pe de o parte, o mamă care face duş cu fetiţa ei de

patru ani nu era un lucru tocmai potrivit. Pe de alta, Marianne Jackson ar fi șomeră, dacă toți părinții de pe lume ar face lucrurile ca la carte. Ceva rău se întâmplase în familia lui Ree. Iar sarcina lor era aceea de a găsi o modalitate de-a o face pe fetiță să mărturisească tot ce știa.

– De ce nu-ți place când te spală mami pe cap? a întrebat Marianne.

– Pentru că mi se încurcă părul. Știi, n-am părul prea scurt. Când se udă, îmi ajunge până pe la jumătatea spatelui! Și lui mami îi ia mult timp ca să-l clătească, și pe urmă să dea cu balsam, altfel se încrețește și se încurcă. Mi-ar plăcea să am și eu părul drept, așa ca prietena mea Mimi, a oftat Ree din greu.

Marianne a zâmbit, trecând la următoarea întrebare.

– Și după duș ce-ați făcut?

– Ne-am uscat, a răspuns fetița, apoi ne-am urcat în Patul Mare, unde mami mi-a cerut să-i povestesc ce-am făcut în ziua aia la grădiniță, da' eu am gâdilat-o.

– Unde e Patul Mare?

– În camera lui mami și-a lui tati. Acolo mergem după ce facem baie. Și Domnul Smith se urcă și el în pat, da' mie îmi place să mă bat cu mami, și lui nu-i place asta.

– Îți place să te bați?

– Îhî, a spus Ree mândră de sine. Sunt foarte puternică! Am împins-o pe mami până când a căzut și pe urmă am râs de ea. Fetița și-a ridicat brațele în aer, ca să-și etaleze mușchii. Și mami a râs și ea. Îmi place s-o aud cum râde. Apoi a continuat pe un ton gânditor: Crezi că mami s-a supărat pe mine

pentru că am dat-o jos din pat? Nu părea supărată, da' poate era... O dată, la grădiniță, Olivia a rupt desenul pe care îl făcusem, și eu i-am spus că nu avea nimic, da' nu era așa, m-am supărat atunci pe ea și am stat supărată toată ziua! Crezi că asta s-a întâmplat și cu mami? A stat supărată pe mine toată ziua?

– Nu știu, scumpo, a recunoscut Marianne. Și, după ce te-ai bătut cu mami, ce-ați făcut?

Fetița a ridicat din umeri. Părea obosită, stoarsă de puteri. D.D. s-a uitat la ceasul de la mână. Interogatoriul începuse cu patruzeci și patru de minute în urmă, durase cu mult peste limita de douăzeci de minute stabilită.

– Era ora de culcare, a bâiguit Ree. Ne-am pus pijamalele pe noi...

– Tu ce purtai, Ree?

– Cămașa mea de noapte Ariel. E verde.

– Și mama?

– Un tricou mov. E foarte lung, îi ajunge aproape până la genunchi.

D.D. și-a mai făcut o notiță. Un alt detaliu care putea fi luat în considerare, având în vedere prezența tricoului mov în mașina de spălat.

– Și după ce v-ați pus pijamalele?

– Ne-am spălat pe dinți, eu am făcut pipi la oliță și ne-am urcat în pat. Două povești. Un cântec. Mami mi-a cântat *Puff the Magic Dragon*. Am obosit, a declarat fetița dintr-odată, ușor bosumflată. Vreau să terminăm. Am terminat?

– Aproape, iubito. Te-ai descurcat minunat. Mai am doar câteva întrebări, și pe urmă poți să mă întrebi și tu tot ce-ți trece prin minte. Ce zici? Ți-ar plăcea să-mi pui tu întrebări?

Ree i-a aruncat o privire. Apoi, oftând adânc, a încuviințat brusc din cap. Ținea din nou în poală iepurașul de pluș. Și îi răsucea amândouă urechile.

– După ce mămica te-a învelit, ce altceva a mai făcut?

– Nu înțeleg.

– A stins lumina, a închis ușa sau altceva? Ce face de obicei după ce te bagă în pat? Poți să-mi descrii dormitorul tău, Ree?

– Îmi lasă aprinsă o veioză, a spus fetița încetișor. Știi, încă n-am împlinit cinci ani. Cred că la patru ani ai voie să dormi cu veioza aprinsă. Poate că atunci când o să mă duc cu autobuzul la școală... Da' deocamdată nu mă duc cu autobuzul, așa că am voie să dorm cu veioza aprinsă. Da' ușa rămâne închisă. Mami o închide întotdeauna. Spune că am somnul ușor.

– Deci dormi cu veioza aprinsă și cu ușa închisă? Ce altceva mai ai în cameră?

– Păi, pe Iepurașul Lil'. Și pe Domnul Smith. El doarme întotdeauna cu mine, pentru că eu mă duc prima la culcare, și pisicilor le place să doarmă mult.

– Ai ceva în cameră care să te ajute să adormi? Muzică, vreo cutie muzicală sau un umidificator?

Ree a clătinat din cap.

– Nu.

– Cum o cheamă pe pisica mea, Ree?

Fetița a zâmbit ștrengărește.

– Nu știu.

– Bravo! Dacă ți-aș spune că scaunele astea sunt albastre, ce-ar fi, adevăr sau minciună?

– O minciună. Scaunele sunt roșii.

– Exact. Și în camera magică n-avem voie să spunem decât adevărul, așa-i?

Ree a dat aprobator din cap, dar D.D. sesizase încordarea care pusese din nou stăpânire pe copil. Mariannne îi dădea târcoale. Iar şi iar.

– Ai rămas în pat, Ree? Sau te-ai sculat ca să te duci la mami, să faci pipi la oliţă sau altceva?

Copilul a clătinat din cap, dar fără să o mai privească pe Marianne în ochi.

– Ce face mama ta după ce tu te duci la culcare, Ree? a întrebat Marianne încetişor.

– Lucrează pentru şcoală. Corectează lucrările, a spus fetiţa furişând o privire în sus. Adică aşa cred.

– Ai auzit vreodată zgomote jos, la parter, televizorul sau radioul, sau poate pe mama ta mergând, sau orice altceva?

– Ceainicul, a şoptit Ree.

– Ai auzit ceainicul?

– Da, a fluierat. Pe aragaz. Lui mami îi place ceaiul. Uneori dăm câte o petrecere, doar noi două, şi atunci mami îmi face ceai adevărat, de mere. Îmi place ceaiul de mere.

Fetiţa continua să vorbească, dar vocea îi era schimbată. Părea abătută, o umbră a ceea ce fusese mai devreme.

D.D. l-a cercetat cu atenţie pe Jason Jones, care stătea în continuare rezemat de peretele cel mai îndepărtat al camerei. Nu se clintise, dar în expresia lui se citea o anumită tensiune. Oh, da, se apropiau de ţintă.

– Ree, după ceainic ce altceva ai mai auzit?

– Paşi.

– Paşi?

– Mda. Da' altfel de cum trebuie. Erau apăsaţi. Şi grei. Supăraţi. Paşi supăraţi, pe scări. Uh-oh, a intonat fetiţa. Uh-oh, tata-i supărat.

În spatele lui D.D., Jason s-a mișcat pentru a doua oară. L-a văzut cum își închide ochii și înghite în sec, fără a scoate însă nici o vorbă.

În camera de interogatoriu, Marianne tăcuse și ea. A lăsat pauza să se prelungească până când Ree a început, brusc, să vorbească din nou, legănându-se în față și în spate, răsucind fără încetare urechile iepurașului.

– Ceva a căzut. S-a spart. Am auzit, da' nu m-am sculat din pat. N-am vrut să mă dau jos din pat. Da' Domnul Smith s-a dat. A sărit din pat. S-a dus la ușă, da' eu n-am vrut să mă dau jos din pat. L-am ținut pe Iepurașul Lil' în brațe. I-am spus că trebuia să tacă. Că trebuia să tăcem amândoi.

Copilul a tăcut o clipă, apoi, dintr-odată, a început să vorbească blând, cu o voce mai ascuțită:

– „Te rog, nu face asta". Părea tare tristă. „Te rog, nu face asta. N-o să spun nimănui. Poți să mă crezi. N-o să spun nimănui niciodată. Te iubesc. Încă te mai iubesc..."

Ree și-a ridicat privirea. D.D. putea să jure că se uita prin geamul despărțitor drept în ochii tatălui ei.

– Mami a spus „Încă te mai iubesc". Mami a spus „Nu face asta". Și pe urmă s-a auzit un zgomot mare, și eu n-am mai ascultat. I-am acoperit urechile și lui Lil' și jur că n-am mai ascultat și că nu m-am dat jos din pat, niciodată, niciodată. Te rog, trebuie să mă crezi. Nu m-am dat jos din pat.

– Am terminat? a întrebat fetița după zece secunde de tăcere. Unde-i tati? Nu vreau să mai stau în camera magică. Vreau să mă duc acasă.

– Am terminat, a spus Marianne cu blândețe, punându-și ușor mâna pe brațul ei. Ești o fetiță tare curajoasă, Ree. Îți mulțumesc mult că ai vorbit cu mine.

Ree s-a mărginit să dea din cap. Avea ochii sticloși. Cele cincizeci de minute de discuție păreau s-o fi secătuit. S-a ridicat clătinându-se. Marianne a ajutat-o să-și revină.

În camera de observație, Jason Jones se dezlipise deja de perete. Miller a ajuns la ușă chiar înaintea lui și a deschis-o, lăsând lumina fluorescentă, puternică de pe coridor să pătrundă înăuntru.

– Domnișoara Marianne? s-a auzit vocea lui Ree din camera de interogatoriu.

– Da, scumpo.

– Ai spus că pot să-ți pun și eu o întrebare...

– Da, așa am spus. Vrei să-mi pui o întrebare? Poți să mă întrebi orice.

Marianne se ridicase și ea. D.D. a văzut-o pe anchetatoare oprindu-se și ghemuindu-se în fața copilului, pentru ca ochii lor să fie la același nivel. Își scosese microfonul minuscul și ținea casca în mâini, atârnându-i jos.

– Când aveai patru ani, mămica ta a plecat de-acasă?

Marianne i-a îndepărtat buclele castanii de pe față și a răspuns cu o voce seacă, îndepărtată:

– Nu, drăguțo, mama mea nu a plecat de-acasă când aveam patru ani.

Ree a dat înțelegătoare din cap.

– Ai avut noroc când aveai patru ani.

Fetița a ieșit din camera de interogatoriu. Și-a zărit tatăl așteptând-o în fața ușii și i s-a aruncat în brațe.

D.D. i-a urmărit stând mult timp îmbrățișați, brațele subțirele ale fetiței de patru ani înlănțuind trupul masiv al tatălui. L-a auzit pe Jason murmurând ceva și alinându-și copilul. L-a văzut mângâind încet spatele lui Ree.

Credea că înțelegea cât de mult își iubea Clarissa Jones ambii părinți. Și s-a întrebat, așa cum avusese ocazia să o facă de multe ori de-a lungul carierei, de ce, pentru atâția părinți, iubirea necondiționată a copilului lor nu era de ajuns.

S-au întâlnit la ședință zece minute mai târziu, după ce Marianne îi condusese pe Jason și pe Ree. Miller avea părerea lui, cu care Marianne și D.D. nu erau de acord.

– Cineva a intrat în casă la ei miercuri noaptea, a demarat Miller discuția. Și în mod clar a avut o confruntare cu Sandra, iar Ree crede că persoana aceea este tatăl ei. Sau așa presupune. A auzit pași pe scară și a presupus că e tatăl ei, care se întorcea de la serviciu.

D.D. clătina deja din cap.

– Fetița nu ne-a spus totul.

– Nu, a aprobat Marianne.

Miller le-a privit lung pe cele două femei.

– Ree s-a dat jos din pat miercuri noaptea, a adăugat D.D. Sunt absolut sigură. Tocmai pentru că s-a străduit atâta să ne facă să credem contrariul.

– Da, s-a dat jos din pat, a secondat-o Marianne, și a văzut ceva ce nu este încă pregătită să mărturisească.

– Pe tatăl ei, a afirmat Miller nu foarte convins. Deși, la sfârșit, felul în care l-a îmbrățișat...

– Indiferent de ceea ce a văzut, el tot tatăl ei rămâne, a punctat Marianne cu blândețe. Iar ea este vulnerabilă și teribil de înfricoșată de tot ce se întâmplă pe lumea asta.

– Atunci, de ce a fost el dispus să o lase să discute cu noi? le-a provocat Miller. Dacă Ree a intrat în dormitorul principal miercuri noaptea și l-a văzut pe tatăl ei luptându-se cu mama, atunci Jason nu ar avea nici un motiv să o lase să depună mărturie.

– Poate n-a văzut-o stând în prag, a sugerat D.D. ridicând din umeri.

– Sau poate are încredere în ea că n-o să spună ce a văzut, a intervenit Marianne. Încă de la o vârstă foarte fragedă, copiii presimt că familia are secrete. Își urmăresc părinții și văd cum își mint vecinii, rudele, cum induc în eroare autoritățile – am căzut pe scări, n-am nimic –, și internalizează minciunile până când devin pentru ei o a doua natură, la fel de firească precum respirația. E foarte dificil să-i determini pe copii să dezvăluie ceva care le-ar face rău părinților. E ca și cum le-ai cere să se scufunde într-un bazin adânc, fără a trage mai întâi aer în piept.

D.D. a oftat și și-a verificat însemnările.

– Nu-i de ajuns pentru un mandat, a subliniat ea, încercând să se concentreze asupra pașilor următori.

– Nu, s-a declarat de acord și Miller. Ne trebuie o armă, cea cu care s-a tras. Sau cel puțin cadavrul Sandrei Jones.

– Ei bine, ar trebui să vă grăbiți, i-a îndemnat Marianne. E clar, fetița știe mai mult decât e dispusă să recunoască. Și, în același timp, se străduiește din răsputeri să uite ceea ce știe. Peste câteva zile,

o săptămână poate, nu veți mai scoate nimic de la ea, mai ales dacă va continua să stea numai cu tăticul ei cel drag și scump.

Și, cu acestea, a început să strângă jucăriile din camera de interogatoriu. Miller și D.D. tocmai se îndepărtau, când pagerul prins la brâul sergentului a început să bipăie. S-a uitat pe ecran încruntată. Un detectiv de la poliția statală încerca să dea de ea. Ia te uită! O mică petrecere cu presa, și gata, toată lumea vrea să ia parte la distracție. A ales varianta logică și a ignorat apelul, îndreptându-se împreună cu Miller spre birourile secției omucideri.

– Vreau să știu ce e cu acest Jason Jones, a spus D.D. urcând scările. E un tip atât de rece și de rezervat. Lucrează ca biet reporter, stând în același timp cu fundul pe o avere de patru milioane, și, în plus, potrivit fetiței, nu are nici un prieten. Ce naiba e cu individul ăsta?

Miller a ridicat din umeri.

– Să punem doi detectivi să-i sape adânc trecutul, a continuat D.D. Vreau să aflu tot ce e de aflat despre Jason Jones, Sandra Jones și familiile lor. Îți spun de pe acum, presimt că o să dea peste lucruri interesante.

– Tare aș vrea să arunc o privire în computerul lui, a murmurat Miller.

– Hei, măcar avem gunoiul. Vreo veste în privința asta?

– Am o echipă care se ocupă de asta. În câteva ore trebuie să-mi prezinte raportul.

– Miller? a spus D.D. alarmată.

– Ce-i?

– Știu că Ree a văzut ceva în noaptea aia. Și o știi și tu. Dar dacă atacatorul știe și el?

– Cine? Vrei să spui Jason Jones?

– Sau Aidan Brewster. Sau subiectul neidentificat numărul 367.

Miller nu a răspuns pe loc, dar privirea lui începuse să fie la fel de îngrijorată ca a ei. Marianne avusese dreptate: Ree era acum extrem, extrem de vulnerabilă.

– Cred c-ar fi bine să ne grăbim, a spus detectivul pe un ton sumbru.

– Da, și eu zic la fel.

Capitolul 15

Noaptea trecută am visat-o pe Rachel. Tot repeta „Nu, nu, nu“, în timp ce eu căutam pe trupul ei acele locuri care să o facă să-l schimbe pe „nu, nu, nu“ în „da, da, da“.

„Nu e vina mea“, spuneam eu în vis, „că ai sâni perfecți. Dumnezeu nu ți-ar fi dăruit sâni perfecți dacă ar fi vrut ca eu să te las în pace“.

Și pe urmă îi prindeam sfârcurile între degete și le strângeam, iar ea se lăsa pe spate, respirând greu, și atunci am știut că învinsesem. Sigur că învinsesem. Eram mai mare, mai puternic, mai deștept. Și deci am continuat să îi frec sânii, să-i mângâi, să o ademenesc, până în clipa aceea fermecată când m-am cufundat adânc în ea și poate am auzit-o plângând un pic, dar ce conta? Gemea și se încordase și o făcusem să se simtă și ea bine. Jur că o făcusem să se simtă și ea bine.

În lumea mea de vis recreez în gând toată scena. Picioarele ei înlănțuite în jurul mijlocului meu. Sânii ei lipiți de pieptul meu. Și o doream, o Doamne, cât de mult o doream! Și atunci...

Și atunci m-am trezit. Singur. Cu mădularul tare ca piatra. Și înnebunit.

M-am rostogolit jos din pat, cu răsuflarea încă tăiată. M-am târât până la duș și am dat drumul la apa fierbinte, cât mai fierbinte cu putință. Și m-am grăbit să intru sub duș și să-mi termin treaba, pentru că, dacă ești un pervers de douăzeci și trei de ani înregistrat în evidențele poliției, mai bine de atât nu se poate.

Dar bine nu e. În mintea mea, și acum o ating și mă delectez cu gustul fetei pe care o doresc. Al fetei pe care am dorit-o dintotdeauna. Al fetei pe care nu o voi putea avea niciodată.

Și atunci mă masturbez, și urăsc din toată inima chestia asta. Atingerea lui Rachel era un gest pur. Ceea ce fac acum e o aberație. O tranzacție cu pofta mea trupească, atâta tot.

Termin totuși ce am început, mă spăl, mă șterg cu prosopul.

Mă îmbrac fără să aprind lumina sau să mă uit în oglindă și știu, încă dinainte de a ieși din casă, că voi avea o zi proastă. Va fi o porcărie. Existența mea măruntă și liniștită s-a terminat. Acum, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să stau și să aștept să văd cine îmi va aplica lovitura de grație.

Colleen a încheiat scurta noastră întâlnire din seara trecută recomandându-mi să nu mă abat de la programul meu obișnuit. Evident, poliția avea să mă caute. Și nu e nimic de condamnat în asta. Și, la fel de sigur, am dreptul constituțional de a cere să fiu reprezentat de un avocat, dacă simt nevoia. Dar, ce naiba, doar mă descurc. Sunt o poveste de succes. Să nu cedez prea ușor, asta mă sfătuiește.

Ceea ce vrea, de fapt, să spună este că dacă aș fugi mi-aș face mai mult rău decât dacă aș rămâne pe loc. Un lucru de care mi-am dat seama și singur, mulțumesc frumos.

Așa că am plecat la serviciu. E șapte jumate dimineața. Sunt îmbrăcat cu salopeta mea albastră, cu capul vârât sub capota unui Chevrolet vechi, umblând la bujii. Hei, ăsta mi-s eu. Joe Schmoe[1], omul care e mereu de partea binelui. Da, dom'le Bob.

Îndrept, fixez, înșurubez, prefăcându-mă că mâinile nu-mi tremură cu o sută de mile pe oră, că mădularul nu-mi mai e întărit sau că nu sunt atât de agitat, încât, pentru prima oară în viața mea, mă rog sincer la Dumnezeu ca în atelier să nu intre vreo femeie, fiindcă în halul în care sunt nu mai pot răspunde de faptele mele. Sunt cu nervii la pământ. Complet distrus, și nici măcar nu s-a făcut ora nouă.

Vito are un radio în atelier. E reglat pe o frecvență locală. Postul transmite mai întâi muzică din anii '80 și '90. Pe urmă, mult Britney Spears și Justin Timberlake. La nouă și un sfert, difuzează știri, și atunci aud pentru prima oară anunțul oficial că o femeie a fost dată dispărută în South Boston. Soție tânără, profesoară la clasa a șasea foarte îndrăgită de elevi, a dispărut în toiul nopții lăsându-și fetița singură în casă. O femeie detectiv este cea care prezintă datele, umflând puțin lucrurile pe ici, pe colo.

Termin cu Chevy-ul și trec la un Suburban care are nevoie de frâne de spate noi. Ceilalți tipi din atelier s-au apucat acum să comenteze în șoaptă.

---

[1] Joe Bob Schmoe, unul dintre cele mai des invocate nume fictive în engleza americană, prototip al omului obișnuit, fără un talent sau statut deosebit (n.tr.)

– Unde? În Southie? Nu se poate.

– E vorba de droguri. Întotdeauna sunt droguri la mijloc.

– Nu. E soţul, vă spun eu. Pun pariu pe-o mie că are un alt proiect pus deoparte şi n-are chef să plătească pensie alimentară. Cretinu'.

– Sper ca de data asta să pună mâna pe el. Nu cum a fost chestia aia de anu' trecut, cu două soţii ale aceluiaşi tip date dispărute, şi tot n-au reuşit să adune suficiente dovezi…

Şi tot aşa, trăncăne de nu se mai opresc. Eu nu spun o vorbă. Atac şuruburile cu cheia fixă, apoi scot cele două cauciucuri din spate. E un model vechi de Suburban, cu frână cu tambur. La dracu'!

Pe urmă devin conştient, dar numai vag, de murmurul de voci şi de degetele îndreptate spre mine. Mă înroşesc pe loc. Mă trezesc că încep să bolborosesc. Abia pe urmă îmi dau seama că nimeni nu arată cu degetul spre mine. Ci spre ghişeul din faţă, unde Vito stă de vorbă cu doi poliţişti.

Îmi vine să mă târăsc înăuntrul Suburbanului uriaş. Să mă fac nevăzut într-o grămadă de metal, plastic şi crom. În schimb, dau ocol maşinii şi mă apuc să scot cauciucurile din faţă, ca şi cum aş inspecta şi discurile de frână, deşi pe formularul de comandă nu se menţionează nimic în acest sens.

„Eşti o poveste de succes", îmi spun. „O adevărată poveste de succes." Cu toate că nici eu nu mai cred în propriile mele vorbe.

Termin cu Suburbanul. Poliţiştii au plecat. Mă uit la ceas, decid că e destul de aproape de pauză. Mă duc să-mi iau caserola cu mâncarea de prânz, şi îl descopăr pe Vito stând în faţa dulapului meu din vestiar, cu braţele încrucişate pe piept.

– La mine în birou! Acum, îmi ordonă el.

Nu mă opun. Îmi dau jos salopeta, fiindcă îmi dau seama din privirea lui că n-o să mai am nevoie de ea.

Nu scoate o vorbă, doar se holbează la mine, ca să se asigure că puștiul nu iese din raza lui vizuală. Nimic rău nu se poate întâmpla atâta timp cât Vito veghează.

După ce m-am spălat și stau cu caserola cu prânzul în mână și cu tricoul aruncat pe braț, Vito mormăie, în sfârșit, ceva și o ia înainte spre biroul lui. Vito îmi cunoaște antecedentele. Este unul dintre acei patroni care nu se dau în lături să angajeze un agresor sexual. Are disponibile în atelier slujbe care nu implică un contact direct cu clienții și, fiind un tip înalt și solid de felul lui, probabil își închipuie că poate ține un puști ca mine la respect. Adevărul e că în unele momente se poartă chiar cu o anume bunătate. Cine știe, poate își imaginează că, dacă angajează un fost pușcăriaș, face un serviciu comunității. Culege de pe drumuri niște neisprăviți și îi transformă în membri utili ai societății sau așa ceva. Nu știu ce-i în capul lui.

Mă gândesc că Vito nu m-a făcut să mă simt niciodată atât de umilit ca acum, când stă cu brațele încrucișate, uitându-se la mine cu un amestec de dezamăgire și dezgust. Intrăm în biroul lui supraîncărcat. Se așază în spatele mesei prăfuite. Eu rămân în picioare; în încăpere nu există alt scaun. Scoate un carnet de cecuri și se apucă să completeze o foaie.

– Poliția a trecut pe-aici, zice pe un ton sec.

Încuviințez, apoi îmi dau seama că Vito stă cu capul plecat și nu mă vede, așa că mă sforțez să spun:

– Am văzut.

– O femeie e dată dispărută. Ai auzit și tu știrile, sunt sigur.

Mă săgetează cu privirea.

– Am auzit.

– Poliția voia să știe dacă tipa făcea service-ul la mașină la noi la atelier. Și dacă ea sau fetița ei drăgălașă de patru ani te-au întâlnit vreodată.

Nu scot o vorbă.

– Cum îți mai merge, Aidan? latră Vito brusc.

– Bine, șoptesc.

– Te duci la terapie, te ții de program?

– Da.

– Bei? Poate doar așa, câte o înghițitură? Spune-mi adevărul, băiete, că, dacă mă minți, o să mă prind. Uite ce-i, ăsta-i orașul meu. Și afacerea mea acoperă tot South Boston. Faci rău cuiva din Southie, îmi faci rău și mie.

– N-am făcut nimic rău.

– Zău? Poliția crede altceva.

Îmi frâng mâinile. Deși nu vreau. Mi-e rușine de gestul meu. Iată-mă, un tânăr de douăzeci și trei de ani, luat cu fărașul, umilit în fața unui bărbat care mă poate doborî cu o singură lovitură a mâinii lui uriașe. El stă jos, eu – în picioare. El deține puterea. Eu cerșesc îndurare.

În clipa aceea, îmi urăsc viața. O urăsc pe Rachel, pentru că, dacă n-ar fi fost atât de drăguță, atât de coaptă, atunci poate toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate m-aș fi îndrăgostit de una dintre târâturile alea de majorete de pe terenurile de fotbal sau chiar de fata cu dinții ieșiți puțin în afară care lucra la băcănia din colț. Nu știu. De cineva mai potrivit. De cineva pe care societatea aleasă să o considere

bună de regulat de către un băiat de nouăsprezece ani. Atunci n-aș mai fi intrat în încurcătura asta. Aș fi avut șansa de a deveni un bărbat adevărat.

– Nu eu am făcut-o, mă aud rostind.

Vito se mulțumește să mormăie și să se holbeze la mine cu ochii lui mici ca două mărgele. Aroganța lui sfârșește prin a mă scoate din minți. Am trecut cu brio o jumătate de duzină de teste cu poligraful, și nimeni n-a făcut pe nebunul cu mine. Al naibii să fiu dacă o să cedez în fața unui nenorocit de mecanic cu ceafa groasă.

Îi întâlnesc privirea. Și nu-mi feresc ochii. Știu că știe că m-am înfuriat, dar faptul mai degrabă îl amuză, și asta mă întărâtă și mai tare. Îmi strâng degetele pumn și mă gândesc preț de o clipă că, dacă nu se întâmplă ceva cât mai curând, o să-l pocnesc peste față. Sau poate nu peste față. Poate o să dau cu pumnul în perete. Sau poate nu în perete. Poate în geam. O să-mi zdrobesc mâna, și simfonia oaselor rupte și a cărnii sfâșiate mă va readuce în simțiri. Este exact ce îmi trebuie: o sonerie care să mă trezească din acest coșmar.

Vito se uită cruciș la mine, apoi mormăie și rupe o filă din carnetul de cecuri.

– Plata pe ultima săptămână, anunță el. Ia-o! Am terminat cu tine.

Îmi țin pumnii pe lângă corp.

– Nu eu am făcut-o, repet.

Vito scutură din cap.

– Nu contează. Lucrezi aici, femeia făcea service-ul la mașină aici. Asta e o afacere, puștiule, nu un spectacol pentru ciudați. N-am timp să mă ocup de spălarea rufelor tale murdare.

Pune fila de cec pe masă și o împinge spre mine cu un deget.

– O iei, n-o iei, totuna, nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Așa că bineînțeles că o iau. Ies pe ușă și îl aud pe Vito urlând la ceilalți mecanici să-și vadă de treburile lor și pe urmă pe mecanici șoptind între ei.

Dar cu asta nu s-a terminat, îmi dau seama. Vito o să le povestească tuturor adevărul, și trei gagii în culmea virilității vor afla că au lucrat atâta timp cot la cot cu un pervers. Și acum, că o femeie a fost dată dispărută, o să înceapă să-și facă socoteli în cap, socoteli de genul celor în care doi și cu doi fac cinci.

O să vină după mine. Curând. Foarte curând.

Încerc să fac și eu niște socoteli în capul meu înnebunit, care zvâcnește.

Fuga echivalează cu arestarea de către poliție și cu închiderea pe viață.

Rămânerea echivalează cu a fi bătut de gașca asta de tâmpiți și, probabil, castrat pe viață.

Votez pentru fugă, apoi înțeleg că nici nu are importanță, pentru că, și cu nenorocitul de cec de la Vito, tot n-am suficienți bani. Și pe urmă simt cum agitația crește în mine, crește și tot crește, până când mă trezesc aproape alergând pe străzi, dând peste o gagicuță care miroase a parfum cu esență florală și, cu parfumul ei în nas, alerg mai repede, și zeci de fantezii păcătoase îmi umblă prin cap, în timp ce mă gândesc că n-am cum să reușesc. Nu, n-am cum să reușesc.

Se va alege praful de cea mai grozavă poveste de succes din sistem. Da, dom'le Bob. Puștiul o să explodeze.

Capitolul 16

Ştiţi ce îşi doresc oamenii cel mai mult pe lumea asta? Mai mult decât iubire, mai mult decât bani, mai mult decât pace pe pământ? Oamenii îşi doresc să se simtă normali. Să ştie că emoţiile lor, vieţile lor, experienţele lor sunt la fel ca ale celorlalţi.

Dorinţa aceasta ne animă pe toţi. Pe avocata corporatistă dependentă de job, care de la unşpe începe să bântuie prin baruri, să bea cocktailuri Cosmo şi să agaţe necunoscuţi cu care să se reguleze, pentru ca a doua zi să se trezească la şase dimineaţa, să înlăture orice urmă a nopţii anterioare şi să-şi pună pe ea un taior sobru Brooks Brother. Pe mămica respectabilă care îşi duce fiul la fotbal, femeia recunoscută pentru negresele făcute în casă şi decorul à la *Martha Stewart din bucătărie, cea care înghite pe furiş câte o pastilă de Ritalin*[1] *de la fiul ei, doar aşa, ca să fie la zi cu ultimele descoperiri medicale. Sau, desigur, pe veneratul lider al comunităţii, cel care, în secret, i-o trage secretarului,*

---

[1] Tip de psihostimulent recomandat pacienţilor care suferă de hiperactivitate sau de deficit de atenţie (n.tr.)

dar își face apariția la știrile TV de la ora unșpe și ne sfătuiește pe noi, toți ceilalți, să ne purtăm mai responsabil cu noi înșine.

Nu vrem să ne simțim ciudați, diferiți sau izolați de restul lumii. Vrem să ne simțim normali. Vrem să fim ca toți ceilalți, sau măcar așa cum ne învață că ar trebui să fim unele reclame la Viagra ori la Botox sau refinanțarea creditelor. În încercarea noastră de a atinge normalitatea, vom ignora ceea ce este de ignorat. Vom mușamaliza ceea ce este de mușamalizat. Și vom desconsidera ceea ce este de desconsiderat, numai pentru a ne păstra iluzia acestei fericiri perfect reglementate.

Și poate că, tocmai din această dorință fierbinte de a fi normali, eu și Jason am devenit, în felul nostru, normali.

Și ce dacă o dată la șase sau nouă luni îmi luam liber câte o noapte sau două? Mămicile care lucrează au și ele nevoie de câte o pauză, nu-i așa? Cât de drăguț și de amabil din partea soțului meu să îmi permită aceste pauze ocazionale „de spa"! Și ce dacă stă noaptea târziu, aplecat deasupra computerului și tastând frenetic? Scriitorii stau până la ore târzii și au un program haotic, nu-i așa? Cât de drăguț și de amabil din partea mea să nu mă plâng niciodată de slujba atât de solicitantă a soțului meu!

Nu ne-am amestecat unul în viața celuilalt. Am trecut amândoi cu vederea ceea ce era de trecut cu vederea. Și, în același timp, am stat alături, urmărind-o pe Ree mergând înclinată pe trotuar cu prima ei tricicletă. Am aplaudat prima ei săritură în bazinul de înot. Am râs atunci când a intrat, pentru întâia dată, pe vârfuri, în apele înghețate ale Oceanului Atlantic și a alergat înapoi, țipând în gura mare, pe plajă. Ne-am adorat fetița. I-am venerat fiecare chicotit, fiecare

surâs, fiecare râgâit şi fiecare gângurit care îi ieşea poticnit din gură. I-am adorat inocenţa, spiritul liber, energia. Şi poate că, iubind-o, am învăţat şi să ne iubim unul pe celălalt.

Cel puţin eu aşa am crezut.

Într-o noapte, spre sfârşitul verii, înainte ca Ree să înceapă să meargă la grădiniţă, în septembrie, iar eu să-mi încep primul an ca suplinitor, am stat cu Jason până târziu. Pusese un CD cu George Winston. O muzică liniştită, melodioasă. Eu şi Ree îl torturam tot timpul cu rock'n'roll, dar el prefera muzica clasică. Îşi închidea ochii şi intra într-o stare Zen, iar eu eram convinsă că adormise, ca după aceea să-l aud murmurând încetişor.

În noaptea aceea, am stat pe canapeaua noastră mică de două locuri. Îşi aruncase braţul stâng peste rezemătoare şi degetele lui îmi atingeau ceafa, mângâind-o uşor. A repetat gestul. Atingeri mici, uşoare, mângâieri aproape absente. Atunci când făcuse asta prima dată, tresărisem la contactul cu mâinile lui. Apoi învăţasem să rămân nemişcată, să nu scot o vorbă. Cu cât mă relaxam mai mult, cu atât mângâierile se prelungeau, iar mie îmi plăcea să mă las mângâiată de soţul meu. Dumnezeu să m-ajute, îmi plăcea atingerea vârfurilor aspre ale degetelor lui pe umeri, felul în care îşi trecea mâna prin părul meu. Uneori îmi frecţiona scalpul, iar eu mă arcuiam şi mă mişcam ca o pisicuţă sub mâna lui.

La un moment dat încercasem să îl imit, să-l scarpin pe spate. Însă, în clipa în care degetele mele dăduseră să îi ridice cămaşa, se sculase şi ieşise din cameră. De atunci n-am mai încercat niciodată.

Pe de altă parte, un soţ mângâind ceafa soţiei în timp ce stau cuibăriţi pe canapeaua de două locuri... Bine aţi venit în mica noastră felie de normalitate.

„Crezi în rai?“, l-am întrebat într-o doară. În seara aceea urmărisem un film cu Harrison Ford în care fantoma răzbunătoare a primei soții făcuse prăpăd în casă.

„Poate“.

„Eu nu cred.“

Degetele lui m-au tras ușor de lobul urechii – o apăsare fermă, erotică. M-am cuibărit mai aproape, încercând să nu-l sperii, dar rezistând cu greu impulsului de a mă mișca. Cine să știe că urechile sunt o zonă atât de erogenă? Ale mele erau, o da, ale mele erau.

„De ce nu?“ m-a întrebat coborându-și mâna de pe ureche spre gât, apoi urcând din nou. Un soț mângâindu-și soția. O soție stând lipită de soț. Normal. Totul perfect normal.

Atât de normal, încât în unele nopți, când mă trezeam singură în patul nostru conjugal, inima mi se frângea în mii de bucăți. Și totuși, a doua zi mă trezeam și o luam de la capăt. Uneori chiar cu vocea mamei răsunându-mi în cap. „Știu ceva ce tu nu știi. Știu ceva ce tu nu știi…“

Până la urmă, avusese dreptate. La vârsta matură de douăzeci și unu de ani, ajunsesem, în fine, să înțeleg toate marile adevăruri ale vieții. Faptul că poți fi îndrăgostit și în același timp să te simți incredibil de singur. Faptul că poți avea tot ce ți-ai dorit vreodată și să-ți dai seama în același timp că dorințele fuseseră complet greșite. Faptul că poți avea un soț deștept, sexy și înțelegător, ca al meu, și în același timp, de fapt, să nu-l ai. Și că într-o zi poți ajunge să te uiți la frumoasa, neprețuita ta fiică și să fii realmente geloasă pentru că el o iubește pe ea, nu pe tine.

„Nu știu, pur și simplu nu cred, am răspuns atunci. Nimeni nu vrea să moară, asta e tot. Așa că inventează

poveşti drăguţe despre o viaţă de apoi veşnică, pentru a alunga teama. Dar, dacă stai să te gândeşti, nu are nici un sens. Fără tristeţe nu poate exista fericire, ceea ce înseamnă că o stare eternă de fericire nu poate fi o binecuvântare. De fapt, într-un anumit moment, ar putea deveni chiar enervant. Nimic pentru care să merite să lupţi, nimic de aşteptat cu nerăbdare, nimic de făcut." Am furişat o privire spre el. „Tu n-ai rezista nici o clipă."

Un zâmbet leneş i s-a lăţit pe faţa oacheşă. În ziua aceea nu se bărbierise. Îmi plăceau zilele când sărea peste acest ritual, şi barba lui neîngrijită îi completa de minune ochii de un căprui intens şi părul veşnic ciufulit. Dintotdeauna îmi plăcuseră bărbaţii cu înfăţişare de băieţi răi.

Voiam să-i mângâi barba, să îi urmăresc linia maxilarului până găseam punctul unde viaţa pulsa în el, la baza gâtului. Voiam să ştiu dacă şi inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

„Odată am văzut o fantomă", a zis.

„Da? Unde?"

Nu-l credeam şi şi-a dat seama de asta.

A zâmbit din nou, fără să-i pese.

„Într-o casă veche, aflată lângă cea în care locuiam pe atunci. Şi despre care toată lumea spunea că era bântuită."

„Şi ce-ai făcut? Ai intrat ca să verifici dacă era adevărat? Ca să-ţi pui bărbăţia la încercare?"

„Voiam să-i fac o vizită proprietăresei. Din păcate, murise cu o noapte în urmă. I-am găsit corpul întins pe canapea, şi pe fratele ei stând alături, ceea ce m-a frapat, având în vedere că era mort de cincizeci de ani."

Încă nu eram sigură dacă să-l cred sau nu.

„Şi ce-ai făcut?"

„I-am mulţumit.“

„Pentru ce?“

„Pentru că odată, cu mult timp în urmă, fratele ei îmi salvase viaţa.“

M-am încruntat la el, agitată din cauza reţinerii cu care îmi dăduse replica şi, mai rău, din cauza miilor de terminaţii nervoase pe care le readusese la viaţă cu mângâierile lui.

„Aşa o să fie întotdeauna lucrurile între noi?“ am întrebat brusc.

„Cum adică?“ Îşi retrăsese însă mâna şi îşi recăpătase expresia impasibilă.

„Jumătăţi de răspunsuri. Adevăruri rostite pe jumătate. Eu îţi pun o întrebare simplă, şi tu îmi arunci o frântură de informaţie şi păstrezi grosul pentru tine.“

„Nu ştiu“, a răspuns calm. „ Aşa o să fie întotdeauna lucrurile între noi?“

„Suntem soţ şi soţie!“ am spus impacientată. „Pentru numele lui Dumnezeu, suntem căsătoriţi de trei ani. De acum, ar trebui să avem încredere unul în celălalt. Să ne spunem cele mai întunecate secrete, sau măcar să ştim fiecare lucrurile cele mai importante despre trecutul celuilalt. Nu asta înseamnă căsnicia? O conversaţie care se prelungeşte pe tot parcursul vieţii? Nu asta se presupune că ar trebui să facem, să avem grijă unul de altul, să avem încredere unul în altul, să ne protejăm unul pe altul?“

„Cine zice asta?“

Am tresărit şi am scuturat din cap.

„Cum adică, cine zice asta?“

„Exact asta vreau să spun: Cine zice asta? Cine face regulile astea, cine stabileşte aceste aşteptări? Un soţ şi o soţie trebuie să se protejeze unul pe celălalt. Un

părinte trebuie să aibă grijă de copilul lui. Vecinii trebuie să se ajute între ei. Cine a stabilit regulile astea şi cu ce ţi-au fost ele de ajutor?“

Vorbea pe un ton blând, dar ştiam ce voia să spună, şi cuvintele rostite cu atâta francheţe m-au cutremurat.

„Povesteşte-mi despre mama ta, Sandy“, mi-a cerut calm.

„Încetează!“

„Spui că vrei să-mi afli toate secretele, dar pe-ale tale le ţii ascunse.“

„Mama a murit când aveam cincisprezece ani. Nu e nimic altceva de adăugat.“

„A murit de un atac de cord“, a repetat el ceea ce îi spusesem.

„Se mai întâmplă“, am expediat subiectul.

După o clipă, şi-a trecut vârfurile degetelor peste obrazul meu, şoptindu-mi pe deasupra pleoapelor mele lăsate:

„Între noi, aşa o să fie întotdeauna. Dar cu Ree lucrurile vor fi altfel.“

„Sunt lucruri pe care, odată pierdute, n-ai cum să le capeţi înapoi“, am şoptit la rândul meu.

„Da, ştiu.“

„Chiar dacă vrei. Chiar dacă vrei cu tot dinadinsul. Chiar dacă te străduieşti, şi te rogi, şi o iei de la capăt. Nu contează. Sunt lucruri pe care, odată pierdute, n-ai cum să le capeţi înapoi. Lucruri pe care, odată ce le-ai ştiut, n-ai cum să le uiţi.“

„Înţeleg.“

M-am ridicat de pe canapea. În culmea agitaţiei. Jur că simţeam parfum de trandafiri, şi urăsc *mirosul ăsta. De ce nu mă lăsau în pace? Fugisem din casa părintească. Fugisem din oraşul natal. De ce nu mă lăsau în pace nenorociţii ăia de trandafiri?*

„Era foarte bolnavă", am bolborosit. O alcoolică inveterată, turbată. Făcea... făcea nişte lucruri cu adevărat nebuneşti, iar noi muşamalizam totul. Asta făceam, şi eu, şi tata. Am lăsat-o să ne tortureze zi după zi, fără a spune o vorbă. Pentru că aşa e viaţa într-un oraş mic, nu? Trebuie să păstrezi aparenţele."

„Te bătea."

Am izbucnit în râs – un sunet deloc plăcut.

„Mi-a dat să mănânc otravă pentru şoareci ca să mă ducă la spital şi să vadă cum îmi face doctorul spălături stomacale. Pentru ea, eu eram o jucărie. O păpuşică drăguţă pe care o putea sparge ori de câte ori voia să i se acorde atenţie."

„Sindromul Münchausen[1]."

„Probabil. N-am consultat niciodată un expert."

„De ce?"

„E moartă. Ce rost ar fi avut?"

S-a uitat lung la mine, dar am evitat momeala.

„Şi tatăl?" m-a întrebat într-un târziu.

„Un avocat de succes, cu o reputaţie de apărat. Nici vorbă să admită că soţia arunca în el cu sticle de gin o dată la două zile. Ar fi făcut impresie proastă, ar fi stricat afacerea."

„Şi ce-a făcut? A tăcut şi a înghiţit?"

„Nu aşa merg lucrurile?"

„Ba da, din păcate. Şi deci, Sandy, cum ziceai că a murit mama ta?"

---

[1] Tulburare mintală asociată cu dificultăţi emoţionale severe, constând în nevoia de a simula o maladie, modalitate prin care bolnavul caută să beneficieze de atenţie şi de îngrijiri medicale. Poartă numele „baronului mincinos" Karl Friederich Hieronymus Münchausen (1720–1797), cunoscut pentru modul exagerat şi lăudăros în care îşi prezenta peripeţiile fantastice. (n.tr.)

Mi-am strâns gura pungă, refuzând să răspund.

„Intoxicare cu monoxid de carbon", a spus el într-un final – o afirmaţie, nu o întrebare. „A fost găsită în garaj. Sinucidere, aşa presupun că a fost clasat cazul. Sau poate băuse prea mult şi leşinase la volan? Ceea ce nu înţeleg este cum de autorităţile n-au cercetat mai în profunzime. Cu atât mai mult cu cât, fiind un oraş mic, nu se poate să nu fi aflat cineva cum se purta cu tine."

M-am holbat la el. Fără să mă pot abţine. M-am holbat şi m-am tot holbat.

„Ştiai?"

„Sigur. Altfel, cum aş fi putut să te iau de nevastă?"

„M-ai investigat*?"*

„E o dovadă de prudenţă, nu crezi? Înainte de a cere o fată de soţie." Mi-a atins mâna. De data aceasta, eu mi-am retras-o. „Tu crezi că m-am însurat cu tine din cauza lui Ree. Întotdeauna ai crezut asta. Dar nu-i adevărat. Sau, cel puţin, nu am făcut-o numai pentru Ree. M-am căsătorit cu tine, Sandy, din cauza mamei tale. Pentru că noi doi ne asemănăm din acest punct de vedere. Amândoi ştim că există monştri şi că nu toţi trăiesc sub pat."

„N-a fost vina mea", m-am trezit vorbind.

Jason a tăcut.

„Era dezaxată. Sinuciderea era, probabil, doar o chestiune de timp. Ultima modalitate de a ne distruge, ultima picătură", bolboroseam acum, fără să mă pot opri. Fără să mă pot opri. „Crescusem, şi nu mai putea să mă târască la camera de gardă a spitalului. Aşa că a pus totul la punct şi apoi s-a sinucis. După ce a avut grijă, bineînţeles, să planifice din timp cele mai impresionante funeralii văzute vreodată în oraş. O, să

fi văzut ce trandafiri ceruse să fie aduşi pentru eveniment. Munţi întregi de trandafiri nenorociţi…“

Cu pumnii strânşi pe lângă corp, m-am holbat la soţul meu. Provocându-l să mă facă monstru, fiică denaturată, gunoi. „Uită-te bine la mine“, îmi venea să strig. „Am urât-o pe mama cât a fost în viaţă. Şi, după ce a murit, am urât-o şi mai mult. Nu sunt un om normal.“

„Înţeleg“, a spus Jason.

„După aceea, am crezut că vom fi fericiţi. Că, în sfârşit, eu şi tata vom trăi în pace.“

Jason mă studia acum cu atenţie.

„Atunci când ne-am cunoscut, mi-ai spus că vrei să pleci şi să nu te mai uiţi în urmă. Nu glumeai, nu-i aşa? În toţi aceşti ani, nu l-ai sunat niciodată pe tatăl tău, nu i-ai spus unde locuieşti, nu i-ai povestit despre Ree.“

„Nu.“

„Atât de mult îl urăşti?“

„Nici nu-ţi poţi închipui.“

„Îl învinovăţeşti pentru că a iubit-o pe mama ta mai mult decât pe tine, a subliniat Jason. Pe tine nu te-a protejat, dar în privinţa mamei tale a avut grijă să muşamalizeze totul. Şi pentru asta nu l-ai iertat niciodată.“

Nu am răspuns pe loc. Pentru că în clipa aceea mi l-am imaginat pe tata, zâmbetul lui fermecător, ridurile care îi apăreau în colţurile ochilor albaştri strălucitori, felul în care era în stare să te facă să simţi că eşti centrul universului doar atingându-ţi umărul. Şi m-am înfuriat atât de tare, încât abia puteam să vorbesc.

„Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii…“

Avusese dreptate. Avusese al naibii de multă dreptate.

„Ai spus că noi doi nu semănăm cu ceilalţi, am rostit cu glas răguşit. Ai spus că amândoi ştim că nu toţi monştrii stau sub pat.“

Jason a încuviinţat din cap.

„Atunci, promite-mi că, dacă o să-l vezi vreodată pe tata, dacă o să apară vreodată la uşă, mai întâi o să-l omori şi pe urmă o să pui întrebări. Să nu-l laşi s-o atingă pe Ree. Promite-mi, Jason.“

Soţul meu s-a uitat drept în ochii mei.

„E ca şi făcut“, a spus.

Ree a adormit în scăunelul din maşină înainte ca Jason să apuce să iasă din parcare. Domnul Smith era încolăcit acum pe scaunul din faţă, lingându-se pe lăbuţe, frecându-se pe botic, lingându-se iar pe lăbuţe, frecându-se iar pe botic. Jason a pornit fără ţintă spre autostrada interstatală, nesigur de ceea ce avea să facă.

Era obosit. Extenuat. Tot ce-şi dorea era să se cuibărească la adăpostul propriei case, lăsând lumea să dispară pentru o vreme. Să doarmă buştean şi, când avea să se scoale, să o găsească pe Sandra lângă pat, zâmbindu-i.

„Scoală-te, somnorosule“, avea ea să-i spună, iar el avea să o ia în braţe şi să o strângă la piept, aşa cum ar fi trebuit să facă în ultimii cinci ani. Aveau să o îmbrăţişeze, şi el şi Ree aveau să fie din nou fericiţi. Aveau să fie o familie.

Nu voia să se ducă acasă. Unde, în stradă, aveau să-l pândească toate carele de luat vederi ale televiziunilor. Să pună reflectoarele pe el şi să-l orbească, în timp ce reporterii aveau să-i strige întrebări pe care Ree era prea mică pentru a le înţelege. S-ar speria,

și, după dimineața pe care o avusese, el nu suporta să o vadă din nou traumatizată.

Polițiștii îl credeau vinovat. Văzuse asta în ochii lor, în clipa când întâlnirea cu fiica lui se terminase. Propria lui fiică îl arătase cu degetul, dar nu putea s-o condamne. Ree făcuse ceea ce o învățaseră ei să facă: spusese adevărul, așa cum îl percepuse ea. El își petrecuse ultimii patru ani din viață predicându-i, arătându-i că nu trebuie să mintă niciodată. Nu se putea supăra pe Ree pentru că își însușise valorile pe care el și Sandra le sădiseră cu atâta trudă în ea.

Era mândru de Ree, și asta îl întrista, pentru că, întorcând problema pe toate fețele, ajungea, inevitabil, la aceeași concluzie: aveau să-l aresteze. Cât de curând – el, în orice caz, așa presupunea. Polițiștii coroborau acum datele, construiau cazul împotriva lui, îl consolidau. Luaseră gunoiul din tomberon pentru a-l analiza. Îi interogaseră copilul. Urma o nouă percheziție a casei, apoi – un mandat de ridicare a computerului.

Vor săpa mai adânc în trecutul său, încercând să ia legătura cu prieteni și colegi; asta avea să le ia ceva timp. El nu socializa cu colegii și nici nu se obosise vreodată să-și facă prieteni. În plus, își verifica periodic programele de protejare a datelor; deocamdată, nici o scurgere. Dar nici un zid nu este impenetrabil, mai ales dacă apelau la un expert în materie, iar poliția din Boston dispunea de resursele necesare. Doar nu avea de-a face cu niște țărănoi din cine știe ce colț uitat de lume.

Sigur, aveau să-l verifice și pe agresorul sexual. Ceea ce implica alocarea de resurse suplimentare și de timp. Poate că tipul avea să mărturisească, dar,

după ce îl cunoscuse pe perversul în chestiune, Jason se îndoia. Aidan părea în stare să-şi păstreze cumpătul, era genul de individ care ştia cum să se descurce. Avea să facă poliţia să asude din greu.

Aşadar, poliţiştii mai aveau de făcut o grămadă de muncă de teren, având în vedere că luaseră în vizor doi suspecţi la fel de viabili. Asta îi putea oferi un răgaz de trei, poate cinci zile. Dar, cu fiecare oră care trecea, şansele de-a o găsi pe Sandy în viaţă scădeau dramatic. Cu o zi în urmă existase speranţa unui final fericit. Poate chiar şi în această dimineaţă.

Dar dacă, până la căderea nopţii, Sandy nu-şi făcea apariţia...

În clipa când aveau să descopere cadavrul lui Sandy, totul avea să se sfârşească pentru el. Aveau să-l ridice de acasă. Să i-o ia pe Ree. Avea să fie dată în grija statului. Fiica lui. Pe care o iubea mai presus decât propria lui viaţă. Dată unei familii adoptive.

A revăzut-o pe Ree în camera de interogatoriu, intonând pe un ton monoton: „Te rog, nu face asta. N-o să spun nimănui. Poţi să mă crezi. N-o să spun nimănui niciodată. Te iubesc. Încă te mai iubesc...“

Mâinile îi tremurau uşor pe volan. Şi-a stăpânit tremurul, forţându-se să-şi revină. Nu era momentul să cedeze. Trebuia să gândească. Să meargă mai departe. Presa îl vâna, şi poliţia îi stătea ca un ghimpe în coaste, iar el trebuia să aibă grijă de fiica lui. Să dea totul la o parte, să ascundă totul. Era ceea ce ştia cel mai bine să facă.

Trebuia să gândească. Să meargă mai departe. Să înţeleagă rapid ce se întâmplase cu Sandy, înainte ca poliţia să i-o ia pe Ree.

Și apoi, în secunda următoare, și-a reamintit ce spusese fiica lui, tot ce spusese, și atunci i-a venit ideea – primul licăr de speranță. „Soțul îndurerat", și-a spus. „Soțul îndurerat."

A cotit spre școala unde preda Sandy.

Capitolul 17

Când avea paisprezece ani, Jason își auzise părinții vorbind despre el într-o noapte, târziu, când credeau că el dormea.

„Ai observat ce ochi are?“ întrebase mama lui. „Fie că se joacă cu Janie, că mulțumește pentru o cupă de înghețată sau ne cere voie să se uite la televizor, ochii lui sunt la fel. Inexpresivi. Goi. Ca și cum nu ar simți nimic. Îmi fac griji pentru el, Stephen. Sunt foarte, foarte îngrijorată.“

„Așa și trebuie“, își spusese atunci Jason. „Ar trebui să-ți faci foarte, foarte multe griji.“

Acum, Jason, bărbatul în toată firea, a tras mașina în parcarea școlii, a găsit un loc liber și a oprit motorul. Ree a tresărit pe bancheta din spate, clipind, gata să se deștepte din somn, având acel simț cu care copiii înregistrează oprirea unui vehicul. Avea să-i ia o clipă sau două ca să se deștepte, așa că Jason a ridicat parasolarul și și-a studiat fața în oglinda retrovizoare.

Ochii adânciți în orbite erau înconjurați de umbre întunecate. Uitase să se bărbierească, și firele

țepoase de păr începuseră să se întindă rapid pe fața lui suptă. Arăta epuizat, sleit. Dar, în același timp, și dur, chiar periculos, poate genul de bărbat cu temperament vulcanic, capabil să își bată în secret soția și copilul.

A încercat diverse mișcări ale buzelor, schimonosindu-se în toate felurile. „Soțul îndurerat", și-a repetat. „Soțul îndurerat."

Mama lui avea dreptate – oricât de tare se schimonosea, ochii îl dădeau de gol. Avea privirea unui om pierdut.

Avea să stea cu capul plecat. Bărbatul împovărat de suferință. Mai mult de-atât nu putea face.

Pe bancheta din spate, Ree a căscat în sfârșit, întinzându-și brațele și picioarele. S-a uitat mai întâi la el, apoi la Domnul Smith și, în cele din urmă, la scena de dincolo de geamul mașinii.

A recunoscut clădirea și s-a înviorat imediat.

– Mami e aici? O luăm pe mami cu mașina?

Jason s-a înfiorat. Și-a ales cu grijă cuvintele.

– Îți amintești că poliția ne-a trimis niște ofițeri care să ne ajute să dăm de Domnul Smith?

– Îhî.

– Ei bine, o să facem același lucru și cu mami. Poliția o să trimită oameni care să o caute, dar mai sunt și niște prieteni care vor să ne ajute. Așa că acum o să stăm de vorbă cu colegii ei, să vedem dacă vor să ne ajute s-o căutăm. La fel cum am procedat și cu Domnul Smith.

– Domnul Smith s-a întors acasă, a spus Ree.

– Exact. Și, cu puțin noroc, mami o să se întoarcă și ea acasă.

Ree a dat aprobator din cap, aparent mulțumită de explicație. Era prima discuție serioasă a lor cu

privire la dispariția lui Sandy, și totul decursese cât se poate de bine, având în vedere circumstanțele. Sigur, copiii intrau și ieșeau cu ușurință din stări emoționale puternice. În momentul acela, Ree era încă obosită după chinurile prin care trecuse de dimineață și era dornică să fie alinată. Mai târziu însă, când supărarea și furia aveau să revină...

Jason a coborât din mașină, apoi a dat-o și pe Ree jos. L-au lăsat pe Domnul Smith înăuntru, cu aceleași două afișe cu „Pisică turbată" lipite pe parbriz și pe geamul din spate. Jason avea la fel de multă încredere în copiii de școala generală ca în bandele din Roxbury.

S-au îndreptat spre biroul administrativ din față, Jason cu capul în piept, Ree ținându-l strâns în brațe pe Iepurașul Lil'.

– Domnule Jones!

Adele, secretara școlii, i-a primit imediat.

Compătimirea revărsată asupra lui, privirea plină de milă cu care a întâmpinat-o pe Ree l-au lovit pe Jason drept în plex și, pentru o clipă, a rămas acolo, realmente buimăcit, clipind la vederea lacrimilor care i se scurgeau femeii pe obraji. Nu avea nevoie să se mai prefacă; în acel moment, dispariția lui Sandy a devenit, pentru prima oară, cât se poate de reală pentru el. Sandy se făcuse nevăzută, iar el era soțul îndurerat, singur cu copilul său complet derutat de situație.

A simțit că îi cedează genunchii. Aproape că s-a prăbușit acolo, în mijlocul școlii unde preda soția lui, uitându-se la linoleumul pe care ea călca cinci zile pe săptămână, la pereții la care ea se uita cinci zile pe săptămână, la catedra de care ea se sprijinea cinci zile pe săptămână.

Nimeni nu-şi manifestase deocamdată compasiunea. Până atunci, nu făcuse altceva decât să se joace cu poliţia, cu angajatorul său, cu perversul care locuia mai jos pe stradă, ca şoarecele cu pisica. Şi acum, iat-o pe Adele, ocolind biroul pentru a-l bate uşor pe spate şi a o învălui pe Ree într-o îmbrăţişare strânsă. Şi, în clipa aceea, a decis, în felul care îi era atât de tipic, că o ura pe Adele, secretara şcolii. Compătimirea ei îl ardea. Prefera oricând jocul de-a şoarecele cu pisica.

– Sunt sigură că Phil abia aşteaptă să-ţi vorbească, turuia acum Adele referindu-se la directorul şcolii. În momentul acesta, se află într-o şedinţă – ştii, telefonul a sunat întruna de azi-dimineaţă, de când cu anunţul. Desigur, am angajat un consilier specializat în şocuri emoţionale, şi, să ştii, tot personalul vrea să dea o mână de ajutor. Avem programată o şedinţă pentru ora patru, ca să discutăm detalii de organizare a căutărilor pentru ziua de mâine. Phil s-a gândit că am putea să ne întâlnim cu toţii în faţa sălii de sport, ca să atragem şi localnicii...

Adele s-a întrerupt brusc, părând să-şi fi dat seama că vorbise prea mult de faţă cu fetiţa. A avut buna-cuviinţă de a roşi, apoi a îmbrăţişat-o din nou pe Ree, în chip de încurajare.

– Vrei să aştepţi? l-a întrebat apoi secretara cu blândeţe. Să-ţi aduc o cafea sau un pahar cu apă? Şi poate nişte creioane colorate pentru Ree?

– De fapt, mă gândeam că aş putea să trec mai întâi pe la doamna Lizbet. Doar pentru câteva clipe, dacă n-ai nimic împotrivă...

– Sigur, sigur. În trei minute, se sună de ieşire. Sunt convinsă că o să-şi găsească timp pentru tine.

Jason a reuşit să schiţeze un mic zâmbet de mulţumire, apoi i-a întins mâna lui Ree. Au străbătut împreună coridorul. După cum fuseseră preveniţi, clopoţelul a sunat, şi locul s-a umplut imediat de elevi, revărsându-se din sălile de clasă. Agitaţia bruscă i-a distras atenţia lui Ree, scutindu-l pe el de întrebările pe care era sigur că fiica lui ardea acum de nerăbdare să i le pună.

Au cotit la dreapta, trecând de un şir de dulapuri vopsite în albastru, şi apoi la stânga, de-a lungul unui alt şir de dulapuri, de această dată portocalii. Elizabeth Reyes, alias doamna Lizbet, preda educaţie civică la clasa a şaptea, şi sala ei era chiar în capătul holului. Cu puţin trecută de cincizeci de ani, subţire şi graţioasă, cu părul lung înspicat cu argintiu strâns de obicei într-o coadă groasă, doamna Lizbet ştergea tabla în clipa când Jason şi Ree au intrat în sală.

– Doamna Lizbet! a strigat Ree repezindu-se la ea s-o îmbrăţişeze.

Doamna Lizbet i-a întors îmbrăţişarea, lăsându-se pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu fetiţa.

– Ree-Ree! Ce mai faci, dulceaţă mică?

– Bine, a răspuns Ree timidă. La patru ani înţelesese deja că acesta era unicul răspuns politicos care trebuia dat în societate.

– Hei, da' ăsta cine mai e?

– Iepuraşul Lil'.

– Bună, Lil'. Drăguţă rochiţă!

Ree a chicotit şi s-a rezemat din nou de doamna Lizbet, cuprinzându-i mijlocul cu braţele. În general, nu era atât de afectuoasă cu alţi adulţi, iar Jason a văzut în ochii ei cât de dor îi era de mama ei, ce mult îi lipsea confortul familiar al unei îmbrăţişări feminine. Pe deasupra capului ei, privirea doamnei

Lizbet a întâlnit-o pe-a lui, și Jason a încercat să nu se clatine sub ochii care îl cântăreau fără să se ascundă. Lizbet părea dispusă să îi acorde un statut neutru, cu un grad deasupra neîncrederii fățișe a poliției și cu un grad sub valul de compasiune al lui Adele.

– Iubito, a început doamna Lizbet desprinzându-se din îmbrățișarea lui Ree, o știi pe Jenna Hill, din echipa de baschet? Tocmai mi-am amintit că Jenna are acum pauza de masă și că abia așteaptă să exerseze cu cineva. Ce zici? Vrei să arunci la coș?

Ochii lui Ree s-au luminat. A încuviințat din cap cu însuflețire.

Doamna Lizbet i-a întins mâna.

– OK, atunci hai cu mine, drăguțo! O să te duc la Jenna, ca să exersați împreună aruncările. Eu o să stau puțin de vorbă cu tatăl tău, și pe urmă venim și noi acolo.

Era un aranjament elegant, făcut ca să le permită o conversație sinceră între patru ochi, iar Jason a fost impresionat.

Fiica lui a urmat-o pe doamna Lizbet spre ușă, oprindu-se o singură dată, în prag. Jason a văzut succesiunea de emoții zugrăvite pe chipul fetiței. Nevoia de a fi cu el, singurul ei sprijin într-o lume care se dezintegra rapid, în conflict cu dorința de a se întâlni cu Jenna, jucătoarea excelentă de baschet, ceea ce în universul ei de copil echivala cu un star rock.

Ree și-a îndreptat umerii și a pornit, alături de doamna Lizbet, de-a lungul coridorului. Jason a rămas singur în sala de clasă, resimțind deja lipsa fiicei de zece ori mai tare decât avea ea să-i ducă dorul vreodată și întrebându-se ce era în neregulă

cu el de ura îi întărea spiritul, în timp ce iubirea îl distrugea până în adâncul sufletului.

Elizabeth Reyes îi servise lui Sandy drept profesor coordonator cu un an în urmă, și acum îi era mentor. În acest răstimp, Jason o întâlnise, probabil, de cel puțin zece ori. Atunci când i se alăturase lui Sandy pentru câte un prânz ocazional. Atunci când o dusese sau o luase cu mașina de la școală. De fiecare dată, îi făcea lui Elizabeth cu mâna. Și ea îi întorcea salutul. Dar, chiar și după atâtea întâlniri, de un lucru era la fel de sigur ca ea – și anume, că nu se cunoșteau suficient de bine unul pe celălalt.

Elizabeth a revenit în sala de clasă și a închis ușa în urma ei. El a văzut-o cum se uită la ceas și își netezește, nervoasă, fusta. Totuși, nu întâmplător supraviețuise douăzeci de ani predând la clasa a șaptea. Și-a îndreptat spinarea și a trecut la atac.

– Deci, a spus ea abrupt venind în fața clasei, unde, presupunea el, se simțea cel mai în largul ei. Deci Phil ne-a anunțat azi-dimineață că Sandy lipsește de acasă de miercuri noaptea. Ne-a spus că poliția nu știe ce s-a întâmplat. Și că nu există deocamdată nici un fel de indicii.

– Miercuri noaptea am fost plecat să fac un reportaj despre un incendiu, i-a oferit Jason explicații. Când m-am întors acasă, pe la ora două, Ree dormea în camera ei, dar în rest casa era goală. Am găsit poșeta și telefonul mobil al lui Sandy în bucătărie. Mașina ei era parcată pe alee. Dar nici urmă de Sandy.

– Dumnezeule! Elizabeth s-a dat cu un pas în spate, împleticindu-se și prinzându-se de marginea catedrei, cu mâinile tremurând vizibil. Când Phil

ne-a anunțat azi-dimineață, nu prea am luat-o în serios. Nu mi-a venit să cred. Tocmai Sandy... Mi-am zis că e o greșeală. O chestiune de lipsă de comunicare între voi doi, poate o ceartă. Elizabeth l-a privit scrutător. Sunteți un cuplu tânăr. Uneori, cuplurile tinere sunt prea focoase.

– N-ar fi lăsat-o pe Ree singură în casă, a obiectat Jason.

Femeia s-a clătinat din nou.

– Nu, a murmurat ea. Așa e. N-ar fi lăsat-o singură pe Ree. A oftat iar, apoi a părut că face un efort să se adune. Phil a angajat un consilier specializat în șocuri emoționale, pentru personalul școlii și pentru elevi, a continuat ea. Există anumite protocoale standard pentru astfel de situații, nu știu dacă ești la curent. Am ținut o scurtă întrunire și i-am informat pe copii. E mai bine pentru ei să afle vestea de la noi decât din zvonuri.

– Și ce le-a spus Phil?

– Doar că doamna Jones a dispărut de acasă, că toată lumea o caută și că, dacă au întrebări de pus, copiii pot să se adreseze fără probleme profesorilor. Că poliția face tot ce îi stă în putință să o găsească și că speră că în scurtă vreme va putea să le ofere vești bune. Chestii de genul ăsta.

– Am înțeles că vrea să organizeze o patrulă de căutare și că întâlnirea e mâine, în fața sălii de sport.

Elizabeth i-a aruncat o privire încruntată.

– Ai de gând să participi și tu?

– Nu sunt convins că poliția ar aprecia gestul. Sunt soțul ei și, implicit, cel mai bun candidat la statutul de suspect.

Elizabeth continua să îl privească fix în ochi, lucru pe care el îl lua drept o aluzie.

„Soțul îndurerat, soțul îndurerat.“ Jason și-a lăsat brațele pe lângă trup, uitându-se în jos.

– Nu știu ce s-a întâmplat, a murmurat el. Când am plecat de acasă, eram soț și tată. Când m-am întors, m-am trezit în mijlocul unui coșmar. Mi-a fost răpită soția? Nu există semne de efracție. Să fi fugit Sandy cu un alt bărbat? Nu-mi pot închipui că a părăsit-o pe Ree. Și-a dorit un răgaz, ca să fie singură și să poată gândi în voie? Sper și mă rog pentru asta, Elizabeth. Sper și mă rog.

– Atunci, asta o să fac și eu.

Cu răsuflarea tăiată, Jason a continuat, decis să-și ducă misiunea până la capăt.

– E adevărat, *suntem* un cuplu tânăr, a spus el. Și nu e deloc ușor, fiecare cu slujba lui și cu un copil mic de crescut acasă. Nu m-aș mira dacă Sandy ar fi nefericită. Sau dacă a fost, poate, atrasă de un alt bărbat.

Elizabeth a tăcut, mulțumindu-se să-i arunce o privire tăioasă.

– Pentru mine, asta nu are nici o importanță, s-a grăbit Jason să adauge. Dacă are nevoie de un răgaz ca să-și pună ordine în gânduri, dacă a întâlnit pe cineva... Pot să suport lovitura, Elizabeth. Trebuie să pot. Tot ce vreau e să se întoarcă acasă. Dacă nu pentru mine, măcar de dragul lui Ree.

– Crezi că e vorba despre un alt bărbat, a punctat Elizabeth pe un ton sec. Și bănuiești că mi-a făcut confidențe.

Jason a ales să ridice neajutorat din umeri.

– Femeilor le place să pălăvrăgească, nu?

– Nu și soției tale, i-a întors-o ea tăios. Și nu cu mine.

– Atunci cu cine? Din câte știu, tu ești cea mai apropiată dintre colegele ei.

Elizabeth a oftat din nou, renunțând să-l mai privească fix și uitându-se în schimb spre ceasul de pe perete. Jason s-a trezit că se ține cu mâinile de stomac, ca și cum încerca să se pregătească pentru o lovitură. Faptul că femeia își întorsese privirea nu însemna decât un singur lucru: știa ceva.

– Uite ce-i, eu am un mare respect pentru Sandy, a spus Elizabeth. Este o profesoară excelentă. Are răbdare cu copiii și, în același timp, e... fermă. Ceea ce e destul de rar în zilele noastre la profesorii tineri. Mai ales la femei. Multe dintre ele își aduc dramele personale la școală, ceea ce îi atrage poate pe elevi, dar nu le câștigă simpatia profesorilor. Sandy e însă altfel. Întotdeauna stăpână pe sine și demnă de încredere. Nu mi-o pot imagina stând la bârfe cu nimeni, nici măcar cu mine. În plus, cum ar avea timp să facă așa ceva?

Jason a încuviințat din cap, simțind cum i se strângea stomacul. Cea mai simplă explicație pentru dispariția lui Sandy era, bineînțeles, existența unui alt bărbat în viața ei. Fuga cu amantul sau regăsirea unui iubit, o dragoste mai veche.

„Te rog, nu face asta. Te iubesc. Încă te mai iubesc..."

Deși nu-și închipuia cum s-ar fi putut întâmpla. Soția lui își lua o pauză „de spa" o dată la șase sau nouă luni. În calitate de soț, era conștient că nu răspundea tuturor nevoilor ei. Dar asta se întâmpla doar de vreo două ori pe an. În mod cert, nici măcar o femeie atât de atrăgătoare precum Sandy nu avea cum să întrețină o relație amoroasă serioasă cu numai două nopți pe an.

– Făcea ceva deosebit după ore? a întrebat el.

Elizabeth a clătinat din cap.

– Sandy nu rămânea după ore la şcoală decât pentru şedinţele cu profesorii. După care ieşea imediat pe uşă şi se ducea să o ia pe Ree, şi petreceau împreună majoritatea serilor, din câte ştiu.

Jason a dat aprobator din cap. În afara pauzelor de spa, Sandy îşi dedica o bună parte a serilor şi a nopţilor îngrijirii lui Ree. Şi, după cum putea el însuşi să confirme având în vedere experienţa ultimelor patruzeci şi opt de ore, o fetiţă de patru ani putea fi o însoţitoare extrem de vigilentă.

– Dar prânzurile? a încercat el altă variantă.

– Numai dacă individul e un coleg şi-ar fi găsit o debara neîncuiată, a răspuns Elizabeth sceptică.

– Care e treaba cu domnii profesori din şcoală?

– N-am remarcat niciodată ca Sandy să fi acordat o atenţie deosebită cuiva dintre colegi, fie el şi bărbat. Nu se concentra decât asupra elevilor.

– Dar în pauze, în ferestre sau cum le mai zice acum?

– Toţi profesorii au ferestre, i-a explicat ea. Cei mai mulţi dintre noi, le petrecem corectând lucrările sau pregătindu-ne pentru orele următoare, deşi nu ne reţine nimic să părăsim şcoala în acest timp. Acum, dacă stau bine să mă gândesc... Elizabeth a ezitat, apoi l-a privit din nou încruntată. Din septembrie, Sandy a demarat un proiect special. Lucra cu unul dintre elevii de clasa a opta, Ethan Hastings, la un modul de predare.

– Un modul de predare?

– Pentru orele lui de informatică – Ethan avea ca temă elaborarea unui ghid de internet pentru începători, care urma să fie testat în cadrul orelor de

educație civică de la clasa a șasea. De aici, implicarea lui Sandy. Proiectul s-a finalizat în urmă cu două luni, dar îi mai văd și acum pe ei doi stând deseori împreună în laboratorul de informatică. Sandy mi-a spus în trecere că Ethan lucrează acum la un proiect mai amplu și că ea continuă să-l ajute.

– Sandy... cu un elev?

Lui Jason nu-i venea să creadă. Așa ceva era de neconceput.

Elizabeth a ridicat din sprâncene.

– Nici vorbă, a protestat ea ferm. În primul rând, pentru că, o fi ea tânără și drăguță, dar niciodată nu aș putea să o suspectez pe Sandra Jones de atâta lipsă de profesionalism. Și în al doilea rând... Ei bine, ar fi de ajuns să-l vezi pe Ethan Hastings ca să înțelegi ce vreau să spun. Ideea e că Sandy are o singură fereastră pe zi și că în acest timp este ocupată.

Jason a încuviințat încet din cap, uitându-se în jos și împungând podeaua cu pantoful. Și totuși, era ceva în povestea asta. Nu se putea să nu fie, trebuia să creadă asta, pentru că, dintre toate, era alternativa cea mai bună.

– Dar joia seara? a întrebat el dintr-odată. Când venea cu Ree ca să urmărească meciurile de baschet?

– Ce-i cu asta?

– Vreau să spun, stăteau mereu pe aceleași locuri? Lângă același tip? Poate așa a avut ocazia să cunoască pe cineva, vreun părinte?

Elizabeth a ridicat din umeri.

– Nu știu ce să zic, Jason. N-am observat. Adevărul e că în sezonul ăsta n-am ajuns la prea multe meciuri. Și-a ridicat mâna, făcând un semn spre părul grizonant. Am devenit bunică, nu știu dacă ai

aflat. Fiica mea a născut primul copil în noiembrie, așa că acum îmi petrec cele mai multe seri de joi legănându-mi nepotul, nu făcând galerie în sala de sport. Dar pot să-ți spun cui să te adresezi dacă vrei să afli mai multe despre serile de joi. Echipa de baschet și-a ales în sezonul ăsta un nou statistician: Ethan Hastings.

Capitolul 18

Sergentul D.D. Warren nu dădea doi bani pe spusele lui Colleen Pickler, cum că agresorii sexuali eliberați condiționat erau niște modele de comportament, plini de remușcări și dornici să le facă pe plac supraveghetorilor numiți de stat. D.D. lucrase opt ani ca agent în uniformă și, ca prima persoană care ajungea, de regulă, în mijlocul unor scene cu mame isterice și copii cu ochi sticloși, era de părere că, atunci când venea vorba despre agresori sexuali, iadul era prea mic pentru a-i cuprinde pe toți.

În lumea ei, criminalii veneau și plecau. Pedofilii, pe de altă parte, lăsau urme de neșters. Își amintea și acum de un caz, când fusese chemată la o grădiniță după ce un băiat de cinci ani îi dezvăluise educatoarei că fusese atacat în baie. Presupusul făptaș – colegul de clasă al copilului, un băiat de aceeași vârstă. În cursul investigațiilor, D.D. și partenerul ei descoperiseră că suspectul locuia nu cu unul, ci cu doi agresori sexuali aflați în evidențele poliției. Primul fiind tatăl, iar al doilea – fratele mai mare. D.D. și

partenerul ei raportaseră conștiincios incidentul la Departamentul pentru Protecția Copilului și Familiei, crezând, în naivitatea lor, că era suficient.

Dar nu. Departamentul decisese că nu era în interesul băiatului să fie despărțit de familie. Copilul a fost exmatriculat de la grădiniță pentru comportament nepotrivit față de un coleg și nimic altceva nu s-a mai întâmplat până când, șase luni mai târziu, D.D. a avut din nou de-a face cu același băiat. De data aceasta, în calitate de martor al unei triple omucideri comise de fratele său mai mare.

D.D. visa și acum uneori ochii goi și cenușii ai băiatului. Neajutorarea studiată cu care povestise, pe un ton plat, cum fratele lui de șaisprezece ani intrase într-un magazin, iar el îl urmase, crezând că avea să capete un Twinkie. În schimb, își văzuse fratele scoțând un pistol și, în clipa când vânzătorul de nouăsprezece ani ezitase, trăgând asupra acestuia și a altor doi copii care se nimeriseră în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

D.D. fusese cea care consemnase declarația băiatului. După care îl trimisese acasă, la tatăl agresor sexual. Sistemul nu-i permitea să facă nimic altceva.

Asta se petrecuse cu doisprezece ani în urmă. Din când în când, era tentată să caute numele băiatului în baza de date a poliției, să vadă ce se alesese de el. Deși putea să ghicească și singură. Un copil ca el, care la vârsta de cinci ani fusese victima unor atacuri repetate, apoi devenise el însuși agresor și ulterior martor la o triplă omucidere... Ei bine, șansele de a ajunge președintele țării erau nule, nu?

Mai trăise, desigur, și alte asemenea întâmplări. Ca atunci când ajunsese la un bloc părăginit cu

două etaje şi găsise o femeie aplecată peste cadavrul soţului, cu cuţitul de bucătărie încă în mână, în eventualitatea că bărbatul avea totuşi să se scoale după ce îl înjunghiase de vreo douăzeci de ori. Se pare că femeia găsise fişierele secrete din computerul soţului, cele în care salva filmările cu el făcând sex în fiecare noapte cu cele două fiice ale lor.

Interesant era că fetele raportaseră prima oară situaţia atunci când aveau şapte, respectiv nouă ani, însă poliţia care cercetase cazul nu descoperise nici o dovadă de abuz sexual. Încercaseră din nou când aveau doisprezece şi paisprezece ani, dar atunci, având în vedere înclinaţia lor pentru fustele mini şi topurile fără bretele, nici măcar propria mamă nu le dăduse crezare.

Filmările video fuseseră însă probe incontestabile. Aşa că mama îşi măcelărise soţul şi, imediat după ce avocatul numit din oficiu o scosese basma curată, căzuse într-o depresie adâncă. Cât despre cele două fete, victime ale incestului încă de la vârsta de patru şi, respectiv, şase ani, cu atâtea filmări în care erau agresate de tatăl lor şi care erau postate ulterior pe internet, ca să le vadă toată lumea, la ce te puteai aştepta?... La fel, şansele lor de a ajunge la conducerea ţării erau nule, nu?

D.D. şi Miller au oprit la adresa lui Aidan Brewster furnizată de Colleen Pickler. D.D. îşi exersa deja respiraţia, încercând să se stăpânească să nu-şi strângă automat degetele pumn. Ofiţerul supraveghetor le atrăsese atenţia să se poarte cum se cuvenea.

„Majoritatea agresorilor sexuali sunt lipsiţi de curaj şi înclinaţi spre autodispreţ – din cauza asta vânează copii şi tot de asta un băiat de nouăsprezece

ani se simte mai bine cu o prietenă de paisprezece, le explicase ea. Dacă vă năpustiți asupra lui Aidan, nu va rezista. Se va închide în sine și vă va lăsa cu buza umflată. Mai întâi, încercați să vă împrieteniți cu el. Și abia apoi strângeți-l bine cu ușa."

Chestia cu împrietenitul nu-i convenea deloc lui D.D., așa că, printr-un acord tacit, Miller avea să preia conducerea. El a fost cel care a coborât primul din mașină, cu D.D. pe urmele lui, și amândoi s-au îndreptat spre aleea care ducea spre casa modestă din anii '50. Miller a bătut la ușă. Nici un răspuns.

Se așteptaseră la asta. Aflaseră de la cei doi agenți în uniformă că Sandra Jones își dusese mașina la atelierul auto unde lucra Aidan Brewster. După numai o oră, Colleen Pickler îi sunase să-i informeze că proprietarul service-ului, Vito Marcello, o anunțase că îl concediase pe Aidan.

Atât D.D., cât și Miller erau convinși că Aidan era speriat de moarte. Așa că mai bine puneau mâna pe el acum, înainte să-și ia tălpășița.

Miller a bătut din nou în ușă, apoi și-a lipit insigna de fereastra laterală.

– Aidan Brewster, a strigat. Poliția. Deschide ușa, amice. Nu vrem decât să stăm de vorbă.

D.D. a ridicat din sprâncene, pufnind impacientată. Spargerea ușii era o soluție mult mai bună, după părerea ei, chiar dacă judecătorii strâmbau din nas la astfel de acțiuni în forță.

Ei bine, când credea că dorința avea să-i fie îndeplinită, sunetul unei yale care se deschide a răzbit până la ei. Urmat de scârțâitul unei uși întredeschise.

– Vreau ca poliția să-mi asigure protecția, a rostit Aidan Brewster. Stătea cu corpul pitit în spatele ușii

și avea o privire rătăcită. Tipii de la atelier o să vină să mă ucidă. Pur și simplu, știu.

Miller nu s-a clintit din loc. La fel ca D.D., s-a lăsat ușor pe călcâie, ducându-și mâna dreaptă la haină, spre arma băgată în toc.

– De ce nu ieși din spatele ușii, ca să discutăm față în față? l-a întrebat el calm pe tânăr.

– Da' asta și fac. Vă privesc în față, a ripostat agresorul sexual ușor derutat. Și încerc să vă explic. Vito m-a dat de gol – le-a spus băieților din atelier că sunt un pervers, un fost pușcăriaș. Și chestia asta i-a înfuriat pe toți la culme. Tipii macho, așa ca ei, nu suportă să se amestece cu niște fătălăi ca mine. Sunt ca și mort, vă spun.

– Te-a amenințat cineva în mod explicit? a întrebat D.D., străduindu-se să adopte același ton calm ca Miller și rămânând cu un pas în spatele detectivului, cu degetele dansând pe butoiașul pistolului de calibru 40.

– Să mă amenințe? Acum, băiatul părea și mai tulburat. Dar asta nu-i o chestie pe care s-o spui în gura mare. I-am auzit șoptind între ei, știu eu cum merg lucrurile. Mulțumită lacheilor voștri, toată lumea crede acum că eu am ucis-o pe femeia aia. Puștiul a apărut, în sfârșit, de după ușă, cu mâinile libere și dându-și la iveală îmbrăcămintea ponosită. L-a împuns acuzator cu degetul pe Miller. E vina voastră, voi m-ați vârât în încurcătura asta, voi trebuie să mă scoateți, i-a spus el detectivului mai vârstnic. Măcar *atâta* lucru să faceți pentru mine.

– Ce-ar fi să stăm de vorbă înăuntru?

Miller a pășit, în cele din urmă, în față, împingând ușa cu piciorul și trăgându-l ușor pe Aidan înapoi pe hol. Puștiul părea să nu-și dea seama de

anxietatea pe care le-o produsese celor doi polițiști. Se întorsese deja pe călcâie și îi conducea spre partea din spate a casei, acolo unde, din câte înțeleseseră ei, avea închiriat un apartament cu două camere.

Spațiul era mic. O chicinetă, o canapea cu două locuri și tapițerie cu motive florale, un televizor vechi. D.D. presupunea că decorul i se datora gazdei, o oarecare doamnă April Houlihan – greu de crezut ca un băiat de douăzeci și ceva de ani să fie atât de pasionat de milieurile croșetate. Aidan a rămas în picioare lângă blatul de bucătărie. Purta o bandă elastică verde la încheietura mâinii stângi, de care trăgea fără să se poată stăpâni.

– Cine sunt tipii ăștia și ce anume ți-au spus? a întrebat D.D., remarcând cum pielea de pe încheietura mâinii lui Aidan se înroșește și mirându-se că băiatul suporta atât de bine plesniturile.

– Nu mai am nimic de spus, s-a grăbit să declare Aidan. Cu cât vă spun mai multe, cu atât e mai rău pentru mine. Asigurați-mi protecție, asta e tot ce vă cer. O dubă de poliție care să mă păzească, o cameră de motel. Orice. Trebuie să faceți *ceva* pentru mine.

Colleen Pickler avusese dreptate, a constatat D.D. Aidan Brewster era un plângăcios de prima clasă.

Din postura ei de Polițistul cel Rău, s-a simțit îndreptățită să spună:

– Dacă, la un moment sau altul, veți dori să faceți o reclamație oficială împotriva unuia sau altuia dintre colegii dumneavoastră de la atelierul auto, vom fi mai mult decât fericiți să studiem problema. Până atunci însă, nu putem face nimic.

A avut senzația că ochii lui Aidan dădeau să-i iasă din orbite de panică. Miller s-a uitat la el prevenitor.

– Hai să începem cu începutul, a sugerat Polițistul cel Bun pe un ton liniștitor, scoțând reportofonul și punându-l în funcțiune. O să stăm de vorbă și o să rezolvăm problema pe loc. Puțină cooperare din partea ta, Aidan, și poate vom răspunde cu aceeași monedă: vom răspândi știrea că nu ești pus sub acuzare în acest caz. Ce zici? E în regulă?

– OK, a șoptit puștiul.

Plici, plici, plici. Elasticul.

– Așadar, a spus Miller împingând reportofonul mai aproape de Aidan, hai să ne apucăm de treabă.

Îi captase atenția băiatului, așa că D.D. a profitat de ocazie ca să cerceteze apartamentul. Neînarmată cu un mandat, trebuia să se limiteze la lucrurile aflate la vedere, dar o mică recunoaștere a locurilor nu strica niciodată. A intrat în dormitor, strâmbând din nas din cauza mirosului.

– O cunoști pe Sandra Jones? l-a întrebat Miller, rămas în camera din față.

D.D. a tras cu ochiul la patul cu cearșafuri mototolite și la grămada de haine murdare – în mare parte blugi și tricouri albe – aflate în coșul cu rufe de spălat, plin și cu șervețele Kleenex folosite. Un colț de revistă ieșea de sub saltea. Ceva porno, a presupus, altceva ce puteai ascunde sub saltea?

– Mda, vreau să spun că am întâlnit-o. Dar n-am *cunoscut-o*, adică nu am vorbit cu ea niciodată, a răspuns Aidan. Am văzut-o de câteva ori pe stradă, cu fetița. Și de fiecare dată am traversat pe partea cealaltă. Vă jur! A, da, și îmi aduc aminte că a venit la atelierul auto. Dar eu nu lucrez la ghișeu, n-am treabă cu clienții. Stau numai în spate. Vito cunoaște termenii eliberării mele condiționate.

– Ce culoare are părul ei? a întrebat Miller.

Puștiul a ridicat din umeri.

– Blond.

– Dar ochii?

– Nu știu.

– E tânără. Foarte apropiată de vârsta ta.

– Habar n-aveam.

Lui D.D. i-a venit să vomite. Cu vârful creionului, a tras mai mult revista afară. *Penthouse*, sau așa i s-a părut. Nu era mare lucru. A lăsat-o să cadă la loc, întrebându-se însă ce altceva ascunsese Aidan Brewster sub saltea.

– Spune-mi ce-ai făcut miercuri noaptea, l-a auzit pe Miller spunând. Ai ieșit în oraș, te-ai întâlnit cu prietenii? Ai făcut ceva special?

D.D. s-a aplecat deasupra unei piese de mobilier care părea să servească drept dulap. A văzut alte haine ițindu-se, câteva perechi de șosete, niște lenjerie de corp murdară. Ușa era crăpată vreo zece centimetri. S-a decis să lărgească deschizătura la cincisprezece. A zărit un lanț atârnat de tavan, și l-a folosit pentru a aprinde becul de deasupra.

– N-am prieteni, a protestat Aidan. Nu merg prin baruri, nu-mi pierd timpul cu băieții. Mă uit la televizor, mai ales la reluări. Îmi plac *Seinfeld* și *Lege și ordine*.

– Povestește-mi ce-ai văzut miercuri seara.

– Seinfeld era șef pe plantație, a răspuns Aidan pe un ton sec. Și McCoy l-a persecutat pe liderul unui cult religios care se credea Dumnezeu.

D.D. a zărit un alt morman de haine. S-a încruntat, s-a retras puțin, a căzut pe gânduri. S-a uitat din nou la grămada de boarfe murdare de pe podeaua dormitorului, apoi la cele din dulap. Câte perechi de blugi și câte tricouri albe putea să aibă un puști?

Numai ceea ce era la vedere, strict ceea ce era la vedere.

A lovit ușor cu piciorul în hainele din dulap și, după cum se aștepta, a nimerit în ceva tare. Metal, și-a spus. Un obiect de formă dreptunghiulară. Și de dimensiuni medii. Un computer? O cutie poștală? Un seif? Prezența unui computer în casă însemna o încălcare a termenilor eliberării condiționate. Hmm, interesant.

S-a retras din nou, mușcându-și buzele și cântărind în minte opțiunile.

– Să nu cumva să încerci să mă duci cu preșul, a murmurat Miller. Fiindcă pot să verific ce episoade au fost difuzate miercuri seara. Și, dacă mă minți, o să te chemăm la secție, și atunci n-o să mai discutăm prietenește.

– Da' n-am făcut nimic, a explodat Aidan.

– Faptul că femeia dată dispărută locuiește la câteva case de-aici e o simplă coincidență?

– E o femeie în toată firea. Zău așa, doar mi-ați văzut dosarul. Ce naiba, de ce să mă intereseze pe mine o mămică?

– A, dar e o mămică tânără și drăguță. De aceeași vârstă cu tine. Și la fel de retrasă. Soțul lucrează noaptea. Poate nu voia decât să stea și ea de vorbă cu cineva. Poate că, la început, n-ați fost decât amici. Știa despre antecedentele tale, Aidan? A aflat despre prima ta dragoste și a dat bir cu fugiții?

– N-am vorbit niciodată cu ea! Întrebați pe cine vreți voi. Când femeia ieșea din casă, era tot timpul cu fetița. Și eu mă feresc să mă apropii de copii.

– Ți-ai pierdut slujba, Aidan. Bănuiesc că asta te-a înfuriat la culme.

– Cum să nu?!

– Toți te cred vinovat. La atelier, colegii vor să-ți aplice o pedeapsă exemplară. Nu te condamn dacă asta te supără.

– Ba bine că nu!

– Nu te doare încheietura? l-a întrebat brusc Miller.

– Ce?

– Nu te doare încheietura mâinii? Văd că tragi de elasticul ăla de vreo zece minute. Spune-mi, Aidan, elasticul ăsta face parte din terapie? Tragi de el de fiecare dată când nutrești gânduri necurate cu privire la copiii mici? Măi să fie, înseamnă că ai o zi tare mizerabilă.

– Hei, las-o mai moale! Habar n-ai ce vorbești. N-am nici o treabă cu copiii mici. Și nici n-am avut vreodată.

– Deci ce să deduc de-aici? Că o mămică de douăzeci și trei de ani nu iese cu totul din discuție?

– Oprește-te! Îmi răstălmăcești vorbele. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia, ai înțeles? Asta a fost greșeala mea. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia și cu asta mi-am distrus viața. Atât și nimic mai mult.

D.D. a ieșit din dormitor. Apariția ei bruscă l-a făcut pe Aidan să tresară. Puștiul și-a dat seama abia acum că polițista se făcuse la un moment dat nevăzută și a bănuit cu ce se îndeletnicise între timp. D.D. și-a coborât imediat privirea. Îi plăcea să aibă de-a face cu mincinoși previzibili.

– Hei, Aidan. Ce-ar fi să-mi faci un tur al casei?

Băiatul a zâmbit – un surâs amar, în colțul gurii.

– Mi se pare că l-ai făcut deja.

– Mda. Dar am și eu o curiozitate. Ce-ar fi să aruncăm amândoi o privire?

– Nu.

– Nu? s-a prefăcut ea surprinsă. Vai, Aidan, dar până acum ai cooperat atât de bine. După cum zicea și Miller, cu cât îți clarificăm mai rapid situația, cu atât mai repede vom putea răspândi în cartier vestea că ai fost scos din cercul de suspecți. Sunt sigură că lui Vito i-ar face mare plăcere să audă că mecanicul său favorit se poate întoarce la lucru.

Aidan nu a răspuns. Acum nu-și mai plesnea elasticul de încheietura mânii. Dar ochii îi fugeau în toate direcțiile, surprinzând fiecare colțișor al încăperii. În căutarea unei ieșiri. Nu la modul fizic. Ci a unei minciuni, a unei scuze. A unor cuvinte magice prin care problema sa să dispară ca prin farmec.

Nu i-a venit nici o idee, și D.D. l-a văzut cum își trage capul între umeri, pregătindu-se parcă să încaseze lovitura.

– Vreau să plecați, a spus el.

– Aidan, ascultă..., a dat să zică Miller.

– N-aveți de gând să mă ajutați, a ripostat puștiul pe un ton aspru. Știm cu toții că n-aveți de gând, așa că nu mai mâncați rahat. Și voi mă considerați tot un pervers. Nu contează deloc că mi-am ispășit condamnarea sau că mă țin de programul de reabilitare și că respect condițiile eliberării condiționate. Odată ce ești etichetat drept pervers, așa rămâi toată viața, nu? N-am atins-o pe femeia aia nici măcar cu un deget. I-am spus-o lui Vito, i-am spus-o și soțului...

– Cum? Ai vorbit cu soțul? l-a întrerupt D.D.

– Mda. Aidan a ridicat sfidător capul. Am stat puțin de vorbă cu el. Și a părut foarte interesat de faptul că un agresor sexual locuiește la el pe stradă.

De fapt, pariez că el v-a spus despre mine, a adăugat puștiul urmărindu-le reacția.

D.D. s-a mulțumit să tacă.

– Foarte convenabil pentru el, nu credeți? Păi da, din moment ce sunteți *aici* și mă interogați *pe mine* înseamnă că n-aveți cum să fiți *acolo*, luându-l *pe el* la întrebări. Mda, aș zice că prezența mea e lucrul cel mai bun care putea să i se întâmple domnului Jones. Mă întreb cât o să-i ia până o să se ducă să le povestească și celor din presă despre mine? Chestia asta o să-i facă pe ziariști fericiți.

Așa că, dacă stau să mă gândesc, nu e numai în interesul *meu* să fiu disculpat de toate acuzațiile astea mizerabile, e și în interesul *vostru*, nu? Fiindcă, atâta timp cât vă ocupați de mine, n-aveți cum să vă ocupați și de el. Un tip deștept, domnul Jones. Știe o grămadă de secrete, pot să pun pariu.

D.D. s-a abținut să riposteze. Și-a păstrat expresia calmă, liniștită. Numai mâna i se încleștase la spate.

– Vino să-mi arăți ce ai în dulap, Aidan.

– Nu, mersi.

– Ajută-mă acum, altfel riști să te arestez mai târziu.

Privirea încolțită dispăruse. Acum, puștiul se încăpățânase de-a binelea.

– Asta e. N-am ce să fac, o să-mi asum riscurile.

– Uite ce-i, Aidan. Pe mine nu mă interesează cu ce ticălos am de-a face. Tu, domnul Jones, Bau-bau, nu contează. O să vă arestez pe toți și-o să las jurații să decidă care dintre voi e vinovatul. Mie îmi e indiferent.

– N-ai cum să faci asta. Arestarea mai multor suspecți conduce la un verdict de nevinovăție, bazat pe îndoieli rezonabile.

– Așa-i, dar, până să se ajungă la proces, pot trece luni în șir. Luni în care vei sta la închisoare, fiindcă n-ai bani să ieși pe cauțiune, și între timp printre pușcăriași o să se răspândească zvonul că un agresor sexual e închis în celula 11.

Aidan s-a albit la față. Agresorii sexuali aveau o viață grea în pușcărie. Deținuții au propriul lor cod etic și, potrivit sistemului lor de valori, cel care înjunghie un pervers are toate șansele să urce în ierarhie. Profită și construiește-ți o reputație, prefă-te că verși o lacrimă, și lumea va fi un loc mai bun.

Aidan avusese dreptate de la început până la sfârșit – își făcuse praf viața, și opțiunile lui erau acum egale cu zero.

Și totuși, reacția lui a luat-o pe D.D. prin surprindere. Puștiul dovedea că avea ceva coloană vertebrală, lucru pe care ea nu-l sesizase anterior.

– Nu i-am făcut nici un rău femeii, a spus el bățos. Dar de văzut, am văzut ceva.

Cu asta, i-a captat imediat atenția lui D.D. Miller a ciulit și el urechile. Dezvăluirea venea cam târziu, fapt care le-a trezit amândurora, în mod automat, suspiciuni.

– Miercuri noaptea am auzit un zgomot. Ceva m-a trezit din somn. Și mi-a venit să fac pipi, așa că m-am dat jos din pat. M-am uitat pe fereastră...

– Care fereastră? l-a întrerupt D.D.

– Fereastra de la bucătărie. De deasupra chiuvetei. Aidan a arătat cu mâna, și D.D. a traversat încăperea către chicinetă.

Majoritatea caselor din Southie erau înghesuite unele în altele. Însă casa de alături era mult retrasă și strada se vedea relativ bine din locuința lui Aidan.

– Am văzut trecând o mașină – mergea încet, ca și cum abia ieșise de pe o alee. Nimic deosebit, numai că în cartierul ăsta nu prea vezi mașini umblând la ora unu noaptea.

D.D. s-a abținut de la comentarii, cu toate că Jason Jones, vecinul lui Aidan, venea și pleca în mod normal de acasă la ore neobișnuite.

– Mașina arăta ciudat, a continuat Aidan. Avea multe antene care ieșeau prin capotă. Ca o limuzină de închiriat.

– Culoarea? a întrebat Miller.

Puștiul a ridicat din umeri.

– Închisă.

– Numărul de înmatriculare?

– La unu noaptea? Ce naiba, doar n-am raze X.

– De unde venea?

– Din direcția casei lui Sandy Jones.

– Văd că îi știi numele, a remarcat D.D. pe un ton tăios.

Aidan i-a aruncat o privire.

– Toată lumea știe cum o cheamă. I-ați anunțat numele la nenorocitele alea de știri.

– Ce faci, Aidan? Îți bați joc de noi? Foarte bună ideea asta, să apari acum brusc în postura de martor.

– Am păstrat-o pentru final. Nu poți să oferi ceva și să nu primești nimic la schimb, nu? Voi vreți să mă arestați, deci puteți considera ăsta un premiu de consolare. Nu i-am făcut nici un rău femeii, dar, dacă găsiți mașina, s-ar putea să puneți mâna pe adevăratul vinovat. V-am mai spus: chestia asta s-ar putea dovedi în interesul ambelor părți.

D.D. s-a văzut nevoită să se recunoască învinsă. Voise să verifice dulapul lui Aidan și puștiul reușise să o împiedice.

– O să ținem legătura cu supraveghetorul tău, l-a informat ea.

Puștiul a încuviințat din cap.

– Desigur, va trebui să ne anunți dacă intenționezi să-ți schimbi adresa.

– Desigur, îmi veți oferi protecție în caz că voi fi bătut măr, a contracarat el.

– Bun. Atunci, ne-am înțeles.

D.D. și Miller s-au îndreptat spre ieșire. Aidan i-a urmat, încuind ostentativ ușa în urma lor.

– Tipul face pe nebunul, a spus Miller în timp ce traversau aleea.

– Are ceva ascuns în dulap. Un computer, un seif sau așa ceva.

– Atât de multe mandate de percheziție și atât de puține motivații plauzibile, a replicat Miller oftând.

– Mie-mi spui!

Au ajuns la mașină. D.D. s-a răsucit pe călcâie pentru a arunca o ultimă privire spre casă. A cântărit din ochi terenul lung și îngust, copacii din spate care asigurau o mică oază de liniște și de intimitate între locuința mică și modestă și casa vecină, mult mai mare.

– Stai puțin, a strigat ea. Vreau să verific ceva.

A dat ocol casei, lăsându-l pe Miller să se uite după ea, confuz. Nu i-a luat decât un minut sau două. În copilărie, fusese maestră la cățărarea în copaci, iar bătrânul stejar reprezenta o scară perfectă. Cât ai clipi, a urcat, s-a uitat împrejur, a coborât și a înconjurat casa, întorcându-se.

– Ascultă aici, a strigat umflându-se în pene în drum spre mașină. A deschis portiera și s-a strecurat înăuntru, iar Miller a pornit motorul. Din copacul

din curtea din spate se vede perfect în dormitorul lui Sandy și Jason Jones.

– Al naibii mincinos! a mormăit Miller.

– Mda. Dar o fi mincinosul nostru sau nu? Asta-i întrebarea.

– Nu știu. Mie, unul, nu-mi miroase a bine.

D.D. a încuviințat gânditoare, în timp ce Miller ieșea de pe alee. Abia ajunseseră la pod, când stația radio a lui Miller a prins viață. Detectivul a preluat apelul, apoi a aprins girofarul și a făcut o întoarcere în U, scrâșnind din cauciucuri și luând-o înapoi spre South Boston.

D.D. s-a prins de mânerul portierei.

– Ce naiba...?

– O să-ți placă la nebunie, a anunțat-o Miller agitat. Ni s-a raportat un incident, la școala generală unde predă Sandra Jones.

Capitolul 19

Jason și Elizabeth Reyes tocmai ieșiseră din sala de clasă, când ceva l-a lovit pe Jason din spate. S-a clătinat, pentru o clipă a părut că-și revine, apoi a fost pocnit a doua oară, în partea din spate a genunchiului stâng.

S-a prăbușit la podea, cu fața în jos și cu răsuflarea tăiată. După care s-a trezit cu o siluetă plăpândă, dar furioasă care îi căra pumni în ceafă, în obraji, în creștetul capului. Mâinile lui Jason erau prinse sub burtă ca niște gheme tari care îi împungeau rinichii. S-a zbătut să și le elibereze și să se salte în picioare, însă a fost lovit în față, în lateral, cu un manual cu coperte tari și margini ascuțite.

– Ai omorât-o, ai omorât-o, ai omorât-o! Nenorocitule, fiu de căţea ce eşti! Mi-a spus ea ce hram porţi! M-a prevenit că eşti un nemernic!

– Ethan! Pentru numele lui Dumnezeu! Ethan Hastings, încetează odată!

Ethan Hastings a ignorat ordinul dat de doamna Lizbet. Din câte își putea da seama Jason, în starea

lui de șoc, împătimitul computerelor ținea un manual în mână și știa cum să-l folosească pe post de armă. Colțul cărții îl tăiase în dreptul ochilor. Simțea cum sângele i se prelingea pe tâmplă chiar și în clipa aceea, când puștiul îl burdușea din nou.

Zgomot de pași alergând. Lumea atrasă de încăierare.

– Ethan! Ethan! s-a auzit o voce bărbătească pe coridor. Ethan, lasă-l pace! Imediat!

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te", și-a spus Jason. „La naiba, omule, scoate-ți mâinile de sub tine și RIDICĂ-TE!"

– Am iubit-o. Am iubit-o. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești?

A treia lovitură l-a nimerit pe Jason sub ureche, și l-a făcut să vadă stele verzi. Privirea i s-a încețoșat. Aproape că și-a dat ochii peste cap. Pieptul îl apăsa, nu reușea să tragă aer, iar plămânii îl ardeau. Era pe cale să leșine. Numai că nu-și permitea să leșine.

„Te urăsc, te urăsc de moarte!"

Și pe urmă totul s-a terminat la fel de repede precum începuse. Pași apropiindu-se, brațe puternice de bărbați înșfăcând trupul elevului furios de clasa a opta și târându-l, în timp ce puștiul dădea cu picioarele în Jason. Jason a prins ocazia și s-a rostogolit pe spate, zbătându-se din greu să respire, ca o balenă eșuată pe țărm. Îl durea pieptul. Capul, spinarea, locul din spatele genunchiului, acolo unde, după toate probabilitățile, fusese izbit cu setul complet al *Enciclopediei Britannica*. Rahat!

Doamna Lizbet s-a uitat în jos spre el, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

– Eşti bine? Stai acolo, nu încerca să te mişti. O să chemăm Salvarea.

„Nu“, a dat el să spună, incapabil însă de a rosti cuvântul. Într-un târziu, a reuşit să inspire, simţind cum pieptul i se umflă instantaneu, profund recunoscător pentru porţia de aer. A expirat şi cuvântul i-a ieşit de data aceasta mai bine din gură, deşi încă încet şi chinuit.

– Nu.

– Ascultă, nu e cazul să faci pe viteazul.

– Nu!

S-a ridicat, sprijinindu-se în mâini şi genunchi, cu capul atârnând în jos şi încă vuindu-i. Piciorul îl durea. Faţa îl durea. Pieptul era ceva mai bine. Un real progres.

S-a ridicat, dându-şi brusc seama că era înconjurat de câteva zeci de adolescenţi care îl priveau cu ochii mari şi de câteva zeci de adulţi îngrijoraţi. Ethan Hastings era ţinut în loc de un bărbat, probabil profesorul de sport. Puştiul, cu cele cincizeci şi nouă de kilograme ale sale, părul morcoviu şi faţa acoperită de pistrui, se zbătea şi acum furios, uitându-se la Jason cu o ură nedisimulată.

Jason şi-a dus mâna la faţă şi şi-a şters o primă dâră de sânge. Apoi pe a doua. Băiatul îl tăiase zdravăn, lângă ochiul stâng, dar nu părea să fie ceva grav.

– Ce Dumnezeu...!

Directorul îşi făcuse şi el, într-un târziu, apariţia. Phil Stewart a aruncat o privire în direcţia feţei învineţite şi însângerate a lui Jason, apoi o alta spre chipul furios al lui Ethan, şi imediat a început să latre ordine.

– Tu, a spus arătând cu degetul spre Ethan, la mine în birou! Şi voi ceilalţi – spre puştii care căscau gura –, înapoi în clase!

Maestrul vorbise. Copiii s-au împrăștiat care încotro, la fel de iute precum se strânseseră, iar Jason s-a trezit că mergea pe coridor în urma lui Ethan Hastings, cu doamna Lizbet ținându-l îngrijorată de cot. Încerca să priceapă ce se întâmplase, dar nu reușea să se dezmeticească.

– Ree? a întrebat Jason șoptit.

– E încă la sala de sport. O s-o rog pe Jenna să o ducă la ora de lucru manual. Acolo fac, de obicei, prăjituri. Asta o s-o țină ocupată un timp.

– Mulțumesc.

Au ajuns la cabinetul medical. Elizabeth l-a împins ușor înăuntru, unde a întâlnit privirea uluită a unei asistente cu înfățișare de matroană, îmbrăcată într-o uniformă medicală.

– Te-ai apucat să joci dodgeball[1] la vârsta ta? l-a luat la rost femeia.

– Ei bine, un tocilar, oricât de pitic ar fi, se poate mișca uneori foarte iute.

Asistenta s-a holbat la Elizabeth.

– A avut loc o altercație, a intervenit profesoara de educație civică. Din păcate, domnul Jones a fost atacat de un elev.

Asistenta a făcut ochii și mai mari. Fără să vrea, Jason a simțit gestul ca pe o ofensă la adresa masculinității sale și s-a grăbit să adauge:

– M-a lovit în cap cu un manual.

Explicația a părut că rupe vraja, și asistenta s-a apucat de treabă, agitându-se în jurul tăieturii de la ochi și oferindu-i o pungă cu gheață pe care să o țină apăsată pe cucuiul care începuse să capete proporții.

---

[1] Joc pentru copii în care scopul este de a nimeri adversarul cu mingea și de a te feri, la rândul tău, să nu fii lovit (n.tr.)

– Va trebui să iei două aspirine, l-a informat ea, și apoi să dormi opt ore.

Lui Jason i-a venit să râdă. Opt ore? Poate opt zile, ca să-și revină. Numai că n-avea nici o șansă. Absolut nici o șansă.

A ieșit din cabinet și s-a îndreptat clătinându-se spre birourile administrației, unde era convins că aventurile aveau să continue.

L-a găsit pe Phil Stewart așezat în spatele unui birou masiv din lemn de stejar – genul de mobilier menit să inspire un respect amestecat cu teamă, atât elevilor, cât și adulților. Un mic monitor cu ecran plat ocupa colțul din stânga, alături de un telefon cu aspect complicat. Pe restul biroului nu se zăreau decât o sugativă și mâinile încleștate ale directorului.

Ethan Hastings stătea pe un scaun într-un colț, ca și cum era deja pedepsit. Și-a ridicat ochii spre Jason și, pentru o clipă, a părut gata să se lanseze într-un nou atac.

Jason a hotărât să rămână în picioare.

– I-am sunat pe părinții lui Ethan și i-am rugat să vină încoace, a anunțat directorul concis. Am informat și poliția. Un asemenea atac venit din partea unui elev este o chestiune extrem de gravă. Deja le-am spus părinților lui Ethan că va fi suspendat pentru următoarele cinci zile, după care urmează să se prezinte în fața unei comisii, unde riscă să fie exmatriculat. Evident, domnul Jones are toată libertatea de-a înainta o reclamație împotriva lui la poliție.

Ethan s-a albit la față, apoi și-a strâns furios degetele în pumni și s-a uitat în jos, la covor.

– Nu cred că e cazul, a spus Jason.

– Te-ai uitat în oglindă? l-a întrebat sec Phil.

Jason a ridicat din umeri.

– Înțeleg că asemena situații pot genera reacții emoționale. Atât la Ethan, cât și la mine.

Dacă spera prin asta să-l atragă pe băiatul cel roșcat de partea lui, ei bine, se înșelase. Ethan i-a aruncat o nouă privire amenințătoare, apoi ușa s-a deschis, și Adele a băgat capul înăuntru.

– Au venit polițiștii.

– Poftește-i înăuntru.

Ușa s-a deschis, și Jason a avut surpriza neplăcută de a-i vedea pe sergentul D.D. Warren și pe partenerul ei, detectivul Miller. Astfel de incidente minore nu cădeau, în mod normal, în sarcina agenților în uniformă? Bineînțeles, asta dacă nu cumva cei doi auziseră vestea prin stația radio și făcuseră legătura cu cazul pe care-l anchetau.

Jason s-a uitat posomorât la Ethan Hastings, dându-și seama că bătaia era mic copil față de necazurile care se anunțau.

– Sergent D.D. Warren, s-a prezentat polițista, apoi i-a făcut cunoștință directorului cu detectivul Miller.

Și-au strâns mâinile. Cei doi au dat din cap spre Ethan, în semn de salut, apoi l-au fixat pe Jason cu acea privire necruțătoare rezervată de cei mai mulți polițiști mardeiașilor din bande și criminalilor în serie.

„Soțul îndurerat", și-a spus Jason din nou, deși era deja sătul de acest rol.

– Am auzit că ați fost implicat într-un incident, a spus Warren.

Phil Stewart a făcut un semn spre Ethan, care stătea cu capul vârât între umerii osoși.

– Ethan? l-a îmboldit el să vorbească.

– E numai vina lui, a explodat băiatul ridicându-şi capul şi arătând cu degetul spre Jason. Doamna Sandra m-a prevenit în privinţa lui. M-a *prevenit*.

D.D. i-a aruncat o privire lui Jason, o privire în continuare rece, dar marcată acum de o uşoară notă de superioritate.

– Ce ţi-a spus doamna Sandra, Ethan?

– Că s-a căsătorit de tânără, a răspuns băiatul pe un ton sincer. N-avea decât optsprezece ani. Nu era mult mai în vârstă decât sunt eu acum.

Adulţii s-au abţinut de la comentarii.

– Dar nu-l mai iubea, a pufnit băiatul dispreţuitor, uitându-se îndrăzneţ spre Jason. Mi-a spus că nu te mai iubeşte.

Oare cuvintele acestea îl răneau? Dacă ar fi fost întrebat, Jason n-ar fi ştiut ce să răspundă. Era în elementul lui. Şi, când se afla în elementul lui, nimic nu-l putea afecta. Tocmai asta era şi ideea. O învăţase încă de pe vremea când era prea tânăr şi prea slab pentru a riposta într-un alt mod, în încercarea de a înăbuşi durerea.

– Sandy mi-a povestit că lucra cu tine la un proiect, a spus Jason calm. Mi-a spus că eşti un elev excelent, Ethan, şi că-i face mare plăcere să lucreze cu tine.

Ethan s-a înroşit la faţă şi şi-a plecat din nou capul.

– De când o iubeşti? a insistat Jason, conştient de faptul că D.D. încremenise lângă el, iar Phil Stewart căscase ochii de uimire.

– Stai puţin..., a dat să spună directorul.

– N-o meriţi! a strigat Ethan. Munceşti tot timpul. O laşi singură în casă. Eu m-aş purta mai

frumos cu ea. Mi-aş petrece fiecare clipă cu ea, dac-aş putea. O ajut la modulul acela de predare. Mă duc la meciurile de baschet numai de dragul ei. Pentru că asta trebuie să faci atunci când iubeşti pe cineva. Să stai cu el, să discutaţi. Să fiţi mereu *alături*.

– Cât de des stăteai alături de doamna Sandra? a întrebat sergentul Warren.

– În fiecare zi. În fiecare recreaţie. Am învăţat-o cum să navigheze pe internet şi să le predea asta copiilor din clasa a şasea. Ştiţi, mă pricep foarte bine la computere.

„Rahat", şi-a spus Jason. „Rahat şi iar rahat."

– Ethan, ai ieşit vreodată cu doamna Sandra în oraş? a întrebat D.D.

– O vedeam în fiecare joi, la meciurile de baschet. Serile de joi sunt preferatele mele.

– Ai fost la ea acasă ori aţi mers împreună în altă parte?

Directorul Philip Stewart părea pe cale să facă un atac de cord.

Ethan a clătinat din cap.

– Nu, a spus el trist, apoi şi-a întors iar privirea surescitată spre Jason. Doamna Sandra mi-a spus că nu trebuie să mă duc la ei acasă. Pentru c-ar fi *periculos*.

– Ce altceva ţi-a mai povestit doamna Sandra despre soţul ei? a întrebat Warren.

Băiatul a ridicat din umeri.

– Diverse chestii. Nimicuri. Dar nu trebuia să-mi povestească nimic. Mi-am dat seama şi aşa. Era atât de singură! Şi tristă. Într-o zi, chiar a izbucnit în plâns. Voia să plece, să scape de el, sunt sigur de asta. Dar îi era teamă. Uitaţi-vă şi voi la el! Şi mie mi-ar fi teamă, dac-aş fi în locul ei.

Toată lumea s-a conformat, întorcând capul spre Jason, spre ochii lui încercănați și barba nerasă. El și-a plecat privirea. „Soțul îndurerat, soțul îndurerat."

– Ethan, înțeleg că tu și doamna Sandra stăteați mult de vorbă. I-ai trimis cumva e-mailuri, ai sunat-o acasă, ai încercat să iei legătura cu ea într-un fel sau altul? l-a chestionat polițista.

– Mda. Sigur. Dar mi-a spus să nu o sun sau să-i scriu prea des. Nu voia ca soțul să devină suspicios, a spus Ethan aruncând o altă privire furioasă.

– Deci tu și doamna Sandra obișnuiați să vă întâlniți în afara școlii? a întrebat directorul Stewart cu o expresie tulburată întipărită pe chip.

Ethan a scuturat însă din cap.

– V-am spus deja, ne întâlneam în pauză. Și în serile de joi. La meciurile de baschet.

– Ce altceva făceați în timpul meciurilor de baschet? a întrebat Warren.

– Ce vreți să spuneți?

– Ați ieșit împreună la o plimbare, poate în jurul școlii, sau ați stat de vorbă într-o sală de clasă sau altceva?

Băiatul s-a uitat la ea încruntat.

– Sigur că nu. Era cu fetița. Nu putea s-o lase pe Ree singură și să umble de colo-colo. Doamna Sandra e o mamă bună.

Warren i-a aruncat o privire furișă lui Jason.

– Eu lucrez joi noaptea, a completat el. Așa că da, Sandy se ocupa de Ree joia.

Sergentul a dat ușor din cap, și Jason și-a dat seama că polițista se gândea la ceea ce se gândea și el. În mod evident, Ethan Hastings își închipuia că avea o relație, de un fel sau altul, cu Sandy. Dar cum

evoluase aceasta? Ajunsese la o relație fizică în toată regula? Sau rămăsese la stadiul de iluzie întreținută de un copil cu inabilități sociale?

Privind acum retrospectiv, părul blond strălucitor și trăsăturile tinerești ale lui Sandy nu difereau prea mult de cele ale unor profesoare tinere și drăguțe, recent reținute pentru relațiile lor nepotrivite cu elevi adolescenți. Iar Ethan nu se înșelase – fără îndoială, Sandy se simțea singură, neglijată, suprasolicitată de eforturile de a jongla cu cariera și cu statutul de părinte. Și, desigur, Ethan reprezenta un auditoriu care o idolatriza, gata oricând să o copleșească pe tânăra profesoară cu laude și cu atenții.

Totuși, nu era decât un puști. Lui Jason i-ar fi plăcut să creadă că, dacă Sandy l-ar fi înșelat cu cineva, atunci măcar nu ar fi făcut-o cu un băiat de treisprezece ani. Pe de altă parte, și alți soți gândiseră probabil la fel.

S-a auzit o bătaie discretă în ușă. Adele și-a băgat din nou capul înăuntru.

– Au venit părinții lui Ethan Hastings, a anunțat.

Directorul Stewart a încuviințat din cap, și ușa s-a deschis suficient de larg pentru a da la iveală doi oameni șocați și profund marcați de recentele evenimente.

– Ethan, a strigat mama, croindu-și drum spre fiul ei printre adulții aflați în picioare.

Ethan și-a aruncat brațele în jurul ei, transformându-se instantaneu dintr-un Don Juan în devenire într-un băiețel speriat. Puștiul moștenise părul mamei, a remarcat Jason în trecere. Părul scurt blond-roșcat al mamei s-a amestecat cu coama

vâlvoi, morcovie, a fiului. Erau ca două picături de apă. Se potriveau perfect.

Jason s-a forțat să revină în elementul lui, acel loc magic în care nimic nu-l putea atinge.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat, a deschis tatăl discuția, apoi s-a oprit, observând bandajul de pe fața lui Jason. V-a atacat? Fiul *meu* a atacat un adult?

– Are un croșeu promițător, l-a informat Jason. Apoi, văzând paloarea de pe chipul bărbatului, s-a grăbit să adauge: Nu vă faceți griji, n-am de gând să depun plângere.

Sergentul Warren l-a privit cu interes sporit.

– Ethan era supărat, a continuat Jason. Îl înțeleg. Nici eu n-am o săptămână prea bună.

Tatăl părea și mai nedumerit acum, dar Jason nu avea chef să-i ofere și alte lămuriri. Pe moment, făcuse tot ce putuse. Și cu asta, basta. Acum trebuia să se întoarcă acasă.

Nu s-a obosit să-și ia rămas-bun, a ieșit pur și simplu pe ușă, în timp ce, în birou, directorul Stewart se apucase să explice detaliile „presupusului incident" și posibilele lui repercusiuni disciplinare unor părinți care nu își imaginaseră probabil niciodată că fiul lor tocilar ar fi în stare să atingă o muscă.

Sergentul Warren l-a ajuns din urmă în holul de la intrare. Jason nu s-a mirat. Era obosit și cu nervii la pământ, așa că era normal ca polițista să profite și să încerce să-l strângă cu ușa.

– Plecați deja? i-a strigat ea.

– Trebuie să mă duc să-mi iau copilul.

– Ați găsit, în sfârșit, pe cineva demn de încredere care să stea cu fetița?

Bărbatul s-a întors, păstrându-şi calmul şi ferindu-se să muşte momeala.

– Asistă la ora de lucru manual. Înţeleg că acolo fac prăjituri.

– Îi e dor de mămica ei, nu?

Jason nu a răspuns.

– Presupun că îi e tare greu. Nu are decât patru ani şi e ultima persoană care a văzut-o pe Sandra în viaţă.

Jason nu a răspuns.

D.D. şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a apropiat. Mişcându-se agresiv, cu picioarele ei lungi îmbrăcate în pantaloni de denim. Un prădător care luase mirosul vânatului.

– Ce mai face pisica?

– Ce fac toate pisicile.

– Reapariţia Domnului Smith a făcut-o, probabil, foarte fericită pe fetiţă.

– De fapt, a plâns după mama ei.

– Asta e tactica dumneavoastră de apărare – tatăl iubitor şi grijuliu care nu i-ar face niciodată un rău animalului de companie al fiicei?

Jason nu a răspuns.

D.D. a mai făcut doi paşi în faţă, smucindu-şi capul înapoi, în direcţia biroului directorului.

– Ce ziceţi de rivalul dumneavoastră? O fi el tânăr, dar, din câte se pare, Ethan Hastings petrecea mai mult timp cu soţia decât dumneavoastră.

– Ar trebui să staţi de vorbă cu doamna Lizbet, a spus Jason.

– Zău? Ştia despre relaţia dintre Sandy şi Ethan?

– Da, despre adevărata natură a acestei relaţii.

– Şi care anume e asta, Jason?

– Pasiunile pe care elevii le fac pentru profesori sunt un risc profesional. Puteți întreba orice profesor.

– Mie mi s-a părut ceva mai serios decât o pasiune trecătoare.

– Poate, din punctul de vedere al lui Ethan Hastings.

– Și tu ai aflat despre relația lor, Jason? Și ai devenit gelos? Ai simțit nevoia să o pui la punct pe Sandy?

– Pot să afirm cu toată sinceritatea că nu sunt un tip gelos de felul meu.

D.D. a ridicat din sprâncene, fără să-și ascundă scepticismul.

– Toată lumea e geloasă. Până și puștiul de treisprezece ani, Ethan Hastings, dac-ar fi să mă iau după cucuiul din capul tău.

– Avea un manual în mână, a ripostat Jason automat. M-a lovit cu el pe la spate.

D.D. i-a zâmbit – imaginea însăși a prieteniei.

– Zău așa, Jason! Gata cu joaca! Spune-ne ce s-a petrecut în noaptea de miercuri. Între soți apar tot timpul certuri, e de înțeles. Mai ales când vorbim despre cupluri tinere, unde ambii parteneri lucrează și mai au și un copil mic de crescut. Și, desigur, Sandy e o femeie tânără și frumoasă, care stă mai în fiecare noapte singură... Deci te-ai înfuriat. Poate i-ai spus lucruri care nu trebuiau spuse. Poate ai făcut lucruri care nu trebuiau făcute. Cu cât ne dezvălui mai repede ce s-a întâmplat, cu atât mai repede vom pune capăt poveștii ăsteia. Și vom găsi o soluție viabilă pentru tine și Ree. Gândește-te la ea, la cât de speriată e acum. Pune-te în locul ei, al unui copil de patru ani care se scoală în fiecare

dimineață cu ultimele vorbe rostite de mamă răsunându-i în cap...

Jason nu a răspuns.

D.D. s-a apropiat și mai mult, într-atât încât Jason a simțit mirosul săpunului pe care polițista îl folosise în dimineața aceea la duș. Părul ei blond buclat semăna într-o oarecare măsură cu al lui Sandy. „Un păr frumos", așa spusese Ree, care îi ducea deja, fără îndoială, dorul mamei.

– Spune-mi unde e, a șoptit D.D. aproape de urechea lui. Spune-mi unde e Sandy, Jason, și eu am s-o aduc acasă, la Ree.

El s-a aplecat spre ea, aproape atingându-i obrazul cu buzele, și a simțit tresărirea ei involuntară.

– Întreabă-l pe Ethan Hastings, a murmurat.

D.D. a făcut un pas în spate.

– Dai vina pe un băiat de treispezece ani? a întrebat nevenindu-i să creadă.

– Nu subestima niciodată tinerețea, a ripostat el cu chipul împietrit. Dac-ai ști ce lucruri făceam eu la vârsta lui...

D.D. se închisese de-acum în sine.

– Jason, a spus ea pe un ton răspicat, pentru un bărbat deștept, poți să fii tare prost...

– De ce? Fiindcă nu vreau să mă las arestat?

– Nu, pentru că nu ești în stare să pui lucrurile cap la cap. Urmărește-mă puțin! Ai declarat că nu i-ai făcut nici un rău soției...

– Așa e.

– Fiica ta a povestit că cineva a intrat miercuri noaptea în casă și a atacat-o pe Sandy.

Vocea lui Jason a răsunat mai aspru acum:

– Corect.

– Fiica ta știe ceva. Mai mult decât ne-a spus. Marianne Jackson e convinsă de asta. Și eu la fel. Și, ascultă-mă bine, dacă fetița pățește ceva, inclusiv dacă îi apare dintr-odată pe față un pistrui, o să te vânez până în pânzele albe.

Bărbatul nu a răspuns pe loc. În principal, din cauza șocului.

– Vrei să spui... Vrei să spui că...?

– Că o să stăm cu ochii pe tine. Douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Și, îți spun, pentru binele tău, sper ca fetița să nu pățească nimic.

Jason a înțeles, în sfârșit, mesajul – nu numai amenințarea intrinsecă, dar și avertismentul subtil. Ree fusese ultima persoană care o văzuse pe Sandy în viață. Ree știa mai multe decât fusese deocamdată dispusă ori capabilă să povestească. Ree era cea care deținea cheia misterului.

Ceea ce însemna că persoana care îi făcuse rău lui Sandy avea un mobil al naibii de puternic pentru...

Jason a refuzat să meargă cu gândul mai departe. Pieptul îl apăsa. De teamă sau de furie? N-ar fi știut să spună. Poate că, pentru un om ca el, era totuna.

– Nimeni nu-i va face vreodată rău fiicei mele, s-a auzit rostind. O să am grijă s-o apăr.

D.D. s-a mulțumit să-i arunce o privire.

– Zău? Așa cum ți-ai apărat și soția?

Jason Jones s-a îndepărtat cu pași apăsați. De data aceasta, D.D. l-a lăsat să plece. S-a întors în biroul directorului, unde a încercat, împreună cu Miller, să-l tragă din nou de limbă pe Ethan, fără a obține însă mare lucru. Ethan Hastings îl considera

pe Jason Jones o personificare a răului, însă, în același timp, nu putea oferi nici un motiv plauzibil pentru care Sandra Jones să-și fi catalogat soțul drept un om periculos. Băiatul își găsise eroina în profesoara de educație civică, iar în Jason Jones, balaurul care-și păzea înverșunat prada.

Părinții lui erau înnebuniți, iar tatăl era atât de disperat, încât a atras-o pe D.D. deoparte pentru a-i spune că fratele soției, cu alte cuvinte unchiul lui Ethan, lucra la poliția statală...

Lui D.D. i-a fost prea milă de el ca să-l avertizeze că pe parcursul unei anchete nu conta deloc o relație de rudenie cu un ofițer de poliție.

Ea și Miller au consemnat declarația lui Ethan, i-au confiscat telefonul pentru a verifica eventualele mesaje incriminatorii schimbate de adolescent cu profesoara de douăzeci și trei de ani, apoi au căutat-o pe Elizabeth Reyes, alias doamna Lizbet, care le-a oferit o versiune mai echilibrată a faptelor.

Au terminat în jurul orei cinci, când lui D.D. i s-a făcut o poftă nebună de lasagna.

– Ești foarte veselă, din câte văd, a constatat Miller.

– A fost o zi bună, a confirmat D.D.

– Dar n-am găsit-o pe Sandra Jones, și, în plus, a apărut și al treilea suspect – un Romeo de treisprezece ani.

– Nu cred că Sandra Jones avea o aventură cu Ethan. Ceea ce nu înseamnă că nu trebuie să verificăm telefonul băiatului. Ar putea fi distractiv.

Miller i-a aruncat o privire piezișă.

– Cum poți fi atât de sigură? Doar urmărești și tu la televizor aceleași știri ca mine. Nu vezi că

ultima modă e ca profesoarele drăguțe să se încurce cu băieți de școală generală?

– Așa e, a spus D.D. strâmbând din nas. Dar, pe de altă parte, totul mi se pare complet lipsit de sens. O femeie care arată atât de bine ca Sandra Jones n-ar trebui să aibă nici o problemă în a atrage bărbați în toată firea, nu?

– Este o chestiune de dominanță, i-a explicat Miller. Femeile astea nu-și doresc o relație de la egal la egal. Își doresc un mascul care să facă tot ce le cer ele. Și cum noi, cei cu testosteron, nu suntem recunoscuți pentru înclinația spre cooperare, se îndreaptă, în mod pervers, spre cei mult mai tineri.

– Așadar, pe testosteron ar trebui să dăm vina? a întrebat D.D. ridicând din sprâncene. Hmm, în cazul ăsta, ar trebui să stau și eu mai mult prin școlile generale. A pufnit. Mie tot nu-mi vine să cred că Sandra Jones se culca cu Ethan Hastings. Imposibil! În plus, toate declarațiile pe care le avem până acum confirmă faptul că era tot timpul însoțită de fetiță.

Miller a căzut pe gânduri.

– Poate a fost o chestie dintr-aia, cum îi zice? „O aventură emoțională." Sandy l-a sedus pe Ethan în principal prin intermediul telefonului mobil, al e-mailului etc. Soțul a dat peste mesaje și a ucis-o într-o criză de gelozie.

– Sau poate i-a mărturisit despre relația ei cu Ethan lui Aidan Brewster, agresorul sexual, care a ucis-o într-o criză de gelozie. Ai dreptate, avem prea mulți suspecți. Deși ar trebui să vedem și partea bună a lucrurilor.

– Există și o parte bună?

– Presupusa relație a Sandrei Jones cu un elev ne oferă motivația perfectă pentru a depune o cerere de confiscare a computerului familiei.

Miller s-a înviorat brusc.

– Da, a fost o zi bună, a aprobat el.

Capitolul 20

Oamenii îşi petrec viaţa pregătindu-se pentru marile momente. Planificăm petreceri incendiare pentru clipele de referinţă din existenţa noastră – aniversarea a douăzeci şi unu de ani, logodna, nunta, celebrarea copilului ce va veni pe lume. Sărbătorim, cântăm şi strigăm în onoarea evenimentului, din simplul motiv că îl considerăm un moment important.

La fel, ne călim pentru a face faţă loviturilor majore. Comunitatea care se adună în jurul supravieţuitorilor unui incendiu devastator. Familia care se reuneşte la funeraliile tatălui răpus mult prea devreme de cancer. Prietena cea mai bună care nu te lasă de izbelişte în primul weekend petrecut ca mamă proaspăt divorţată. Presimţim apariţia marilor momente şi ne pregătim să jucăm rolurile principale în propriile noastre drame. Şi asta ne face să ne simţim mai bine. Şi mai puternici. „Uitaţi-vă la mine, am trecut cu bine peste asta."

Şi, desigur, făcând aceasta, pierdem din vedere toate momentele intermediare. Viaţa de zi cu zi, care este aşa cum este. Care nu implică jelanii. Doar îndatoriri de îndeplinit.

Sunt convinsă că acestea sunt, de fapt, momentele care ne fac să fim ceea ce suntem sau care ne distrug. Aidoma unui val care se izbeşte zi după zi de aceeaşi stâncă, erodând piatra şi configurând linia ţărmului, detaliile neînsemnate ale vieţii sunt cele care deţin adevărata putere şi, prin urmare, ascund şi un mare pericol. Lucrurile pe care le facem sau nu le facem în mod curent, fără a înţelege vreodată semnificaţia pe termen lung a acestor gesturi mărunte.

De pildă, ultima mea zi pe lumea aceasta a fost o sâmbătă, 30 august, când i-am cumpărat lui Jason un iPod ca dar de ziua lui.

Eu şi Ree am mers împreună la cumpărături. Ea avea nevoie de haine pentru grădiniţă, eu – de câteva lucruri pentru a termina amenajarea sălii de clasă. Am intrat într-un magazin Target, am văzut iPodurile şi m-am gândit imediat la Jason. Îi plăcea să asculte muzică, iar în ultima vreme începuse să facă jogging. Cu un iPod, putea combina cele două pasiuni.

Am introdus minunea muzicală de mărimea unui card de credit pe furiş în casă, ascunzând-o printre lucrurile cumpărate pentru şcoală. Mai târziu, când Jason se hârjonea cu Ree în camera de zi, am vârât iPodul în fundul unui sertar de bucătărie, sub grămada de mănuşi pentru aragaz, mai aproape de computer.

Eu şi Ree puseserăm totul la cale pe drum, în maşină. Cum aveam să-i jucăm un renghi lui Jason, descărcând în secret tone de rock'n'roll, în locul preferatei lui – muzica clasică. Mulţumită filmului Aruncat la canal[1], *Ree era familiarizată cu piesele lui Billy Idol*

---

[1] *Flushed away*, film de desene animate (2006) la a cărui coloană sonoră au contribuit mai mulți cântăreți de rock, printre care și Billy Idol, autorul melodiei *Dancing with Myself* – „Dansând cu mine" (n.tr.)

şi Fatboy Slim. În unele dimineţi de sâmbătă, când, după nopţi nedormite, pe Jason îl ajungea din urmă somnul şi dormea până după ora nouă, găselniţa lui Ree era să cânte Dancing with Myself *în gura mare. Pentru că nimic nu-l scoală din pat mai repede pe un împătimit al lui lui George Winston*[1] *decât un star rock britanic.*

Eram tare încântate de noi însene.

Sâmbăta o petreceam în familie, aşa că ne-am ţinut tare şi nu am trădat secretul. Duminică, pe la ora cinci, Jason ne-a anunţat că trebuia să dea o fugă până la birou ca să verifice nişte surse şi să editeze o primă variantă a unui reportaj despre puburile irlandeze din Southie. Eu şi Ree practic i-am făcut vânt din casă. Ziua lui era marţi. Şi aveam nevoie de timp pentru pregătiri.

Am început prin a deschide computerul. Domnul Smith a sărit pe masă, ocupând o poziţie strategică lângă monitorul cald, de unde mă putea urmări, plin de sine, prin deschizăturile ochilor lui aurii.

Ca majoritatea obiectelor electronice, iPodul necesita instalarea unui software special. Nu am nici pe departe abilităţile lui Jason în materie de computere, însă cele mai multe astfel de programe sunt accesibile până şi unei nepricepute ca mine. După apariţia iconiţei Installation Wizard, *am început să apăs pe „Accept", „Da" şi „Următorul" ori de câte ori cuvintele se iveau în fereastră.*

„Vezi, sunt mai deşteaptă decât ai fi crezut", l-am informat pe Domnul Smith, care mi-a răspuns printr-un căscat.

---

[1] Pianist american (n. 1949), compozitor de *rural folk*, jazz şi R&B (n.tr.)

Ree se apucase să caute prin colecţia ei de CD-uri. După o îndelungă chibzuinţă, ajunsese la concluzia că Jason urma să aibă nevoie de ceva muzică Disney pentru a-l acompania pe Billy Idol. Poate că va alerga mai repede pe melodiile lui Elton John pentru filmul de desene animate Regele Junglei. *Şi nu era de neglijat nici munca destoinică depusă de Phil Collins pentru* Tarzan.

Computerul m-a anunţat că softul iTunes fusese instalat, în timp ce Ree continua să scotocească prin mormanul de CD-uri. Am citit instrucţiunile, apoi i-am arătat cum să introducă CD-urile în drive-ul computerului, după care muzica avea să fie copiată pe iPodul lui tati. Pe Ree a încântat-o la culme vrăjitoria asta. După aceea, am vizitat, desigur, magazinul de muzică online, de unde am descărcat câteva opere clasice ale formaţiilor Led Zeppelin şi Rolling Stones. Sympathy for the Devil[1] *s-a numărat dintotdeauna printre favoritele mele.*

Timpul a trecut pe nesimţite şi s-a făcut opt, ora de culcare a lui Ree. Am ascuns iar iPodul sub mănuşile de bucătărie. Ree s-a grăbit să strângă CD-urile şi să le îndese înapoi pe raft. Pe urmă, sus, la etaj, un duş rapid, spălat pe dinţi, pipi la oliţă, două poveşti, un cântecel, o ultimă scărpinare pe după ureche a motanului şi, în cele din urmă, linişte.

M-am întors la bucătărie şi mi-am preparat un ceai. Urma Ziua Muncii, ultima zi de vacanţă pentru mine şi Ree. După care avea să înceapă rutina dusului lui Ree la grădiniţă şi a plecării mele la şcoală. Pe la ora unu, Jason o lua de la grădiniţă, iar eu trebuia

---

[1] Melodie a formaţiei Rolling Stones, inclusă în 1968 în albumul „Beggars Banquet“ (n.tr.)

să mă întorc acasă până la cinci, pentru ca el să plece la lucru. Agitaţie şi iar agitaţie. Eu şi soţul meu deveniserăm două vapoare care îşi intersectau drumurile în noapte.

Eram tulburată. Eram emoţionată. Eram speriată. Îmi dorisem să am o slujbă. Ceva numai al meu. Decizia de a deveni profesoară mă surprinsese şi pe mine, însă îmi plăcuse ceea ce făcusem cu un an în urmă. Copiii mă tratau cu respect, erau dornici să înveţe şi îmi sorbeau cuvintele din gură. Savuram momentele când ceea ce spuneam îi făcea pe toţi să zâmbească. Îmi plăcea să-i aud strigându-mă „doamna Jones, doamna Jones", probabil pentru că, nefiind numele mamei mele, doamna Jones mi se părea că suna extrem de demn şi de respectabil.

Atunci când mă aflam în faţa clasei, mă simţeam inteligentă şi stăpână pe mine. Propria copilărie mi se părea îndepărtată, iar în ochii copiilor vedeam adultul care aş fi vrut să fiu. Răbdător, versat, plin de resurse. Fiica mea mă iubea. Elevii mei mă iubeau.

Şi soţul meu… Niciodată nu fusesem sigură de el. Jason avea nevoie de mine. Îmi respectase decizia de a-mi lua o slujbă, deşi ştiam că ar fi preferat să stau acasă şi să am grijă de Ree. Mă încurajase să-mi continui studiile, cu toate că, din această cauză, întreaga familie avusese de suferit. Îi spusesem că îmi trebuia ceva numai al meu, iar el completase imediat un cec pentru studiile online alese de mine.

Îmi respecta spaţiul intim. Avea încredere în deciziile mele. Mă trata cu blândeţe.

Era un om bun, îmi repetam fără încetare în nopţile acelea interminabile când umbrele se lungeau pe pereţi şi mă simţeam din nou singură.

Şi ce dacă nu făceam sex? Nici o căsnicie nu este perfectă, nu? Asta însemna să fii un om matur. Să înţelegi că visele copilăriei nu aveau să se împlinească niciodată. Să faci compromisuri. Să te sacrifici pentru binele familiei.

Să faci ceea ce e bine, chiar dacă nu perfect, şi să fii recunoscător pentru toate nopţile când adormeai fără să simţi în nări mirosul greţos de trandafiri ofiliţi.

Cu gândul la Jason, mi-am amintit că a doua zi dimineaţă trebuia să-i fac, împreună cu Ree, un tort. Poate ar fi mai bine să împachetez iPodul acum, cât el era încă plecat. Şi pe urmă privirea mi-a căzut pe computer, şi abia atunci mi-am dat seama că planul meu şi al lui Ree avea o fisură.

Jason folosea computerul în fiecare noapte. Ceea ce însemna că în seara aceea, când avea să se întoarcă de la lucru şi să-l deschidă, primul lucru pe care urma să-l observe avea să fie icoana de iTunes apărută în urma instalării programului.

Şi cu asta, se alegea praful de surpriza noastră.

M-am aşezat în faţa computerului, încercând să-mi cântăresc în minte opţiunile. Puteam să dezinstalez software-ul. Deja încărcaserăm pe iPod melodiile noastre favorite, aşa încât ştergerea temporară a programului iTunes nu avea să schimbe nimic. Sau…

Îmi aminteam vag că se puteau şterge lucrurile de pe desktop mutându-le în Recycle Bin. Fişierul rămânea în Recycle Bin până când lansai comanda finală de ştergere. Aşa că poate reuşeam să mut iconiţa de iTunes departe de privirile lui Jason şi să o ţin acolo ascunsă. Voilà.

Înainte de-a mă lăsa luată de val, m-am gândit să-mi testez teoria pe un document scris de mine mai demult, pentru o oră de curs. Am găsit numele fişierului, l-am

selectat şi l-am mutat în Recycle Bin. Pe urmă, am făcut clic de două ori pe Recycle Bin *ca să verific dacă articolul se afla acolo.*

Şi, într-adevăr, documentul meu era acolo. Alături de un alt fişier, denumit Foto 1.

Am făcut clic pe el.

Imaginea alb-negru a umplut ecranul.

Iar eu mi-am îndesat pumnul în gură ca să nu-mi trezesc fetiţa cu ţipătul meu.

Între şcoala generală din South Boston şi casa lui Jason şi a Sandrei erau aproximativ şapte kilometri, ceea ce însemna opt minute de mers cu maşina. Distanţa scurtă se încadra perfect în programul lor strâns, când Ree trebuia dusă sau luată din punctul A, iar Sandra sau Jason trebuiau să ajungă în punctul B.

Acum, Jason privea cercetător la fiecare bloc pe lângă care trecea, în timp ce strângea cu ambele mâini volanul, gândindu-se că cele opt minute erau prea puţine. Nu îndeajuns pentru a-şi regăsi calmul. Nu îndeajuns pentru a înţelege pe deplin impactul spuselor lui Ethan Hastings. Nu îndeajuns pentru a-şi reveni după avertismentul nemilos al sergentului D.D. Warren cu privire la copilul lui. Nu îndeajuns pentru a se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

Ree fusese ultima persoană care o văzuse pe Sandy în viaţă, miercuri seara. Poliţiştii ştiau asta. El ştia. Şi, în mod cert, mai era şi o altă persoană care ştia.

Persoana care îi făcuse rău soţiei sale. Persoana care putea să se întoarcă pentru a-i face rău şi lui Ree.

– Am obosit, tati, s-a plâns Ree pe bancheta din spate, frecându-se la ochi. Vreau să merg acasă.

Până și Domnul Smith își abandonase poziția de leneveală și se uita acum la Jason, în expectativă. Motanul își cerea, fără îndoială, prânzul, ca să nu mai vorbim despre castronelul cu apă proaspătă și lădița cu nisip.

– Mergem acasă, tati? Vreau acasă.

– Știu, știu.

El însă nu voia. S-a gândit dacă nu era mai bine să ia prânzul la un restaurant și să rămână peste noapte la un motel ieftin. Sau poate, la naiba, să umple rezervorul cu benzină și să pornească spre Canada. Dar, în zilele noastre, cu atâtea alerte Amber[1], fuga nu mai putea fi un gest improvizat, cu atât mai puțin dacă aveai în mașină o fetiță de patru ani, plus un motan portocaliu. „Canada?" și-a spus posomorât. În cel mai bun caz, avea să ajungă până la granița statului Massachusetts.

Ree voia să meargă acasă, și poate că, la urma urmei, asta era cea mai bună soluție. Doar casa avea uși de oțel și ferestre securizate. Aveau să fie în siguranță. Poate nu știuse tot ce se întâmpla în viața soției, poate nu presimțise pericolul. Ei bine, de acum încolo avea să fie mult mai atent. Și nu avea să lase pe nimeni să se atingă de fiica lui.

Cel puțin așa și-a propus.

Pe de altă parte, acasă însemna un spațiu gol și nici o urare veselă de bun venit din partea lui Sandy.

---

[1] Sistem guvernamental de atenționare pentru cazuri de răpire de copii, introdus în SUA în 1996, ulterior și în Canada și alte țări. Oficial, denumirea derivă de la America's Missing: Broadcasting Emergency Response („Persoane dispărute în America: difuzarea răspunsurilor de urgență"), dar, de fapt, este numele lui Amber Hagerman, o fetiță de nouă ani, răpită și ucisă în Texas în 1996. (n.tr.)

Sau, și mai rău, o confruntare cu presa, care se adunase deja, era convins, în curtea din față.

„Cum ți-ai ucis soția, Jason? Ai înjunghiat-o, ai împușcat-o, ai strangulat-o? Pun pariu că nu ți-a fost greu, având în vedere experiența pe care o ai…"

Ar trebui să-și angajeze un purtător de cuvânt, i-a venit lui o idee. Nu așa se procedează în vremurile noastre? Un avocat care să te reprezinte legal, un purtător de cuvânt care să acționeze în beneficiul familiei și – desigur – un agent care să se ocupe de drepturile de autor cuvenite pentru cartea care va urma și de detaliile financiare ale ecranizării ei. Dreptul la intimitate? Ce-i ăla? Ce-i ăla dreptul de a-l plânge în liniște pe cel drag dispărut?

Nimănui nu-i mai păsa acum de astfel de nimicuri. Fiica însărcinată fusese răpită și ucisă. Soția iubită, omorâtă la metrou. Cadavrul prietenei – găsit tăiat în bucăți și vârât într-o valiză. Viața ta devenea, brusc, proprietatea televiziunilor de știri. Uită de pregătirile de înmormântare, e musai să apari la *Larry King Show*. Uită de explicațiile datorate copilului, că nu-și va mai vedea niciodată mama, trebuie să te așezi pe canapea la emisiunea lui Oprah.

Crima echivala cu celebritatea, fie că-ți plăcea, fie că nu.

Jason s-a înfuriat. O furie bruscă și intensă. Articulațiile mâinilor i s-au albit pe volan, și a început să conducă mai repede, mult peste limita legală de viteză.

Nu asta își dorea. Nu voia să fie pus în situația de a-i duce dorul soției. Și nu voia să fie atât de înspăimântat pentru soarta unicei sale fiice.

S-a forțat să inspire adânc, apoi să dea încet drumul aerului din plămâni, slăbind în același timp

greutatea cu care apăsa pe accelerație și îndreptându-și umerii. „Uită de griji. Încuie-le undeva, cât mai departe. Dă-le încolo. Și pe urmă, zâmbește. Ești la *Camera ascunsă.*"

A cotit, intrând pe strada sa. Unde, așa cum se așteptase, patru care de transmisiuni TV erau deja parcate bară la bară. Și poliția era prezentă. Dubița fusese postată chiar în fața casei, și doi agenți în uniformă, cu mâinile în șolduri, supravegheau de pe alee mica adunătură de reporteri și de cameramani dichisiți în haine neglijente. Posturi locale; povestea nu ajunsese încă o știre de nivel național.

Dar avea să ajungă, imediat ce informațiile despre Ethan Hastings începeau să circule.

Pe bancheta din spate, Ree a căscat ochii mari.

– E vreo petrecere, tati? a întrebat ea entuziasmată.

– Poate se bucură toată lumea asta că Domnul Smith s-a întors acasă.

Jason a încetinit pentru a intra pe aleea din fața casei, și primul bliț a explodat în afara geamurilor. A oprit mașina. Presa nu putea încălca o proprietate privată. Așadar, avea timp suficient pentru a-și desface centura de siguranță, a se ocupa de Ree și a găsi metoda cea mai bună de a-l duce pe Domnul Smith în casă.

„Soțul îndurerat, soțul îndurerat." Aparatele de luat vederi cu lentile telefoto s-au focalizat asupra lui.

Avea să-l ducă pe Domnul Smith în brațe, ținând-o pe Ree de mână. Uite o oportunitate formidabilă pentru o poză de premiu – soțul învinețit și bandajat la cap cărând în brațe un motan portocaliu simpatic și ținând de mână o fetiță adorabilă.

Mda, avea să primească o grămadă de e-mailuri de la fani.

Jason s-a simțit din nou gol pe dinăuntru. Nu înnebunit, nu trist, nu furios sau altcumva. Era iar în elementul lui.

Domnul Smith se așezase în poala lui, uitându-se pe geam la agitația de afară. Își ciulise urechile, și coada îi tresărea nervos. Pe bancheta din spate, Ree își desfăcuse deja centura și se uita întrebătoare la el.

– Poți să cobori pe partea asta, iubito? a întrebat-o el liniștit.

Ree a încuviințat din cap, holbându-se la mulțimea de străini adunată pe trotuar.

– Tati?

– E OK, scumpo. Oamenii aceia sunt reporteri. Meseria lor este să pună întrebări. Și eu fac la fel. Numai că eu scriu la ziar, în timp ce reporterii povestesc la televizor.

Fetița l-a privit din nou, și Jason a văzut cum îngrijorarea își făcea iarăși loc pe fața ei trasă.

S-a răsucit pe scaunul șoferului și i-a atins mânuța.

– Sunt obligați să stea pe trotuar, scumpo. Așa e legea. Deci n-au cum să intre la noi în casă. Dar o să vezi, când o să ieșim din mașină, o să facă mult zgomot. O să înceapă să pună tot felul de întrebări trăsnite, toți deodată – și, în plus, fără să ridice mâna.

Asta i-a atras imediat atenția lui Ree.

– Nu ridică mâna?

– Nu. Vorbesc toți deodată. Fără să ceară voie, fără să aștepte să termine ceilalți ce au de spus.

Ree a clipit din ochi.

– Asta nu i-ar plăcea deloc doamnei Suzie, a spus ea serioasă.

– Sigur că nu. Și, când o să ieșim din mașină, o să-ți dai singură seama de ce e atât de important să ridici mâna la școală, pentru că, dacă nu o faci...

A arătat spre adunătura zgomotoasă de pe trotuar, și Ree a oftat exasperată. Neliniștea îi dispăruse. Acum, abia aștepta să coboare din mașină, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a clătina din cap la vederea atâtor adulți prost crescuți.

Și Jason se simțea ceva mai bine. Adevărul era că fiica lui de patru ani știa mai multe decât șacalii care îl așteptau, și ăsta era un lucru demn de a fi luat în considerare.

L-a îndesat pe Domnul Smith sub brațul stâng și a deschis portiera din dreptul șoferului. Prima întrebare a răsunat de-a lungul curții, și reporterii au dat buluc.

„Jason, Jason, unde e Sandy? Ai vreo noutate? Știi unde se află?"

„Este adevărat că azi-dimineață poliția ți-a interogat fiica de patru ani? Cum se simte micuța Ree? Îi e dor de mămica ei?"

„Ești ultima persoană care a văzut-o pe Sandy în viață?"

„Ce-ai de declarat în legătură cu faptul că ești considerat posibil suspect în acest caz?"

Jason a închis portiera din dreptul său și a deschis-o pe cea a lui Ree. Capul plecat, motanul sub brațul stâng, mâna dreapta întinsă spre Ree. Fiica lui a coborât cu îndrăzneală de pe bancheta din spate. S-a uitat direct spre reporteri, și Jason a auzit simultan o jumătate de duzină de aparate păcănind și a văzut tot atâtea blițuri. „Poza de

vedetă", şi-a spus întru câtva absent. Micuţa lui fiică, fetiţa lui cea frumoasă şi curajoasă, tocmai îl salvase – faţa lui nu avea să apară în prim-plan la ştirile de la ora cinci.

– Ai avut dreptate, tati, a spus Ree ridicându-şi privirea spre el. Oamenii ăştia nu vor câştiga *niciodată* un premiu pentru bună purtare.

Şi atunci Jason a zâmbit. Pieptul i s-a umflat de mândrie în timp ce a luat-o pe fetiţă de mână şi s-a îndepărtat de ziariştii care ţipau, îndreptându-se spre sanctuarul locuinţei sale.

Au traversat curtea, Domnul Smith zbătându-se în braţele sale, Ree mergând cu paşi apăsaţi. Au urcat scările, şi Jason a fost nevoit să lase mâna lui Ree pentru a se concentra asupra motanului intrat în panică.

„Jason, Jason, ai organizat patrule de căutare?"

„Va fi un priveghi la lumina lumânărilor?"

„Este adevărat că poşeta Sandrei a fost găsită pe blatul de bucătărie?"

„Poţi să confirmi faptul că vei fi reprezentat de Alan Dershowitz[1], Jason?"

Cheile i-au zdrăngănit între degete. Jason l-a mutat cu stângăcie pe Domnul Smith dintr-o parte în alta, în căutarea cheii potrivite. „Intră mai repede în casă. Intră mai repede în casă. Păstrează-ţi calmul. Stăpâneşte-te."

„Care au fost ultimele cuvinte ale lui Sandy?"

Şi pe urmă, chiar lângă el, scârţâitul neaşteptat al podelei.

---

[1] Jurist, avocat şi comentator politic american (n. 1938), celebru pentru apărarea cu succes a unor inculpaţi în cazuri de crimă, precum şi a unor celebrităţi ca Mike Tyson sau Patty Hearts (n.tr.)

Jason și-a ridicat iute capul. Bărbatul a pășit afară din capătul umbrit al verandei. Imediat, Jason s-a postat în fața fiicei sale, înarmat cu o pisică într-o mână și cu un set de chei în cealaltă.

Bărbatul a făcut trei pași în față. Era îmbrăcat cu un costum șifonat din pânză, de culoare verde mentă, și învârtea între degete o pălărie veche cafenie. Părul șocant de alb încununa o față puternic ridată. A zâmbit larg, și Jason aproape că a scăpat din brațe afurisitul de motan.

Bărbatul cu părul alb și-a deschis brațele și s-a uitat radios în jos, spre Ree, exclamând jovial:

– Bună, scumpete! Hai la bunicul!

Capitolul 21

Jason a descuiat iute ușa din față și i-a dat drumul Domnului Smith înăuntru. Și-a pus mâna pe umărul lui Ree.

– Hai, intră.

– Da', tati...

– Haide, acum! Motanului îi e foame.

Ree a căscat ochii mari de uimire, apoi, recunoscând tonul imperios, s-a conformat. A păşit înăuntru, şi Jason a închis uşa în urma ei, a încuiat-o din nou şi s-a întors spre bărbatul cu părul alb.

– Pleacă de pe proprietatea mea.

Nou-venitul şi-a lăsat uşor capul într-o parte, aparent confuz. Jason îl întâlnise pe tatăl lui Sandy doar o singură dată, şi atunci, la fel ca acum, fusese şocat la vederea ochilor lui albaştri înconjuraţi de riduri şi a zâmbetului larg, strălucitor.

– Bine, Jason, aşa îţi întâmpini tu socrul?

Max i-a întins, prietenos, mâna. Jason s-a făcut că n-o vede, repetând pe un ton ferm:

– Pleacă de pe proprietatea mea sau voi cere să fii arestat.

Max nu s-a clintit din loc. Dar chipul i s-a întristat. Și-a învârtit pălăria în mâini, aparent nehotărât.

– Unde e soția ta? a întrebat într-un final judecătorul cu un glas sobru, adecvat circumstanțelor.

– O să număr până la cinci, a spus Jason. Unu...

– Înțeleg că a fost dată dispărută în urmă cu mai bine de o zi. Am văzut știrea la televizor și m-am grăbit să iau avionul.

– Doi...

– Asta e nepoțica mea? Are ochii bunicii ei. E tare drăgălașă. Păcat că nici unul dintre voi nu s-a obosit să mă anunțe și pe mine că am devenit bunic. Știu că eu și Sandra am avut unele neînțelegeri, dar cred că nimic nu justifică faptul că n-am fost anunțat de nașterea unui copil atât de minunat.

– Trei...

– Am venit ca să te ajut, fiule. Oi fi eu bătrân, dar tot mai am ceva vlagă în mine.

– Patru...

Max l-a cântărit pe Jason din priviri, mijindu-și ochii.

– Mi-ai ucis unica fiică, Jason *Jones*? Pentru că dacă se dovedește că i-ai făcut rău Sandrei mele, că i-ai atins chiar și un fir de păr din cap...

– Cinci...

Jason a coborât de pe verandă. Max nu l-a urmat imediat. Fapt care nu l-a surprins pe Jason. Sandra îi povestise că tatăl ei trăia precum proverbialul pește mare dintr-un lac mic. Era un judecător extrem de respectat și un gentleman sudist afabil. Oamenii aveau instinctiv încredere în el, și tocmai de aceea

nimeni nu intervenise ca să-i ajute fiica atunci când mama îi turna înălbitor de rufe pe gât.

Reporterii l-au zărit apropiindu-se și au întins, plini de speranță, microfoanele către el, țipând:

„Unde e Ree?“

„Cine e bărbatul de pe verandă?“

„Ai primit vreo cerere de răscumpărare?“

Jason s-a oprit în dreptul polițistului în uniformă postat cel mai departe de reprezentanții presei și i-a făcut un semn cu degetul. Pe ecusonul lui era scris numele „Hawkes“. Excelent, și-a spus Jason, mi-ar prinde tare bine un șoim[1].

Agentul s-a tras ascultător mai aproape, la fel de reticent ca el în a împărtăși conversația cu lumea largă.

– Bărbatul în vârstă de pe verandă, a murmurat Jason. Nu e bine-venit la mine în casă. I-am cerut să părăsească proprietatea, dar a refuzat.

Ofițerul a ridicat din sprâncene. Și-a mutat privirea de la Jason la reporteri, apoi din nou la Jason, ca o întrebare nerostită.

– Dacă vrea să facă o scenă, n-are decât, a răspuns Jason șoptit. Eu îl consider o amenințare la adresa fiicei mele și vreau să-l văd plecat de-acolo.

Agentul a încuviințat din cap și a scos un carnețel cu spirală.

– Cum îl cheamă pe domnul?

– Maxwell Black din Atlanta, Georgia.

– Și care e legătura cu dumneavoastră?

– Tehnic vorbind, e socrul meu.

Polițistul în uniformă s-a holbat la el. Jason a ridicat din umeri.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, *hawk* înseamnă „șoim“ (n.tr.)

– Soția mea nu și-a dorit ca tatăl ei să se implice în viața fiicei noastre. Și faptul că Sandy... nu e acum aici nu înseamnă că nu trebuie să țin cont de dorințele ei.

– A făcut domnul Black vreo afirmație anume? V-a amenințat în vreun fel pe dumneavoastră sau pe fetiță?

– Consider prezența sa în sine o amenințare.

– Să înțeleg că aveți un ordin de restricție? a întrebat agentul nedumerit.

– O să-l obțin mâine, la prima oră, promit.

Ceea ce era o minciună, fiindcă, pentru a obține un ordin de restricție avea nevoie de dovezi, iar curtea nu avea să se mulțumească, probabil, cu afirmația lui Sandy cum că Max își iubise soția dezaxată mai mult decât fiica.

– Nu pot să-l arestez..., a dat să spună polițistul.

Jason l-a întrerupt.

– Consider că omul acela mi-a încălcat proprietatea. Vă rog să-l îndepărtați de acolo. Asta e tot ce vă cer.

Agentul a renunțat să-l mai contrazică și a ridicat din umeri, ca și cum ar fi vrut să zică: „E îngroparea ta pe prima pagină", omule, după care a făcut un pas în față. Max își dăduse însă seama cum stă treaba. A coborât singur scările, cu zâmbetul său vesel încremenit pe față, deși cu mișcări smucite, ca de om care face ceea ce trebuie să facă, nu însă și ceea ce vrea.

– Atunci, cred că ar fi mai bine să mă duc la hotel, a consimțit el maiestuos, dând o dată din cap în direcția lui Jason.

Între timp, reporterii se liniștiseră. Făcuseră, aparent, legătura dintre prezența agentului în uniformă și gesturile bărbatului cu părul alb și urmăreau acum cu atenție spectacolul.

– Desigur, a continuat Max, abia aștept să-mi vizitez nepoțica mâine, la prima oră.

– Nici vorbă, a replicat Jason pe un ton plat, îndreptându-se spre casă, unde îl aștepta Ree.

– Fiule, eu, unul, nu m-aș aventura să zic asta dac-aș fi în locul tău, a strigat Max în urma lui.

Împotriva voinței sale, Jason s-a trezit că se oprește și se răsucește pe călcâie, aruncându-i o privire socrului său.

– Mai știu și eu câte ceva, a rostit bătrânul încet, ca să fie auzit doar de Jason și de agentul în uniformă. De pildă, știu data la care ai cunoscut-o pe fiica mea și cea la care s-a născut nepoata.

– Nu-i adevărat. Sandy nu te-a sunat după ce-a născut copilul.

– Certificatele de naștere sunt acte publice, Jason *Jones*. Acte publice. Și acum, ce zici, nu crezi că e cazul să îngropăm securea războiului?

– Nici vorbă, a repetat Jason hotărât, cu toate că inima îi bătea nebunește în piept.

Pentru a treia oară în acea zi, se confrunta cu un pericol neașteptat.

I-a întors spatele lui Maxwell, a urcat treptele către verandă și a descuiat ușa din față. A intrat și a găsit-o pe Ree în mijlocul vestibulului, cu buza de sus tremurând și cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

A închis ușa, și fetița i s-a aruncat în brațe.

– Tati, mi-e frică. Mi-e tare frică, tati.

– Șșșt, șșșt, șșșt.

A strâns-o cu putere. A mângâiat părul fiicei sale și a inhalat parfumul alinător al șamponului acesteia.

– Te iubesc, a șoptit pe deasupra capului lui Ree, întrebându-se în același timp ce șanse avea Maxwell să-i ia copilul.

Jason a preparat vafe pentru masă. Micul dejun în loc de cină avea în casa lor o tradiție respectabilă, iar ritualul familiar al bătutului amestecului l-a calmat. A turnat aluatul în formele aburinde. Ree s-a așezat la marginea blatului de bucătărie, cu ochii fixați asupra luminii roșii a aparatului. Când lumina avea să se stingă, mâncarea era gata. Își lua în serios îndatoririle de cronometror.

Jason a scos siropul din frigider. A turnat suc de portocale în pahare, apoi a prăjit ultimele două ouă, pentru ca fiica lui să aibă și altceva de mâncat decât pâine înmuiată în zahăr. Parcă o auzea pe Sandy: „Vafele cu sirop de arțar sunt doar cu puțin mai bune decât gogoșile. Zău așa, Jason, măcar mai adaugă și tu un ou fiert tare sau orice altceva."

Totuși, soția lui nu se plânsese prea tare. Mâncarea ei preferată erau pastele *capellini* cu sos roz de votcă, pe care le comanda ori de câte ori mergeau în cartierul North End. „Paste rozelicioase", așa le poreclise Ree, și ele două le înfulecau mereu voioase, împărțind castronul.

Jason a simțit cum îi vâjâia capul. A amestecat prea energic ouăle, și a vărsat puțin pe podea. A bătut cu piciorul lângă pată și Domnul Smith s-a prezentat imediat să investigheze locul.

– S-a stins lumina la aparat, a intonat Ree.

– OK, atunci hai la masă, a spus Jason străduindu-se să-l imite pe Jim Carrey.

Ree a chicotit. Sunetul râsului ei l-a mai liniștit puțin. Nu avea toate răspunsurile. Era extrem de tulburat de ceea ce se întâmplase în ziua aceea și, mai ales, de ceea ce putea să se întâmple în continuare. Dar măcar avea clipa aceea. Dăruită de Ree.

Clipele contau, contau atât de mult. Alți oameni nu aveau asemenea clipe. Dar el avea.

S-au așezat unul lângă altul la blatul de bucătărie. Și-au mâncat vafele. Și-au băut sucul. Ree a fugărit bucățelele de ou prin farfurie, târându-le mai întâi prin obstacole de sirop de arțar înainte de a le îndesa în gură.

Jason s-a servit cu o altă vafă, întrebându-se când avea să vină poliția să confiște computerul familiei. A tăiat vafa în bucăți de mărimea unei îmbucături, întrebându-se ce anume o învățase Ethan Hastings pe Sandra despre computere și de ce ea nu-i mărturisise niciodată suspiciunile pe care le avea. A adăugat o jumătate de duzină de bucăți pe farfuria cu margarete a lui Ree, întrebându-se care dintre cele două căi de a-și pierde fiica era mai dureroasă – să fie luată de poliție și lăsată în grija statului, atunci când aveau să-l aresteze pentru uciderea lui Sandy, sau să-i fie încredințată tatălui lui Sandy, care avea să declare la tribunalul pentru minori că Jason Jones nu era tatăl biologic al Clarissei Jane Jones și deci nu avea dreptul să se amestece în viața ei.

Ree și-a pus deoparte furculița.

– M-am săturat, tati.

Jason a aruncat o privire înspre farfurie.

– Încă patru înghițituri, câte una pentru fiecare an pe care îl ai.

– Nu.

Fetița s-a dat jos de pe scaunul de bar. Jason a prins-o, încruntat, de braț.

– Patru înghițituri, și pe urmă poți să pleci.

– Nu ești tu șeful meu.

Jason a clipit des, apoi și-a pus jos furculița.

– Sunt tatăl tău, ceea ce înseamnă că sunt șeful tău.

– Nu, mami e.

– Amândoi suntem.

– Nu, numai mami.

– Clarissa Jane Jones, ai de ales: ori mănânci încă patru înghițituri, ori te duci să stai pe scară.

Ree și-a împins bărbia în față.

– O vreau pe mami.

– Patru înghițituri.

– De ce-ai țipat la ea? De ce i-ai spus că e nebună?

– Urcă-te înapoi pe scaun, Ree!

Fetița a bătut cu piciorul în podea.

– O vreau pe mămica mea! Mami mi-a spus că o să se întoarcă întotdeauna acasă. Că n-o să mă părăsească niciodată.

– Ree...

– Mami se duce la serviciu, și pe urmă se întoarce acasă. Se duce la magazin, și pe urmă se întoarce acasă. Mami mi-a promis, mi-a promis că o să se întoarcă *întotdeauna* acasă!

Jason a simțit cum i se pune un nod în gât. Ree trecuse printr-o fază de atașament excesiv, când plângea fără oprire ori de câte ori pleca Sandy de acasă. Așa că Sandy experimentase o metodă descrisă

într-o carte despre educația copiilor: o anunța întotdeauna pe Ree înainte de a pleca de acasă, și primul lucru pe care îl făcea atunci când se întorcea era să-și îmbrățișeze fetița. „Vezi, Ree, m-am întors. O să mă întorc întotdeauna acasă. N-o să te părăsesc niciodată. Niciodată."

– Mami o să mă ducă acum la culcare, a spus Ree, împingându-și, cu încăpățânare, bărbia în față. E treaba ei să mă culce. Treaba ta e să te duci la serviciu, și atunci mami o să mă culce. Pleacă! Du-te la serviciu, tati!

– Ree...

– Nu mai vreau să te văd aici. Nu mai am nevoie de tine. Trebuie să pleci. Dacă pleci, mami o să se întoarcă acasă. Du-te la serviciu!

– Ree, ascultă-mă...

– Ieși afară, ieși afară! Nu vreau să te mai văd. Ești un rău.

– Clarissa Jane Jones...

– Oprește-te, oprește-te! Fetița și-a acoperit urechile cu palmele. Nu mai țipa! Nu vreau să te aud cum țipi.

– Nu țip.

Însă ridicase glasul.

Fiica lui vorbea acum fără să îl mai asculte.

– Pași furioși, pași furioși. Te aud cum urci cu pași furioși pe scară. Ieși, ieși odată! O vreau pe mami. Nu e drept, nu e drept. O *vreau pe mămica mea!*

Și, pe urmă, fiica lui s-a răsucit pe călcâie și a zbughit-o în sus pe scări, plângând.

Jason nu a urmat-o. A tras cu urechea și a auzit-o năvălind ca o furtună pe holul de la etaj. A auzit pocnetul ușii trântite la dormitor. A rămas singur, cu coatele rezemate pe blatul de bucătărie, cu o vafă

pe jumătate mâncată în farfurie şi cu inima plină de regrete.

A doua zi de la dispariţia soţiei, şi fiica lui era deja distrusă.

S-a gândit, într-un acces de ironie amară, că ar fi mai bine ca Sandy să fie moartă, altfel ar ucide-o el, cu mâna lui, pentru toate câte i se întâmplau.

Poliţia a revenit la nouă fără un sfert. În momentul când au urcat bocănind scările din faţă, Jason stătea în mijlocul bucătăriei holbându-se la computerul familiei, care nu era, de fapt, computerul familiei.

A deschis uşa. În fruntea agenţilor se afla sergentul Warren.

Poliţista i-a vârât sub nas mandatul de percheziţie, informându-l rapid, în jargonul legal, care erau locurile pe care aveau dreptul să le cerceteze şi obiectele pe care le puteau ridica. Aşa cum bănuise, urmau să ridice computerul, precum şi celelalte echipamente electronice, inclusiv, dar nu numai, iPodurile, BlackBerry-urile şi PDA-urile Palm Pilot.

– La ce jocuri vă referiţi? a întrebat-o în timp ce agenţii în uniformă şi tehnicienii legişti pătrundeau în casă.

De cealaltă parte a străzii, blîţurile îşi făceau treaba, reporterii sesizând acţiunea poliţienească şi grăbindu-se să o surprindă în alte fotografii de prima pagină.

– Xbox, Gameboy, PlayStation 2, sistem Wii, chestii de genul ăsta.

– Ree are un joc educaţional Leapster, a anunţat-o el. Dacă vreţi părerea mea, jocul video Cars e mai

bun decât Disney Princess, deși, desigur, legiștii voștri pot avea altă opinie.

D.D. i-a aruncat o privire tăioasă.

– Mandatul ne permite să confiscăm toate bunurile electronice pe care le considerăm utile investigației, domnule. Așa că da, s-ar putea să avem o altă opinie.

Termenul „domnule“ folosit de D.D. l-a deranjat pe Jason, dar s-a abținut să comenteze.

– Ree doarme, s-a pomenit el că-i spune polițistei. A fost o zi lungă și obositoare pentru ea. Dacă sunteți amabilă, ați putea să-i rugați pe oamenii dumneavostră să umble ceva mai încet...

S-a străduit să i se adreseze pe un ton cât mai politicos cu putință, deși probabil că, spre sfârșitul propoziției, ridicase puțin glasul. Și el avusese o zi lungă, care amenința acum să continue cu o noapte și mai lungă.

– Suntem profesioniști, l-a informat D.D. bățoasă. N-o să vă dăm casa peste cap. O s-o cercetăm în cele mai mici detalii într-o manieră rezonabilă.

D.D. a împins în față un agent. Ofițerul Anzaldi trăsese, probabil, bățul cel mai scurt și avea să joace rolul de bonă pentru Jason în seara aceea. Bărbatul a luat-o înainte spre camera de zi, unde Jason s-a așezat pe canapeaua de două locuri, așa cum făcuse și cu o zi în urmă. Numai că de data aceasta neînsoțit de Ree. Fără un trupușor cald lipit de el, care să se bazeze pe-al lui, să aibă nevoie de el și să-l împiedice să țipe de frustrare.

Așa că Jason a închis ochii, și-a pus mâinile sub cap și a adormit.

Când a deschis ochii, trecuseră patruzeci și cinci de minute, și sergentul D.D. Warren se uita în jos spre el cu furie reținută.

– Ce naiba faci?

– Mă odihnesc.

– Te odihnești? Chiar așa? Soția ta e dată dispărută, și tu tragi *un pui de somn*?

– Doar n-am cum să dau de ea atâta timp cât mă țineți blocat pe canapeaua asta, nu?

D.D. l-a privit dezgustată.

– E ceva total în neregulă cu tine.

Jason a ridicat din umeri.

– Poți să întrebi orice membru al unei echipe de intervenție SWAT, dacă vrei. Ce faci când ai fost anunțat că va urma o operațiune, dar forțele nu au fost încă desfășurate? Dormi. Pentru ca, la momentul potrivit, să fii pregătit de acțiune.

– Așa privești tu situația? Ca un războinic de elită care a fost activat, dar care se află deocamdată în staționare? a întrebat D.D. neîncrezătoare.

– Mă confrunt cu o criză în familie și tot ce pot face este să am grijă de fiica mea. Așa încât se cheamă că sunt activat, dar în staționare.

– Ai putea s-o lași să stea cu bunicul.

D.D. rostise vorbele pe un ton neutru, dar cu o licărire în ochi. Deci zvonul se răspândise. Sigur că da. Aparent, toți agenții în uniformă alergau la sergentul Warren ca să-i împărtășească ultimele bârfe.

– Nu, mersi, a spus Jason.

– De ce nu?

– Nu-mi plac nicicum costumele de in.

D.D. nu era însă obișnuită să se dea bătută atât de ușor. Și-a tras un scaun chiar în fața lui Jason, sprijinindu-și coatele pe genunchi și holbându-se la el cu mare curiozitate. Dinspre bucătărie se auzea zgomotul ușilor de dulap deschise și închise, al

sertarelor trase și împinse la loc. Jason bănuia că ridicaseră deja computerul. Și iPodul de pe noptieră. Poate și radioul cu ceas. Toate obiectele electronice conțineau acum cipuri, și orice cip putea stoca diverse informații. Cu un an în urmă, presa relatase pe larg despre un caz în care un director executiv stocase date financiare incriminatorii pe Xboxul fiului său.

Jason înțelesese perfect termenii în care fusese redactat mandatul de percheziție. Dar îi făcea mare plăcere să o pună pe polițista blondă și drăguță la muncă.

– Mi-ai spus că Sandra se înstrăinase de tatăl ei, a spus D.D.

– Așa e.

– De ce?

– Asta e treaba lui Sandy.

– Se pare că ea nu e momentan disponibilă, așa că poate mă ajuți tu.

Jason a căzut câteva clipe pe gânduri.

– Cred că, dacă ar fi să-l întrebi pe bătrân, ți-ar spune că, atunci când m-a cunoscut, fiica lui era foarte tânără, extrem de încăpățânată și nesăbuită.

– Chiar așa?

– Și mai cred că, tu fiind un anchetator experimentat, te vei întreba ce anume a făcut-o pe Sandy să fie atât de nesăbuită și de nestăpânită.

– O bătea?

– Nu sunt sigur.

– O înjura? a insistat D.D. ridicând din sprâncene.

– Cred că mămica era cea care o bătea de-i mergeau fulgii, iar el nu a făcut niciodată nimic s-o oprească. După moartea mamei, Sandy n-a

mai avut pe cine să urască. Însă, cât îl privește pe tată...

– Nu l-a iertat niciodată, bănuiesc.

Jason a ridicat din umeri.

– Nu știu. Tot pe ea ar trebui s-o întrebi.

– De ce-ați proptit pene de lemn în cercevele, Jason?

Jason i-a aruncat o privire.

– Pentru că lumea e plină de monștri, și nu vrem să ne fure fiica.

– Pare totuși o măsură de precauție extremă.

– Faptul că noi suntem paranoici nu înseamnă că monștrii n-o să ne atace.

D.D. a zâmbit ușor. În jurul ochilor i-au apărut încrețituri care îi trădau vârsta, dar o făceau în același timp să pară mai umană. Mai abordabilă. Avea abilități de interogator, și-a dat seama Jason. Iar el se simțea obosit, și îi surâdea tot mai mult ideea de a-i mărturisi totul. De a-și așterne problemele la picioarele frumoasei și isteței polițiste. De-a o lăsa pe ea să pună lucrurile în ordine.

– Când a vorbit Sandy ultima dată cu tatăl ei? a întrebat D.D.

– În ziua când a plecat împreună cu mine.

– Și de-atunci nu l-a mai sunat niciodată? Nu au mai vorbit după ce s-a mutat în Boston?

– Nu.

– Nici cu ocazia nunții sau a nașterii fetiței?

– Nu.

D.D. și-a mijit ochii.

– Atunci ce caută bătrânul aici?

– Pretinde că a văzut știrea dispariției lui Sandy la televizor și *s-a grăbit* să ia avionul.

– Hmm. Deci, fiica lui, de care se înstrăinase, e dată dispărută, și taman *acum* se decide să vină în vizită.

– Întrebați-l pe el.

D.D. și-a înclinat capul într-o parte.

– Minți, Jason. Știi cum mi-am dat seama?

Jason nu s-a obosit să răspundă.

– Te uiți în jos, în stânga. Atunci când oamenii se concentrează să-și aducă aminte ceva, se uită *în sus*, spre stânga. În schimb, atunci când vor să ocolească adevărul, privesc tot spre stânga, dar în jos. Ai fi mirat să afli câte flecuștețe dintr-astea ne învață la școala de poliție.

– Și câte săptămâni ți-a luat ca s-o absolvi?

Buzele lui D.D. s-au arcuit din nou în acel mic zâmbet al ei.

– Din câte a dedus ofițerul Hawkes, a continuat sergentul, Maxwell Black are propriile păreri în privința nepoatei sale. Printre care și aceea că tu nu ești tatăl ei biologic.

Jason nu a răspuns. Deși ar fi vrut. Ar fi vrut să strige în gura mare că Ree era, evident, fiica lui, că așa avea să fie întotdeauna, că nu putea fi decât fiica lui, însă doamna sergent nu-i adresase o întrebare, și prima regulă a unui interogatoriu este aceea că nu trebuie să răspunzi la întrebări care nu ți se pun.

– Când s-a născut Ree? l-a presat D.D.

– Pe data înscrisă în certificatul de naștere, a răspuns el. Pe care sunt sigur că ați pus deja mâna.

Polițista i-a aruncat iar un zâmbet.

– 20 iunie 2004, dacă nu mă înșel.

Jason a tăcut.

– Și când ai cunoscut-o tu pe Sandy?

– În primăvara lui 2003, a răspuns el, impunându-și de data aceasta să o privească drept în ochi.

D.D. a ridicat din nou din sprâncene, sceptică.

– Sandy nu avea atunci decât șaptesprezece ani.

– N-am spus că bătrânul n-ar avea motive să mă urască.

– Atunci de ce crede că nu ești tu tatăl lui Ree?

– Va trebui să-l întrebați pe el.

– Fă-mi plăcerea și răspunde la întrebare. Oricum, îl cunoști mai bine decât mine.

– N-aș zice. Când am curtat-o pe Sandy, nu am trecut prin faza aceea cu „hai să faci cunoștință cu părinții mei".

– Vrei să spui că nu l-ai mai întâlnit niciodată până acum?

– Doar în trecere.

D.D. l-a studiat critic.

– Care e relația cu familia ta?

– N-am familie.

– Ești produsul unei imaculate concepții?

– Miracole se întâmplă și în zilele noastre.

D.D. și-a dat ochii peste cap.

– Bun. Să ne întoarcem atunci la tatăl lui Sandy. La bunicul Black. I-ai luat fiica de lângă el. Și-ai dus-o într-un stat yankeu uitat de Dumnezeu, după care nici unul dintre voi nu l-a anunțat că are o nepoată.

Jason a ridicat din umeri.

– Cred că judecătorul Black are motive îndreptățite să fie furios pe tine și pe Sandy. Poate că din cauza asta s-a întors taman acum. Pentru că fiica lui a fost dată dispărută, și soțul ei poate fi principalul suspect. Tragedia unei familii poate reprezenta o oportunitate pentru altcineva.

– N-o să-i permit să se apropie de Ree.

– Ai un ordin de restricție?

– N-o să-i permit să se apropie de Ree.

– Și dacă va solicita efectuarea unui test de paternitate?

– Nu are dreptul. Ați văzut ce e scris pe certificatul de naștere.

– Ești trecut acolo ca tată al lui Ree. *Ergo*, socrul tău nu poate invoca argumentul cauzei probabile. Vezi procesul Howard K. Stern.

O nouă ridicare din umeri.

D.D. a surâs.

– Din câte reținn, celălalt tip a avut totuși câștig de cauză[1].

– Întreabă-mă cine a pus penele de lemn în ferestre.

– Poftim?

– Întreabă-mă cine a pus penele de lemn în ferestre. Dacă vrei să afli. Fiindcă tot dai târcoale, de parcă asta ar fi relevant, de parcă ți-ar dezvălui cine știe ce secret despre mine.

– Bine. Cine a pus penele de lemn în ferestre?

– Sandy. A doua zi după ce ne-am mutat aici. Era însărcinată în nouă luni, aveam o groază de lucruri

---

[1] Aluzie la procesul de paternitate a lui Dannielynn Birkhead (n. 2006), fiica actriței Anna Nicole Smith. Smith a murit în 2007 în urma unei supradoze. La acea vreme, era implicată într-un proces (nefinalizat nici acum) privind cota-parte din moștenirea lăsată de fostul ei soț, miliardarul J. Howard Marshall. Deși pe certificatul de naștere al lui Dannielynn figurează numele lui Howard K. Stern, ultimul partener de viață al lui Smith, Larry Birkhead, un mai vechi iubit al actriței, a solicitat custodia copilului, și testul de paternitate a dovedit că el este tatăl biologic al unicei fiice (și moștenitoare) a lui Smith. (n.tr.)

de pus la punct în casă, şi primul pas pe care l-a făcut a fost să securizeze toate ferestrele.

D.D. a căzut pe gânduri.

– Vrei să spui că în toţi aceşti ani a încercat să-l ţină pe tati la distanţă?

– Tu ai spus-o.

D.D. s-a ridicat într-un final.

– Ei bine, n-a reuşit. Tăticul s-a întors, şi nu pare să-şi fi epuizat resursele, aşa cum poate credeai.

– Cum adică?

– A fost coleg de facultate cu unul dintre judecătorii noştri districtuali. D.D. a fluturat hârtiile pe care le ţinea în mână. Cine crezi că a semnat mandatul de percheziţie?

Jason a făcut un efort să nu răspundă, însă nu mai conta, pentru că faţa albă ca varul îl trăda.

– Susţii în continuare că nu ştii unde se află soţia ta? a întrebat D.D. din prag.

Jason a încuviinţat din cap.

– Păcat. Pentru că ar fi, într-adevăr, în interesul tuturor dacă am găsi-o. Mai ales având în vedere starea ei.

– Starea ei?

D.D. şi-a arcuit iar sprâncenele. De data aceasta fără să îşi disimuleze licărul triumfal din ochi.

– O altă chestie învăţată la şcoala de detectivi. Cum să pui mâna pe gunoiul menajer al cuiva şi să interpretezi un beţigaş dintr-ăla folosit la testele de sarcină.

– Cum? Vrei să spui că...?

– Exact. Sandy este însărcinată.

Capitolul 22

Să te regulezi cu străini nu e o chestie uşoară pentru o femeie. Pentru bărbaţi e mai simplu. O scot, o şterg şi pleacă. La femei, întregul proces este diferit. Prin definiţie, noi suntem receptaculele menite să luăm bărbatul înăuntrul nostru, să-l primim, să-l acceptăm, să-l ţinem acolo. E mai greu să ne ştergem. Şi e mai dificil să plecăm.

Meditez adesea la asta în timpul nopţilor mele de spa, mai ales atunci când plec de la hotel spre casă, încercând să fac trecerea de la femeia uşuratică la mămica respectabilă.

Să mă fi lăsat prea mult dusă de val? Ăsta să fie motivul pentru care mă simt atât de transparentă, ca şi cum aş putea fi luată pe sus de o pală de vânt? Fac duş. Fac clăbuci, mă frec, mă clătesc, şi tot aşa. Încerc să şterg de pe corpul meu amprentele prea multor bărbaţi, la fel cum încerc să-mi şterg din minte imaginea feţelor lor schimonosite de poftă.

Mă descurc destul de bine. Sincer vorbind, cei doi puşti din prima mea noapte… Acum nici n-aş putea să-i identific la poliţie dintr-un şir de posibili infractori.

La fel şi episodul următor, şi cel de după. Pot să-i uit destul de uşor. Dar nu pot să-i iert, şi asta n-are sens nici măcar pentru mine.

Am inaugurat o nouă tradiţie în nopţile de spa. După ce mă întorc în camera de hotel, mă ghemuiesc în pat şi plâng isteric. Nu ştiu pentru ce. Pentru mine şi visurile de viitor pe care le-am avut cândva? Pentru soţul meu şi speranţele pe care şi le pusese probabil în noi? Pentru copilul meu, care se uită în sus la mine cu atâta drăgălăşenie, fără să aibă habar ce face mami atunci când pleacă de-acasă?

Poate plâng pentru copilăria mea, pentru momentele de tandreţe şi de siguranţă de care nu am avut niciodată parte, şi de aceea simt şi acum undeva, într-o parte depravată a fiinţei mele, dorinţa de a mă pedepsi, de a continua într-un fel ceea ce începuse mama.

Într-o zi, stând în faţa oglinzii din camera de hotel şi uitându-mă la vânătăile uriaşe care mi se întindeau pe coaste, mi-am dat seama dintr-odată că nu îmi mai doresc să fac asta. Că, fără să vreau, m-am îndrăgostit de soţul meu. Că, datorită faptului că nu m-a atins niciodată, a devenit de fapt bărbatul cel mai special din viaţa mea.

Vreau să stau acasă. Vreau să mă simt în siguranţă.

E o idee bună, nu credeţi?

Din nefericire, nu mă pricep nicicum la lucrurile curate şi sănătoase. Eu trebuie să rănesc. Şi trebuie să fiu pedepsită.

Dacă nu de mine însămi, atunci măcar de altcineva.

Atunci când am văzut pentru prima oară fotografia pe monitorul computerului, acea unică imagine alb-negru înfăţişând un act de o violenţă inimaginabilă comis asupra unui băiat atât de mic, atât de

vulnerabil, ar fi trebuit să o iau pe Ree şi să plec. Acesta ar fi fost lucrul cel mai inteligent şi logic pe care aş fi putut să-l fac.

Să nu pierd timpul negând. Jason era un un bărbat blând, atent şi, din câte îmi dădeam seama, un tată remarcabil. Doar nu era ceva atât de neobişnuit ca bărbaţii din familii respectabile să aibă şi ei micile lor secrete murdare, nu? Cine putea şti asta mai bine ca mine?

Intrasem oare într-un ciclu al violenţei? În încercarea mea calculată de a-mi părăsi familia, de a alege singurul bărbat despre care crezusem că era însăşi antiteza a tot ceea ce reprezenta tatăl meu, sfârşisem oare prin a mă arunca în braţele unui alt monstru? Poate că întunericul atrage întunericul. Nu mă căsătorisem cu soţul meu crezând că avea să mă salveze. Mă căsătorisem cu el pentru a nu mă despărţi de diavolul pe care ajunsesem să-l cunosc atât de bine.

Ştiu că, în clipa când am văzut acea fotografie, am simţit o nelinişte adâncă în minte, în latura aceea întunecată a mea. Gustul amar al înţelegerii. Dintr-odată, soţul meu cel perfect se dovedea a nu fi cu nimic mai bun decât mine, şi, Dumnezeu să mă ajute, descoperirea aceea mi-a făcut plăcere, oh, o nespusă plăcere.

Mi-am spus că aveam nevoie de mai multe informaţii. Mi-am zis că soţul meu merita să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Că o singură fotografie explicită găsită în Recycle Bin nu însemna neapărat că era un agresor. Poate o primise accidental, pe e-mail, şi o ştersese pe loc. Poate apăruse din senin pe un site, şi el voise să scape de ea. Poate exista o explicaţie logică, nu-i aşa?

Adevărul este că în noaptea aceea, când Jason a venit acasă, am putut să-l privesc în ochi. Adevărul

este că, atunci când m-a întrebat cum am dormit, am fost în stare să-i răspund „Bine".

Sunt expertă în minciuni. Excelez în mimarea normalității.

Și, o parte din mine, acea parte îngrozitoare și rea, s-a bucurat din nou că deținea controlul.

Am înscris-o pe Ree la grădiniță. Am început să predau educație civică la clasa a șasea. Și mi-am evaluat atent opțiunile.

După patru săptămâni, am făcut primul pas. Făcusem niște cercetări cu privire la elevii din școală, iar draga mea prietenă, doamna Lizbet, mă ajutase, ca de fiecare dată.

L-am găsit pe Ethan Hastings în laboratorul de informatică. A ridicat ochii spre mine când am intrat. Și imediat s-a făcut roșu ca sfecla, și atunci mi-am dat seama că totul avea să fie chiar mai ușor decât îmi imaginasem.

„Ethan", am spus eu – drăguța, respectabila doamnă Jones. „Ethan, am un proiect pentru tine. Vreau să mă înveți tot ce știi tu despre internet."

D.D. era nervoasă. A ieșit din casa familiei Jones, s-a strecurat în mașină și s-a apucat să apese tastele de pe telefonul mobil. Era aproape unsprezece seara, cu mult trecut de ora potrivită pentru conversații politicoase, însă bărbatul pe care îl suna era și el detectiv, deci obișnuit cu astfel de apeluri.

– Ce-i? a răspuns Bobby Dodge, detectiv al poliției statului Massachusetts, cu o voce adormită și iritată, care corespundea perfect stării sufletești a lui D.D.

– Te-am trezit cumva, dragule?

– Da.

A închis telefonul.

D.D. a apăsat pe tasta de reapelare; ea și Bobby se cunoșteau de multă vreme, și la un moment dat fuseseră chiar iubiți. Ei îi plăcea să-l sune la ore târzii din noapte. Iar lui, să-i închidă telefonul în nas. Se distrau amândoi.

– D.D., a mormăit el acum. Am fost de serviciu patru nopți la rând. Mai scutește-mă!

– Văd că viața de bărbat căsătorit te-a înmuiat, a spus ea.

– Cred că expresia corectă politic este „stil de viață echilibrat".

– Mă lași? Pentru un polițist, un stil de viață echilibrat înseamnă câte o bere în fiecare mână.

Bobby a izbucnit în râs. D.D. a auzit foșnetul cearșafurilor în momentul când bărbatul s-a întins în pat. S-a trezit că ciulește urechile, în așteptarea șoaptelor soției. Ceea ce a făcut-o să se înroșească, să se simtă ca un *voyeur* și să fie recunoscătoare că discuția nu avea loc prin intermediul unei videoconferințe.

Avea o slăbiciune pentru Bobby Dodge, o slăbiciune greu de înțeles chiar și pentru ea. Rupsese relația, dar nu renunțase la el. Fapt care demonstra că dușmanii cei mai mari ai femeilor deștepte și ambițioase sunt chiar ele însele.

– Bun. D.D., înțeleg că ai un motiv serios de mă suni la ora asta.

– Atunci când ai lucrat ca lunetist în echipa STOP[1], dormeai?

---

[1] Massachusetts State Police Special Tactical Operations Team, unitate specializată în intervenții de mare risc precum luări de ostatici, acțiuni întreprinse de indivizi cu tulburări psihice, mișcări de stradă scăpate de sub control, găsirea de persoane dispărute etc. (n.tr.)

– Ce vrei să spui? Adică dacă dormeam mai mult decât dorm acum?

– Nu. Vreau să zic, înainte să intri în dispozitiv, trăgeai un pui de somn?

– D.D., despre ce naiba vorbeşti?

– Nu te-ai uitat la ştiri? Femeia dispărută din Southie?

– Dormeam în timpul conferinţei de presă de azi-dimineaţă, dar Annabelle mi-a spus că părul îţi stătea grozav.

D.D. s-a calmat la auzul remarcei, ceea ce era, în sine, o prostie.

– Hmm, ei bine, în seara asta am fost acasă la ea ca să confiscăm computerul şi alte chestii şi, în mijlocul agitaţiei, cu toţi legiştii foindu-se de colo-colo, ce crezi că face soţul? Trage un pui de somn pe canapea.

– Zău?

– Îhî. A închis ochii, şi-a rezemat capul şi a adormit pe loc. Spune-mi, ai mai auzit ca în toiul investigaţiei un membru al familiei persoanei dispărute să tragă un pui de somn?

– Mda, mi se pare cel puţin ciudat.

– Exact. Şi, când i-am atras atenţia, ghici ce mi-a spus: o poveste despre echipa SWAT în care, dacă eşti activat, dar încă staţionezi, cel mai bine este să tragi un pui de somn, ca să fii pregătit de acţiune.

Tăcere.

– Aminteşte-mi cu ce se ocupă individul ăsta.

– E jurnalist independent la *Boston Daily*.

– Hmm!

– Hmm? Cum adică hmm? Nu te-am sunat ca să-ţi aud mormăielile. Vreau părerea ta de specialist.

Și l-a imaginat pe Bobby întins în pat, dându-și ochii peste cap.

– Bun, uite care-i treaba. În majoritatea cazurilor, unitățile tactice de intervenție din cadrul poliției sunt aproape simultan activate și dispuse în formație de luptă. Dar știu ce vrea să spună individul – câțiva dintre tipii de la mine din echipă au lucrat înainte în forțele militare speciale. Navy SEAL[1], Marine Force Recon[2], chestii de genul ăsta. Și, da, i-am văzut pe tipii ăștia adormind în mijlocul unor pajiști unde păștea vaci, în sălile de sport ale unor școli sau în camioane cu remorcă. Am impresia că există un fel de regulă în armată – dacă nu ești solicitat să faci ceva la un moment dat, cel mai bine este să dormi, pentru a fi pe urmă pregătit de acțiune.

– Rahat! a exclamat D.D. mușcându-și buza de jos.

– Crezi că tipul a lucrat în armată?

– Cred că ar fi în stare să joace poker și cu diavolul în persoană. Al naibii nemernic!

A urmat un căscat.

– Vrei să-l verific? s-a oferit Bobby.

– Hei, n-am nici un chef ca un conțopist în costum să-și bage nasul în ancheta mea, a spus D.D. îmbățoșându-se.

– Ia-o ușor, blondino! Tu m-ai sunat.

---

[1] Forțe speciale de intervenție din cadrul marinei sau al gărzii de coastă americane, care acționează atât pe mare (*sea*), cât și în aer (*air*) și pe pământ (*land*), de unde și acronimul (n.tr.)

[2] Prescurtare de la Marine Corps Force Reconnaissance, unități de recunoaștere care pregătesc terenul pentru aterizări sau acostări ale echipelor operaționale (n.tr.)

– Chestia cea mai tare, a continuat ea făcându-se că nu-l aude, e următoarea: tipa e dată dispărută, așa că, bineînțeles, îi suspectăm soțul. Luăm gunoiul menajer. Și în el găsim un test de sarcină. Pozitiv.

– Zău?

– Zău. Așa că m-am decis să-i întind tipului o cursă. Ca să văd cum reacționează. Pentru că nu a menționat chestia asta, și, în mod normal, un soț ar trebui să ne informeze că soția lui dispărută e însărcinată.

– Apropo...

D.D. a tăcut. A clipit des, simțind cum stomacul i se strânge.

– Doamne sfinte! a exclamat ea într-un târziu. Bine, când, cum, unde...?

Bobby a izbucnit în râs.

– Cred că putem sări peste cum și unde. Annabelle urmează să nască pe 1 august. Are emoții, dar se simte bine.

– Of, la naiba! Vreau să zic, felicitări. Amândurora. E, e... O veste grozavă.

Și chiar așa era. Iar felicitările veneau din toată inima. Sau cel puțin așa intenționase. Avea, într-adevăr mare nevoie de o partidă de sex.

– Așa, a spus dregându-și vocea și încercând să revină la tonul ei energic dintotdeauna. „Sergent D.D. Warren, mereu la datorie." Să ne întoarcem la posibilul suspect. În seara asta, am vrut să-l surprind cu vestea că...

– I-ai spus că soția e însărcinată?

– Exact.

– Dar n-ai cum să știi cu certitudine dacă testul a fost făcut de ea, nu-i așa?

– Nu. Dar Sandra Jones este singura femeie din casă, şi ei nu primesc musafiri – vreau să zic că nu primesc *niciodată* musafiri –, aşa că presupunerea mea pare a fi corectă, nu? Oricum, pentru a fi siguri, legiştii o să facă un test ADN, dar rezultatul nu ne va parveni decât peste trei luni, şi adevărul este că nu ştiu dacă Sandra mai are la dispoziţie trei luni.

– Ei, întrebam şi eu, a spus Bobby.

– Şi atunci am aruncat *strategic* bomba.

– Şi?

– Nu a reacţionat în nici un fel. Nimic. *Nada*. Avea o privire atât de goală, de parcă tocmai îl informasem că afară plouă.

– Hmm.

– Mda. Imaginează-ţi! Dacă l-aş fi luat prin surprindere, s-ar fi înecat de spaimă, nu? Fiindcă asta însemna că atât soţia, cât şi copilul lui nenăscut ar putea fi în pericol. Ar fi sărit ca ars, mi-ar fi pus întrebări, ar fi vrut să afle mai multe. Orice, dar el să stea acolo încremenit, pe canapea, ca şi cum am fi discutat despre vreme.

– Cu alte cuvinte, bănuieşti că era la curent, a completat Bobby. Soţia rămâne însărcinată cu un alt bărbat, el află şi o ucide, iar acum îşi acoperă urmele. Nu trebuie să fii un geniu ca să faci asta, D.D. Ce naiba, doar a devenit un fel de sport naţional.

– Aş fi de acord cu tine dacă ar fi vorba despre o persoană normală.

– Ce înţelegi prin „normal“? a întrebat Bobby.

D.D. a oftat adânc. De aici încolo, lucrurile deveneau tot mai alunecoase.

– OK, de două zile mă ocup de tipul ăsta. E rece ca gheaţa. Şi atât de profund dereglat, încât, pentru

a se face bine, ar fi nevoie de o viață întreagă de terapie, șase feluri de medicamente luate regulat și un transplant complet de personalitate. În fine, e așa cum e, dar, sub stratul ăsta gros de gheață al lui, am sesizat un anumit tipar.

– Și anume?

Bobby devenise de acum nerăbdător. Nu era de mirare, era aproape miezul nopții.

– Cu cât lucrurile devin mai personale, cu atât se închide mai mult în sine. De pildă, azi-dimineață. Am interogat-o pe fetița lui de patru ani, și el a urmărit totul. Și fetița ne-a povestit despre ultimele cuvinte spuse de mama ei, care, apropo, nu erau deloc favorabile lui. Și tipul stă pur și simplu rezemat de perete, de parcă fusese scos din priză. E acolo, și totuși nu e. La fel astă-seară, când i-am spus că soția lui e însărcinată. Aceeași chestie. Pur și simplu, a dispărut. Eram amândoi în aceeași cameră, și totuși mă simțeam singură.

– Ești sigură că nu vrei să mă ocup eu de el?

– Mai du-te dracului, Bobby!

– Și eu te iubesc, scumpo. L-a auzit cum cască din nou, apoi se freacă pe față. OK, din câte înțeleg, ai de-a face cu un client cu o atitudine rece, distantă, care pare să aibă pregătire militară și știe cum să reziste la presiuni extreme. Crezi că a făcut parte din vreo unitate specială?

– I-am verificat amprentele și n-am găsit nimic în baza de date. Dacă tipul chiar ar fi făcut la viața lui chestii ultrasecrete și ultraclasificate, ca un adevărat James Bond, n-am fi avut acces la misiuni, însă ar figura în dosarele armatei, nu? Și-am fi putut găsi piesa asta de puzzle.

– Corect. Ia spune-mi, cum arată individul?

D.D. a ridicat din umeri.

– Genul Patrick Dempsey[1]. Păr des, buclat, ochi căprui adânci...

– Pentru numele lui Dumnezeu, D.D.! Căutăm un suspect, nu un tip cu care să ieși la o întâlnire.

D.D. s-a înroșit. Da, avea neapărată nevoie de o partidă de sex.

– Un metru optzeci, șaptezeci și șapte de kilograme, cu puțin trecut de treizeci de ani, păr și ochi închiși la culoare, fără semne distinctive, fără barbă sau mustață.

– Constituție?

– Pare în formă.

– Ei bine, ăsta e genul selectat pentru operațiuni speciale. Indivizii solizi nu reușesc să treacă testul de anduranță, și atunci sunt preferați tipii mai scunzi, a rostit Bobby cu oarecare aroganță. Ca fost lunetist, se încadra perfect în tiparul bărbatului mic și periculos.

– Bine, dar ar fi trebuit să-i găsim dosarul, a obiectat D.D.

– La dracu'! Bobby părea de acum obosit. Bun, spune-mi, peste ce acte ați dat până acum?

– Certificatul de căsătorie, permisul auto, carnetul de asigurări sociale și conturi bancare. Chestiile obișnuite.

– Certificatul de naștere?

– Încă n-a apărut.

---

[1] Actor american (n. 1966), cunoscut în special pentru rolul doctorului Derek Shepherd („McDreamy") din serialul *Anatomia lui Grey* (n.tr.)

– Amenzi pentru depășirea vitezei, citații pentru nerespectarea regulilor de trafic?

– *Nada*.

– Carduri de credit?

– Unul.

– Când a fost eliberat?

– Hmm... D.D. s-a concentrat ca să-și amintească datele conținute în raport. Cred că acum vreo cinci ani.

– Lasă-mă să ghicesc, probabil fix în perioada în care și-a deschis și contul bancar.

– Acum, că tot a venit vorba, activitatea lor financiară pare să fi debutat odată cu mutarea în Boston.

– Bun, asta pot să înțeleg, dar de unde provin banii?

– Nu știm. Încă încercăm să aflăm.

Pauza s-a prelungit de această dată.

– Pe scurt, a reluat Bobby vorbind rar, ai un nume, un permis auto, un număr de asigurări sociale și nici un fel de operațiuni financiare până în urmă cu cinci ani.

D.D. a tresărit. Nu se gândise prea mult la asta, dar tot ce spusese Bobby era adevărat.

– Mda. Așa e. Singurele operațiuni par să fie din ultimii cinci ani.

– Păi atunci, D.D., gândește-te! Ce anume e ciudat în asta?

– Rahat! a exclamat D.D. lovind cu palma în volanul mașinii. Jones e un nume fals, nu-i așa? Știam eu. Am presimțit. Cu cât săpăm mai adânc, cu atât descoperim că familia asta e mai... normală. Nici foarte activă, nici prea plicticoasă. Nu socializează, dar nici n-are manifestări antisociale. Totul

la ei e în regulă. La naiba, îmi tai mâna dacă familia nu e în programul de protecție a martorilor.

– N-are cum să fie, a asigurat-o Bobby.

– De ce nu?

D.D. nici nu-și dorea să aibă de-a face cu persoane din cadrul programului de protecție a martorilor.

– Fiindcă, dacă ar fi așa, șerifii ar fi deja pe capul tău. Au trecut patruzeci și opt de ore de la dispariția pe care chiar tu ai anunțat-o. Nu se poate să nu fi aflat cine se ocupă de caz.

D.D. s-a simțit ușurată. După care s-a încruntat.

– Atunci, ce mai rămâne?

– El a comis o infracțiune. Sau ea. E sarcina ta să descoperi care. Cert e că unul dintre ei are identitate falsă.

D.D. a luat părerea lui Bobby ca pe sfatul unui expert. La urma urmei, Bobby se căsătorise cu o femeie care avea douăsprezece prenume. Pe puțin. Pe urmă i-a venit o idee.

– *Domnul Smith*. Nenorocitul de Domn Smith.

– Norocosul Domn Smith[1], a corectat-o Bobby.

– Domnul Smith e motan. Motanul familiei. Fir-ar să fie, abia acum mi-a picat fisa. Ia gândește-te! Familia se numește Jones, iar motanul – Domnul Smith. E o glumă, o glumă de-a lor. Ai dreptate, își bat joc de noi.

– Eu, unul, cred că Domnul Arctic e cel cu identitatea falsă.

– Rahat, a gemut D.D. Așa am eu întotdeauna noroc. Suspectul meu principal, aparent un reporter

---

[1] Aluzie la o melodie a lui Frank Sinatra, *You're a lucky fellow, Mr Smith* (n.tr.)

manierat, are o identitate secretă. Știi de cine îmi amintește chestia asta?

– Nu. De cine?

– De Superman.

Capitolul 23

Când Jason avea paisprezece ani, familia l-a dus la grădina zoologică. El era deja prea mare și cinic pentru astfel de escapade, dar sora lui mai mică, Jane, iubea la nebunie animalele păroase, așa că, de dragul ei, acceptase să-i însoțească.

La vremea aceea, el făcea o grămadă de lucruri de dragul lui Jane, situație de care mama lui știuse să profite din plin.

Așadar, făcuseră turul grădinii zoologice. Văzuseră lei adormiți, urși polari adormiți, elefanți adormiți. Atât de multe animale adormite, încât Jason se săturase. Trecuseră fără un cuvânt pe lângă expoziția de insecte, dar intraseră, în schimb, în Lumea Reptilelor. La cei zece ani ai săi, Jane nu se prea omora după șerpi, dar tot îi plăcea să țipe când se uita la ei – ce mai, nebunie curată.

Din păcate, la principalul exponat – pitonul albinos de Burma –, dăduseră peste un anunț: „Plecat la masă. Mii de scuze, Polly, pitonul".

Janie chicotise la vederea anunțului, considerându-l amuzant. Jason ridicase din umeri, convins

că pitonul n-ar fi fost altceva decât o altă creatură adormită, așa că rămăsese cu un pas în spatele surorii sale, în timp ce tatăl lor îi conducea spre ieșire. În ultima clipă însă, se uitase peste umăr și își dăduse seama că anunțul scris pe un carton nu acoperea în întregime peretele din sticlă. Din unghiul în care se afla în acea clipă, putea vedea tot ce se întâmpla în cușcă, și Polly nu era plecat să ia masa, Polly *mânca*, iar prânzul arăta tare drăguț, așa cum tremura pe podea în timp ce șarpele uriaș își deschidea fălcile, demarând procesul laborios al înghițirii iepurelui.

Fără să vrea, Jason se oprise. Stătuse acolo încremenit timp de un minut, poate două, incapabil să-și mute privirea, urmărind cum centimetru de centimetru de blană maro din trupul abia asfixiat dispare în gâtlejul alunecos al șarpelui.

Și, în clipa aceea, uitându-se la iepurașul mort, se gândise: „Știu exact cum te simți".

Pe urmă, tatăl său îi atinsese brațul, și el îl urmase spre ieșire și apoi afară, în aerul alb, sufocant al verii din Georgia.

Tatăl îl urmărise atent tot restul zilei. În căutarea unor semne de ce? Psihoză? Cădere nervoasă iminentă? Criză de isterie?

Nimic nu se întâmplase. Așa cum nu s-a întâmplat nici pe urmă. Jason traversa fiecare zi în parte așa cum o traversase și pe cea de dinainte, pas dureros după pas dureros, moment dureros după moment dureros – un băiat sfrijit, chinuitor de scund pentru vârsta lui și înarmat doar cu o privire goală.

Până în ziua când împlinise optsprezece ani și intrase în posesia moștenirii de la Rita. Oare părinții

săi îi pregătiseră o petrecere-surpriză? Oare Jane îi cumpărase vreun cadou?

N-avea să afle niciodată. Pentru că, în dimineața zilei când împlinise optsprezece ani, Jason se dusese la bancă, încasase cele 2,3 milioane de dolari în numerar și se făcuse nevăzut.

Se întorsese o dată din morți. Și nu voia să-și mai supună familia la alte chinuri.

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

În mintea lui, vestea părea cel puțin ciudată. Ceva care plutea pe deasupra lui. O chestie pe care o putea rosti, pe care o putea repeta, cu toate că acele trei cuvinte păreau într-o limbă străină.

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

Poliția plecase. Terminase percheziția pe la ora unu noaptea. Computerul dispăruse. La fel și iPodul și Leapsterul lui Ree. Și câteva cutii din subsol, probabil niște programe mai vechi de calculator. Nu știa. Și nici nu-i păsa. Semnase procesul verbal acolo unde i se spusese, fără să bage nimic în seamă.

S-a întrebat dacă al lui era copilul.

Ar trebui să o ia pe Ree și să fugă, i-a venit brusc în minte. În pod, într-o cutie din metal subțire, ascunsă în spatele unei piese de izolație masive, avea două rânduri de acte de identitate false și circa douăzeci și cinci de mii de dolari în bancnote mari. Teancul de bani era surprinzător de mic, iar cutia metalică nu depășea mărimea unui roman cu coperte groase. Era convins că poliția nu o găsise în cursul percheziției, pentru că era acel gen de

descoperire pentru care ar fi fost luat imediat la întrebări.

Va urca în pod, va scoate cutia și o va strecura în geanta lui de laptop. Pe urmă, o va trezi pe Ree, îi va tăia buclele castanii și îi va pune pe cap o șapcă de baseball roșie. O va îmbrăca într-o salopetă din denim și un tricou polo albastru, făcând-o să arăte ca un Charlie care își însoțește tatăl proaspăt bărbierit într-o călătorie în doi.

Vor trebui să se furișeze pe ușa din spate pentru a nu da ochii cu reporterii. Apoi să sară peste gard. Va găsi o mașină la câteva blocuri mai încolo. Poliția se va aștepta să o ia spre gara South, așa că el o va lua spre gara Amtrak. Acolo va lăsa prima mașină furată și o va lua pe a doua. Poliția va cerceta toate trenurile care pleacă în direcția sud, pentru că așa face toată lumea, nu? O ia spre sud, poate către New York, acolo unde e atât de ușor să-ți pierzi urma.

Ergo, va conduce a doua mașină furată către nord, până în Canada. Îl va ascunde pe micuțul „Charlie" în portbagaj, iar el se va echipa cu o jachetă sport și cu o pereche de ochelari cu rame groase, negre. Alt om de afaceri care trece granița pentru o operație de miopie, mai ieftină în Canada. Poliția de frontieră se obișnuise deja cu ei.

Odată ajunși în Canada, vor dispărea. Canada era o țară uriașă, cu o suprafață mare și cu multe păduri verzi. Vor găsi un orășel în care să se stabilească și vor lua totul de la zero. Departe de Max. Și de suspiciunile poliției din Boston.

Ree ar putea să-și schimbe prenumele. Iar el își va lua o slujbă, poate la magazinul universal.

Ar putea să o ducă așa ani la rând. Cu condiția ca el să nu se apropie de un computer.

Sandy era însărcinată.
Trebuia să facă ceva.
Dar nu știa ce.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că nu putea să fugă. Nu încă. Trebuia să o salveze pe Ree. Ree avea să fie mereu pe primul plan. Dar mai întâi voia – trebuia – să afle ce se întâmplase cu Sandy. Și voia – trebuia – să afle ce se întâmplase cu copilul nenăscut. Simțea că în ultimele patruzeci și opt de ore soarta îi retezase picioarele. Și acum îi flutura, în mod pervers, un morcov pe la nas.

S-ar putea să fie tată.

Sau s-ar putea ca, la urma urmei, Sandy să-l urască de moarte.

Dacă tot nu putea să fugă, atunci avea nevoie de un computer. Dar nu de orice fel de computer. Avea nevoie de computerul lui, pentru a înțelege ce anume făcuse Sandy. Și cât de multe învățase de la puștiul de treisprezece ani, Ethan.

Din câte știa, computerul familiei se afla și acum, în siguranță, în birourile ziarului *Boston Daily*. Dar cum să-l scoată de acolo? Ar putea să o ia pe Ree cu el. Numai că, de data aceasta, poliția avea să-l urmărească, poate și doi sau trei reporteri. Simpla lui prezență la sediul publicației le-ar trezi suspiciunile. Ce soț îndurerat își scoală copilul din somn în toiul nopții pentru a se duce la serviciu, a doua noapte la rând?

Și, dacă polițiștii intrau la bănuieli, poate se apucau să percheziționeze computerele de la ziar. Mai ales dacă Ethan Hastings continua să dea declarații. Ce anume descoperise Sandy? Ce piese disparate pusese laolaltă, fără ca lui să i le spună

vreodată în față? Fusese probabil supărată. Furioasă. Înspăimântată.

Și totuși, nu-i spusese nimic.

Își făcuse un iubit? La asta se reducea, de fapt, totul? Își găsise un amant și, după ce dăduse peste fișierele din computer ale soțului, se hotărâse să-l părăsească? După care descoperise că era însărcinată. Cu copilul lui? Sau al celuilalt bărbat? Poate încercase să rupă relația cu amantul. Și poate asta îl înfuriase pe individ și atunci luase măsuri.

Sau poate că, în noaptea aceea de miercuri, înarmată cu noile cunoștințe predate de Ethan Hastings, Sandra descoperise fișierele lui Jason în computer. Și, în clipa aceea, își dăduse seama că purta în pântece copilul unui monstru. Așa că... ce făcuse? Părăsise casa în toiul nopții, fără ca măcar să-și ia poșeta și câteva haine de schimb? Pentru a salva un copil abandonându-l pe celălalt?

Nu, n-avea sens.

Și, cu asta, s-a întors cu gândul la singurul bărbat apărut de curând în viața lui Sandy, cel puțin după știința sa – Ethan Hastings. Era posibil ca băiatul să fi crezut că relația dintre ei doi era de o natură mai intimă. Iar Sandy încercase să-i arate că se înșela. Dar, după atâtea ore petrecute cu ea, după ce o ajutase să-și depășească în isteține soțul, Ethan luase probabil toată chestiunea la modul personal. Venise la ei acasă în toiul nopții și...

Cel mai tânăr ucigaș din America fusese condamnat la închisoare pentru dublă omucidere la vârsta fragedă de doisprezece ani, așa încât, din punctul de vedere al lui Jason, Ethan Hastings se încadra în segmentul posibililor criminali maniaci. Totuși, logistica acestei crime părea complicată.

Cum putuse un băiat de treisprezece ani să ajungă până la ei acasă? Cu bicicleta? Pe jos? Și cum reușise un puști așa sfrijit ca Ethan să scape de cadavrul unei femei adulte? O trăsese pe Sandy afară din casă târând-o de păr? O aruncase de la etaj peste balustradă?

Jason și-a rezemat coatele pe blatul de bucătărie; capul îi vâjâia. Era obosit. Obosit până în măduva oaselor. Gândurile îi rătăceau acum, și s-a trezit dintr-odată într-o încăpere care mirosea a pământ proaspăt răvășit și a frunze de toamnă îngălbenite. Simțea atingerea ușoară a sute de pânze de păianjen pe obraji și în păr. Și vedea orbecăind unu, două sau trei corpuri grase și păroase care treceau în fugă peste pantofii lui de sport sau alunecau peste cracul pantalonilor sau peste umăr, încercând înnebunite să scape.

Pentru că trebuie să scapi. În întuneric se ascund lucruri mult mai rele decât niște păianjeni fricoși, intrați în panică.

Voia să se gândească la Janie. La felul în care ea, și numai ea, îl întâmpinase acasă cu o îmbrățișare de bun venit. Voia să-și amintească senzațiile trăite atunci când stătuse pe podea, lângă ea, desenând conștiincos unicorni, în timp ce o asculta sporovăind despre importanța culorii purpurii și despre motivele pentru care voia să locuiască într-un castel atunci când avea să fie mare.

Voia să-și amintească privirea ei de la aniversarea a doisprezece ani, atunci când el cheltuise toți banii economisiți ca să o ducă să călărească, pentru că ei nu erau genul de familie care să-și poată permite să cumpere un ponei.

Și voia să creadă că, în dimineața când el împlinise optsprezece ani, că atunci când ea se trezise și descoperise camera lui din nou goală, nu izbucnise în plâns și nu-i fusese dor de el. Că nu îi sfâșiase din nou inima surorii lui mai mici.

Și toate astea pentru că și el învățase câte ceva în ultima vreme. Aflase că a fi membru al unei familii din care a dispărut cineva era aproape la fel de îngrozitor cu a fi tu însuți acea persoană dispărută. Aflase că a trăi cu atâtea întrebări era mai greu decât a fi persoana care deținea toate răspunsurile.

Și, în adâncul sufletului, știa că Burgerman era încă bine mersi în viață. Și că, într-un fel sau altul, monstrul acela din copilăria lui se întorsese acum ca să-i răpească familia.

Jason s-a fâțâit de colo-colo prin casă timp de zece minute. Douăzeci, poate treizeci. Ceasul ticăia, și fiecare minut îl îndrepta spre o nouă dimineață fără soția sa.

Max avea să se întoarcă.

Poliția avea să se întoarcă.

Și presa urma să dea buluc. Avea să devină subiectul unor dezbateri de știri. Cu specialiști gen Greta Van Susteren și Nancy Grace. Care vor face presiuni, în felul caracteristic. O soție drăguță, dispărută de câteva zile. Soțul cel misterios, personajul întunecat, cu un trecut neclar. Vor întredeschide ușa vieții lui, pentru ca toată lumea să arunce o privire înăuntru. Și undeva, în Georgia, cineva va face legătura și va pune mâna pe telefon...

Și atunci, Max și poliția vor avea toate motivele să-i ia fetița. Cât mai avea la dispoziție? Până la prânz? Până la ora două? Poate că aveau să difuzeze

știrea ca principalul titlu al calupului de la ora cinci. Cu asta, și-ar asigura o creștere a audienței. Și un nou prezentator și-ar vedea steaua urcând.

În timp ce el... Cum ar putea să-și ia adio de la fiica lui?

Mai rău, ce se va alege de ea? Mama dată dispărută, singurul tată pe care l-a cunoscut vreodată târât departe de ea... „Tati, tati, tati..."

„Gândește. Fă ceva."

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

Nu-și putea accesa computerul. Nu putea să stea de vorbă cu Ethan Hastings. Nu putea să fugă. Atunci, ce-i mai rămânea de făcut? Ce-i mai rămânea de făcut?

Ideea i-a venit puțin după ora două dimineața – singura lui opțiune.

Însemna să-și lase fiica singură, dormind la etaj. În patru ani, nu făcuse niciodată așa ceva. Dacă se trezea? Dacă găsea casa goală și începea să țipe disperată?

Și dacă mai era cineva acolo, cineva care pândea din umbră, așteptând ca el să facă prima greșeală pentru a se năpusti apoi și a-i lua fiica? Ree știa despre cele petrecute în noaptea de miercuri mai mult decât spusese. D.D. era convinsă de asta; și el era. Dacă cineva o răpise pe Sandy și dacă acel cineva știa că Ree era martoră, atunci...

D.D. jurase că poliția avea să-i supravegheze casa. O promisiune sau o amenințare? Nu putea spera decât că fusese câte puțin din fiecare.

A urcat scările și s-a schimbat într-o pereche de blugi negri și un hanorac tot negru. S-a oprit în fața dormitorului lui Ree, ciulind urechile. Tăcerea

dinăuntru l-a tulburat, așa că a întredeschis ușa pentru a se asigura că fiica lui de patru ani era încă în viață.

Dormea ghemuită, cu un braț aruncat peste față. Domnul Smith se culcușise în scobitura genunchilor ei.

Și atunci, Jason și-a amintit cu claritate imaginea vie a momentului când Ree venise pe lume. Cu pielea încrețită și albastră și atât, atât de micuță. Cum își agita pumnișorii în aer. Gura ei rotunjindu-se în timp ce scotea primul țipăt. Și, în clipa aceea, el se îndrăgostise de fiecare părticică din trupușorul ei. Fiica lui. Unicul miracol din viața lui.

– Ești fetița mea, a șoptit.

Sandy era însărcinată.

– O să am grijă de tine.

Sandy era însărcinată.

– O să am grijă de noi toți.

Și-a lăsat fiica în casă și a coborât în stradă.

Capitolul 24

Știți cu ce este cel mai greu să te obișnuiești în închisoare? Cu zgomotul. Zgomotul neîntrerupt. Douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Zgomotul bărbaților care mormăie, care trag vânturi, care sforăie, care se masturbează, care țipă. Deținuți care bolborosesc în propria lor lume halucinantă. Criminali care vorbesc și vorbesc, și vorbesc, care nu se opresc din vorbit nici când stau pe WC, ca și cum a se căca în văzul tuturor le e cumva mai ușor dacă și vorbesc în tot acest timp.

În prima lună de după încarcerare, nu am închis un ochi. Eram prea copleșit de mirosuri, de locuri, dar mai ales de zgomotul acela înnebunitor, care nu se oprește niciodată, care nu-ți dă nici măcar un răgaz de treizeci de secunde pentru a te refugia într-un colț cât mai îndepărtat al minții, unde să te prefaci că n-ai nouăsprezece ani și că toate astea nu se întâmplă.

Au sărit pe mine în a treia săptămână. Am simțit că avea să se întâmple după sunetul pantofilor cu

talpă moale care s-au repezit dintr-odată în spatele meu. Și pe urmă au venit alte zgomote tipice într-o închisoare – pocnetul surd al unui pumn lovind un rinichi, bufnitura unui cap izbindu-se de peretele din cauciuc, țipetele excitate ale celorlalte animale de la grădina zoologică în timp ce eu zăceam pe jos, șocat, cu salopeta mea portocalie ajunsă, în nu știu ce chip, în jurul gleznelor, și unu, doi, trei, la dracu', poate o jumătate de duzină de indivizi își vedeau de treabă.

Nimeni nu iese virgin din pușcărie. Nu, dom'le Bob.

Jerry a venit să mă vadă în a patra săptămână. Singurul meu vizitator. Tatăl meu vitreg s-a așezat în fața mea, mi-a studiat chipul învinețit, ochii rătăciți și a izbucnit în râs.

– Ți-am spus eu că n-o să rezișți nici măcar o lună, rahat fercheș și pișăcios ce ești.

După care s-a ridicat și a plecat.

Tatăl meu vitreg mă denunțase. Îmi găsise vraful de scrisori către „Rachel". Sunase la poliție, dar nu înainte de mă prinde la înghesuială în clipa când venisem de la școală. Mă lovise deasupra ochiului cu lădița din metal pe care o folosisem ca să-mi depozitez cele câteva lucruri personale. Apoi tăbărâse pe mine cu pumnii.

Jerry avea un metru optzeci și cinci și o sută de kilograme. Pe vremuri, fusese vedeta echipei de fotbal a liceului, apoi lucrase pe bărci de pescuit homari, înainte de a-și pierde două degete și a se dedica extorcării femeilor. Mama fusese prima. Dar, după moartea ei, când eu aveam șapte ani, îi găsise diverse înlocuitoare. Și atunci, eu devenisem obiectul distracției – nu mai eram parte a familiei, ci doar

puștiul blond pe care Jerry îl folosea ca momeală pentru a agăța tipele. Nici măcar nu era tatăl meu adevărat, încercam eu să le previn, dar tipelor părea să nu le pese. Pentru ele, văduvii erau niște bărbați tare sexy, chiar și cei cu burdihane mari de la atâta bere și cu numai opt degete la mâini.

Jerry lovea ca un camion Mack, și mă doborâse din primul pumn. Îmi mai cărase încă vreo douăzeci, doar așa, ca să fie sigur. Și abia când mă văzuse chircit la podea, scuipând sânge, sunase la poliție. Ca să vină să strângă gunoiul.

Curcanii nu ziseseră nimic în clipa când intraseră pe ușă. Dăduseră din cap spre Jerry și se uitaseră în jos, la prăpăditul de mine.

– El e? întrebaseră.

– Da, dom'le. Și fata aia n-are decât paișpe ani. Vă zic io, băiatu' ăsta e bolnav la cap.

Polițiștii mă luaseră pe sus. Scuipam în continuare sânge, mă clătinam pe picioare și aveam ochii atât de umflați, că nu-i puteam ține deschiși.

Și atunci, apăruse Rachel. Mergea pe trotuar, tocmai coborâse din autobuzul pentru elevii de școală generală și era pierdută în gânduri. Și pe urmă observase, cu întârziere, că ușa din față era deja deschisă și că o grămadă de oameni în uniforme albastre se înghesuiau înăuntru. Cu toții sesizaserăm imaginea aceea a compătimirii lățindu-i-se treptat pe față.

Și apoi, holbându-se la nasul meu zdrobit și la ochiul care se umfla cu repeziciune, începuse să urle și să urle și să tot urle.

Am vrut să-i spun că totul avea să fie bine.

Am vrut să-i spun că-mi părea rău.

Am vrut să-i spun că o iubeam și că meritase. Meritase durerea, meritase totul. Pentru că o iubeam atât de mult.

Dar n-am apucat să scot nici un sunet. Am leşinat. Şi când mi-am revenit, eram închis într-o celulă, şi după aceea n-am mai văzut-o niciodată pe Rachel.

Am pledat vinovat, scutind-o de trauma unui proces, exact aşa cum îmi sugerase procurorul. Am renunţat la libertate. Am dat cu piciorul viitorului.

Dar orice tribunal îţi va spune că asta nu e dragoste adevărată.

Ştiu ce am de făcut la noapte, şi chestia asta mă scoate din sărite. Poliţista aia drăguţă se va întoarce. Are ea o privire a ei. Ca de câine care a pus laba pe un os. Şi tipii de la atelier o să vină. Dar cu bâte de baseball artizanale şi cu fişicuri de monede de douăzeci şi cinci de cenţi în pumni. Şi ei au o privire anume – ştiţi voi, privirea aceea cretină şi surescitată de indivizi numai muşchi şi înarmaţi cu furci.

Până şi Wendell m-a sunat astăzi, exhibiţionistul ăla nenorocit din grupul de terapie. Nici unul dintre noi n-ar trebui să cunoască datele personale ale celorlalţi, însă Wendell a mituit, fără îndoială, pe careva ca să mă pună pe mine pe jar. Urmărise conferinţa de presă despre femeia dată dispărută şi voia să afle totul. Nu mă sunase pentru că m-ar fi crezut, Doamne fereşte, nevinovat. Nu ca să-mi ofere sprijin. Nu, doar ca să mă tragă de limbă. Ca să-i povestesc exact cum arăta Sandra Jones, şi ce mi-a spus, şi cum a reacţionat ea atunci când am strâns-o de gât. Wendell e foarte sigur că eu am omorât-o. Şi nu-i pasă. Vrea doar să împartă cu mine gloria şi să aibă ceva nou la care să se gândească în timp ce se masturbează.

Toată lumea și-a format o părere despre mine, iar eu sunt sătul până în gât de asta.

Așa că intru în magazinul de băuturi alcoolice. La dracu' cu termenii eliberării condiționate! Oricum voi fi arestat și fără să fi făcut nimic rău. Așa că aș putea la fel de bine să urmez tradiția aceea respectabilă și să comit crima, dacă tot ispășesc o pedeapsă pentru o astfel de vină. O să mă îmbib cu alcool. Nu bere, mulțam frumos. Dacă e s-o fac, măcar s-o fac cum trebuie.

Whisky Maker's Mark. Asta era ceea ce obișnuia să bea tatăl meu vitreg. L-am folosit și eu în prima noapte când am sedus-o pe Rachel. Am turnat pentru amândoi cantități uriașe, amestecate cu limonadă. La urma urmei, ce altceva pot face doi copii plictisiți când se întorc de la școală, dacă nu să fure alcool din bufet?

Cumpăr două sticle și practic alerg cu ele în brațe până acasă, pentru că acum, după ce m-am decis să fiu băiat rău, nu vreau să pierd nici o clipă. Desfac prima sticlă și beau direct din ea. Iau o înghițitură zdravănă. Tușesc din greu, aproape să-mi scuip un plămân. N-am fost niciodată un mare băutor, nici măcar pe vremea când eram un pierde-vară de șaișpe ani. Așa că uitasem cât de tare poate să-ți ardă whisky-ul gâtlejul.

– Iisuse Hristoase! bolborosesc cu respirația tăiată. Dar nu renunț. O, nici gând să renunț.

După vreo șase sorbituri, îmi simt stomacul cald și plăcut, și deja sunt mai calm, chiar destins. Perfect pentru ceea ce urmează să fac.

Mă duc la dulap. Scot toate hainele, și iat-o! O ladă metalică uriașă. Obiectul peste care sunt aproape sigur că a dat polițista blondină mai devreme și

despre care vrea să-mi pună o grămadă de întrebări. N-are decât! Nici că-mi pasă.

Iau lada – ultima rămășiță din vechea mea viață – și mă împleticesc cu ea în brațe până afară, în curtea din spate. E o noapte rece. Ar trebui să-mi pun un trening pe mine. Altul decât cel alb și urât pe care-l port de obicei. În schimb, mai trag o dușcă de Maker's Mark. Care te încălzește până în vârful picioarelor, da, dom'le Bob.

Deschid lada. E plină de hârtii. Nu știu de ce nu le-a aruncat Jerry. Îmi place să cred că Rachel a găsit cutia și a pus-o deoparte. A păstrat-o pentru mine.

Și, pe urmă, într-o după-amiază când eu lucram în atelierul lui Vito, a reușit într-un fel sau altul să mi-o lase pe treptele de la ușa din față. Am ajuns acasă și – bum! – iat-o! Neîmpachetată. Fără nici o notiță. Nici măcar cu un număr de telefon scris alături. Bănuiesc că ea a fost, cine altcineva ar fi putut să fie? Și asta mă făcuse să mă gândesc la ea: acum avea șaptesprezece ani, vârstă la care avea, probabil permis de conducere, astfel că putea străbate lungul drum din Portland, Maine, până în marele Boston.

Poate îmi descoperise adresa pe cecurile pe care i le trimiteam lui Jerry. Și, după ce aflase unde locuiesc, simțise nevoia să-mi facă o vizită. Ca să vadă ce mai fac.

Citise scrisorile? Și asta o ajutase să înțeleagă de ce făcusem ceea ce făcusem?

În primele săptămâni, răsfoisem des conținutul lădiței. Din câte îmi dădeam seama, nu lipsea nici o scrisoare, nici schițele poeziilor jalnice pe care i le compusesem, nici felicitarea de grabnică însănătoșire trimisă când avusese mononucleoză, nici

fragmentele de versuri pe care încercasem să le scriu când, de fapt, ar fi trebuit să mă ocup de reparația motoarelor. Am căutat comentarii pe care ar fi putut să le mâzgălească pe margini, urme de ruj sau pete de grăsime de pe palmele ei.

Într-o noapte, într-un acces de inspirație, am pulverizat suc de lămâie pe ele, pentru că tocmai urmărisem episodul din *MythBusters*[1] în care folosiseră acid citric pentru a da la iveală cerneala dispărută. Nimic.

Așa că am așteptat-o să se întoarcă. Zi după zi. Știa unde locuiesc și – Dumnezeule! – am sperat, m-am rugat să o revăd, să stau cu ea măcar cinci minute, să-i spun ceva, să îi spun totul. Doar... s-o văd.

Așteptarea a semănat cu jocul de-a descoperirea mâzgăliturilor de pe marginile scrisorilor. După atâtea luni, tot nu aveam nimic.

Și mă întreb, așa cum o făcusem și în fiecare nenorocită de noapte petrecută în închisoare, dacă ea m-a iubit.

Dau pe gât o altă înghițitură de Maker's Mark și pe urmă, înainte ca arsura să-mi dispară din gâtlej, aprind un băț de chibrit și urmăresc cum cea mai scumpă colecție de scrisori de dragoste din lume se face scrum. Mai vărs și niște whisky peste ele, și focul mugește, înghițindu-l aprobator.

În ultima clipă, mă răzgândesc. Nu pot s-o fac. Pur și simplu, nu pot.

Cu mâinile goale, dau să le scot din foc. Apuc bucățelele și încep să le netezesc, în timp ce focul

---

[1] *Distrugătorii de mituri*, documentar științific difuzat de Discovery Channel (n.tr.)

îmi linge încheieturile și îmi topește firele de păr de pe dosul mâinilor. Rămășițele de hârtie se încovoaie, dezintegrându-se la atingerea mea și plutind în aer ca niște fulgi de cenușă.

– Nu, țip eu prostește. Nu, nu, ce faceți? Întorceți-vă. Nu.

Alerg după bucățile aprinse care zboară prin curtea din spate; alerg cu antebrațele arzând și picioarele clătinându-se, și atunci aud pentru prima oară: îmi revine în minte pentru prima oară sunetul acela.

Niciodată nu uiți sunetele închisorii.

Și acum asta aud, sunete de închisoare, venind din cealaltă parte a curții.

Părul mi-a luat foc. În momentul acela nu mi-am dat seama, și probabil că tocmai din acest motiv vecinul a scăpat cu viață. Mă zbat să ajung la intrarea în casă, dând sălbatic din mâini, în timp ce din păr îmi ies flăcări de un portocaliu aprins.

Dau colțul împleticindu-mă, și trei tipi își ridică simultan ochii spre mine.

– Aidan, zice unul din ei prostește. Îl cheamă Carlos, îi recunosc imediat vocea. Lucrează la atelier.

Și pe urmă toți trei se uită în jos la grămada neagră de pe trotuar.

– Rahat! zice al doilea tip.

– Bine, da' dacă ăsta e Aidan..., dă să spună al treilea tip, cel care gândește cel mai încet dintre toți.

Își ține un picior încălțat în cizmă pe spinarea omului căzut la pământ și stă aplecat peste el cu brațul drept împins în spate, pregătit să lovească.

În clipa aceea îmi dau seama că încă mai țin în mână sticla de Maker's Mark, așa că fac ceea ce

trebuie să fac, îi sparg fundul de colțul casei îmbrăcate în lambriuri a doamnei H. Ridic sticla spartă deasupra capului și, surescitat de whisky-ul ieftin și de iubirea neîmpărtășită, mă arunc la bătaie țipând din toți rărunchii, ca o *banshee*[1].

Cele trei figuri îmbrăcate în negru se împrăștie. Carlos sare în picioare și o ia iute la sănătoasa. Holteiul numărul trei se dovedește din nou cel mai încet și mai tâmpit dintre ei. Îl prind de partea de sus a brațului și îl tai cu arma mea improvizată, iar el începe să miorlăie ca o pisică la vederea sângelui.

– Rahat, rahat, repetă tipul numărul doi. Dau să-l împung în lateral. Se ferește. Îl nimeresc mai jos, în coapsă. Carlos, urlă el acum. Carlos, ce mama dracului faci?

Mă agit ca un apucat. Sunt beat, sătul și obosit să mai fiu covorașul de șters pe picioare în acest joc al vieții. Mă clatin de colo-colo spre Tipul Încet și Tâmpit. Dau să-l crestez pe Tipul Rahat, Rahat. Mi-am ieșit din minți, și norocul lor este că sunt cel mai prost bătăuș din lume chiar și atunci când sunt treaz, darămite la beție. Scot flăcări din mine, dar nu mă pot concentra.

Destul de curând, cei doi tipi reușesc să scape din bălăngănelile mele nebunești de moară de vânt și să o ia la goană pe strada întunecată, în urma lui Carlos, cel de mult dispărut. Rămân singur să fugăresc umbrele cu sticla mea spartă și să urlu obscene amenințări cu moartea – și abia atunci

---

[1] Personaj mitologic în folclorul scoțian și irlandez, zână care anunță moartea unui membru al familiei strigând sub ferestrele casei (n.tr.)

simt că scalpul mă doare înfiorător și percep mirosul de ars.

Arunc sticla de whisky spartă și încep să țopăi de colo-colo prin mijlocul străzii, încercând să sting tăciunii care îmi ard înăbușit în părul topit.

– Rahat, rahat, rahat!

E rândul meu să fiu ăl mai tâmpit tip de pe lume. Înnebunit, mă frec și mă tot frec pe cap, până când am senzația că durerea începe să dispară. Abia apoi, răsuflând greu și așteptând să-mi revin, îmi dau seama pe deplin de gravitatea faptelor mele. Sunt beat. Mi-am pârlit aproape tot părul. Brațele îmi sunt ciuruite de arsuri negre și de bășici. Mă doare tot corpul.

Grămada neagră de pe trotuar mormăie, dând primele semne de viață.

Mă duc spre el și îl întorc cu fața-n sus.

Și-l văd pe Jason Jones, vecinul meu.

– Ce dracu' cauți aici la ora asta? îl întreb zece minute mai târziu.

Am reușit să-l târăsc pe Jones până înăuntrul apartamentului, unde l-am proptit pe canapeaua de două locuri cu motive florale a doamnei H., cu o pungă cu gheață pe cap și cu o alta în zona coastelor.

Ochiul lui stâng s-a umflat deja pe jumătate, și mai are un bandaj care îmi sugerează că asta n-a fost prima bătaie încasată pe ziua de azi.

– Ești idiot sau ce ai? vreau să aflu.

Adrenalina începe să se evapore din mine. Umblu de colo-colo prin fața chicinetei, trăgând de elasticul verde de la mână și dorindu-mi din toată inima să pot să ies din propria-mi piele.

– Ce-ai păţit la păr? croncăne Jones.

– Dă-l naibii de păr! Tu să-mi spui de ce te furişezi noaptea pe străzi, îmbrăcat ca un ninja din suburbii. Nu ţi-a fost de-ajuns spectacolul de la tine de-acasă?

– Te referi la presă?

– Nişte canibali.

– Având în vedere că şi eu sunt unul dintre ei, găsesc analogia foarte potrivită.

Mă încrunt la el şi mai furios. În starea în care sunt acum, mă doare în fund de *analogiile potrivite*.

– Ce naiba cauţi pe aici? repet.

– Te căutam.

– De ce?

– Mi-ai spus că ai văzut ceva în noaptea când a dispărut soţia mea. Vreau să ştiu ce anume.

– Şi n-ai putut să pui mâna pe telefon şi să mă suni?

– Dar aşa n-aş fi avut cum să te văd la faţă şi să-mi dau seama dacă mă minţi sau nu.

– Mă laşi? N-ai decât să te uiţi la mine cât pofteşti, tot n-o să ştii dacă mint sau nu.

– Eşti sigur? zice el încet, şi ceva în ochiul lui pe jumătate umflat mă tulbură mai mult decât cei trei bătăuşi care săriseră pe el.

– Atunci, încerc eu să mă dau *macho*, dacă eşti aşa mare şi tare, cum de *eu* am alungat banda aia de mardeiaşi şi cum de te-am cules *pe tine* de pe trotuar?

– Au sărit pe mine pe la spate, se scuză Jason jalnic, aranjându-şi mai bine punga de gheaţă pe faţă. Cine erau, nişte prieteni de-ai tăi?

– A, nu, doar câţiva vecini care tocmai au aflat că în cartier locuieşte un agresor sexual înregistrat în

evidențele poliției. O să vină și mâine-noapte, mai mult ca sigur. Așa că o să ai, probabil, ocazia să revezi spectacolul, în același loc și la aceeași oră.

– Văd că-ți plângi de milă, zice el încetișor.

– Absolut.

– Asta explică whisky-ul.

– Mai am o altă sticlă plină. Vrei?

– Nu beau.

Din nu știu ce motiv, chestia asta mă enervează.

– Nu bei, nu fumezi, atunci ce naiba faci?... *Goody two, goody two, goody goody two shoes.*

Jason se uită la mine mirat.

– Iisuse! exclam eu, e Adam Ant[1]. Un cântec din anii '80. Unde Dumnezeu ai crescut, sub o stâncă?

– De fapt, într-un beci. Nu ești prea tânăr ca să-ți amintești melodii din anii '80?

Ridic din umeri, stânjenit, dându-mi seama abia acum că i-am spus prea multe despre mine.

– Am cunoscut o fată, bolborosesc eu. Mare fană al lui Adam Ant.

– Fata pe care ai violat-o? mă întreabă direct.

– Ia mai taci! Taci naibii din gură. M-am săturat ca toată lumea să-și dea cu presupusul despre mine și să-și închipuie că știe totul despre viața mea sexuală. N-a fost așa. N-a fost deloc *așa*.

---

[1] Muzician englez (n. 1954), lider al formației postpunk Adam and the Ants și ulterior interpret solo. Melodia sa *Goody Two-Shoes* face referire la cunoscuta „Poveste a micuței Goody Two-Shoes", publicată în 1755, în care o fetiță orfană (Margery Meanwell) este atât de săracă, încât nu își permite să cumpere decât un singur pantof. Un domn bogat îi face cadou o pereche de pantofi, și ea le spune tuturor, fericită, că are doi pantofi (*two shoes*). Expresia *goody two-shoes* a ajuns să fie folosită pentru a desemna o persoană excesiv de virtuoasă.

– Am făcut niște cercetări despre tine, continuă el la fel de monoton. Ai făcut sex cu o fată de paisprezece ani. Din punct de vedere legal, înseamnă viol. Chiar așa!

– Am iubit-o! explodez.

Se holbează la mine.

– Între noi a fost ceva cu totul special. Nu a fost vorba numai despre sex. Eu aveam nevoie de ea. Ea avea nevoie de mine. Eram doi oameni care nu ne aveam decât unul pe celălalt. Și asta e ceva special. La naiba, asta-i *dragoste*!

Se holbează la mine.

– Așa e, cum îți spun! N-ai cum să știi dinainte de cine o să te îndrăgostești. Te îndrăgostești, și gata.

Într-un final, catadicsește să deschidă gura:

– Știi că trăsătura comună a majorității pedofililor înrăiți este faptul că au avut prima experiență sexuală cu un adult, înainte de a împlini cincisprezece ani?

Îmi închid ochii.

– Să te ia dracu'! spun obosit.

Găsesc a doua sticlă de Maker's Mark pe blatul de bucătărie și-mi fac de lucru cu dopul, deși simt că mă ia cu greață și nu am nici un chef să mai beau.

– N-ar fi trebuit să o atingi, continuă el. Dacă te-ai fi abținut, atunci da, ai fi dat dovadă de iubire. Dacă ai fi așteptat să mai crească, ai fi dat dovadă de iubire. Nu profitând de o elevă în ultimul an la școală generală, singură și vulnerabilă. Dacă ați fi rămas prieteni, ai fi dat dovadă de iubire.

– Știi ceva, n-ai decât să te duci înapoi și să zaci pe trotuar, îi spun. Sunt sigur că se va găsi cineva care să te salveze.

Însă tipul mai are multe de zis.

– Ai sedus-o. Cum ai procedat? Cu droguri, alcool, cuvinte frumoase? Te-ai gândit dinainte, ai pus totul la cale. Pentru că, fiind mai mare ca vârstă şi mai matur, aveai şi mai multă răbdare. Poate ai stat să aştepţi momentul potrivit. Momentul când era singură şi tristă, din cine ştie ce motiv. Şi atunci, ai apărut tu. Te-ai oferit să o masezi pe spate. Poate i-ai turnat băutură în pahar. „Uite, ia o înghiţitură“, i-ai spus. „Asta o să te ajute să te relaxezi.“ Şi ea poate nu se simţea în largul ei şi te-a rugat să te opreşti…

– Tacă-ţi gura! îi spun pe un ton dur, ameninţător.

Se mulţumeşte să dea din cap spre mine.

– Aha, asta nu face decât să-mi confirme supoziţia. Sunt sigur că te-a rugat să te opreşti, şi tu n-ai vrut. Ai continuat să o atingi, s-o mângâi, profitând de avantajul pe care-l aveai. Ce ar fi putut să facă? Nu avea decât paisprezece ani, nu ştia cum să-şi interpreteze toate sentimentele, nu ştia dacă voia să te opreşti sau să continui, nu ştia dacă ceea ce făceai era bine sau rău, ştia doar că se simţea ciudat de stânjenită…

Traversez camera din trei paşi mari şi-l lovesc peste faţă cu dosul palmei. Pocnitura răsună surprinzător de tare. Capul îi zvâcneşte într-o parte. Punga de gheaţă cade peste un milieu. Se răsuceşte încet, îşi freacă aproape gânditor barba, apoi ia punga de gheaţă şi şi-o aşază din nou pe creştet.

Mă fixează cu privirea, şi mă cutremur la ceea ce descopăr în ochii lui. Nici un muşchi nu i se clinteşte pe faţă. Nici pe a mea.

– Spune-mi ce-ai văzut miercuri noaptea, mi se adresează el încet.

– O maşină a trecut pe stradă.

– Ce fel de maşină?

– Dintr-alea cu antene. Semăna cu o limuzină de închiriat, un Sedan închis la culoare.

– Ce le-ai spus poliţiştilor?

– Că eşti un nenorocit de criminal, scuip eu acum vorbele. Care a vrut să mă ofere poliţiei pe tavă ca să-şi apere el fundul.

Mă măsoară din priviri, se uită la cap, la mâini, la antebraţele mele.

– La ce-ai dat foc astă-seară?

– La ce-am avut eu chef.

– Faci colecţie de pornografie, Aidan Brewster?

– Nu-i treaba ta.

Jason lasă jos punga de gheaţă. Se ridică şi se postează în faţa mea. Cad pe canapea. Fără să vreau. Ochii ăia adânci şi întunecaţi, încercuiţi de cheaguri de sânge, de vânătăi şi de mai ştiu eu ce. Am o senzaţie de déjà-vu, simt că am mai văzut astfel de ochi. Poate în închisoare. Poate la primul tip care m-a făcut zob şi şi-a făcut pe urmă treaba cu mine. Pentru prima oară îmi dau seama că vecinul meu are ceva neomenesc în el.

Jones face un pas în faţă.

– Nu, mă aud cum icnesc. Am ars nişte scrisori de amor. Nişte bileţele de-ale mele. Crede-mă, nu sunt pervers.

Jason mătura încăperea din priviri.

– Ai computer, Aidan?

– Nu. N-am voie. Am fost eliberat condiţionat.

– Să nu te prind că te apropii de internet. O singură vizită într-o sală de internet, un singur cuvânt

adresat unei adolescente, şi s-a zis cu tine. O să-ţi înghiţi singur limba, numai ca să scapi de mine.

– Dar cine mama dracului eşti tu?

Se apleacă spre mine.

– Sunt cel care ştie că ţi-ai violat sora vitregă, Aidan. Sunt cel care ştie de ce îi plăteşti tatălui tău vitreg câte o sută de dolari pe săptămână. Şi sunt cel care ştie cât o va costa toată viaţa *dragostea* ta pe victima devenită între timp anorexică.

– Dar n-ai de unde să ştii, mă revolt eu prosteşte. Nimeni nu ştie. Am trecut testul cu detectorul de minciuni. Îţi spun, am trecut testul.

Zâmbeşte acum, dar ceva din privirea lui, combinat cu ochii aceia goi, îmi dă fiori pe şira spinării. Se întoarce şi traversează holul.

– M-a iubit, strig încet în urma lui.

– Dacă te-ar fi iubit, s-ar fi întors până la acum la tine, nu crezi?

Jason iese din casă şi închide uşa. Stau singur la mine în apartament, cu pumnii arşi încleştaţi pe lângă corp şi gândindu-mă cât de mult îl urăsc. Apoi scot capacul celei de-a doua sticle de Maker's Mark şi mă pun pe treabă.

Capitolul 25

La început, mi-am făcut griji din două pricini: cum să-i pun întrebări lui Ethan Hastings fără să-i trezesc bănuielile şi cum să complotez împotriva soţului meu având atât de puţin timp liber la dispoziţie. Soluţia la ambele probleme s-a dovedit surprinzător de simplă.

Mă întâlneam zilnic cu Ethan, în recreaţie. I-am spus că vreau să creez un modul de predat navigarea pe internet la clasa a şasea. Am folosit acest proiect ca pretext, şi Ethan mi-a răspuns la toate întrebările, ba chiar mai mult.

Am început cu protejarea datelor. Doar nu voiam ca puştii de clasa a şasea să aibă acces la site-uri porno, nu-i aşa? Ethan mi-a arătat cum să administrez un cont şi să folosesc interdicţiile browserului pentru a limita accesul.

În noaptea aceea, după ce am dus-o pe Ree la culcare, am pornit computerul şi m-am apucat de lucru. Am deschis fereastra de securitate din AOL şi am scos icoana „Permis". Stând după aceea în pat, mi-am dat seama că Jason s-ar putea să nu folosească AOL pentru

a naviga pe net. Poate că folosea Internet Explorer sau alt browser.

A doua zi m-am întâlnit cu Ethan.

„Există vreo modalitate de a vedea ce site-uri au fost vizitate de pe un computer? Ştii, ca să verific dacă fiecare elev în parte intră pe paginile de web pe care ar trebui să le acceseze şi în acelaşi timp să ştiu dacă protocoalele noastre de securitate funcţionează sau nu."

Ethan mi-a explicat că, de fiecare dată când un utilizator dă clic pe un site, pe acel site se creează automat un cookie, *şi copii temporare ale paginilor respective de web sunt salvate în fişierele ascunse ale computerului, în* cache. *Computerul păstrează şi un istoric al browserului, aşa că, parcurgându-l, puteam afla cu exactitate ce site-uri fuseseră accesate.*

A trebuit să aştept cinci nopţi înainte ca Jason să fie din nou de serviciu şi Ree să adoarmă liniştită la ea în cameră. Ethan îmi arătase cum să dau clic pe meniul „Pull-down" *al barei de căutare pentru a vedea site-urile recent vizitate. Am selectat bara de căutare, am ajuns la meniul* „Pull-down" *şi am găsit trei opţiuni:* www.drudgereport.com, www.usatoday.com *şi* www.nytimes.com.

De la bun început, m-a frapat numărul mic de variante, pentru că, atunci când Ethan îmi arătase cum să procedez în laboratorul de informatică, apăruseră douăsprezece sau cincisprezece site-uri. Aşa că am dat clic pe Internet Explorer şi pe urmă pe istoric, cu exact aceleaşi rezultate.

Eram în ceaţă.

După aceea, am continuat ceva vreme să verific periodic istoricul. O dată la câteva zile, la ore alese la întâmplare, atunci când mă gândeam că pot să arunc

repede un ochi fără ca Jason să se prindă. De fiecare dată dădeam peste aceleaşi trei site-uri, ceea ce nu avea nici un sens. Jason stătea ore în şir la computer. Imposibil să nu fi făcut altceva decât să acceseze site-urile de ştiri.

După trei săptămâni, m-a lovit inspiraţia.

Am formulat o întrebare de educaţie civică pentru lecţia mea de ştiinţe sociale, referitoare la cele cinci libertăţi garantate de Primul Amendament la Constituţie. Pe urmă, am dat veselă o căutare pe Google. Am găsit site-uri de istorie, am găsit site-uri guvernamentale, Wikipedia şi tot felul de alte lucruri folositoare. Le-am accesat pe toate pe rând şi, când am terminat, meniul Pull-down *arăta o listă frumoasă şi cuprinzătoare de pagini recent vizitate.*

A doua zi m-am dus la şcoală şi le-am oferit elevilor o lecţie improvizată despre libertatea cuvântului, libertatea religioasă, libertatea presei, dreptul la întruniri paşnice şi de a trimite petiţii autorităţilor statului.

Apoi m-am grăbit să ajung acasă, abia aşteptând să o culc pe Ree şi să verific din nou istoricul pe Internet Explorer.

Şi ştiţi ce-am găsit? Trei site-uri: Drudge Report, USA Today, New York Times. *Toate paginile de web accesate de mine cu douăzeci şi patru de ore înainte dispăruseră din istoric. Şterse.*

Într-un fel sau altul, soţul meu îşi acoperea urmele online.

A doua zi, m-am repezit la Ethan cu întrebările imediat ce a intrat în laboratorul de informatică.

„Ieri am discutat cu un alt profesor, care mi-a spus că verificarea istoricului browserului pe computer nu e de ajuns. Se pare că poţi falsifica accesările sau aşa ceva, nu?“

Am ridicat neajutorată din umeri, şi Ethan s-a aşezat repede la cel mai apropiat computer şi l-a deschis.

„A, sigur că da, doamnă Jones. Poţi curăţa fişierul ascuns după ce ieşi de pe net. Ca şi cum site-ul respectiv nu a fost niciodată vizitat de pe computerul acela. Uitaţi, vă arăt."

Ethan s-a logat la site-ul National Geographic, apoi a ieşit de pe el şi mi-a arătat opţiunile de ştergere din fişierele ascunse.

M-a lăsat cu gura căscată.

„Deci nu pot verifica, de fapt, ce fac copiii, nu-i aşa? Dacă vreunul dintre ei descoperă cum să-şi şteargă urmele pe fişierele ascunse – la un singur clic distanţă – înseamnă că pot intra pe orice site atunci când nu mă uit la ei, iar eu n-o să-mi dau seama."

„Păi, aveţi funcţiile de securizare de bază", a încercat Ethan să mă liniştească.

„Dar nici ele nu sunt infailibile. Mi-ai demonstrat atunci când le-ai instalat. Am impresia că, de fapt, nu pot să controlez ce fac copiii. Poate că modulul ăsta de predare a navigării pe internet nu e, până la urmă, o idee atât de bună."

Ethan a căzut câteva clipe pe gânduri. Ethan e un copil tare inteligent. Serios, dar singuratic. Bănuiesc că părinţii îl iubesc, dar nu ştiu cum să se poarte cu el. E prea deştept, chiar intimidant pentru adulţi. Genul de copil destinat să îşi petreacă primii douăzeci de ani din viaţă suferind, după care, la douăzeci şi unu de ani, să ajungă să-şi listeze firma de software la bursă, sfârşind prin a se căsători cu un supermodel şi a conduce un Ferrari.

Dar încă nu ajunsese atât de departe, şi mi-a părut rău pentru timiditatea lui chinuitoare, pentru felul în

care se uita la lume prin lentilele lui mult prea analitice pe care noi, ceilalţi, nu le vedeam.

„Nu ştiu dacă aţi înţeles că, atunci când ştergeţi ceva de pe computer, de fapt lucrul acela nu dispare niciodată“, mi-a spus.

Am clătinat din cap.

„Nu, sinceră să fiu, n-am înţeles asta.“

S-a luminat la faţă.

„O, dar aşa e. Cum să vă spun, computerele sunt de felul lor leneşe.“

„Zău?“

„Sigur. Funcţia cea mai importantă a unui computer este aceea de a stoca informaţii. Dacă stai să te gândeşti, la început un hard drive nu e altceva decât o bibliotecă imensă cu rafturi goale. Pe urmă tu, utilizatorul, începi să introduci documente, să descarci date sau să navighezi pe internet. Creezi „cărţi“ de date, pe care computerul le aşază pe rafturi.“

„OK, până aici am priceput.“

„La fel ca orice altă bibliotecă, computerul are nevoie să ştie în orice moment unde se află o anumită carte. Aşa că îşi creează un director, care înseamnă varianta lui de cartotecă, pe care îl foloseşte atunci când trebuie să ajungă la o anumită carte de pe raft. Aţi înţeles?“

„Da“, l-am asigurat.

Ethan m-a privit radios. Aparent, nu eram numai un bun profesor, ci şi un elev strălucit. Şi-a continuat prelegerea.

„Ei, de aici încolo computerul devine leneş. Atunci când ştergi un document, computerul nu se mai osteneşte să-l caute pe raft şi să-l arunce la gunoi. Pentru că dacă ar încerca să-l depisteze, ar munci prea mult. În loc să facă asta, el şterge în director trimiterea la documentul

respectiv. Cartea rămâne acolo, dar indexul nu mai arată unde se află."

M-am holbat la partenerul meu cu părul roşcat.

„Vrei să spui că, şi atunci când ştergi documentele ascunse, paginile acelea de internet sunt încă undeva în computer?"

Am fost răsplătită cu un al doilea zâmbet.

„Bravo, aţi înţeles!"

Nu m-am putut abţine şi i-am întors zâmbetul. Ceea ce l-a făcut pe Ethan să roşească, amintindu-mi că trebuia să mă port prudent cu el. Faptul că mă foloseam de el nu însemna că trebuia să-i rănesc sentimentele.

„Deci, dacă referinţa a fost ştearsă din catalog, cum dau de informaţia respectivă?" am întrebat.

„Dacă vreţi să ştiţi chiar tot ce se află în istoric, vă recomand Pasco."

„Pasco?"

„E un program de recuperare a datelor pe care îl puteţi descărca online. Uitaţi care e treaba: atunci când cineva «curăţă fişierele ascunse», computerul nu şterge decât foarte rar totul. Rămân întotdeauna cel puţin câteva fişiere indexate. Deci, după ce daţi clic pe istoric, rulaţi programul Pasco, şi de aici ajungeţi la un CSV..."

„CSV?"

„Comma Separated Values, care va deschide o filă în Excel care vă va arăta fiecare URL vizitat de computer într-o perioadă anume. Puteţi copia un URL direct în motorul de căutare, şi veţi ajunge la site-ul pe care îl căutaţi. Voilà, *în felul acesta veţi afla toate paginile web accesate de pe acel computer."*

„Cum de ştii atât de multe despre computere?" l-am întrebat curioasă.

Ethan s-a înroşit de enervare.

„Din cauza… familiei.“

„A familiei tale?“

„Mama rulează programul Pasco pe computerul meu o dată pe săptămână. Nu pentru că n-ar avea încredere în mine!“ a exclamat şi mai îmbujorat la faţă. Hmm… ea doar «îşi face datoria», aşa zice. Ştie că sunt mai deştept decât ea, aşa că încearcă şi ea să facă ce poate.“

„Mama ta are dreptate, Ethan. Eşti un geniu, şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat cu modulul de predare.“

Ethan a zâmbit, de data aceasta ceva mai gânditor.

În noaptea aceea, acasă, m-am apucat serios de treabă. După două poveşti, un cântec şi o jumătate de spectacol de Broadway, Ree adormise. Jason nu era acasă, iar eu eram singură, cu proaspăt dobânditele mele cunoştinţe informatice şi cu o mulţime de suspiciuni. Prima chestiune pe ordinea de zi: descărcarea şi instalarea programului Pasco de pe Foundstone.

Următorul pas: am accesat meniul, identificând posibilele fişiere vechi şi rulând programul Pasco. Cocoşată, cu capul plecat, am tot tastat cu ochii lipiţi de scrisul microscopic de pe ecran şi cu urechile ciulite ca să aud zgomotul maşinii lui Jason intrând pe alee.

Nu ştiam prea bine ce făceam, şi totul a durat mai mult decât anticipasem. M-am trezit că trecuse de miezul nopţii, şi Jason urma să se întoarcă din clipă în clipă. În timp ce eu încă verificam fişierele fără a mă dumiri cum să dezinstalez programul Pasco, a cărui simplă prezenţă pe Desktop avea să-l prevină pe Jason că bănuiam ceva.

În momentul în care am ajuns la fereastra unde eram întrebată dacă voiam să deschid sau să salvez CSV-ul, eram surescitată şi nervoasă. Habar n-aveam

ce trebuia să fac, dar eram în criză de timp, aşa că am apăsat pe butonul „Deschide“ şi am urmărit cum o filă Excel umple ecranul.

Îmi închipuisem că aveam să descopăr zeci de URL-uri. Site-uri porno? Video chat? Alte fotografii îngrozitoare cu băieţi înspăimântaţi? Dovezi că bărbatul cu care alesesem să mă căsătoresc era un pedofil înrăit sau unul dintre acei indivizi bolnavi care bântuie pe MySpace, pândind fetiţe de doisprezece ani? Nu eram sigură ce speram sau mă temeam să descopăr. Mi-am ţinut ochii strâns închişi. Cu greu mi-am adunat curajul să mă uit pe monitor.

Ce Dumnezeu făcea soţul meu în toate nopţile alea?

Trei factori umpleau ecranul. Am ştiut ce erau încă dinainte de a introduce URL-urile lor pe browser. Drudge Report, USA Today *şi* New York Times.

Soţul meu se ţinea cu dinţii de secretele lui.

A doua zi, în recreaţie, Ethan mă aştepta în laboratorul de informatică.

„A funcţionat?“ m-a întrebat.

N-am ştiut ce să răspund.

„Ei?“ a insistat el nerăbdător. „Aţi aflat sau nu ce face soţul dumneavoastră pe net?“

M-am holbat la elevul meu genial.

Ethan a rămas la fel de pragmatic ca de obicei.

„Elevii de clasa a şasea nu sunt atât de cunoscători într-ale internetului. Sigur, eu eram, dar la dumneavoastră în clasă n-aveţi pe nimeni care să se compare cu mine şi deci n-aveţi de ce să vă faceţi griji în această privinţă. Sigur, ar mai fi şi slujba dumneavoastră de profesoară, dar eu intru în computerul şcolii tot timpul, şi n-am văzut acolo nimic interesant...“

„Ethan!“

A ridicat din umeri.

„Aşadar, nu mai rămâne decât o singură variantă: sunteţi îngrijorată de ceva ce se întâmplă acasă. Ree n-are decât patru ani, deci nu poate fi vorba despre ea. Aşa că mai rămâne doar soţul.“

M-am aşezat. În clipa aceea, îmi era greu să stau în picioare.

„Ce e? Porno?“ m-a întrebat Ethan uitându-se la mine cu ochii lui albaştri nevinovaţi. „Sau pariuri?“

„Nu ştiu“, am răspuns într-un târziu.

„N-aţi rulat programul Pasco?“

„Ba da. Nu a afişat decât trei URL-uri, aceleaşi pe care le văzusem şi înainte.“

Ethan s-a îndreptat în scaun.

„Zău?“

„Zău.“

„Uau, înseamnă că e un shredder*. Am auzit de el, dar n-am mai văzut până acum. Trăsnet!“*

*„*Shredder*-ul ăsta e un lucru bun?“*

„Da, dacă vrei să-ţi acoperi urmele. Un shredder *sau un program* scrubber *e ca o greblă care curăţă toate amprentele din fişierele ascunse.“*

„E un program care şterge ceea ce computerul leneş nu se oboseşte să şteargă?“

„Nu. Şi shredder*-ul e leneş. El curăţă automat fişierele* cache *pentru ca utilizatorul să nu fie nevoit să o facă manual. Prin urmare, poţi să navighezi oriunde vrei, şi pe urmă* shredder*-ul «face bucăţi» toate dovezile că ai trecut pe acolo. Dar, cum lipsa site-urilor din istoric este şi ea un semnal de alarmă, soţul dumneavoastră face pe deşteptul şi creează istorice false. Din fericire pentru noi, nu e atât de bun pe cât se crede.“*

Am rămas tăcută.

„Vestea bună e că nici shredder*-ul nu e infailibil.“*

„OK“, am reuşit să îngaim.

„De fiecare dată când dai clic pe o pagină de internet, computerul creează atât de multe fişiere temporare, încât shredder*-ul nu are cum să le cureţe pe toate. În plus, e încurcat şi de director. Deci fişierele sunt încă în computer. Nu trebuie decât să le găsim.“*

„Cum?“

„Cu un software mai bun. Pasco e uşor de procurat de către toată lumea. Nouă ne trebuie medicamente cu reţetă.“

„Nu cunosc nici un farmacist“, am spus pe un ton sec.

Ethan Hastings a rânjit.

„Nu-i nici o problemă. Cunosc eu.“

Capitolul 26

D.D. visa din nou friptură de vită. Se afla la bufetul ei favorit, încercând să se decidă între vinetele cu parmezan şi friptura în sânge. A optat pentru ambele şi şi-a cufundat mâna dreaptă în tava cu vinete, apucând în acelaşi timp cu stânga felii subţiri, suculente de carne. Pe un braţ avea dâre de brânză topită, iar pe bărbie i se prelingea zeama de la carnea de vită.

Nici o problemă. S-a cocoţat direct pe masa acoperită cu o faţă albă, plantându-şi fundul între cercul cu jeleu de fructe şi colecţia de budinci cu glazură de cireşe. Cu mâna făcută căuş, a adunat jeleul moale, lingând simultan *tapioca* direct din cupele cu cremă de ciocolată.

Îi era foame. Era de-a dreptul lihnită. Şi apoi, mâncarea a dispărut, şi ea era culcată pe o saltea uriaşă, acoperită cu o cuvertură din satin. Zăcea pe burtă, cu faţa în jos, cu trupul gol răsucit ca al unei pisici care toarce, şi nişte mâini necunoscute făceau minuni, coborând pe şira spinării spre şoldurile

cambrate, pipăind și găsindu-i interiorul coapselor. Știa unde își dorea să ajungă acele mâini. Știa unde voia să fie atinsă, pe unde să fie luată. Și-a ridicat șoldurile îndatoritoare, și dintr-odată a fost răsucită pe spate, cu picioarele depărtate, pentru a primi împingeri imperioase, în timp ce se uita în sus la fața mustăcioasă a lui Brian Miller.

În patul ei din dormitor, D.D. s-a trezit din somn cu o smucitură. Mâinile îi erau încleștate pe cearșaf, corpul scăldat în sudoare și răsuflarea tăiată. Un timp îndelungat, nu a făcut altceva decât să se holbeze la pereții zugrăviți în gri, cu zorii ivindu-se în mohoreala ploioasă.

Și-a descleștat mâinile de pe cearșaf. A împins pătura în lături. Când s-a putut ține pe picioare, s-a dus la baie, unde s-a uitat în oglinda fixată deasupra chiuvetei.

– Asta, i-a spus propriei reflexii, nu se va întâmpla niciodată.

La cinci și jumătate în zori, s-a spălat pe dinți, pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă.

D.D. era o tipă realistă. În meseria ei, n-aveai cum să reziști douăzeci de ani fără a învăța câteva adevăruri crude despre natura umană. În primele douăzeci și patru de ore după dispariția unei persoane, șansele de-a o găsi în viață erau de cincizeci la sută. Oameni în toată regula își luau picioarele la spinare. Cuplurile se certau. Unii indivizi rezistau într-o atmosferă conjugală încărcată, alții aveau nevoie să scape o zi, două. Așa că, în primele douăzeci și patru, poate chiar treizeci și șase de ore, fusese dispusă să creadă că Sandra Jones era în viață și că

ei, bunii detectivi ai poliției din Boston, aveau să o găsească și să o aducă acasă.

La cincizeci și două de ore de la dispariție, D.D. își luase gândul de la localizarea unei mame dispărute. Se concentra acum asupra recuperării cadavrului, și, chiar și cu această idee în minte, timpul era extrem de prețios.

Crimele și anchetele au un ritm al lor. În primele douăzeci și patru de ore, există speranța găsirii victimei în viață, precum și cea a descoperirii unei greșeli făcute de ucigaș. Răpirile, atacurile, omuciderile, cu toate implică emoții puternice. Indivizii prinși în freamătul emoțiilor turbulente fac adesea greșeli. Cu adrenalina pulsând în vene, tulburat sau chiar împovărat de remușcări, criminalul intră în panică. „Am făcut un lucru rău. Cum să scap, cum să scap, cum să scap?“

Din nefericire, cu fiecare zi care trece fără ca polițiștii să pună mâna pe el, subiectul câștigă timp să se calmeze, să se simtă în largul lui. Să înceapă să se gândească rațional la pașii pe care are să-i facă, să-și traseze un plan concret pentru a-și acoperi urmele. Își construiește apărarea, scapă de dovezile incriminatorii, își cizelează povestea, uneori câștigă de partea sa un martor-cheie, precum fetița lui de patru ani. Cu alte cuvinte, face tranziția de la statutul de amator și de cârpaci la cel de geniu diabolic.

Lui D.D. nu-i convenea să-și bată capul cu genii diabolice. Tot ce-și dorea era un cadavru și o arestare, făcută tocmai la timp pentru știrile de la ora cinci. Prins omul la înghesuială, presat puțin, apoi prezentat cazul rezolvat opiniei publice – aceasta era înșiruirea de fapte care o făcea fericită.

Din păcate, avea cam prea mulți candidați pe care să-i preseze. De pildă, Ethan Hastings. Treisprezece ani, înspăimântător de inteligent, îndrăgostit fără speranță de profesoara dată dispărută. Un Lothario[1] în devenire? Sau un monstru adolescent?

Apoi, mai era Aidan Brewster. Un criminal perfect cu un trecut marcat de alegeri sexuale nepotrivite. Susținea că nu o cunoscuse pe Sandra Jones, însă locuia la numai câteva case distanță. Agresor sexual reformat sau infractor care își lărgise sfera de activitate, descoperind plăcerile violenței?

Nu trebuia uitat nici tatăl lui Sandy, onorabilul Maxwell Black. Părintele înstrăinat, apărut, ca prin minune, imediat după dispariția fiicei. Dacă era să se ia după ofițerul Hawkes, Black îl amenințase pe Jones și își pusese în cap să-și revadă, cu orice chip, nepoata. Tată îndurerat sau bunic oportunist, în stare să facă orice pentru a o căpăta pe Ree?

Și, în cele din urmă, Jason Jones, soțul cu sânge rece care nu se obosise deocamdată să facă nimic pentru a-și găsi soția. Pretindea că nu era gelos. Nu avea nici un fel de documente care să ateste ce făcuse până în urmă cu cinci ani, când se însurase cu Sandy. În mod cert, folosea o identitate falsă.

D.D. s-a tot învârtit în cerc, revenind de fiecare dată la Jason. La declarația fiicei cu privire la ceea ce se petrecuse la ei în casă în noaptea de miercuri. La comportamentul lui detașat, la asumarea unui

---

[1] Prenume masculin asociat cu imaginea seducătorului lipsit de scrupule. Derivă dintr-o povestire din cadrul romanului *Don Quijote* de Miguel de Cervantes, în care un bărbat pe nume Anselmo își convinge prietenul Lothario să îi testeze fidelitatea soției, Camila, cu rezultatul că Lothario se îndrăgostește de aceasta. (n.tr.)

nume de împrumut. Jones avea un secret – *ergo*, era suspectul cel mai probabil în cazul anchetat de ea, cel al dispariției soției însărcinate.

Bun, asta era. O s-o aducă pe Ree, cât de curând, la un nou interogatoriu. Va cere ca doi ofițeri să se ocupe de ceilalți subiecți, cercetându-le trecutul, verificându-le alibiurile. Mai mult, va desemna doi dintre cei mai buni anchetatori ai ei specializați în fraude să verifice conturile lui Jones. Să descopere proveniența banilor, să afle numele adevărat al lui Jones, trecutul său real.

Să distrugă identitatea falsă. Să-l distrugă definitiv pe Jason.

Satisfăcută, a scos carnețelul și și-a notat principalul obiectiv pentru ziua aceea: „Stoarce-l pe Jason Jones".

Zece minute mai târziu, îi suna mobilul. Era abia șapte, dar, una peste alta, nici D.D. nu ducea acel gen de viață în care era sunată numai la ore normale. A luat încă o înghițitură de cafea și a răspuns:

– Alo, da?

– Sergent D.D. Warren?

– În persoană.

Apelantul a făcut o pauză. D.D. a sorbit din nou din cappuccino.

– La telefon e Wayne Reynolds. De la poliția statului Massachusetts. Sunt... unchiul lui Ethan Hastings.

D.D. a făcut un efort de memorie. Numărul afișat pe ecran i se părea familiar. După o clipă, și-a amintit.

– N-ați încercat să mă contactați și ieri?

– Ba da. Pe pager. Am urmărit conferința de presă și m-am gândit că n-ar strica să stăm de vorbă.

– Despre Ethan?

Din nou tăcere.

– Cred că ar fi mai bine dacă ne-am întâlni. Ce spuneți? Fac cinste cu micul dejun.

– Vă temeți să nu-l arestăm pe Ethan?

– Mă tem că, dacă ați face-o, ați comite o mare greșeală.

– Aveți de gând să profitați de poziția dumneavoastră în poliție ca să-mi cereți să vă las nepotul în pace? Trebuie să știți ceva de la bun început: nu-mi plac intervențiile, și un corn cu brânză nu va schimba situația.

– Ce-ar fi să ne întâlnim și, după aceea, n-aveți decât să alegeți dacă să fiți ostilă sau indiferentă?

– Bine, dacă așa doriți, a răspuns D.D.

Și-a notat numele unei cafenele din apropiere, și-a luat umbrela și a ieșit din casă.

Mario's era un local de cartier. Micuț, cu barul original de melamină din 1949 și un borcan imens din sticlă plin cu *biscotti* proaspete, lângă casa de marcat antică. Mario II, fiul, era cel care se ocupa acum de afacere. Servea ouă, pâine prăjită, *pancetta* și cea mai bună cafea de pe lume, desigur, cu excepția Italiei.

D.D. și-a croit cu greu loc spre o masă mică și rotundă din colț, din fața ferestrei. Ajunsese mai devreme, cu gândul de a bea încă o ceașcă de cafea în liniște și a da câteva telefoane. O intrigase intervenția unchiului. Ea se gândea cum să-l preseze mai tare pe soț, în timp ce familia presupusului îndrăgostit adolescent sărea la bătaie. Îl cocoloșeau pe băiat sau se simțeau vinovați? Hmm, interesant.

A apăsat o tastă de apelare rapidă și și-a dus telefonul subțire la ureche. Nu fantezia sexuală pe care o avusese în noaptea aceea în vis era motivul pentru care îl suna pe Bobby Dodge.

– Alo, a răspuns o voce feminină.

– 'Neața, Annabelle, a spus D.D. fără să-și trădeze tulburarea resimțită involuntar.

Nu se lăsa intimidată de femei. Era o regulă pe care și-o impusese cu ani în urmă, atunci când descoperise că era mai drăguță decât nouăzeci la sută din populația de sex feminin și că arăta mai bine ca oricine cu pistolul în mână. Annabelle era, desigur, excepția de la regulă, și ea fusese cea care pusese, în cele din urmă, mâna pe Bobby Dodge. Ceea ce o califica pentru rolul de nemesis personală al lui D.D., cu toate că amândouă se comportau civilizat în prezența celeilalte. Annabelle, spune-mi, te rog, s-a trezit Bobby?

– Nu l-ai sunat și în toiul nopții? a întrebat Annabelle.

– Ba da. Hei, am înțeles că am motive să te felicit. Felicitări.

– Mersi!

– Ăăă... cum te simți?

– Bine, mulțumesc.

– Când trebuie să naști?

– În august.

– Ce e? Băiat sau fată?

– N-am vrut să aflăm. Vrem să fie o surpriză.

– Foarte bine. Bobby e pe acolo?

– O să-ți trântească telefonul în nas.

– Da, știu. E din cauza farmecului meu irezistibil.

Un târșâit îndepărtat de papuci, în timp ce Annabelle îi ducea telefonul soțului, apoi un mormăit

bărbătesc. Bobby era, fără îndoială, înghiontit să se trezească.

– Spune-mi că visez, a mârâit el în receptor.

– Nu ştiu. Cum mă vezi? Goală şi acoperită cu frişcă?

– D.D., ce naiba, doar am vorbit acum opt ore.

– Ei, asta-i treaba cu criminalii. Nu dorm niciodată.

– Dar detectivii da.

– Zău? Probabil am lipsit când ne-au predat asta la academie. Uite de ce te-am sunat. În legătură cu un poliţist de-al nostru, din Boston. Wayne Reynolds. Îţi pune ceva numele ăsta?

A urmat o pauză lungă, dar oricum mai plăcută decât obişnuitul zgomot al telefonului trântit în nas.

– Wayne Reynolds? a repetat Bobby. Nu, nu-mi amintesc de nici un detectiv cu numele ăsta.

D.D. a încuviinţat din cap în tăcere. Atât departamentul de poliţie din Boston, cât şi cel al statului Massachusetts erau organizaţii mari, care păstrau însă un aer de afacere de familie. Chiar dacă nu lucrai direct cu cineva anume, aveai toate şansele să-i auzi numele rostit pe hol, să-l vezi scris într-un raport sau chiar menţionat în ultima bârfă vehiculată între colegi.

– Ia stai puţin, am auzit totuşi de el. Dar nu e detectiv. E informatician. S-a ocupat de analiza criminalistică a unor telefoane mobile la cazul de anul trecut, cu jaful de la bancă.

– Vrei să zici că e un tocilar, genul care stă toată ziua cu nasul în computer?

– Cred că expresia potrivită este „specialist criminalist“.

– Oho!

– Ce-i? Ai confiscat niște computere și ai cerut ajutorul departamentului de poliție al statului?

– Am confiscat niște computere și am cerut ajutorul CRIB, mersi mult de sugestie.

CRIB sau Centrul Regional de Informații Boston își avea sediul în departamentul de poliție din Boston, fiind, de fapt, brigada lor de criminaliști – asta pentru că, în buna tradiție birocratică, poliția din Boston voia să aibă propriile jucării. Era o chestie care se înțelegea de la sine.

– Păi, de ce nu suni la CRIB? a bodogănit Bobby. Presupun că ei au avut de-a face cu Wayne Reynolds. Eu nu-l cunosc personal.

– OK. Noapte bună, Bobby.

– Pe dracu', s-a făcut deja dimineață. Trebuie să mă scol.

– Atunci, bună dimineața, Bobby.

D.D. a închis telefonul fără să-i mai dea ocazia să înjure din nou. Și-a prins mobilul la brâu și și-a contemplat cana goală. Wayne Reynolds era un tocilar profesionist cu un nepot tocilar amator. Și-a umplut cana cu cafea. Hmm, devenea din ce în ce mai interesant.

Wayne Reynolds a intrat pe ușa localului Mario's la ora opt fix. D.D. l-a recunoscut imediat după părul roșcat strălucitor, nu foarte diferit de al nepotului. Orice asemănare cu băiatul de treisprezece ani începea și se oprea însă la podoaba capilară.

Wayne Reynolds era înalt, avea peste un metru optzeci și cinci. Constituție atletică. Se mișca degajat. Un tip care făcea, fără îndoială, sport, în ciuda îndatoririlor sale profesionale care îl obligau să spargă zilnic nu știu ce hard. Era îmbrăcat cu

un sacou din flanel de culoarea părului de cămilă, care contrasta plăcut cu cămaşa verde pădure şi cu pantalonii în nuanţă închisă. Mai multe capete s-au întors la vederea lui şi D.D. a simţit un mic fior când bărbatul s-a îndreptat, dintre atâtea femei, direct spre ea. Dacă Ethan Hastings avea să arate aşa la maturitate, atunci poate că Sandra Jones ştia ea ce ştia.

– Sergent Warren, a salutat-o Wayne, întinzându-i mâna.

D.D. a dat uşor din cap, acceptând strângerea de mână. Bărbatul avea mâini aspre. Unghii tăiate scurt. Degete frumoase, fără verighetă.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu i-ar strica nişte şuncă!

– Vrei să mănânci ceva? l-a întrebat.

Bărbatul a clipit mărunt.

– Sigur.

– Bine. O să comand eu pentru amândoi.

D.D. a folosit timpul petrecut la coadă pentru a-şi recăpăta suflul şi a-şi reaminti că era o profesionistă experimentată care *nu* putea în nici un caz să se lase impresionată de faptul că lua micul dejun cu o sosie a lui David Caruso[1]. Din păcate, nici ea nu credea ce-şi spunea; dintotdeauna avusese o slăbiciune pentru David Caruso.

S-a întors la măsuţă aducând şerveţele şi tacâmuri pentru amândoi şi o ceaşcă de cafea simplă pentru el. Wayne a luat cana de ceramică supradimensionată între degetele sale frumoase, iar ea şi-a muşcat buza pe dinăuntru.

---

[1] Actor american (n. 1956), remarcabil în rolurile de poliţist din serialele TV *NYPD Blue* şi *CSI Miami*, dar şi pentru inconfundabilul său păr roşcat (n.tr.)

– Aşadar, a spus D.D. sec, înţeleg că lucrezi la poliţia statului.

– Sunt criminalist. La Unitatea de Analize Computerizate din New Braintree. Ne ocupăm de majoritatea analizelor electronice, după cum probabil ţi-ai dat seama din titulatură.

– Şi de când lucrezi acolo?

Bărbatul a ridicat din umeri, a luat o înghiţitură de cafea fără zahăr, şi ochii i s-au mărit când a simţit gustul amărui.

– De vreo cinci, şase ani. Înainte, am fost detectiv, dar, fiind de felul meu un împătimit al calculatoarelor, am avut întotdeauna tendinţa de a mă concentra asupra aspectelor tehnice ale cazurilor. Şi, cum în zilele noastre toată lumea – de la traficanţii de droguri la lorzii crimei – foloseşte computere, telefoane mobile, PDA-uri şi alte asemenea, cererea pentru abilităţile mele tehnice a crescut. Aşa că am absolvit cursul de optzeci de zile şi am devenit CFCE[1], după care m-am mutat la laboratorul de informatică.

– Îţi place ceea ce faci?

– Da. Hard drive-urile sunt ca nişte *piñata*[2]. Conţin toate comorile care ar putea să-ţi treacă prin minte. Nu trebuie decât să ştii cum să spargi *piñata*.

---

[1] Certified Forensic Computer Examiner – expert autorizat în analize criminalistice (n.tr.)

[2] Principala atracţie la petrecerile pentru copii din America. Sunt figurine din hârtie creponată de diverse forme şi mărimi, umplute cu bomboane, dulciuri, jucării şi apoi atârnate pentru a fi lovite cu un băţ de copiii legaţi la ochi. Iniţial, *piñata* erau folosite în timpul ceremoniilor religioase, dar acum şi-au pierdut în mare parte conotaţiile religioase. (n.tr.)

A sosit comanda. Ouă jumări cu câte o *pancetta* la grătar. Miroseau bine și îmbietor. D.D. și-a înfipt imediat furculița în mâncare.

– Cum analizezi conținutul unui hard? a întrebat ea cu gura plină.

Wayne se pregătea să ia o gură zdravănă de ouă. A privit-o gânditor, ca și cum cântărea seriozitatea întrebării. Avea ochi căprui adânci, cu mici irizații verzui. D.D. a încercat să se arate cât mai interesată.

– De pildă, să luăm regula lui 5-12, a spus el. Ăsta e numărul magic în analizele criminalistice computerizate. Uite de ce: în interiorul unui hard drive există niște discuri rotunde care se învârt și care citesc și scriu date. Aceste plăcuțe conțin bucăți de date, sau *chunk*-uri, de câte 512 byți, aranjate unul sub celălalt într-o stivă, care se rotesc în mod constant sub capul de citire. Capul de citire trebuie să împartă toate informațiile în *chunk*-uri de câte 512 byți pentru a stoca datele pe discuri.

– OK, a spus D.D. continuând să taie *pancetta*.

– Acum, să zicem că nu salvezi pe hard drive un fișier care se împarte exact la 512. Nu are, de pildă, 1 024 de byți, ci 800. Atunci, computerul va umple complet un *chunk* și jumătate dintr-un altul. Și pe urmă? Computerul nu pornește de unde s-a oprit, adică de la *chunk*-ul umplut pe jumătate. Va stoca date pe un *chunk* nou, cu spațiu liber de 512, ceea ce înseamnă că pe *chunk*-ul anterior a rămas spațiu liber sau „spațiu deschis“, cum spunem noi. Cel mai adesea, datele vechi sunt stocate în aceste spații deschise. Să zicem că la un moment dat ai deschis fișierul acela vechi, ai făcut câteva modificări și l-ai salvat din nou. Ceea ce scrii acum nu se salvează

întotdeauna exact peste datele vechi, așa cum cred cei mai mulți oameni. În schimb, poate fi ascuns undeva, în interiorul aceluiași *chunk*. Și atunci, un tip ca mine poate cerceta *chunk*-ul de 512 byți. Și poate găsi în spațiul deschis documentul vechi, de pildă scrisoarea originală în care îi cereai amantului să-ți omoare soțul, precum și documentul refăcut, în care șterseseși acest paragraf. Și uite-așa descoperim probe care duc la condamnare.

– Eu n-am nici un soț, l-a informat D.D. luând o altă înghițitură de ouă. Dar am acum suspiciuni mari în privința computerului meu.

Wayne Reynolds a rânjit.

– Așa și trebuie. Oamenii nici n-au idee câtă informație este păstrată, împotriva voinței lor, pe hard drive. Mie îmi place să spun că un computer e ca o conștiință vinovată. Își amintește totul, și niciodată nu poți să fii sigur că nu va începe să mărturisească.

– L-ai învățat pe Ethan ceea ce știi?

– N-am avut de ce. Copiii învață singuri ceea ce-i interesează. Dar, dacă voi reuși să-l fac să își pună cunoștințele în slujba binelui, va ajunge cândva un criminalist de prima clasă.

– Care e latura întunecată a tehnologiei informației?

Wayne a ridicat din umeri.

– *Hacking*-ul, spargerea codurilor, căutarea ilegală de date. Ethan e un copil bun, dar n-are decât treisprezece ani, și ideea de a o lua pe urmele unchiului nu mai e acum la fel de incitantă ca pe vremuri. Opțiunile sunt: fie intri în poliție, fie devii un pirat al internetului. Grea alegere.

– Se pare că Ethan pune mare preț pe părerile Sandrei Jones.

D.D. își terminase micul dejun; a împins deoparte farfuria mare din ceramică albă.

Wayne a rămas câteva clipe tăcut.

– Ethan își închipuie că e îndrăgostit de profesoară, a admis el în cele din urmă.

– A făcut sex cu ea?

– Mă îndoiesc.

– De ce?

– Nu asta o interesa pe ea.

– De unde știi?

– Pentru că am cunoscut-o și eu pe Sandra. Ne întâlneam în fiecare joi, la meciurile de baschet.

– Ethan mi-a cerut părerea în legătură cu Sandra, a început Wayne să explice câteva minute mai târziu.

Plătiseră consumația, după care ieșiseră din cafenea. O discuție la o plimbare părea o idee mai bună, având în vedere subiectul conversației. Au pornit fără țintă spre faleză, urmărind traseul marcat cu linie roșie care refăcea drumul parcurs cândva de Paul Revere[1].

– Din câte am înțeles, a continuat Wayne, Sandra apelase la Ethan pentru a o ajuta în dezvoltarea unui modul de predare a navigării pe internet. Lui Ethan nu i-a luat însă mult timp ca să

---

[1] Erou legendar (1735–1818) al Revoluției Americane. A jucat rolul de curier călare înaintea bătăliilor de la Lexington și Concord. Celebrul său „drum nocturn" a avut loc în noaptea de 18–19 aprilie 1775, când a mers de la Boston la Lexington pentru a-i avertiza pe coloniști de înaintarea armatei britanice. (n.tr.)

priceapă că interesul ei pentru protejarea datelor era mai profund decât cel normal pentru un proiect școlar. El bănuia că soțul Sandrei avea anumite preocupări mai speciale, poate legate de pornografia infantilă, și că ea dorea cu disperare să afle despre ce era vorba.

– Și n-ai deschis un dosar oficial?

Wayne a clătinat din cap.

– Nu, n-am putut. Atunci când am cunoscut-o, mi-a spus foarte clar că îmi acceptă ajutorul doar ca pe o favoare de ordin strict personal. Până când nu afla exact ce se întâmpla, nu dorea ca poliția să se implice. Din cauza fetiței. Ree ar fi fost traumatizată dacă tatăl ei ar fi fost închis pe nedrept.

D.D. și-a arcuit sprâncenele.

– Dacă Sandra îl suspecta pe Jason de pornografie infantilă, atunci ar fi trebuit să-și facă alte griji decât arestarea tăticului.

Wayne a ridicat din umeri.

– Știi cum e în familie. Dacă o mamă își întreabă fetița de șapte ani ce e cu rochița ei pătată de spermă, copilul va insista că există o explicație logică.

D.D. a oftat adânc. Wayne avea dreptate, și amândoi știau asta. Când era vorba despre abuzuri sexuale asupra copiilor, Nilul[1] era mai mult decât un fluviu.

– Bun, deci Ethan te-a sunat. Și pe urmă?

– Părea foarte îngrijorat în privința profesoarei, așa că am fost de acord să mă duc la un meci de baschet ca să vorbesc personal cu Sandra.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. *De Nile* este o altă modalitate de scriere a cuvântului *denial* („negare“). (n.tr.)

Mărturisesc, am fost convins că o să avem o conversație scurtă, că o să-i dau câteva sfaturi de specilitate și gata. Dar...

Vocea lui Wayne s-a stins.

– Dar? a insistat D.D.

Wayne a ridicat din umeri. Cu un aer aproape plin de amărăciune.

– Dar, când am văzut-o pe Sandra Jones...

– Nu era tocmai profesoara tipică de educație civică, a remarcat D.D.

– Nu. Nici pe departe! Mi-am dat seama instantaneu de ce făcuse Ethan o pasiune pentru ea. Era mai tânără decât mă așteptasem. Și mult mai drăguță. Și, când am văzut-o stând acolo, pe banca aia de lemn, cu fetița ei adorabilă lipită de genunchi... Nu știu, i-am aruncat o simplă privire și am simțit că *trebuia* să o ajut. Că avea nevoie de mine.

– Of, Doamne! Mary Kay Letourneau, Debra Lafave, Sandra Beth Griesel[1]. Femei frumoase. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că numai femeile drăguțe întrețin relații sexuale cu băieți de doisprezece ani? Ce zici de chestia asta?

– Repet, Sandra nu avea acest gen de relații cu Ethan.

– Dar cu tine?

Wayne a privit-o drept în ochi.

– Uite ce-i! Vrei sau nu să afli ce-am de spus?

D.D. și-a fluturat brațele în aer.

– OK. Dă-i drumul!

– În acea primă seară, Ethan a rămas cu Ree, în timp ce eu și Sandra am făcut o scurtă plimbare

---

[1] Profesoare condamnate în anii 2000, în cadrul unor procese răsunătoare, pentru întreținerea de relații sexuale cu minori (n.tr.)

în jurul şcolii şi am stat de vorbă. Mi-a povestit că găsise o fotografie tulburătoare în computerul familiei, aruncată în Recycle Bin. Atâta tot – de atunci nu mai descoperise nimic. Între timp, aflase însă despre istoricul motoarelor de căutare şi despre stocarea informaţiilor şi era convinsă că soţul ei umbla la date, falsificându-le, ceea ce o făcea să se întrebe ce anume voia el să ţină ascuns.

– În ce sens umblase Jason la computer?

– Ethan o învăţase pe Sandra cum să depisteze site-urile accesate de pe un computer. Aceste informaţii sunt păstrate în istoricul hard drive-ului şi pot fi recuperate. Şi ea făcuse mai multe încercări de a reconstitui istoricul, folosind diverse unelte disponibile pe internet. Dar, de fiecare dată dăduse peste numai trei URL-uri – Drudge Report, *USA Today* şi *New York Times*.

– Nu înţeleg de ce asta i-a trezit bănuieli, a spus D.D. nedumerită.

– Pentru că Sandra însăşi accesase mai multe pagini web pentru a-şi pregăti lecţiile de la clasă. Şi toate aceste site-uri ar fi trebuit să apară în istoric, ceea ce nu s-a întâmplat. Asta însemna că cineva curăţase fişierele ascunse, după care construise deliberat un istoric fals, accesând cele trei site-uri. O dovadă de lenevie crasă, a murmurat Wayne, mai mult pentru sine. La fel ca toţi infractorii, până şi cei care au cunoştinţe tehnice fac, mai devreme sau mai târziu, o prostie şi se trădează.

– Stai aşa puţin, dă filmul înapoi! De ce-ar vrea cineva să creeze un istoric fals?

Ajunseseră de acum pe faleză, şi mergeau de-a lungul docurilor, spre acvariu. Burniţa în continuare, şi faleza era mai pustie decât de obicei. Wayne s-a

apropiat de balustradă, s-a oprit și s-a întors cu fața spre ea.

– Tocmai. De ce-ar vrea cineva să creeze un istoric fals? O întrebare de un milion de dolari. Ethan îi recomandase Sandrei un program de recuperare a datelor, care se dovedise însă ineficient. El bănuia că soțul Sandrei folosea, pentru a-și acoperi urmele, un așa-zis *shredder* sau un software de ștergere a datelor. Și atunci, Ethan m-a sunat, apelând, ca să zic așa, la artileria grea.

D.D. a clipit mărunt.

– Și tu i-ai fost de ajutor Sandrei?

– Am încercat. Nu uita, eram în decembrie, și totul începuse cu numai câteva luni înainte, și, având în vedere suspiciunile pe care ea le avea față de soțul său, trebuia să procedăm cu prudență. La recomandarea lui Ethan, Sandra rulase deja programul Pasco, însă acesta nu poate depista decât ceea ce îi spui tu să caute. Nu e la fel de versatil ca, de pildă, EnCase, programul folosit de noi la laboratorul de criminalistică. EnCase poate să sape adânc în hard drive, să inventarieze spațiul liber, să analizeze spațiile nealocate, mă rog, tot felul de chestii utile. Și, în plus, face exact ceea ce o interesa pe Sandra, adică folosește o unealtă specială pentru a dezgropa toate imaginile aflate cândva pe hard drive – practic e capabil să scuipe sute de mii de fotografii. Nu în ultimul rând, cu EnCase poți reconstitui istoricul unui browser...

– Deci să înțeleg că ai rulat programul ăsta pe computerul Sandrei?

– Nu, din păcate, a zis Wayne și și-a dat peste cap ochii căprui. În primul rând, niciodată nu trebuie să lucrezi asupra sursei, asta contravine protocolului.

În al doilea rând, era nevoie de maximă discreție, și rularea programului pe computerul familiei timp de trei sau patru zile nu ar fi scăpat neobservată. Confiscarea unui calculator e o treabă ușoară. Dar desfacerea lui în bucăți și analizarea tuturor datelor nu...

– Și atunci ce-ai făcut?

– Am început să lucrez cu Sandra la crearea unei copii a hard drive-ului. Am învățat-o ce fel de hard drive gol să cumpere și pe urmă cum să îl atașeze la computerul familiei și să transfere datele. Din nefericire, Jason achiziționase recent un hard drive de 500 GB și numai copierea dura mai bine de șase ore. Sandra a avut câteva tentative, dar nu a reușit să termine înainte ca Jason să se întoarcă acasă.

– În concluzie, Sandra a petrecut ultimele trei luni complotând împotriva soțului? a întrebat D.D.

Wayne a ridicat din umeri.

– Aș zice că Sandra Jones a petrecut ultimele trei luni încercând să-și depășească soțul în privința abilităților tehnice. Cum nu a reușit să copieze hard drive-ul, iar eu n-am reușit să rulez programul EnCase, n-am cum să știu dacă suspiciunile ei erau îndreptățite și dacă avea motive întemeiate să se teamă de Jason.

D.D. i-a aruncat un zâmbet.

– Ei, ca să vezi! Atunci îmi face o deosebită plăcere să te informez că, începând de noaptea trecută, poliția din Boston a devenit mândra proprietară a computerului familiei Jones.

Wayne a făcut ochii mari.

– Tare aș vrea să...

– Hei, nepotul tău este implicat în acest caz. Dacă atingi, chiar și cu vârful degetelor, vreo probă,

judecătorul o să mă dea afară din tribunal înainte să apuce să rostească fraza aia celebră cu „conflictul de interese".

– Dar pot măcar să capăt o copie a raportului criminalistic?

– O să-i rog pe cei de la CRIB să ți-l trimită atunci când va fi gata.

– Pune-l pe Keith Morgan să se ocupe. E cel mai bun când vine vorba despre desfacerea unui hard drive în bucăți.

– O să mă gândesc la asta, a spus D.D. uitându-se lung la Wayne. Ascultă, Sandra nu a bănuit nici măcar o clipă că soțul ei își dăduse seama de ceea ce se întâmpla? La urma urmei, trecuseră câteva luni bune de când descoperise fotografia aceea pe computer. Destul de mult timp pentru cineva obligat să trăiască alături de un om pe care îl suspecta de pedofilie. Presupun că, pe zi ce trecea, a devenit tot mai nervoasă.

Wayne a șovăit, și, pentru prima dată, o umbră de stânjeneală i-a traversat chipul.

– Ultima dată am văzut-o acum două săptămâni, la un meci. Părea retrasă cumva în sine, deloc dornică să discute. Mi-a spus că nu se simțea bine și imediat după meci a plecat cu Ree. Am avut impresia că era, într-adevăr, bolnavă. Cel puțin așa mi s-a părut mie.

– Știai că e însărcinată?

– Cum? Wayne a părut că pălește ușor, vizibil surprins. Nu, n-am știut... Ei bine, atunci nu mă mir că era așa agitată. Doar urma să aibă un al doilea copil cu un bărbat pe care îl bănuia de perversiuni.

– Nu ți-a povestit nimic despre trecutul soțului ei? Despre copilăria lui, despre felul în care se cunoscuseră?

Wayne a clătinat din cap.

– Dar a menționat vreodată posibilitatea ca „Jones“ să fie un nume fals?

– Glumești? Nu, n-a zis niciodată nimic despre asta.

D.D. a căzut câteva clipe pe gânduri.

– Bun, înțeleg că Jason e un tip destul de priceput la computere.

– Chiar foarte.

– Suficient de priceput pentru a folosi computerul cu scopul de a-și ascunde adevărata identitate sau de a-și crea una nouă?

– Ambele, a confirmat Wayne. Online poți să deschizi conturi bancare, să te racordezi la utilități, să-ți inventezi un istoric al creditelor luate. Un bun cunoscător al computerelor poate deopotrivă crea și ascunde identități.

D.D. a dat aprobator din cap, răsucind pe toate părțile noile informații.

– Și de ce anume ar avea nevoie pentru asta, în afara computerului?

– Hmm, de o adresă sau de o căsuță poștală. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-ți dai adresa. Să zicem că o poți închiria. O căsuță poștală. Mai trebuie să ai și un număr de telefon, deși în zilele noastre poți cumpăra unul de unică folosință. Cu alte cuvinte, e nevoie de câteva obiecte palpabile care să îți susțină identitatea, însă toate astea sunt ușor de procurat.

Căsuță poștală. D.D. nu se gândise la asta. Închiriată la un oficiu poștal, pe numele lui Jason sau pe al celui de fată al Sandrei. Va pune pe cineva să facă săpături...

– L-a menționat Sandra vreodată pe un oarecare Aidan Brewster?

Wayne a clătinat din cap.

– Și poți să juri, în calitatea ta de criminalist și de om al legii, că, din câte știi, Sandra Jones nu s-a aflat niciodată singură în compania nepotului tău?

– Ethan nu mi-a spus decât că se întâlnea cu ea în laboratorul de informatică în timpul recreațiilor. Mda, sigur că erau de cele mai multe ori singuri în sală, dar asta se întâmpla în mijlocul zilei și într-o școală publică, plină de elevi și de profesori.

– Ți-a spus Sandra vreodată că ar intenționa să fugă de acasă?

– Nu și-ar fi părăsit niciodată fiica.

– Nici măcar pentru tine, Wayne?

El i-a aruncat din nou acea privire ucigătoare, însă D.D. nu și-a retras întrebarea. Wayne Reynolds era un bărbat plăcut la înfățișare, iar Sandra Jones – o femeie tânără și foarte singură...

– Eu, unul, cred că Jason Jones a ucis-o, a spus Wayne pe un ton ferm. A sosit acasă miercuri noaptea, a găsit-o pe Sandra la computer, încercând să copieze hard drive-ul, și și-a ieșit din minți. Individul punea ceva la cale, asta e cert, iar Sandra a descoperit despre ce era vorba, așa că el a ucis-o. La asta m-am gândit încă din clipa când am urmărit conferința de presă de ieri, așa că, în caz că mă întrebi dacă sunt implicat la modul personal în povestea asta, îți răspund afirmativ. Am încercat să ajut o mamă tânără și speriată, și în felul acesta am împins-o, foarte probabil, la moarte. Chestie care mă scoate din sărite. De fapt, mă înnebunește de-a dreptul.

– OK, a încuviințat D.D. Sper că-ți dai seama că voi avea nevoie de o declarație oficială din partea ta.

– Sigur.

– Astăzi, la trei după-amiaza? La secție?

– În regulă.

D.D. a încuviințat din cap și s-a răsucit ca să plece, însă i-a venit brusc o idee.

– Hei, Wayne, de câte ori te-ai întâlnit cu Sandra?

Bărbatul a ridicat din umeri.

– Nu știu. De vreo opt, poate zece ori. Și numai la meciurile de baschet, după cum ți-am spus.

D.D. a clătinat din cap gânditoare. „De ciudat de multe ori", și-a zis, având în vedere că Sandra nu reușise între timp să copieze hard drive-ul și să i-l dea lui Wayne spre analiză.

Capitolul 27

Jason s-a trezit într-un zumzet crescând, apoi câteva raze puternice l-au lovit în ochi. S-a uitat buimac la ceasul de la mână – era cinci dimineața –, după care, și mai nedumerit, la obloanele acum luminate din spate. În martie, soarele nu răsărea atât de devreme.

Într-un târziu, și-a dat seama. Reflectoarele. De pe cealaltă parte a străzii. Carele de luat vederi se întorseseră și acum se alimentau cu electricitate, pregătindu-se pentru știrile de dimineață cu noi imagini filmate la locul crimei, adică în curtea din fața casei.

Și-a lăsat capul să cadă înapoi pe pernă, întrebându-se dacă în cele trei ore cât dormise apăruse vreo noutate pe care ar fi bine să o afle și el. Pentru asta, trebuia să deschidă televizorul. Să vadă dacă mai descoperiseră ceva despre el. Dintotdeauna avusese un simț al ironiei extrem de dezvoltat. Acum a așteptat ca acesta să se manifeste și să-l facă să savureze momentul. Însă, mai mult decât orice, se simțea îngrozitor de obosit, tras în prea multe

direcții în încercarea simultană de a-și proteja fiica, de a-și găsi soția și de a se ține departe de închisoare.

Și-a întins brațele și picioarele, cercetându-le cu atenție după loviturile încasate cu o noapte în urmă. A constatat că toate cele patru membre păreau în stare de funcționare, deși îl dureau. Și-a pus mâinile sub cap, holbându-se la tavan cu singurul ochi pe care îl putea ține deschis și încercând să întocmească un plan pentru ziua aceea.

Max avea să se întoarcă. Tatăl Sandrei nu bătuse atâta drum până în Massachusetts doar ca să stea liniștit într-o cameră de hotel. Avea să vrea s-o vadă pe Ree, amenințând... cu ce? Cu o plângere penală sau poate chiar cu dezvăluiri legate de trecutul lui Jason? Nu își putea da seama ce aflase bătrânul despre viața lui anterioară. Doar nu se așezaseră împreună la masă, ca să stea la taclale. Jason o cunoscuse pe Sandra într-un bar, și ea prelungise cât de mult putuse rutina întâlnirilor în astfel de localuri. Numai fetele bune își invită prietenii acasă, pentru a-i cunoaște părinții, îi spusese ea în prima seară, vrând să stabilească, de la bun început, faptul că ea nu făcea parte din acea categorie. Jason o lua din bar și o conducea la micul lui apartament închiriat, unde îi pregătea cina și se uitau împreună la filme sau jucau diverse jocuri. Orice, numai ceea ce aștepta ea nu, și asta o făcea să revină noapte de noapte.

Asta până când Jason a observat că burta ei începuse să crească. Până când s-a apucat să-i pună întrebări. Până în noaptea când ea a izbucnit în plâns, și pentru el soluția problemelor pe care le aveau amândoi a devenit, dintr-odată, clară. Din cine știe ce motive, Sandy voia să scape de tatăl ei. Iar el dorea

să plece. Așa că fugiseră pur și simplu împreună. Într-un oraș nou, cu un nume de familie nou, pentru a lua totul de la capăt. Și, până în noaptea de miercuri, lui Jason nu îi trecuse niciodată prin cap că vreunul dintre ei regretase acest pas.

Acum însă, Max își făcuse intrarea în scenă. Era un om cu bani, inteligent, cu relații în lumea locală a avocaților și a judecătorilor. Un om care îi putea face mult rău. Cu toate astea, Jason refuza să-i acorde dreptul de a o vedea pe Ree. Îi promisese lui Sandy că nu avea să-i permită bătrânului să o atingă niciodată pe fetița lor. Și avea de gând să-și țină promisiunea, mai ales acum, când fiica lui avea mai multă nevoie de el ca oricând.

Deci Max avea să facă valuri, în timp ce poliția avea să-l urmărească pas cu pas. Îi luaseră computerul. Și acum făceau probabil săpături în conturile lor bancare. Îi interogau șeful, poate chiar cercetau toată redacția *Boston Daily*. Dacă găseau computerul pe care îl ascunsese acolo și își dădeau seama că era al lui?

Cât avea, oare, să dureze acest joc de poker pe mize mari?

După ce se căsătorise, Jason își luase cele mai elementare precauții. Își desfășura „celelalte“ activități sub un alt nume, pentru care deschisese un alt cont bancar, avea o altă carte de credit și o căsuță poștală. Confirmările de plată și extrasele de cont de la acea singulară carte de credit soseau pe adresa unui oficiu poștal din Lexington. La care se ducea o dată pe lună, luând documentele, sortându-le și aruncând apoi tot ce putea constitui o probă împotriva sa.

Toate planurile bune au însă, din păcate, câte o hibă esențială. În cazul lui, computerul familiei conținea suficiente date incriminatorii pentru a-l condamna de la douăzeci de ani la închisoare pe viață. Sigur, folosise un software de curățire relativ bun, dar orice accesare a unui site genera mai multe fișiere temporare decât poate șterge un program. Avea să dureze trei, cel mult patru zile, și-a dat el seama. Pe urmă, specialistul avea să se prindă că era ceva în neregulă cu computerul confiscat, și poliția avea să-și intensifice eforturile.

Asta presupunând că nu descoperiseră deja cadavrul lui Sandy și că nu se postaseră pe verandă, așteptând să se trezească pentru a-l aresta.

Jason s-a dat jos din pat, prea agitat pentru a adormi la loc. Coastele au protestat când a făcut prima mișcare. Nu-și putea ține deschis ochiul stâng. Rănile nu aveau însă nici o importanță. Nimic nu conta. Cu excepția unui singur lucru.

Trebuia să se asigure că Ree dormea în siguranță în camera ei – o siluetă ghemuită, având la picioare un motan de un portocaliu aprins.

A străbătut încet coridorul, cu toate simțurile în alertă. Casa miroasea la fel ca întotdeauna, avea același aer. A întredeschis ușa dormitorului și și-a descoperit fiica stând culcată în pat, dreaptă ca o săgeată, uitându-se la el cu ochii ei căprui. Era trează și, a observat el cu întârziere, plânsese. Avea săpate în obraji dâre adânci de lacrimi.

– Hei, iubito, a spus el încet intrând în cameră. Ce faci? Te simți bine?

Domnul Smith și-a ridicat privirea spre el, a căscat și a întins o lăbuță lungă, portocalie. Ree s-a mulțumit să se holbeze la el, fără să spună nimic.

Jason s-a așezat pe marginea patului, înfășurând în jurul degetului câte o șuviță din părul castaniu care cădea pe fruntea umezită a fetei.

– O vreau pe mămica mea, a murmurat Ree.

– Da, știu.

– Mami mi-a promis că se va întoarce întotdeauna la mine.

– Da, știu.

– Atunci de ce nu se întoarce, tati? De ce nu se întoarce mami la mine?

Jason nu a putut să-i ofere nici un răspuns. S-a băgat în pat, lângă ea, și a luat-o în brațe. I-a mângâiat părul, lăsând-o să plângă, lipită de umărul lui. A inspirat parfumul pielii ei, care mirosea a săpun Johnson & Johnson, și-a întipărit în memorie imaginea capului ei lângă umărul său, sunetul suspinelor ei obosite.

Ree a plâns până n-a mai putut. Apoi și-a pus mâna peste a lui, cu degețelele ei boante sprijinite peste ale lui, mai lungi și mai mari.

– O să trecem cu bine peste asta, ai să vezi, i-a șoptit Jason.

Ea a încuviințat încet din cap.

– Vrei să luăm micul dejun?

Alt semn aprobator din cap.

– Te iubesc, Ree.

Micul dejun s-a dovedit o provocare mult mai mare decât prevăzuse. Nu mai aveau ouă. Și nici pâine feliată, iar fructele proaspete erau pe terminate. Și laptele era cam puțin, dar s-a gândit că putea fi de ajuns pentru două castroane cu cereale. Cutia de cereale Cheerio părea suspect de ușoară, așa că a ales Rice Crispies. Lui Ree îi plăceau aceste cereale

„guralive“ și el făcea întotdeauna un spectacol din descifrarea cuvintelor scoase de orezul care îi trosnea între dinți.

– Ce-ai zis? Să-i cumpăr un ponei fiicei? A, nu, vrei să-mi cumpăr eu o mașină Corvette. Ei, așa mai vii de-acasă.

Jason a făcut-o pe Ree să zâmbească și apoi să chicotească, și amândoi s-au simțit ceva mai bine.

El și-a terminat bolul cu cereale. Ree a mâncat jumătate din al ei, după care s-a apucat să creeze modele suflând în pufuleții de orez rămași. Asta o amuza, iar lui i-a dat un răgaz de gândire.

Îl durea tot trupul. Și atunci când stătea așezat, și atunci când mergea sau se ridica. S-a întrebat cum arătau bărbații din gașca de bătăuși. Îl atacaseră pe la spate – nu apucase să-i vadă apropiindu-se, așa că erau, probabil, în formă prin comparație cu el.

Devenea tot mai neglijent pe măsură ce înainta în vârstă, a constatat. Pus mai întâi în dificultate de un puști de treisprezece ani, pentru ca apoi să încaseze acea mamă de bătaie. Cu astfel de abilități de luptător, n-avea să reziste nici măcar o săptămână în pușcărie. Ce gând îmbucurător pentru un început de zi!

– Tati, ce-ai pățit la față? a întrebat Ree în timp ce el se dădea jos de pe scaunul înalt din fața blatului de bucătărie, pregătindu-se să spele vasele.

– Am căzut.

– Nu se poate.

– Ba da.

A pus farfuriile în chiuvetă, apoi a deschis ușa de la frigider pentru a inspecta opțiunile pentru masa de prânz. Nu mai aveau lapte, ci doar un bax cu șase sticle din neprețuitul Dr. Pepper al lui Sandy,

patru cutii de iaurt degresat și niște frunze cam veștede de salată verde. O nouă veste îmbucurătoare. Însă, chiar dacă ești inamicul public numărul unu, tot trebuie să mergi la supermarket. Așa că, dacă voia să mănânce la prânz ceva, trebuiau neapărat să facă niște cumpărături.

S-a întrebat dacă era cazul să-și lege o bandană pe cap. Sau să poarte un tricou având inscripționat pe față cuvântul „Nevinovat" și pe spate „Vinovat". Ceea ce ar fi fost amuzant.

– Ree, a spus el pe un ton degajat, închizând ușa frigiderului și uitându-se la fiica sa, ce-ai zice să dăm o tură pe la magazin?

Ree s-a luminat imediat la față. Adora cumpărăturile. Era o îndatorire oficială a lor, a tatei și a fiicei, pe care o îndeplineau cel puțin o dată pe săptămână, înainte ca Sandy să se întoarcă de la școală. El se străduia mereu să respecte lista de cumpărături alcătuită de Sandy. În timp ce Ree încerca să-l convingă să-i adauge articole de primă necesitate, precum biscuiteii Barbie Island Princess sau gogoși cu glazură de sirop de arțar.

Jason obișnuia să se bărbierească înainte de plecare, iar Ree se împopoțona cu o rochiță de bal și cu o coroniță cu strasuri. În definitiv, ce rost avea să parcurgi douăzeci de culoare într-un supermarket dacă nu făceai din asta un adevărat spectacol?

În dimineața aceea, Ree s-a repezit în sus pe scări pentru a se spăla pe dinți, apoi a revenit în bucătărie îmbrăcată cu o rochiță albastră cu floricele și cu aripioare de zână în toate culorile agățate pe mâneci și încălțată cu pantofi roz cu paiete. I-a înmânat lui Jason o fundiță roz transparentă și i-a cerut să-i

prindă părul într-o coadă de cal. Jason a făcut tot ce-a putut.

A scris apoi lista de cumpărături și a făcut o tentativă de a-și îmbunătăți imaginea personală. Bărbieritul a scos la iveală o vânătaie urâtă. Iar pieptănatul pe spate al părului îi sublinia și mai tare ochiul învinețit. Fără umbră de îndoială, arăta ca dracu'. Sau, mai exact, ca un ucigaș cu toporul. A treia constatare îmbucurătoare în acea dimineață.

A renunțat să se mai ferchezuiască și a coborât scările, unde Ree îl aștepta nerăbdătoare la ușa din față, ținând în mână gentuța ei pictată cu narcise.

– Îi mai ții minte pe reporteri? a întrebat-o el. Oamenii aceia cu aparate de filmat și cu microfoane, strânși pe trotuarul de vizavi?

Fetița a încuviințat solemn din cap.

– Ei bine, iubito, probabil sunt și acum acolo. Și, când voi deschide ușa, o să ne bombardeze cu întrebări și o să ne facă poze. Nu uita, nu-și fac decât meseria, ai înțeles? Dar o să fie o adevărată nebunie. Noi doi o să mergem însă liniștiți până la mașină, și după aia o să ne ducem la magazin. OK?

– Da, tati. I-am văzut de la fereastra de la etaj. De-asta mi-am pus aripioarele de zână. Ca să pot zbura peste capetele lor, în caz că țipă prea tare.

– Ești o fetiță isteață foc, a spus el, după care, pentru a nu mai pierde timpul, a deschis grăbit ușa.

Țipetele au început imediat ce vârful pantofului său a apărut în prag.

„Jason, Jason, vreo veste de la Sandy?"

„Astăzi te vei duce la poliție ca să dai vreo declarație?"

„Când va avea loc o conferință de presă?"

Jason a împins-o pe Ree afară, ținând-o aproape de el în timp ce închidea și încuia ușa în urma lor. Mâinile îi tremurau. A încercat să se miște încet, calculat. Fără grabă, fără gesturi bruște, vinovate. Soțul îndurerat care își lua fiica la cumpărături strict necesare – lapte și pâine.

„Vei ajuta și tu patrulele de căutare, Jason? Câți voluntari s-au oferit până acum să participe?"

„Ce aripioare frumoase, drăguțo! Ce ești? Un îngeraș?"

Această remarcă i-a atras în cele din urmă atenția lui Jason, făcându-l să arunce priviri tăioase. Se resemnase cu țipetele la adresa lui, dar nu voia ca vulturii să se repeadă asupra lui Ree.

– Tati? a șoptit fiica lui, și el și-a plecat privirea, pentru a vedea tulburarea de pe chipul ei.

– O să ne urcăm în mașină și o să mergem la magazin, a repetat el pe un ton plat. Totul e în regulă, Ree. Ei sunt cei care se poartă urât, nu noi.

Fetița l-a luat de mână, lipindu-se de picioarele lui în timp ce coborau scările de la intrarea din față, croindu-și apoi drum peste peluză și îndreptându-se către mașina parcată pe alee. Jason a numărat șase care de luat vederi, cu două mai multe decât cu o zi în urmă. De la distanță, nu a reușit să descifreze siglele companiilor de televiziune. Mai târziu avea să verifice dacă știrea ajunsese de interes național.

„Ce-ai pățit la față, Jason?"

„Poliția ți-a învinețit ochiul?"

„Te-ai bătut cu cineva?"

A continuat să înainteze, cu Ree alături, mișcându-se încet și hotărât, traversând curtea și

îndreptându-se spre Volvo. A scos cheile și a descuiat portierele.

„Brutalitatea poliției", și-a spus el într-o doară, în timp ce reporterii nu încetau cu întrebările despre fața lui, iar coastele i-au mârâit în semn de protest atunci când a deschis ușa grea a mașinii.

Ree s-a urcat, și el a închis portiera din spate. Pe urmă s-a suit și el, și a închis portiera din dreptul scaunului șoferului. A pornit motorul, și țipetele ascuțite ale reporterilor au fost imediat reduse la tăcere.

– Bravo, a felicitat-o pe Ree.

– Nu-mi plac reporterii, l-a informat ea.

– Știu. Oricum, data viitoare o să-mi prind și eu niște aripi de zână.

La magazin s-a înmuiat. Nu a găsit în el tăria de a-i refuza fiicei lui atât de traumatizate biscuiții Oreo, gogoșile cu glazură din sirop de arțar și pungile de prăjiturele proaspăt scoase din cuptor și învelite în fulgi de ciocolată. Ree își dăduse seama de slăbiciunea lui de moment, și la sfârșitul incursiunii coșul era pe jumătate plin cu mâncare nesănătoasă. Reușise totuși să cumpere și lapte, pâine, paste și fructe, deși adevărul era că mintea nu-i stătea deloc la ele.

Își omora timpul alături de fiica lui, asta făcea, încercând cu deznădejde să-i ofere și să-și ofere o brumă de normalitate într-o lume care o luase pur și simplu razna. Sandy dispăruse. Apăruse, în schimb, Max. Poliția avea să continue cu întrebările, iar el fusese un idiot că folosise computerul familiei...

Jason nu își dorea o astfel de viață. Voia să dea timpul înapoi cu șaizeci, poate șaptezeci de ore, ca

să poată rosti acele vorbe pe care ar fi trebuit să le rostească, să facă acele lucruri pe care ar fi trebuit să le facă pentru ca toate acestea să nu se fi întâmplat. La naiba, ar fi dispus să ia înapoi până și vacanța aceea din februarie.

Casiera a zâmbit la vederea ținutei strălucitoare a lui Ree. Pe urmă, s-a uitat la el, reacționând cu întârziere. Jason a ridicat stângaci din umeri, urmărindu-i privirea până la standul de ziare, unde și-a zărit chipul într-o fotografie alb-negru postată pe prima pagină din *Boston Daily*. „Reporterul cel blând ascundea, probabil, secrete întunecate", așa suna titlul.

Folosiseră poza de pe legitimația lui oficială de acces și o măriseră zdravăn, obținând o imagine doar cu o idee mai bună decât portretele reproduse pe căni. De deasupra îndoiturii ziarului, figura lui părea hotărâtă, ba chiar avea un aer vag amenințător.

– Tati, uite, tu ești în poza aia! a declarat Ree cu voce tare.

A țopăit până la stand, holbându-se la ziar mai de aproape. Alți cumpărători observaseră scena și o urmăreau acum pe fetița cea drăgălașă uitându-se la fotografia tulburătoare a unui bărbat adult. De ce e poza ta în ziar, tati?

– E ziarul la care lucrez, a răspuns el pe un ton lejer, dorindu-și să nu fi cumpărat atâtea produse, dorindu-și să poată ieși în goană din magazin.

– Și ce scrie acolo despre tine?

– Că sunt un om blând.

Casierița a făcut ochii cât cepele. Jason a săgetat-o cu privirea, fără să-i mai pese dacă arăta amenințător

sau nu. Pentru numele lui Dumnezeu, era vorba despre fiica lui!

– Ar trebui să luăm ziarul, a spus Ree. Lui mami i-ar plăcea să-l vadă.

A scos ziarul de pe raft și l-a plasat pe banda de cumpărături. Jason a remarcat că articolul era semnat „Greg Bart", superiorul lui și redactorul-șef al departamentului de știri. Acum nu mai avea nici un dubiu cu privire la citatele incluse de Greg în articol; cuprindeau, în cea mai mare măsură, declarațiile făcute de el cu o zi în urmă, la telefon.

A întins mâna spre buzunarul de la spate pentru a scoate portofelul, apoi s-a enervat atât de tare, încât a simțit că-l lasă nervii. „Plătește cumpărăturile și urcă în mașină. Plătește cumpărăturile și urcă în mașină. Du-te acasă, unde de-abia așteaptă să te hărțuiască din nou."

A scos cardul de credit și i l-a înmânat casieriței. Mâinile femeii tremurau așa tare, încât abia la a treia tentativă a reușit să-l ia. Să-i fi fost frică de el? Să fi fost ferm convinsă că tocmai încheia o tranzacție cu un criminal psihopat care, cel mai probabil, își strangulase nevasta, îi ciopârțise cadavrul și apoi îl aruncase în port?

Lui Jason îi venea să râdă de absurditatea ideii, însă era conștient că râsul ar fi sunat fals. Prea ascuțit, prea ostentativ dezinvolt. Viața lui o apucase pe un drum strâmb, iar el nu știa cum să-l îndrepte.

– Pot să mănânc gogoși în mașină, tati? Hai, te rog, te rog, îmi dai voie? l-a întrebat Ree.

Casiera a reușit, într-un târziu, să finalizeze operațiunea, să-i înapoieze cardul și să-i dea bonul.

– Da, da, a răspuns Jason semnând bucata de hârtie și luându-și cardul, disperat să iasă cât mai repede din magazin.

– Te iubesc, tati, a intonat Ree triumfătoare.

Iar el a sperat că toată lumea din nenorocitul ăla de magazin o auzise.

Capitolul 28

După ce a ajuns acasă cu Ree şi s-a văzut nevoit să treacă de şase ori printre şirurile de reporteri pentru a duce cumpărăturile în casă, Jason se simţea epuizat. A pus un DVD cu filme pentru copii, fără să ia în seamă mustrarea de conştiinţă care îl avertiza că prea multe filme îi puteau face rău fetiţei şi că ar trebui să se străduiască mai mult să fie alături de ea în acele clipe grele, bla-bla-bla, bla-bla-bla.

Aveau ce să mănânce. Motanul se întorsese acasă. Iar el nu fusese încă arestat.

Pentru moment, era tot ce putuse face.

Tocmai scotea ouăle din pungă, când a sunat telefonul. A ridicat receptorul absent, fără să verifice pe ecran identitatea celui care suna.

– Ce-ai păţit la faţă, fiule?

Vocea lui Maxwell Black, cu accentul său sudist tărăgănat care lungea propoziţiile, l-a făcut pe Jason să revină pentru o clipă într-un loc pe care îşi dorea să-l poată da pentru totdeauna uitării.

„Te crezi deștept, băiete? Ești al meu. Al meu cu totul. Îmi aparții.“

– Am căzut pe scări, a răspuns pe un ton lejer, alungându-și imaginile într-un colț îndepărtat al minții.

S-a văzut pe el însuși trântind capacul peste ele, răsucind cheia în broască și încuind-o.

Max a râs. Un chicotit cald, grav, în maniera în care făcea probabil glume la tribunal sau când se întreținea cu admiratorii la petrecerile cu cocktailuri date de vecini. Sau poate la fel reacționase și atunci când o profesoară oarecare îl abordase pentru întâia oară pentru a discuta despre Sandy. „Știți, domnule, sunt îngrijorată de cât de... predispusă la accidente... este fiica dumneavoastră.“ Și atunci Max râsese, cu râsul acela subtil și fermecător al său. „O, n-aveți de ce să vă faceți griji. Nu vă bateți căpșorul ăla drăguț cu asta. Fetița mea e bine.“

Un nou val de dezgust l-a cuprins pe Jason.

– Ei bine, fiule, se pare că amândoi am pornit cu stângul ieri după-amiază, a rostit Max vorbele.

Jason nu a răspuns. Tăcerea s-a prelungit. După o clipă, bătrânul s-a grăbit să o umple, adăugând pe un ton lejer:

– Așa că te-am sunat ca să îndrept lucrurile.

– Nu e nevoie, l-a asigurat Jason. E de ajuns să te întorci în Georgia.

– Uite ce-i, Jason, mi se pare că, dacă ar trebui să poarte cineva cuiva pică, atunci eu ar trebui să fiu acela. Ai atras-o pe unica mea fiică de partea ta, ai răpit-o și ai dus-o în nordul ăsta afurisit, și după aia nu te-ai obosit să mă inviți la nuntă, ca să nu mai spun că nu m-ai anunțat că am devenit bunic. Nu așa te porți cu rudele, fiule.

– Ai dreptate. Şi, dacă aş fi în locul tău, n-aş vrea să mai am niciodată de-a face cu mine şi cu Sandy.

Acelaşi chicotit cald şi dulce ca melasa.

– Din fericire pentru tine, fiule, a continuat Max expansiv, sunt hotărât să pun lucrurile în ordine. N-am decât o fiică şi o singură nepoată. Ar fi o prostie să lăsăm trecutul să stea în calea viitorului.

– Să-ţi spun eu cum o să procedăm. Când Sandra se întoarce, o să-i transmit mesajul tău.

– *Când?* a întrebat Max pe un ton tăios. Poate vrei să spui *dacă*.

– Nu, vreau să spun *când*, a ripostat Jason ferm.

– Soţia ta a fugit cu un alt bărbat, fiule?

– Lumea aşa pare să creadă.

– N-ai fost în stare să o faci fericită? Nu te învinovăţesc pentru asta, eu am crescut-o singur după ce iubita ei mamă a decedat, aşa că ştiu cât de dificilă poate fi uneori.

– Sandra e o soţie minunată şi o mamă devotată.

– Recunosc, am fost surprins să aflu că fiica mea s-a făcut profesoară. Azi-dimineaţă am stat de vorbă cu directorul ei, un tip tare drăguţ. Cum îl cheamă?... A, da, Phil. Phil Stewart, nu-i aşa? Mi-a împuiat capul cu poveşti despre cât de bine se descurcă Sandra cu elevii. Aşa că, una peste alta, presupun că ai tratat-o cum trebuie – şi să ştii că apreciez asta, fiule.

– Nu sunt fiul tău.

– Bun, dacă aşa vrei, Jason *Jones*.

Jason a sesizat din nou aluzia, ameninţarea voalată. Şi-a încleştat degetele, refuzând cu încăpăţânare să răspundă.

– Nu prea mă placi, este, Jason?

A tăcut din nou. Judecătorul părea să vorbească mai degrabă pentru sine.

– Nu înțeleg de ce. Doar noi doi n-am discutat niciodată. Ai vrut-o pe fiica mea și ai avut-o. Ți-ai dorit să pleci din Georgia, mi-ai luat fiica și ați dispărut împreună. După cum văd eu lucrurile, eu sunt cel care are suficiente motive de supărare. Un tată are destule de reproșat unui băiat care fuge cu unica lui fiică, nu crezi?... Deci ce ți-am făcut de mă urăști atât de mult? Spune-mi, ce ți-am făcut?

– Ți-ai lăsat fiica de izbelițe, s-a pomenit Jason că răspunde. Avea nevoie de tine, și tu ai abandonat-o.

– Despre *ce* naiba vorbești?

– Despre soția ta! Despre soția ta nebună și bețivă care o bătea pe Sandy în fiecare zi, iar tu nu i-ai zis niciodată nimic. Ce fel de tată își abandonează copilul în asemenea hal? Ce fel de tată își lasă copilul să fie torturat zilnic, fără a face nimic pentru a-i alina chinurile?

S-a așternut tăcerea.

– Soția mea o bătea pe Sandy? *Asta* ți-a povestit ea?

Jason nu s-a grăbit să răspundă. Pauza se prelungea. De data aceasta, el a fost cel care a întrerupt-o.

– Da.

– Stai puțin. Judecătorul părea acum jignit. Mama lui Sandy nu a fost, într-adevăr, nici pe departe mama perfectă. Realitatea e că bea. Pe vremea aia, eu lucram mult și o lăsam pe Missy singură cu Sandra. Sunt sigur că asta o călca pe nervi, poate chiar o înfuria, făcând-o mai irascibilă ca mamă. Dar să o bată pe Sandra... să o chinuiască... zău așa, asta mi se pare cam melodramatic. Vorbesc serios.

– Vrei să spui că n-a atins-o niciodată pe Sandy?

– Știi cum se zice, că bătaia e ruptă din rai. Am văzut-o dându-i o palmă sau două la fund de câteva ori, dar nu mai mult decât ar face-o orice părinte ajuns la exasperare.

– Și că nu bea niciodată peste măsură?

– Păi, ce să zic, avea, într-adevăr, o slăbiciune pentru gin. Poate că, de câteva ori pe săptămână, mai exagera și ea cu băutura... Dar nu devenea violentă la beție. Dacă depășea numărul de pahare, se ducea la culcare. Missy n-ar fi lovit nici o muscă, darămite pe propria ei fiică.

– Dar nu te alerga în jurul casei cu un cuțit în mână?

– *Poftim?*

Judecătorul părea acum de-a dreptul șocat.

– Soția ta i-a făcut mult rău lui Sandy. I-a prins degetele în ușă, a forțat-o să bea înălbitor de rufe și să înghită tot felul de lucruri de prin casă, după care o ducea la spital. Soția ta era o femeie dusă rău de tot cu pluta.

Acum tăcerea a durat mai mult. Într-un final, când judecătorul s-a hotărât să vorbească, a părut cu adevărat consternat.

– Asta ți-a povestit Sandy? Asta ți-a spus despre mama ei? Atunci, nu mă mir că te-ai purtat atât de nepoliticos cu mine. Îmi retrag toate acuzațiile. Pe cuvânt. Acum pot să îți înțeleg poziția. Of, Doamne, dintre toate nebuniile de pe lumea asta... Măi, măi, a adăugat, aparent rămas fără cuvinte.

Jason s-a trezit că-și mută greutatea de pe un picior pe celălalt, mai puțin sigur pe sine. A simțit cum primul fior de neliniște îi urca pe șira spinării.

– Am dreptul să vorbesc în apărarea mea? a întrebat judecătorul.

– Bănuiesc că da.

– În primul și în primul rând, îți jur, fiule, că n-am mai auzit până acum de aceste fapte absolut îngrozitoare. Presupun că e posibil ca între Sandy și sărmana mea soție să se fi petrecut anumite lucruri de care eu nu am avut habar. Deși, sincer să fiu, nu prea cred. Îmi iubesc fiica, Jason. Am iubit-o întotdeauna. Dar, în același timp, mă număr printre acei puțini bărbați de pe lumea asta care pot declara cu mâna pe inimă că și-au iubit nebunește soția. Am cunoscut-o pe Missy când aveam nouăsprezece ani și din clipa aceea am știut că aveam să mă căsătoresc cu ea, că avea să fie a mea și numai a mea. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere nu numai pentru că era frumoasă – deși și asta a contat. Nu numai pentru că era blândă și bine educată – deși și asta a contat. Ci pentru că era Missy, iar pentru mine asta a fost de ajuns.

Poate ți se pare că bat câmpii. Că tot ce-ți povestesc eu acum n-are nimic de-a face cu toate celelalte. Dar, vezi tu, cam pe vremea când Sandy a împlinit doisprezece ani, lucrurile astea au început să capete importanță. Pentru că Sandy a devenit geloasă. Pe mine, pentru că îi luam mereu apărarea lui Missy, sau pe florile pe care i le aduceam, fără vreo ocazie specială, sau pe bibelourile pe care îmi plăcea să i le dăruiesc alesei inimii mele. Când ajung la o anumită vârstă, fetele încep, conștient sau nu, să intre în competiție cu mamele lor. Și presupun că Sandy credea că nu putea câștiga competiția. Ceea ce a făcut-o să se întoarcă împotriva mamei ei, să devină din ce în ce mai ostilă.

Și pe urmă Missy a murit înainte ca ea și Sandy să aibă șansa de a-și rezolva problemele. Sandy a fost

teribil de afectată. Scumpa de ea... S-a schimbat peste noapte. Și-a dezvoltat o latură sălbatică, a început să o ia razna. Dacă își punea ceva în cap, atunci n-aveai cum s-o clintești. A făcut un avort. Știai asta, Jason? Ree nu a fost primul ei copil, poate nici măcar al doilea. Nu ți-a spus asta niciodată, nu-i așa? Nici eu n-ar fi trebuit să aflu, însă oamenii de la clinica la care a apelat au recunoscut numele de familie și m-au sunat. Le-am dat acceptul. Ce altceva aș fi putut face? Nu era decât o copilă – prea tânără și instabilă emoțional pentru a deveni mamă. M-am rugat, Jason, m-am rugat pentru binele fetiței mele, mai mult decât ți-ai putea închipui tu vreodată – și asta până în clipa când ai apărut tu și ai scos-o cu totul din viața mea. Judecătorul a oftat. Cred că întotdeauna am sperat în sinea mea că Sandy va depăși perioada aceea de nechibzuință. Și azi-dimineață, după ce am discutat cu directorul școlii, m-am gândit că se maturizase în cele din urmă. Pentru ca acum, după ce te-am ascultat... Cred că fiica mea are probleme grave, Jason. A fugit de mine. Și acum, poate ar fi cazul să recunoști că a fugit și de tine.

Jason a dat să-l contrazică, dar cuvintele refuzau să iasă. Nesiguranța prindea rădăcini tot mai puternice în el. La urma urmei, ce anume știa el cu certitudine despre Sandy și familia ei? Întotdeauna luase de bun ceea ce îi povestise ea. Ce motive ar fi avut să-l mintă?

Dar, pe de altă parte, ce motive avea el să o mintă? Cam patru milioane de motive.

– Poate ar fi cazul să ne întâlnim, a spus Maxwell. Să stăm de vorbă ca de la om la om, să încercăm să găsim împreună o soluție. Nu-ți port ranchiună,

fiule. Nu-mi doresc decât tot ce e mai bine pentru fiica și pentru nepoata mea.

– Cum a murit Missy? a întrebat brusc Jason.

– Poftim?

– Soția ta. Cum anume a murit?

– Atac de cord, a răspuns judecătorul prompt. Pur și simplu, a căzut moartă. Ce tragedie, era o femeie așa tânără! Am fost cu toții distruși.

Jason a strâns mai tare receptorul în mână.

– Unde s-a întâmplat? Unde a murit?

– Ăăă, acasă. De ce întrebi?

– Cumva în garaj? La volanul mașinii?

– Da, așa a fost. Presupun că tot Sandy ți-a povestit și asta.

– De atac de cord? Ești sigur că a fost un atac de cord?

– Absolut. Ce lucru îngrozitor! Nu cred că mica mea Sandy și-a revenit vreodată complet după întâmplarea asta.

– Am citit raportul autopsiei, a insistat Jason. Din câte îmi amintesc, scria acolo negru pe alb că doamna Black a fost găsită cu fața roșie ca o cireașă. Ceea ce este un indiciu clar de otrăvire cu monoxid de carbon.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat o tăcere profundă. Care s-a prelungit preț de treizeci de secunde, poate chiar un minut. Lui Jason i-a dispărut brusc nodul din stomac și și-a îndreptat umerii. Sandy avusese dreptate: tatăl ei era un mincinos foarte, foarte abil.

– Nu știu despre ce vorbești, domnule *Jones*, a ripostat Max într-un târziu.

Pe un ton mai puțin amabil. Mai degrabă iritat. Un bărbat bogat și puternic care totuși nu izbutea să se impună.

– Chiar așa? Aș fi crezut că ești conștient că, în epoca aceasta a arhivelor computerizate, toate informațiile sunt accesibile publicului, mai ales dacă știi unde să le cauți.

– Asta e la fel de valabil și în cazul tău, Jason. Tu faci săpături despre mine, eu fac săpături despre tine.

– N-ai decât! Când ai ajuns în Boston?

– Când ai întâlnit-o pe Sandy? a contracarat Max.

– Ai închiriat o mașină sau ai luat autobuzul de la aeroport?

– Ai de gând să oferi de bunăvoie o mostră de ADN pentru testul de paternitate sau să aștepți ca tribunalul să-ți ordone să o faci?

– Testul ăsta n-are nici o importanță. Aici suntem în statul Massachusetts, unde căsătoriile între homosexuali sunt legale și *in loco parentis* contează mai mult decât biologia în stabilirea unei custodii.

– Crezi că, dacă te descurci cât de cât la latină, cunoști legislația mai bine decât mine, fiule?

– Ceea ce știu este că am scris recent un articol despre un bunic care a încercat să câștige custodia nepotului pe motiv că nu era de acord cu părinții gay ai copilului. Tribunalul a decis ca băiatul să rămână cu singurii părinți pe care îi cunoscuse vreodată – chiar dacă cele două nu erau mamele lui biologice.

– Interesant. Ei bine, uite încă un exemplu de latină. Poate că în documentarea ta ai dat și peste expresia asta: *ex parte*.

Jason a rămas încremenit în mijlocul bucătăriei, aruncându-și tardiv privirea pe fereastră. L-a văzut pe agentul în uniformă apropiindu-se de alee și îndreptându-se spre ușa de la intrare.

– Înseamnă „în caz de urgență“, a explicat Max calm, păstrându-și râsul grav în fundul gâtlejului. De pildă, un bunic poate depune o moțiune *ex parte* la tribunalul pentru minori, iar tribunalul poate emite un ordin *ex parte* care îi conferă dreptul la vizite, fără măcar ca judecătorul să fie nevoit să știe că au loc audieri pe această temă. La urma urmei, ești principalul suspect într-un caz de dispariție. A sta cu suspectul principal în dispariția mamei sale nu este în interesul unui copil, nu-i așa?

– Fiu de..., a șuierat Jason.

A auzit soneria.

– Ar fi bine să te duci să deschizi, a spus Max. Te văd perfect de unde mă aflu acum. Și, odată cu mine, întreaga lume.

În clipa aceea, Jason l-a zărit pe Max, stând în picioare lângă carele de luat vederi ale televiziunilor, cu telefonul mobil la ureche. Bătrânul i-a făcut semn cu mâna, aparent vesel, îmbrăcat într-un costum albastru bine călcat, care îi punea în valoare coama de păr argintiu. Apelul de pe mobil era motivul pentru care Maxwell se arătase atât de dispus să discute cu el, ca să îl țină pe Jason ocupat, totul sub pretextul de a pune lucrurile la punct... A auzit iar soneria.

– Răspund eu, tati, a spus Ree.

Nu conta. Nimic nu mai conta. Jason murise o dată, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Acum era însă și mai rău. Lumea lui se năruia cu totul. Și, în timpul acesta, Ree se ridicase pe vârfuri și deschidea prima încuietoare, apoi pe a doua.

După care a deschis ușa larg și s-a trezit în fața agentului în uniformă.

Omul ținea în mâini o hârtie albă îndoită. Și-a trecut privirea peste capul lui Ree și l-a văzut la intrarea în bucătărie pe Jason, care ținea în continuare telefonul la ureche.

– Jason F. Jones.

În cele din urmă, Jason a pus jos receptorul. S-a mișcat automat, pășind în față și întinzând brațul.

– Ați primit o notificare, a spus polițistul.

După care, odată misiunea îndeplinită, s-a răsucit scurt pe călcâie și a luat-o înapoi spre scările din față. Imediat ce a început să traverseze strada, aparatele de fotografiat au intrat în funcțiune.

Jason a despăturit foaia de hârtie. A citit documentul oficial care îi cerea să se prezinte cu copilul a doua zi, la unsprezece dimineața, pe terenul de joacă din vecinătate, unde onorabilul Maxwell M. Black urma să își vadă nepoata timp de o oră. O audiere completă privind drepturile de vizitare fusese stabilită peste patru săptămâni. Până atunci, lui Maxwell Black i se permisese să petreacă zilnic o oră cu nepoata sa, Clarissa Jane Jones. Așa hotărâse tribunalul.

Zilnic. Zi după zi. Max avea să stea cu Ree. Să o vadă pe Ree, să-i vorbească, să o atingă. În timp ce lui Jason i se refuza dreptul de a supraveghea întâlnirea. În timp ce Jason era obligat să își lase fiica singură cu un bărbat care participase la abuzarea *propriului* său copil.

– Ce-i, tati? a întrebat Ree tulburată. Ai câștigat ceva? Ce ți-a adus omul acela?

Jason a făcut un efort să se adune. A împăturit foaia de hârtie și a vârât-o adânc în buzunarul de la spate.

– Nimic important, şi-a liniştit el fiica. Nu e nimic. Hei, ce-ai zice să jucăm Candy Land[1]?

Ree a câştigat de trei ori la rând. Tot trăgea cartea cu Prinţesa Frostine la fiecare patru runde sau chiar mai puţin, semn clar că trişa. Jason era însă prea buimac pentru a-i atrage atenţia, fapt care pe Ree a enervat-o şi mai tare. O căuta cu lumânarea. Pe lumea aceasta existau reguli, şi tocmai acele reguli o făceau să funcţioneze.

Jason a renunţat la jocuri şi a pregătit pentru prânz brânză la grătar şi supă de roşii. Ree s-a aşezat îmbufnată pe scaun şi şi-a înmuiat sendvişul în supă. În timp ce el s-a mulţumit să plimbe lingura prin farfurie, uitându-se la crutoanele care căpătaseră o culoare sângerie.

Ordinul judecătoresc se afla în continuare împăturit bine şi vârât adânc în buzunarul de la spate. Ca şi cum faptul că îl redusese la o bucăţică de hârtie îi limita puterea pe care o deţinea asupra vieţii lui şi a fiicei sale. Abia acum începea să înţeleagă cum de Sandra îşi părăsise cu atâta uşurinţă tatăl, fără a se lăsa tentată, nici măcar o singură dată, să-l sune în ultimii cinci ani.

Maxwell Black nu glumea. Şi judecătorul ştia cum să răstălmăcească legile în aşa fel încât să obţină ceea ce îşi propusese. Nenorocitul!

– Vreau să o caut pe mami, a anunţat Ree.

– Ce?

---

[1] Joc simplu pentru copiii preşcolari constând într-o cursă pe un carton marcat cu spaţii divers colorate şi populat de personaje precum Prinţesa Frostine sau Bunicuţa Nutt (n.tr.)

Fetița a încetat să mai înmoaie brânza la grătar în supă, fixându-l cu o privire încăpățânată.

– Ai zis că poliția și prietenii se vor întâlni la școală și o vor căuta pe mami. Vreau să mă duc și eu la școală. Vreau să o caut și eu pe mami.

Jason s-a holbat la copila lui, întrebându-se în ce carte cu sfaturi pentru părinți putea da peste un capitol dedicat unor astfel de situații.

A auzit soneria. S-a ridicat imediat și s-a dus să deschidă ușa.

Sergentul D.D. Warren și detectivul Miller stăteau pe veranda din fața casei. Instinctiv, Jason s-a uitat în spatele lor, în căutarea altor polițiști. Cum cei doi anchetatori erau singuri, a dedus că nu veniseră ca să-l aresteze. A deschis ușa mai larg.

– Ați găsit-o pe soția mea? a întrebat.

– Ai început să o cauți? i-a întors D.D. vorba, pe un ton sec.

Prin comparație, o prefera totuși pe ea lui Max.

I-a poftit pe cei doi detectivi să intre, spunându-i lui Ree să aleagă un al doilea film, fiindcă tăticul trebuia să discute cu polițiștii aceia drăguți. Drept răspuns, fetița s-a încruntat la el, apoi a strigat:

– O să mă duc s-o caut pe mami și *n-ai cum să mă oprești*.

A intrat apoi ca o vijelie în camera din față, dând drumul la televizor și punând un alt DVD, mulțumită că avusese ultimul cuvânt.

– A fost o zi lungă, a spus Jason în chip de scuză.

– Nu e decât unsprezece și jumătate dimineața, a remarcat D.D.

– Grozav! Mă așteaptă încă vreo zece ore, fără îndoială la fel de plăcute.

I-a invitat pe cei doi reprezentanți de frunte ai poliției bostoniene în bucătărie, în timp ce fiica lui se așeza, în sfârșit, în liniște, să urmărească *Ținutul uitat de timp*, filmul ei favorit cu dinozauri.

– Apă? Cafea? Supă de roșii rece? le-a oferit el vizitatorilor cu jumătate de gură.

D.D. și Miller l-au refuzat clătinând din cap. S-au așezat amândoi pe câte un scaun înalt, în fața blatului de bucătărie. Jason s-a rezemat de frigider, cu brațele încrucișate peste piept. „Soțul îndurerat. Tatăl ucigaș. Nenorocitul de soț îndurerat."

– Ce-ai pățit? s-a interesat D.D.

– Am intrat cu capul într-un zid.

– Cu ambele părți ale feței?

– M-am lovit de două ori.

D.D. a ridicat din sprâncene. Jason s-a menținut pe poziție. Ce puteau să-i facă, să-l arunce în închisoare fiindcă fusese învinețit în bătaie?

– O să vrem o declarație cum că nu noi suntem responsabili pentru asta, a spus Miller.

– Cum adică *noi*?

– Poliția din Boston. Nici măcar nu te-am chemat încă la secție, așa că n-aveam cum să-ți învinețim fața.

– Din câte știu eu, voi preferați Taserul[1] în locul zidurilor, așa că da, aveți dreptate, nu sunteți voi cei în cauză.

Replica nu l-a făcut mai simpatic în ochii lui Miller, însă, oricum, Jason era aproape convins că detectivul își formase deja o părere și îl considera vinovat.

---

[1] Pistol cu electroșocuri aflat în dotarea unor departamente de poliție din lumea întreagă (n.tr.)

– *Când* s-a întâmplat? a insistat D.D., în mod evident jumătatea mai inteligentă a tandemului. Ne-am văzut imediat după ce-ai fost atacat de Hastings. Imposibil ca Ethan să fi lăsat asemenea urme.

– Poate îmi ia ceva timp ca să mă învinețesc.

D.D. și-a arcuit din nou o sprânceană. Jason a rămas pe poziție. N-avea decât să insiste cu întrebările – el, unul, putea să o ducă așa la nesfârșit. De fapt, dacă se gândea mai bine, și ea era capabilă de același lucru. Din acest punct de vedere, ei doi erau suflete-pereche. Predestinați să se scoată reciproc din sărite.

Îi era dor de Sandy. Tânjea să-și întrebe soția dacă el era tatăl copilului. Să o asigure că era dispus să facă orice, numai să-i acorde o a doua șansă. Să-i spună cât de rău îi părea, mai ales pentru vacanța din februarie. Avea atâtea lucruri pe care le regreta.

– Sandra era la curent cu ceea ce făceai? a întrebat D.D.

Jason a scos un oftat și a mușcat momeala.

– La ce te referi, sergent?

– Știi foarte bine, la ceea ce făceai pe computer.

Nu s-a lăsat impresionat. Din cauza lui Ethan, își dăduse seama încotro avea să se îndrepte ancheta. Era nevoie de acuze mult mai precise pentru a-l face să se clintească.

– Sunt reporter de meserie. Bineînțeles că lucrez la computer.

– OK, am să reformulez. Sandy a aflat ce făceai pe internet?

Ei, acum devenea ceva mai interesant.

– Și ce anume v-a povestit Ethan Hastings că făceam eu pe internet?

– A, nu de la Ethan știm.

– Poftim?

– Nu, nu cu el am stat de vorbă în dimineața asta. Am discutat cu Ethan aseară, și ne-a relatat câteva lucruri interesante, printre care faptul că i-a prezentat-o pe Sandra unchiului lui, care lucrează în calitate de criminalist la laboratorul poliției statului Massachusetts.

– Ți-am analizat datele bancare, a intervenit Miller. Și am aflat că banii nu provin din jocuri de noroc. Mai rămân pornografia infantilă și/sau cybersexul pentru adulți. De ce nu vrei să-ți ușurezi situația și să ne spui exact despre ce este vorba? Poate reușim să fim de ajutor, dacă accepți să cooperezi.

– N-am făcut nimic rău, a răspuns Jason automat, în timp ce mintea îi lucra febril, analizând toate posibilitățile.

Sandra reușise, într-un fel sau altul, să îi descopere activitățile din toiul nopții. Când se întâmplase asta? Și ce anume descoperise, de fapt? Nu totul, altfel nu ar fi fost nevoită să apeleze la Ethan Hastings. Un specialist în criminalistică era însă cu totul altceva. Rahat. Un expert al poliției, cu acces la un laborator de criminalistică bine dotat...

– Ți-am confiscat computerul, a continuat D.D., ca și cum s-ar fi aflat în fața unui juriu. Fiind priceput la informatică, îți poți da seama și singur că vom afla până la urmă totul. Absolut totul.

Jason a încuviințat vag din cap. Femeia avea dreptate. Cu programele actuale de depistare a datelor ascunse, mai bine ar fi trecut cu camioneta peste hard drive, ar fi zdrobit calculatorul și ar fi aruncat bucățile de plastic într-un cuptor, după care ar fi dat foc întregii încăperi. Numai așa ar fi putut să scape.

Îi venea să alerge la sediul *Boston Daily*. Să pună mâna pe vechiul său computer și să-și ruleze disperat propriul soft de recuperare a informațiilor. Cât anume descoperise Sandra? Câte dintre straturile de siguranță clădite de el cu atâta trudă izbutise să dea deoparte? Accesase camerele de *chat*? Fișierele cu tranzacțiile financiare? Pagina MySpace? Sau poate pozele? Doamne, Dumnezeule, pozele.

N-avea cum să se întoarcă în birourile ziarului *Boston Daily*. Nu-și putea permite să riște să mai pună vreodată mâna pe computerul pe care îl ascunsese acolo. Totul se terminase. Cel mai bine era să înșface cutia metalică din pod și să treacă, împreună cu Ree, granița în Canada.

D.D. și Miller se uitau la el cu atenție. S-a forțat să ofteze zgomotos și să pară profund decepționat.

– Îmi pare rău că soția nu mi-a spus nimic despre bănuielile ei, a continuat.

D.D. l-a privit chiorâș, evident sceptică.

– Vreau să spun, a continuat el să joace rolul soțului rănit, dacă mi-ar fi mărturisit temerile și grijile ei, i-aș fi explicat bucuros totul.

– Ce înțelegi prin *totul*? a întrebat Miller.

Jason a oftat din nou.

– Bine, m-ați prins. Adevărul este că am un avatar.

– Un ce? a întrebat Miller uitându-se spre partenera lui și mângâindu-și mustața.

– Un avatar. O identitate generată pe computer, pe un site denumit Second Life.

– Ia mai lasă-mă cu căcaturile astea! a mârâit polițista.

– Hei, și copiii de patru ani au urechi să audă, a admonestat-o Jason arătând spre încăperea din

față unde, fără îndoială, Ree era în continuare total captivată de filmul ei de desene animate.

– Aiurea, n-ai nici un avatar! a spus D.D. pe un ton mânios.

– Ba am. Ăăă, inițial m-am logat la pagina asta de web ca parte a documentării pentru un articol la care lucram. Voiam să aflu cât mai multe. Dar... nu știu cum să vă explic. E un spațiu virtual tare interesant. Mai complex decât orice văzusem până atunci. Vreau să spun, din punct de vedere social. Cu reguli și convenții proprii. De exemplu, atunci când te loghezi pentru prima dată, începi cu o siluetă umană și cu articolele de îmbrăcăminte de bază. La vremea aceea, nu știam nimic, așa că am început să caut prin diverse baruri și magazine online. Am observat imediat că femeile nu doreau să discute cu mine. Și asta pentru că mă aflam încă la stadiul de garderobă de bază. Cu alte cuvinte, eram un „novice", ca un elev care se transferă la un alt liceu. Nimănui nu-i place de puștiul cel nou, doar știți asta. Așa că trebuie să-ți câștigi tresele.

D.D. i-a aruncat aceeași privire sceptică. Dar se pare că reușise totuși să stârnească interesul lui Miller.

– Vrei să zici că stai toată noaptea pe net și pretinzi că ești altcineva într-un joc pe calculator?

Jason a ridicat din umeri, vârându-și mâinile în buzunare.

– Păi, ce să zic? Nu e genul de lucru pe care un adult îl poate recunoaște cu ușurință, mai ales față de soție.

– Și ce rol anume joci în această a doua viață? a întrebat Miller. Cel al unui bărbat bogat, chipeș

și plin de succes? Sau poate ești o blondă cu o mică slăbiciune pentru motocicliști?

– De fapt, sunt scriitor. Lucrez la un roman de aventuri care poate fi – sau nu – autobiografic. Un tip misterios. Genul care place femeilor.

– Se pare că așa ești și în realitate, a comentat D.D. pe un ton sec. Nu era nevoie să-ți faci cont pe un site pentru asta.

– Tocmai din această cauză nu i-am spus nimic Sandrei. Asta mai lipsea! Sandra muncește în timpul zilei, și seara are grijă de Ree, în vreme ce eu fac reportaje despre subiectele de interes local pentru *Boston Daily*. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l afle era că soțul ei se juca pe computer când venea noaptea acasă. Credeți-mă, asta ar fi dus, în mod cert, la o dispută conjugală.

– Așa că te-ai gândit că cel mai bine e să ascunzi totul, a comentat D.D.

– M-am ferit să o pun pe Sandy la curent, a răspuns Jason ambiguu.

– Zău? Atât de mult ai vrut să ții totul secret, încât ștergeai istoricul din browser de fiecare dată când intrai pe net?

Fir-ar să fie! Ethan și celălalt împătimit al computerelor o instruiseră bine pe Sandy.

– Fac asta în calitatea mea de reporter, a răspuns Jason calm.

Și-a dat brusc seama că mințea la fel de ușor ca Maxwell Black. Oare de asta se căsătorise Sandra cu el? Pentru că îi amintea de tatăl ei?

– Poftim?

– Șterg istoricul ca să-mi protejez sursele, a explicat el. E o chestie pe care am învățat-o la facultate, la orele de etică în era computerelor. Teoretic, ar

trebui să lucrez numai pe laptopul meu, dar computerul familiei e mult mai comod. Așa că acolo obișnuiesc să mă documentez online și pe urmă îmi transfer informațiile. Și, cum computerul familiei nu este protejat împotriva percheziților informatice și confiscărilor – le-a aruncat el o privire –, șterg de fiecare dată istoricul. E o procedură standard.

– Minți, s-a înfuriat D.D. profund frustrată și părând pe punctul de a da cu pumnii în ceva.

Sau în cineva. Poate chiar în el.

Jason a ridicat din umeri, ca și cum voia să spună că n-avea cu ce altceva să o convingă.

– Ce facultate? a întrebat ea brusc.

– Poftim?

– La ce facultate ai urmat cursurile alea de etică?

A pronunțat cuvântul „etică" de parcă era o înjurătură.

– A, asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Am făcut niște cursuri online.

– Spune-mi numele facultății, l-a presat ea. Până și colegiile online sunt obligate să aibă o evidență a studenților.

– Nu mai țin minte. O să-l caut.

D.D. clătina însă deja din cap.

– Nu există nici o facultate. Sau poate există, dar nu ai absolvit-o sub numele de Jason Jones, nu-i așa? Din câte știm noi, Jones nu a apărut decât în ultimii cinci ani. Cum te chema înainte? Smith? Brown? Și, spune-mi, atunci când îți schimbi numele, și motanul e rebotezat?

– Nu știu, a spus Jason. Motanul n-are decât trei ani.

– Minți, Jason, ne minți în față. D.D. s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre el, ca și cum această

apropiere ar fi putut să-l zdruncine și să-l facă să mărturisească lucruri pe care ar fi vrut să le țină ascunse. Avatar, pe naiba! Singura a doua viață pe care o ai este cea pe care o trăiești aici și acum. Ai fugit de ceva. De cineva. Și te-ai străduit din greu să-ți acoperi urmele, nu-i așa? Numai că Sandra și-a dat seama că era ceva în neregulă. A mirosit ceva. Așa că a apelat la Ethan, iar Ethan – la artileria grea. Și, dintr-odată, te-ai trezit că poliția statului Massachusetts este foarte interesată de activitățile tale online. Cât de mult te-a speriat asta, Jason? Ce secret atât de teribil ascunzi, încât a meritat să-ți ucizi soția și copilul nenăscut?

– Chiar e însărcinată? a șoptit Jason fără să vrea.

A așteptat totuși răspunsul, pentru că voia să îl audă rostit din nou. Să îl simtă din nou. Ca pe o durere desăvârșită, ca și cum cineva îi sfredelea pielea cu un cuțit de măcelărie.

– Chiar nu știai?

– În câte luni? Vreau să spun că în ultima vreme nu prea era în apele ei. Am crezut însă că are gripă... Nu mi-a zis nimic.

D.D. îl studia cu atenție.

– N-ai cum să stabilești în câte luni e o femeie însărcinată pe baza unui test de sarcină cumpărat de la farmacie, Jason. Lucrul de care poți fi însă sigur este că vom efectua analiza ADN-ului. Sunt chiar curioasă să aflu dacă tu ești tatăl.

Jason nu a răspuns. Nu avea cum. Pentru că tocmai îi venise o idee.

– Expertul acela în computere..., a spus el.

D.D. l-a privit încruntată.

– ... Se întâlnea cu Sandra la școală?

– Așa a declarat.

– În timpul orelor?

– Nu. La meciurile de baschet din serile de joi.

Și, din privirea ei, Jason și-a dat seama că se gândeau amândoi la același lucru – el insistase tot timpul că Sandra era prea ocupată cu Ree pentru a avea un amant. Și totuși, Sandra găsise o soluție pentru a-și da întâlniri. În serile de joi. În fiecare seară de joi. Soția lui se ducea la școală în fiecare joi seara, unde avea rendez-vous cu un alt bărbat.

– Cum îl cheamă? a întrebat Jason ridicând un pic vocea.

Un alt moment de slăbiciune pe care nu reușise să-l mascheze.

D.D. a clătinat din cap.

Și apoi, ca din senin, lui i-a venit o altă idee.

– Ce fel de mașină are expertul în computere? E înmatriculată aici?

– Spune-mi numele tău, Jason Jones. Numele *adevărat*.

– Ați discutat cu Aidan Brewster? L-ați întrebat ce a văzut miercuri noaptea? Trebuie să vorbiți cu el despre mașina pe care a văzut-o. Să-i cereți detalii despre ea.

– Spune-ne ce anume făceai pe computer, Jason. Spune-ne ce ai încercat să ascunzi cu atâta disperare.

– N-am încercat să ascund nimic! a insistat el nervos, simțindu-se încolțit și înnebunit.

Era doar o chestiune de zile, poate chiar de ore, până să fie prins. Poliția trebuia să-l asculte, să analizeze toate faptele. La mijloc era viața fiicei lui.

– Uite ce-i, a continuat el, din câte mi-ați spus, înțeleg că un specialist în computere de la poliția statului a ajutat-o pe Sandra să examineze hard drive-ul computerului familiei. Cert e că n-a găsit

nimic, altfel nu ați sta acum pe capul meu. *Ergo*, nu am avut nimic de ascuns.

– Ce s-a întâmplat cu viața ta secretă ca avatar?

– Expertul în computere, el e, a repetat Jason. Trebuie să verificați ce-i cu el. Poate că relația lui cu Sandra a fost mai mult decât profesională. Poate o dorea, și a devenit gelos când Sandra a refuzat să o părăsească pe Ree.

– Pe Ree, nu pe tine?

– Nu i-am făcut nici un rău soției mele! N-aș despărți-o niciodată pe Ree de mama ei. În timp ce polițistului ăluia nu i-ar păsa. Mai e ceva: gândiți-vă la Maxwell Black! Știți că a obținut un ordin judecătoresc *ex parte* care îi dă dreptul să o viziteze pe Ree? Ceea ce înseamnă că Max a bătut tot drumul de acasă până aici *nu* ca să ajute la găsirea fiicei sale, ci pentru a declanșa bătălia pentru custodia nepoatei. Pe care n-ar fi avut cum să o câștige dacă Sandra ar fi fost prin preajmă. Pentru că atunci n-ar fi avut motive să ceară custodia fetiței. În timp ce acum, că Sandy e dată dispărută, iar eu sunt considerat principalul suspect... Nu credeți că situația asta este al naibii de convenabilă pentru el? Prea convenabilă pentru a fi o simplă coincidență?

D.D. s-a mulțumit să-l fixeze cu privirea.

– Asta e tot ce poți să spui în apărarea ta, Jason? Ai găsit țapul ispășitor? Am crezut că o să arăți cu degetul spre agresorul sexual din cartier.

– Nu sunt sigur că o cunoștea pe Sandy.

– Înțeleg. Așa că te-ai gândit că tatăl Sandrei și expertul în computere la care a apelat pentru a-ți investiga activitățile online sunt candidați mai buni.

– Și nu-l omiteți pe Ethan Hastings. Era conștient că mersese prea departe, dar nu se putea abține.

Cunosc destule cazuri de băieți de treisprezece ani care au făcut lucruri îngrozitoare, a adăugat.

– Nu, zău? Deci care dintre ei e vinovatul, Jason? Aidan Brewster, Ethan Hastings, Wayne Reynolds sau Maxwell Black? Sau poate Zâna Măseluță?

– Wayne Reynolds? a repetat el.

D.D. s-a înroșit la față, dându-și seama cu întârziere că dezvăluise numele criminalistului. A schimbat repede vorba.

– Jason, ne minți. Ne minți în legătură cu identitatea ta, cu activitățile tale nocturne pe computer, cu toată viața ta nenorocită. Și pe urmă susții că îți iubești soția și că tot ce îți dorești este ca ea să se întoarcă acasă. Dacă o iubești așa mult, atunci fii sincer cu noi. Spune-ne ce se petrece. Spune-ne ce Dumnezeu s-a întâmplat.

Jason i-a oferit singurul răspuns pe care îl putea da:

– Sergent, pe cuvântul meu că n-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 29

Totul a început cu o întâlnire la un meci de baschet. Ethan avea un unchi expert autorizat în computere. L-a adus cu el ca să mă cunoască.

Wayne Reynolds nu era deloc aşa cum mă aşteptasem. În mintea mea, tehnicienii de computere aduceau mai degrabă cu actorii din Răzbunarea tocilarilor[1]*, şi mai puţin cu gazda unui show TV pe teme criminalistice. Nu-şi pieptănase prea bine părul roşcat şi lucios şi avea cravata strâmbă. Dar tocmai părul ciufulit şi hainele un pic boţite îi adăugau farmec, o putere de atracţie specială care te făcea să vrei să îi netezeşti gulerul cămăşii şi să-i dai la o parte firele de păr căzute pe frunte. Era înalt şi atletic şi în acelaşi timp abordabil. Chiar foarte abordabil.*

Mi-am petrecut toate cele patruzeci şi cinci de minute ale primei noastre conversaţii cu mâinile încleştate, pe lângă corp, de teamă să nu fac vreun gest penibil.

---

[1] *Revenge of the Nerds*, film regizat în 1984 de Jeff Kanew (n.red.)

Mi-a vorbit despre computere. Mi-a explicat cum se pot copia hard drive-urile. Cum se analizează spaţiile nealocate din fişierele ascunse. Şi cât de important este să foloseşti un program bun de recuperare a datelor.

L-am privit în timp ce străbătea coridorul cu picioarele lui lungi. Întrebându-mă dacă sub pantalonii de culoarea pielii coapsele şi gambele erau la fel de elegante şi de musculoase pe cât păreau la prima vedere. Avea tot corpul acoperit de păr roşu-deschis sau numai capul? Şi era mătăsos la atingere, aşa cum bănuiam?

Spre sfârşitul meciului, când ne-am întors în sala de sport, eram cu răsuflarea tăiată, iar Ethan m-a privit suspicios. M-am ferit să mă uit spre unchiul lui. Ethan e un băiat înspăimântător de perceptiv, aşa cum mă convinsesem pe propria piele.

Wayne mi-a lăsat un bilet cu denumirea unui hard drive pe care urma să îl achiziţionez. L-am băgat, împreună cu cartea lui de vizită, în geantă, şi m-am întors cu Ree acasă.

În noaptea aceea, după ce am culcat-o pe Ree, am memorat adresa de e-mail şi numărul de telefon ale lui Wayne. Apoi am rupt în bucăţi cartea de vizită şi am aruncat-o în vasul de toaletă. La fel am procedat şi cu hârtiuţa pe care notase denumirea hard drive-ului. Pe urmă am tras apa. Intrasem într-o etapă în care nu-mi puteam permite nici o neglijenţă.

Jason a ajuns acasă după ora două noaptea. I-am auzit paşii în camera de zi, apoi scârţâitul scaunului vechi din lemn pe care l-a tras de sub masa din bucătărie atunci când s-a aşezat la locul lui obişnuit, în faţa computerului.

M-am trezit din nou la patru, în clipa când a intrat în dormitor. Nu a aprins lumina; s-a dezbrăcat într-un colţ, pe întuneric. De data aceasta, am fantazat în

privința lui. Ce mușchi zvelți se ondulau pe sub pantalonii lungi și cămășile uni, cu nasturi de sus până jos, pe care le purta întotdeauna? Avea cârlionți de păr întunecat pe piept? Care coborau până spre vintre?

După ce văzusem filmul Brokeback Mountain, *începusem să mă amăgesc că Jason era homosexual, și că din cauza asta refuza să mă atingă. Nu eram eu de vină, îmi spuneam. El prefera bărbații, asta era tot. Însă, din când în când, îl surprindeam urmărindu-mă pe furiș, cu o licărire întunecată în ochi. Ceva înăuntrul lui reacționa la mine, de asta eram sigură. Din nefericire, era de ajuns doar pentru a mă ține lângă el, nu și pentru a mă face să mă simt iubită.*

Mi-am închis ochii, și soțul meu s-a urcat lângă mine în pat. M-am prefăcut că dorm.

Mai târziu, pe la patru jumate, m-am rostogolit pe o parte și i-am atins umărul cu mâna. Mi-am odihnit degetele pe tricoul lui cald la atingere. I-am simțit mușchii tresărind și mi-am zis că măcar atâta lucru…

Și pe urmă mi-a prins în pumn încheietura mâinii. Și a îndepărtat-o.

„Nu", a spus.

„De ce nu?"

„Culcă-te la loc, Sandy."

„Mai vreau un copil", am spus. Ceea ce nu era tocmai o minciună. Tânjeam, într-adevăr, după un alt copil sau după altcineva care să mă iubească.

„Am putea adopta unul."

„Dumnezeule, Jason. Chiar atât de mult mă urăști?"

Nu a răspuns. Am ieșit din dormitor ca o vijelie, am coborât scările cu pași apăsați și m-am așezat în fața computerului. După care, la fel de copilărește, am verificat Recycle Bin, care era gol, și cele trei URL-uri

lăsate în istoric: New York Times, USA Today *şi Drudge Report.*

În clipa aceea, mi-am dispreţuit soţul. L-am urât pentru că mă luase de acasă, dar nu mă salvase. L-am urât pentru că îmi arăta respect, dar nu mă făcea să mă simt dorită. L-am urât pentru tăcerile lui lungi, şi pentru secretele lui, şi pentru acea unică fotografie alb-negru, obsedantă, a unui băieţel înspăimântat.

„Ce fel de monstru eşti?" m-am întrebat cu voce tare. Însă computerul nu mi-a putut oferi răspunsul.

Aşa că m-am logat la AOL. Şi, scriind adresa de e-mail din memorie, am compus următorul mesaj: „Dragă Wayne, mersi că ţi-ai făcut timp să stai de vorbă cu mine. Am început să lucrez la proiectul nostru. Sper să te văd din nou, joi seară, la meci..."

Capitolul 30

– Cum adică nu puteți găsi banii? Sunt patru milioane, ce Dumnezeu! Doar nu pot fi ținuți într-o pușculiță.

D.D. vorbea tare, ținându-și telefonul mobil lipit de ureche. Tocmai ieșeau din casa lui Jones, și o jumătate de duzină de fotografi au sărit imediat pe ei. Cum îi zicea cursului aceluia pe care ar fi trebuit să-l țină cei de la școala de detectivi? A, da. Cum să ai întotdeauna părul coafat ca să arăți perfect în poze.

– Nu, nu vreau să implicăm FBI-ul. Am mai descoperit și cu alte ocazii proveniența unor bani, putem s-o facem și acum... OK, OK, deci nu e o chestie de o zi. Bun, am înțeles, vă mai dau două ore... Bine, știu, mișcați-vă fundurile și treceți la treabă!

Și-a închis telefonul cu un pocnet sec, încruntându-se.

– Vești proaste? a întrebat Miller.

Își mângâia timid mustața, în mod evident la fel de deranjat de blițuri ca ea. S-au oprit la baza scărilor

de la ușa din față, pentru ca discuția să nu ajungă la urechile jurnaliștilor, care începuseră deja să îi asalteze cu întrebări.

– Cooper s-a blocat încercând să dea de urma banilor lui Jones, l-a informat D.D. Se pare că banii au fost transferați în contul bancar actual dintr-un alt cont, *offshore*, iar băncile astea *offshore* nu prea sunt dispuse să ofere informații. Potrivit lui Cooper, trebuie mai întâi să-l acuzăm pe Jones de ceva, și abia după aceea banca ar putea să accepte să ne dea datele. Iar noi, desigur, trebuie să aflăm sursa banilor pentru a ști adevărata identitate a lui Jones și a-l putea pune sub acuzare. Așa că, deocamdată, scorul e unu la zero pentru el.

– Nasol, colega, a spus Miller.

D.D. și-a dat ochii peste cap și și-a mușcat buza de jos.

– Am impresia că suntem în mijlocul unui episod prost din *Lege și ordine*.

– Cum așa?

– Gândește-te la suspecții pe care îi avem! Soțul cel misterios, implicat probabil în afaceri porno pe internet. Vecinul de pe stradă, care e un agresor sexual cu antecedente penale. Un elev de treisprezece ani îndrăgostit de profesoara dată dispărută. Un criminalist, angajat la laboratorul de informatică al poliției statului, care pare să aibă interese personale în cadrul anchetei. Și tatăl înstrăinat care avea sau nu cunoștință de abuzurile suferite de fiica lui în copilărie și care dispune de o mulțime de mijloace pentru a ține totul sub tăcere. Un caz desprins parcă din titlurile de ziare... Atâta doar că n-am idee din ce titlu.

– Poate e ca în filmul ăla vechi, *Crima din Orient Express*. Toți sunt vinovați. Asta chiar ar fi o chestie mișto.

D.D. i-a aruncat o privire cercetătoare.

– Știi ceva, Miller? Chiar ai un simț neobișnuit al umorului.

– Mda, e din cauza meseriei.

Atunci când ai îndoieli, fă-i pe ceilalți să vorbească. D.D. voia ca micuța Ree să fie din nou chestionată, însă experta, Marianne Jackson, s-a opus. Trei interogatorii în trei zile consecutive nu numai că erau prea mult pentru un copil atât de mic, dar puteau fi interpretate drept o încercare de hărțuire. Chiar dacă Ree le-ar fi oferit acum informații utile, un bun avocat al apărării ar fi putut susține că fetița făcuse mărturisiri sub presiune. Trebuiau să lase să treacă o zi sau, și mai bine, să descopere ceva nou care să justifice un al treilea interogatoriu. Pentru a proceda ca la carte.

Așa că D.D. și Miller au fost nevoiți să revină la lista lor de suspecți. În ultimele patruzeci și opt de ore, se ocupaseră de Jason Jones, Ethan Hastings, Aidan Brewster și Wayne Reynolds. Mai rămăsese Maxwell Black. Judecătorul se afla în acel moment chiar vizavi de ei, pe stradă, vrăjindu-i pe reporteri, cam în același fel în care un politician se ocupă de o sală plină de susținători suspuși.

D.D. era deja suspicioasă în privința lui. Tipul nu își vede fiica de cinci ani, află că este dată dispărută, se urcă imediat în avion și aterizează la Boston – și cu ce scop? Ca să zâmbească la fotografi și să se gudure pe lângă noile personalități din presa locală?

În plus, domnul judecător părea și teribil de relaxat. Spilcuit, într-un costum albastru-deschis, cu cravată pastel și batistă roz asortată, părea întruchiparea gentlemanului sudist. Și pe urmă mai era și modul acela tărăgănat de a vorbi, atât de lin și de dulce din pricina „r"-ului înghițit și al „a"-ului rostit din gâtlej.

S-au apropiat de carele de luat vederi ale televiziunilor, cu Miller rămas un pic în urmă, lăsând-o pe D.D. în frunte. Aceasta s-a avântat în luptă.

„Hei, doamnă detectiv", au început să urle hoardele.

– Sergent, i-a pus D.D. la punct.

Pentru că meritau.

„Vreo noutate cu privire la Sandy?"

„O să-l arestați pe Jason?"

„Cum rezistă micuța Ree? Educatoarea ei ne-a spus că n-a mai fost la grădiniță de miercuri".

„E adevărat că Jason i-a interzis lui Sandy să ia legătura cu tatăl ei?"

D.D. i-a aruncat o privire lui Maxwell Black. În mod cert, judecătorul le servise această bârfă. I-a ignorat pe reporteri, și-a pus mâna ferm pe umărul lui Maxwell și l-a scos afară din învălmășeala de microfoane și obiective de aparate de fotografiat.

– Sergent D.D. Warren și detectiv Brian Miller. Dacă nu vă supărați, domnule, am vrea să stăm un pic de vorbă cu dumneavoastră.

Judecătorul nu a protestat. S-a mulțumit să încline elegant din cap în semn de încuviințare, făcând în același timp cu mâna noilor săi tovarăși de joacă din mass-media. „Tipul pune probabil în scenă adevărate spectacole la el în tribunal", și-a

spus D.D. iritată. Precum marele-maestru al unui circ cu trei arene.

L-a condus spre Miller, şi toţi trei au pornit către maşină, cu reporterii pe urmele lor, încercând să prindă o frântură de conversaţie, o dezvăluire suculentă, orice. Cum că Sandy fusese găsită moartă. Sau că urmau să-i aresteze soţul. Sau poate că poliţia voia să-l chestioneze pe tată în chip de nou suspect. Oricum ar fi, rotiţele industriei de ştiri aveau să se învârtă, iar interesul faţă de caz avea să crească exponenţial în rândurile opiniei publice.

Maxwell s-a urcat pe bancheta din spate a maşinii lui D.D. Au plecat, cu D.D. claxonând şi imitând-o cât putea de bine pe Britney Spears, luând la ţintă piciorul celui mai apropiat fotograf. Acesta a luat-o imediat la goană, şi au putut parcurge strada fără alte incidente, fapt care a dezamăgit-o puţin.

– Sunteţi detectivii însărcinaţi cu cazul fiicei mele? a rostit Maxwell de pe bancheta din spate, lungind vorbele.

– Da, domnule.

– Excelent! De-abia aşteptam să discut cu dumneavoastră. Am nişte informaţii cu privire la ginerele meu. Şi prima dintre ele este că *nu* se numeşte Jason Jones.

L-au dus pe judecător la secţia de poliţie. Era modul cel mai ortodox de a chestiona pe cineva, şi tocmai de aceea Jason Jones se eschivase. D.D. era acum încântată că putea respecta protocolul măcar în privinţa unei persoane. Camera de interogatoriu era mică şi cafeaua îngrozitoare, însă Maxwell Black şi-a păstrat pe chip acelaşi zâmbet fermecător în timp ce se aşeza pe scaunul pliant, metalic şi tare

înghesuit într-un colț, între masă și peretele vopsit într-un alb strălucitor. Ca și cum fusese invitat la conacul de pe moșia lor de la țară.

Judecătorul o enerva pe D.D. Era prea sigur de sine, prea destins. Fiica lui era dată dispărută. Fusese adus într-o secție mare de poliție și într-o încăpere fără aerisire. Ar fi trebuit să asude nițel. Cel puțin, așa ar fi făcut oamenii normali, chiar și cei nevinovați.

D.D. nu s-a grăbit. S-a așezat, și-a scos tacticos o agendă cu foi galbene cu antet, apoi a așezat minireportofonul în mijlocul mesei. Miller s-a rezemat de spătarul scaunului său metalic, cu brațele încrucișate la piept. Și cu un aer plictisit. O strategie întotdeauna potrivită atunci când aveai de-a face cu un om căruia îi plăcea, în mod evident să i se acorde atenție, precum judecătorul Black.

– Așadar, când ați ajuns în Boston? i s-a adresat D.D. pe un ton neutru. De parcă stăteau la taclale.

– Ieri, pe la începutul după-amiezii. Urmăresc întotdeauna știrile de dimineață atunci când îmi beau cafeaua. Vă imaginați surprinderea mea când am văzut fotografia lui Sandy la televizor. Din clipa aceea, am știut că soțul ei făcuse ceva oribil. Am ieșit imediat din birou și m-am dus direct la aeroport. Mi-am lăsat cafeaua nebăută și toate celelalte lucruri baltă.

D.D. a făcut un întreg spectacol din aranjatul pixurilor.

– Vreți să spuneți că sunteți îmbrăcat în același costum pe care l-ați purtat și ieri? a întrebat ea, pentru că ținuta judecătorului nu corespundea cu ceea ce își amintea ea că văzuse la știrile din ziua precedentă.

– Am trecut pe acasă și mi-am luat niște lucruri, s-a corectat bărbatul. Mi-am dat imediat seama că nu avea să fie o călătorie scurtă.

– Înțeleg. Deci ați văzut fotografia fiicei la televizor și v-ați dus acasă să împachetați câteva lucruri, poate să faceți și puțină curățenie...

– Am o menajeră care se ocupă de toate astea, doamnă. Am sunat-o de pe drum, și ea a aranjat totul, așa că iată-mă.

– Unde v-ați cazat?

– La Ritz-Carlton, desigur. Ador ceaiul lor.

D.D. a clipit mărunt. Poate nu era suficient de sudistă, pentru că niciodată până atunci nu se gândise să aleagă un hotel după calitatea ceaiului servit.

– Cu ce companie aeriană ați zburat?

– Delta.

– Numărul zborului? La ce oră a aterizat?

Maxwell i-a aruncat o privire intrigată, dar a oferit detaliile.

– De ce mă întrebați?

– Proceduri standard, l-a asigurat ea. Mai țineți minte serialul acela vechi, *Dragnet*[1]? Cum suna replica aceea celebră? „Faptele, doamnă, să ne limităm la fapte."

Judecătorul s-a uitat radios la ea.

– Mi-a plăcut la nebunie serialul ăla.

– Păi, vedeți? Ăsta e și scopul nostru, al poliției din Boston: să ne facem plăcuți.

---

[1] Serial polițist difuzat la televiziune între 1949–1957, reluat între 1967–1970, în 1989 și 2003, iar la radio între 1949–1957, și având-l ca personaj principal pe detectivul Joe Friday de la secția de poliție din Los Angeles (n.tr.)

– Acum nu credeți că e cazul să discutăm și despre ginerele meu? Pentru că, vă spun, sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le știți despre el.

– Toate la timpul lor, l-a asigurat D.D. politicoasă, rămânând stăpână pe situație.

Lângă ea, la masă, Miller a început să se joace cu pixul între degete, distrăgându-i atenția lui Maxwell.

– Când ați vorbit ultima dată cu fiica dumneavoastră, Sandra Jones? a întrebat D.D.

Judecătorul a clipit mărunt, părând derutat pentru o clipă.

– Ăăă, păi, să tot fie câțiva ani de atunci. Sandra nu e genul care să se omoare cu telefoanele.

– Și dumneavoastră nu ați sunat-o niciodată în tot acest timp?

– Dacă vreți să știți, eu și Sandra ne-am certat rău, chiar înainte să plece din oraș. La vremea aceea, fiica mea nu avea decât optsprezece ani, era prea mică pentru a umbla cu indivizi de tipul lui Jason, iar eu i-am spus-o. Black a oftat din greu. Din păcate, Sandra a fost dintotdeauna foarte încăpățânată. A fugit în toiul nopții. Cu Jason, așa presupun. Și, de atunci, am tot așteptat un telefon sau măcar o carte poștală.

– Ați depus o plângere la poliție după dispariția fiicei?

– Nu, doamnă. Pentru că nu am considerat-o dispărută. Știam că a fugit cu tipul ăla. Era exact genul de gest pe care l-ar fi făcut Sandra.

– Chiar așa? Mai fugise și înainte de acasă?

Black s-a înroșit la față.

– Un părinte trebuie să cunoască slăbiciunile copilului, a afirmat el afectat. Fiica mea... Sandy n-a

suportat prea bine moartea mamei ei. A trecut printr-o fază de răzvrătire. Bea, stătea noaptea până târziu în oraș. Era o adolescentă... ăăă... *activă*.

– Activă sexual, asta vreți să spuneți? a cerut D.D. lămuriri.

– Da, doamnă.

– Cum de-ați aflat?

– Pentru că n-a făcut nici un secret din asta. Venea acasă în zori, duhnind a tutun, a băutură și a sex. Și eu am fost tânăr, sergent, știu de ce sunt capabili copiii.

– Și cât a durat faza asta?

– Mama ei a murit când Sandy avea cincisprezece ani.

– Cum a murit?

– De atac de cord, a spus Black, apoi a părut că devine reticent. S-a uitat mai întâi spre D.D., apoi spre Miller, care învârtea în continuare pixul între degete, după care și-a îndreptat iar atenția spre sergent. De fapt, nu a fost un atac de cord. Asta e o poveste pe care o repet de atâta vreme, încât pentru mine s-a transformat în adevăr, așa cum se întâmplă câteodată. Soția mea, mama Sandrei, s-a sinucis. Otrăvire cu monoxid de carbon. Sandra a fost cea care i-a descoperit trupul în garaj.

– Soția dumneavoastră s-a sinucis acasă?

– Da, în Cadillacul ei.

– Era depresivă?

O nouă ezitare aproape imperceptibilă.

– Doamnă sergent, soția mea obișnuia să bea ceva mai mult decât cantitatea recomandată în scopuri medicinale. Meseria mea este extrem de solicitantă, cred că înțelegeți. Presupun că singurătatea și-a pus amprenta asupra ei.

– Soția dumneavoastră avea o relație bună cu Sandy?

– N-o fi fost mama perfectă, dar, în orice caz se străduia din greu.

– Dar dumneavoastră ce fel de relație aveați cu Sandra?

– După cum v-am spus, stăteam acasă mai puțin decât ar fi trebuit, însă și eu mi-am iubit fiica.

– În asemenea măsură încât n-ați încercat niciodată să dați de ea în ultimii cinci ani?

– O, ba am încercat. Și încă cum.

– Ce vreți să spuneți?

– Am angajat un detectiv particular. Unul dintre cei mai buni din comitat. Și uite ce bombă a aflat: bărbatul pe care Sandra mi-l prezentase drept viitorul ei soț se numește Jason Johnson, nu Jason *Jones*.

D.D. s-a scuzat și a ieșit ca să bea un pahar cu apă. A trecut pe la biroul detectivului Cooper și i-a dat ca temă să facă verificări de rutină pe numele Jason Johnson și Jason Jones.

Cooper s-a mulțumit să-i arunce o privire. Era cel mai bun om din unitate în aceste chestiuni, dar fără inițiala celui de-al doilea prenume sau alte informații suplimentare, identificarea suspectului în mulțimea de Jason Johnson de pe lumea aceasta era la fel de dificilă ca a lui Jason Jones.

– Știu, l-a asigurat D.D. Îți place la nebunie meseria ta, și, cu fiecare zi care trece, ea îți oferă tot mai multe satisfacții. Așa că, distracție plăcută!

S-a întors în sala de interogatoriu, dar, în loc să intre în încăpere, a preferat să stea de cealaltă parte a oglinzii și să urmărească spectacolul. Judecătorul Black se simțea prea în largul lui în prezența

femeilor. Era capabil să își reverse farmecul sudist asupra lor și să le toarne povești la nesfârșit. În consecință, D.D. s-a gândit că putea fi mai util să îl lase pe Miller să își încerce norocul.

Până în acel moment, Miller nu făcuse nici o tentativă să se trezească din toropeală, iar lipsa lui de interes începuse să-l calce pe Maxwell pe nervi. Judecătorul s-a jucat cu cravata, și-a netezit batista din buzunarul de la haină, apoi a luat câteva guri de cafea. Mâna i-a tremurat ușor când a dus ceașca la buze. Din unghiul în care se afla, D.D. îi putea vedea petele de bătrânețe de pe dosul palmei. Fața îi rămăsese însă relativ neridată.

Era un bărbat chipeș. Bogat, fermecător, puternic. Ceea ce a făcut-o să se întrebe de ce nu exista o a doua doamnă Black.

– Știați că Sandra călcase pe bec? a întrebat Miller brusc. Vreau să spun, înainte de a fugi din oraș.

Judecătorul a clipit de câteva ori, fixându-și cu întârziere atenția asupra detectivului.

– Poftim?

– V-a spus Sandra că Jason Johnson, sau Jones, sau cum l-o chema, a lăsat-o însărcinată?

– Ăăă... da, am știut că e însărcinată.

– Pe mine asta m-ar fi scos din sărite, a replicat Miller pe un ton de conversație. Un individ de treizeci de ani care să-mi fecundeze fiica de optsprezece. Aș fi înnebunit, pur și simplu.

– Hmm... ei bine... așa cum v-am spus, Sandra n-avea prea multă minte. Era doar o chestiune de timp înainte să rămână gravidă... dacă nu mai rău. În plus, nu cred că Jason e tatăl copilului.

Miller a încetat să învârtă pixul.

– Zău? Nu credeți?

– Nu, domnule. Îmi aminteam perfect starea pe care o avusese mama lui Sandy în perioada de sarcină. În primele trei luni, Missy abia putea să se dea jos din pat, atât era de obosită. Îi era și greață. Același lucru s-a întâmplat și cu Sandra. Dintr-odată, se simțea rău, nu ieșea din casă și dormea tot timpul. La început, am crezut că luase un virus, dar, când am văzut că starea aceea se prelungea, am intrat la bănuieli. După puțină vreme, a părut că-și revine. Ba chiar a început să iasă din nou în oraș. Și abia atunci mi-a spus despre bărbatul pe care îl cunoscuse, un oarecare Jason Johnson.

– Stați așa! Vreți să spuneți că Sandra a călcat pe bec, apoi a pus mâna pe un individ mai în vârstă, și bogat pe deasupra, pe care l-a convins să o ia de nevastă?

– Mda, cam așa ceva.

– Hei, scuzați-mă, dar ăsta n-ar fi motiv de bucurie? Fiica dumneavoastră trece de la statutul de mamă adolescentă necăsătorită la cel de mireasă-trofeu în numai șase luni, poate chiar mai puțin. N-aveți de ce să-l urâți pe Jason pentru asta.

– Jason Johnson mi-a răpit copila.

– Dar i-ați interzis să se căsătorească. Doar vă cunoșteați fiica. Știați foarte bine că, în clipa în care spuneați nu, avea să fugă de acasă.

– Era prea tânără pentru măritiș.

– Asta să i-o spuneți celui care a lăsat-o însărcinată. Mie mi se pare că a avut noroc să-l găsească pe Jason, care a fost dispus să curețe mizeria altuia.

– Johnson a profitat de vulnerabilitatea ei. Dacă n-ar fi fost atât de speriată, nu m-ar fi părăsit pentru un străin.

– Să vă părăsească?

– Să părăsească siguranța oferită de căminul ei, s-a corectat Maxwell. Gândiți-vă bine, domnule detectiv. Acest bărbat de treizeci de ani apare de nicăieri, îmi vrăjește fiica și o ia cu el fără ca măcar să se obosească să-mi ceară acordul.

– V-ați înfuriat pe el pentru că nu v-a cerut mâna fiicei?

– Acolo de unde sunt eu, lucrurile astea sunt importante, domnule detectiv. E o chestiune de protocol. Mai mult decât atât... E vorba despre bune maniere.

– L-ați întâlnit vreodată pe Jason?

– O singură dată. Într-o noapte, eram treaz când s-a întors Sandra din oraș. Am ieșit din casă când am auzit mașina oprind pe alee. Jason a coborât și a condus-o până la scară.

– O dovadă că e un bărbat bine-crescut, eu așa zic.

– O ținea strâns de braț, domnule detectiv, foarte strâns, chiar deasupra cotului. Îmi amintesc că m-a șocat modul în care o atingea. Posesiv. Ca și cum îi aparținea.

– Ce i-ați spus?

– L-am întrebat dacă știa că fiica mea nu avea decât optsprezece ani.

– Și ce v-a răspuns?

– Citez: „Bună seara, domnule". Nu mi-a răspuns la întrebare. Ca și cum nu m-a auzit. A trecut pe lângă mine, a condus-o pe Sandra până la ușă, după care a coborât calm scara și s-a urcat în mașină. În ultima clipă, a înclinat capul spre mine. Mi-a spus: „Noapte bună, domnule". Și asta a fost tot. Fiul ăsta de căței a plecat, pur și simplu, ca și cum ar fi avut tot dreptul din lume să se plimbe țanțoș prin oraș

cu o elevă de liceu. Maxwell s-a foit în scaun. Şi să vă mai spun ceva, domnule detectiv. Chiar dacă n-a rostit decât câteva cuvinte, mi s-a părut că vorbea ca un tip de prin părţile noastre. Poate că acum se dă drept yankeu, dar la origine e sudist, sunt sigur de asta. Scoate-l în oraş şi oferă-i nişte terci de porumb, şi pun pariu că o să-ţi devină cel mai bun prieten.

De cealaltă parte a oglinzii, D.D. şi-a făcut o notă mentală. „Jason Johnson, născut probabil în Georgia sau într-un stat învecinat." Interesant. Acum, că bunul judecător adusese vorba despre asta, şi-a dat seama că şi ea sesizase din când în când o inflexiune în vocea lui Jason. Pe care el şi-o controla întotdeauna, aplatizându-şi glasul. Dar ceva tot persista undeva, în fundal. Aparent, principalul lor suspect vorbea tărăgănat.

– Şi, la numai două săptămâni după asta, Sandra a plecat, a continuat judecătorul. I-am găsit patul făcut, şi jumătate dintre lucrurile din şifonier dispăruseră. Fugise de acasă.

– V-a lăsat vreun bilet?

– Nimic, a răspuns judecătorul pe un ton emfatic, dar fără să se uite la Miller. Prima lui minciună sfruntată. Acum, spuneţi-mi, domnule, a schimbat Maxwell repede vorba, ce fel de bărbat încurajează o fată să fugă de acasă şi să înceapă o viaţă nouă, sub un nou nume? Cine ar face aşa ceva? Şi de ce?

Miller a ridicat din umeri.

– Dumneavoastră să-mi spuneţi. De ce credeţi că Jason şi-a schimbat numele din Johnson în Jones?

– Pentru a o izola pe fiica mea! a răspuns Maxwell prompt. Pentru a o despărţi complet de casă, de oraş, de familie. Pentru a se asigura că Sandra nu va avea

pe nimeni la care să ceară ajutor după ce el avea să înceapă să facă ceea ce intenționa cu adevărat.

– Și ce anume intenționa?

– După cum ați observat și dumneavoastră, domnule detectiv, ce motiv ar putea avea un bărbat să „curețe" mizeria lăsată în urmă de altul? Ce alt motiv decât să vrea copilul? Sau, mai bine zis, accesul la un copil a cărui mamă este prea tânără, prea depășită de evenimente, prea tulburată pentru a-l proteja. Sunt judecător de peste douăzeci de ani și am avut ocazia să văd astfel de situații nenorocite de nenumărate ori. Jason Johnson e un pervers. Care a luat-o la ochi pe micuța Clarissa. N-am nici un dubiu că o pregătește deja pentru ceea ce va urma. Și pentru asta avea nevoie să o dea pe Sandy la o parte, o dată pentru totdeauna.

„Fir-ar al dracului", și-a spus D.D. S-a aplecat în față, apropiindu-se și mai mult de oglindă. Oare bunul judecător voia să spună ceea ce credea ea?

– Credeți deci că Jason Jones e pedofil? a întrebat Miller pentru a fi consemnat pe bandă.

– Absolut. Cunoașteți profilul la fel de bine ca mine, domnule detectiv. Tânăra soție extenuată, cu antecedente de depresie, activitate sexuală intensă, băutură, abuz de droguri. Izolată de masculul mai vârstnic, dominant, care încet, dar sigur o face din ce în ce mai dependentă de el. Jason stă singur cu Clarissa în fiecare după-amiază. Chestia asta nu vă ridică părul de pe ceafă?

Miller a părut să cadă pe gânduri, abținându-se de la comentarii. Între timp, D.D. simțea cum o duzină de becuri îi explodau în cap. Profilul oferit de judecător era extrem de adecvat. Și ar fi explicat o grămadă de lucruri – afinitatea lui Jason pentru

numele de împrumut, modul în care își ținea fiica și soția în frâu, controlându-le cercul de cunoștințe, panica lui evidentă când Sandy începuse să-i cerceteze activitățile pe computer.

Trebuia să trimită imediat prin fax fotografia lui Jason la Centrul Național pentru Copiii Dispăruți și Abuzați. Pentru a fi căutată în baza lor de imagini cu abuzuri sexuale asupra copiilor, fie recuperate de pe internet, fie din diverse cazuri penale. Dacă îl identificau, aveau motive pentru a efectua arestul și, în plus, pentru a programa un nou interogatoriu al Clarissei Jones. Dintr-odată, lucrurile păreau să fi pornit în direcția bună.

Și totuși, ceva nu era în regulă. Și-a amintit cum, după interogatoriu, Ree se aruncase în brațele tatălui. Și tandrețea pe care o citise atunci pe chipul lui. În momentul acela, D.D. fusese convinsă că dragostea dintre ei era autentică, dar poate că asta se datora faptului că Ree nu le trădase secretul.

Meseria ei era uneori o pacoste, iar alteori – o adevărată porcărie.

Miller îl presa pe onorabilul Maxwell Black cu noi întrebări.

– Credeți că fiica dumneavoastră e moartă?

Maxwell i-a aruncat o privire compătimitoare.

– S-a găsit vreodată în viață vreo femeie implicată într-un caz similar? Da, Jason Johnson mi-a ucis fiica, n-am absolut nici un dubiu. Tot ce îmi doresc acum e răzbunarea.

– De aceea v-ați străduit să obțineți ordinul judecătoresc prin care vi se dă dreptul s-o vizitați pe nepoată?

– Sigur că da. Și eu am făcut niște cercetări pe aici, nu numai dumneavoastră – am pus întrebări în dreapta și-n stânga, și nu mi-a plăcut deloc ce-am

aflat. Nepoata mea nu are prieteni apropiați, nici alte rude în afara părinților sau pe altcineva care să o îngrijească. Și se pare că tatăl i-a ucis mama. În mod cert, e un moment când are neapărată nevoie de bunicul ei.

– Aveți de gând să cereți custodia copilului?

– Sunt dispus să duc o astfel de bătălie.

– Jason Jones ne-a spus că Sandra nu ar fi fost de acord cu un asemenea aranjament.

– Zău așa, domnule detectiv... Jason Jones e un mincinos. Căutați date despre Jason Johnson. Măcar ca să știți cu cine aveți de-a face.

– Ați închiriat o mașină?

– Poftim?

– De la aeroport. Ați închiriat o mașină sau ați luat autobuzul spre oraș?

– Aaa... am închiriat o mașină, desigur. M-am gândit că o să am nevoie de mașină ca să mă deplasez prin oraș.

– O să-mi trebuiască numele firmei de închirieri. Cu specificarea orei la care ați ridicat mașina și a datei la care urmează să o returnați.

– Bine, bine. Nu înțeleg de ce mă bateți la cap. Nu eu sunt suspectul. Ci Jason Johnson.

– Jason Jones, alias Jason Johnson. OK, am reținut. Și, dacă tot aveți mașină, de ce nu ați pornit în căutarea fiicei?

– V-am spus. Pentru că singurul mod de a da de Sandy este să-l demascați pe soț.

– Ar fi așa trist să vă pierdeți fiica, după ce v-ați pierdut soția. Amândouă atât de tinere!

– Mă concentrez asupra nepoatei mele. Nu-mi pot permite să mă autocompătimesc pentru tragediile prin care am trecut. Nepoata mea e tot ce contează acum.

– Asta și distrugerea lui Jason Jones.

– Mi-a răpit fiica.

– N-ați fost surprins să aflați că fiica dumneavoastră s-a descurcat atât de bine aici? Mamă devotată, profesoară respectată, vecină bună. N-am găsit nimic care să sugereze depresie, abuz de alcool sau vreo altă tendință spre autodistrugere. Poate că, după nașterea fetiței, Sandra și-a pus, în sfârșit, ordine în viață.

Maxwell s-a mulțumit să zâmbească.

– Domnule detectiv, e clar că nu o cunoașteți deloc pe Sandy a mea.

Capitolul 31

Vă amintiţi clipa în care v-aţi îndrăgostit? Felul în care vă tremura corpul atunci când vă apropiaţi prea mult de el? Sau cum vă forţaţi să vă uitaţi la un punct, peste umărul lui, pentru că, dacă aţi fi privit în ochii lui, în minunaţii lui ochi căprui, cu mici irizaţii verzi, aţi fi roşit prosteşte?

Joia a devenit ziua mea favorită. Punctul culminant al unui edificiu ridicat încet din e-mailurile pe care eu şi Wayne le schimbam între timp. Nimic pasional. Nimic păcătos. Eu îi povesteam despre Ree, despre faptul că folosea singură cuţitul de unt şi acum nu mai mânca decât ceea ce putea tăia în jumătăţi, fie că erau fâşii crocante de pui sau struguri verzi. El îmi povestea despre cele mai recente sarcini primite, poate despre telefonul mobil folosit la un jaf asupra unei bănci pe care trebuia să-l analizeze sau despre o iniţiativă de a ajuta populaţia să securizeze reţelele wireless deschise. Eu îi descriam tentativa amuzantă petrecută la clasa a şasea, atunci când un copil încercase să localizeze Bulgaria pe hartă. El îmi relata cum decursese cina

luată la sora lui acasă, unde Ethan pătrunsese fraudulos mai întâi în BlackBerry-ul tatălui său, apoi în baza de date a unei bănci importante.

Miercurea începeam deja să fredonez încet, în aşteptarea evenimentului. De care mă despărţea o singură noapte. Eu şi Ree ne îmbrăcam în rochii de bal mascat, zbierând melodii de-ale Loreenei McKennitt[1] *şi ţopăind prin casă precum două zâne invitate la o petrecere în căsuţa din copac. Şi pe urmă luam cina în farfurii strălucitoare, decorate cu flori, turnam laptele în mici pahare de cristal pentru suc şi toastam ţinând degetul mic în aer.*

Faptul că mă îndrăgosteam de Wayne Reynolds mă făcea să mă simt mai tânără. Mai uşoară, mai fericită în propria piele. Acum purtam mai mult fuste decât pantaloni. Îmi vopseam unghiile de la picioare în roz aprins. Mi-am cumpărat lenjerie intimă nouă, inclusiv un sutien WonderBra de la Victoria Secret, imitaţie de piele de leopard.

Am devenit o mamă mai bună. Mai răbdătoare cu rutina nesfârşită a hrănirii, îmbăierii şi îngrijirii unui copil mic. Mai dispusă să râd de pretenţiile precoce ale lui Ree de-a aşeza furculiţa exact aşa cum voia ea faţă de farfuria colorată.

Ironia face că am devenit şi o soţie mai bună. Pe de o parte, am reuşit să achiziţionez un hard drive gol pe care ar fi trebuit să copiez conţinutul computerului familiei. Dar, pe de altă parte, am renunţat încetul cu încetul să fac acea „copie bună", pentru că asta ar fi însemnat că n-aş mai fi avut motive să mă întâlnesc cu Wayne.

---

[1] Muziciană şi compozitoare de origine canadiană, născută în 1957 (n.tr.)

Aşa că am început să-i caut scuze soţului meu. O singură fotografie descoperită de mine după atâta timp petrecut împreună nu făcea automat din el un dependent de pornografie. Cel mai probabil, imaginea fusese descărcată pe computerul nostru din greşeală. Jason dăduse din întâmplare peste un site şi copiase fără să vrea imaginea. Soţul meu nu putea fi pedofil. Era de ajuns să-mi amintesc cum îi zâmbea fiicei noastre sau modul în care accepta, răbdător, încercările neobosite ale lui Ree de a-i împleti părul des şi buclat în codiţe, sau plimbatul ei prin cartier, în mica sanie violetă, atunci când cădea prima zăpadă. Fotografia nu era decât o anomalie, o ciudăţenie vag înfricoşătoare.

Îi preparam soţului meu mâncărurile lui preferate. Îi lăudam articolele din ziar. Şi-l alungam din casă, îndemnându-l să se ducă la muncă; cu cât pleca mai repede, cu atât mai repede puteam intra eu pe net pentru a discuta cu Wayne.

Jason nu a făcut nici un comentariu cu privire la starea mea de spirit mult îmbunătăţită. Eram convinsă că nu uitase dorinţa mea, exprimată în toiul nopţii, de a avea un alt copil, şi că era recunoscător că nu mai adusesem subiectul în discuţie.

N-am mai încercat să-l ating şi am văzut că era mulţumit de asta.

Eu şi Ree am dezvoltat o nouă rutină pentru zilele de joi. O luam de acasă şi mergeam împreună la micul bistrou din colţ pentru o cină timpurie, numai pentru doamne. După aceea, ne întorceam la sala de sport de la şcoală, unde Ree se aşeza lângă Ethan şi, imediat ce meciul de baschet începea, eu mă făceam dispărută alături de Wayne.

„Mergem să facem o mică plimbare", îi spuneam eu lui Ree, iar ea încuviinţa placid, prinsă deja de joc şi ocupată să-l bată la cap pe Ethan.

Întotdeauna începeam conversaţia discutând despre computere. Wayne mă întreba dacă reuşisem să copiez hard drive-ul. Eu îi povesteam despre încercările mele eşuate. Jason nu avea un program fix. Putea ajunge acasă oricând după ora unsprezece seara, în timp ce eu trebuia mai întâi s-o duc pe Ree la culcare, după care să corectez temele elevilor, şi, când terminam, intram deja în panică la gândul că Jason putea intra pe uşă în orice clipă. Încercasem, dar fără succes. Şi îmi era foarte greu să mă concentrez...

„Mă cam lasă nervii", mă plângeam lui Wayne.

El mă strângea de mână în chip de încurajare, şi la contactul cu degetele lui simţeam un fior urcându-mi pe braţ.

Nu ne ţineam de mână. Nu căutam colţuri întunecoase. Nu ne retrăgeam pe bancheta din spate a maşinii pentru a ne giugiuli ca nişte puşti. Eram tot timpul conştientă că mă aflam la locul de muncă şi că puteam fi urmăriţi de o mulţime de ochi şi de urechi. În plus, eram conştientă şi de prezenţa lui Ree, mereu în apropiere, care putea avea oricând nevoie de mine.

Aşa că ne mulţumeam să străbatem coridoarele. Şi să vorbim – despre lucruri cu adevărat nevinovate. Şi, cu cât Wayne nu *mă atingea, cu cât mâinile lui* nu *îmi mângâiau sânii, iar buzele* nu *îi alunecau în jos, de-a lungul claviculelor mele, cu atât îl doream mai mult. Iraţional, nebunește, până când, de fiecare dată când mă uitam la el, aveam senzaţia că trupul avea să-mi explodeze brusc.*

Şi el mă dorea. Ştiam asta din modul în care palma îi zăbovea pe coapsele mele în timp ce mă ajuta să urc în tribună. Sau din felul în care se oprea în capătul câte unui coridor pustiu, fără să zică nimic, dar privindu-mă cu ochi arzători, până când, într-un târziu,

amândoi ne întorceam, cu părere de rău, în zonele mai intens populate.

„Îl iubeşti?“ m-a întrebat într-o seară, fără să fie nevoie să specifice la cine se referea.

„Este tatăl copilului meu“, am spus.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.“

„Ba cred că da.“

Nu i-am povestit niciodată despre viaţa mea sexuală – sau, mai bine, zis despre absenţa ei. Ar fi fost o violare a codului familiei. Îmi puteam permite să flirtez cu un străin, îmi puteam permite să-i dezvălui că bănuiam că soţul meu era implicat în afaceri ilegale pe internet. Însă nu-i puteam mărturisi că soţul meu nu mă atinsese niciodată. Pentru că asta ar fi însemnat o încălcare a principiilor care guvernau familia noastră.

Şi nici nu voiam să-l rănesc pe Jason. Atâta doar că... îl doream pe Wayne. Voiam să mă simt tot timpul aşa cum mă simţeam atunci când eram cu el. Tânără. Drăguţă. Demnă de a fi dorită.

Puternică.

Wayne mă dorea şi el, dar nu mă putea avea, şi asta îl făcea să mă dorească şi mai mult.

Spre sfârşitul lui ianuarie, e-mailurile au fost înlocuite cu SMS-uri. Schimbate numai în timpul orelor mele de curs. Wayne nu era prost. Îmi trimitea feţe zâmbitoare. Sau câte o fotografie a unei flori, făcută cu telefonul mobil la magazinul universal. Şi pe urmă a început cu întrebările.

Poate găseam o bonă pentru Ree sau îi spuneam soţului că mă înscrisesem într-un club de lectură. Cât durau pauzele mele de prânz?

Niciodată nu mi-a cerut să fac sex cu el. Niciodată nu a făcut comentarii despre corpul meu şi nici nu a

exagerat cu aluziile. Dar a început o campanie activă în favoarea unui rendez-vous privat. În cursul căruia se înţelegea de la sine ce aveam să facem.

M-am opus ideii pauzei de prânz. Timpul era prea scurt, şi situaţia – impredictibilă. Dacă Jason apărea la şcoală, însoţit de Ree, sau dacă mă căuta vreun elev? Dacă Ethan ne vedea părăsind şcoala împreună? În mod cert, ne-ar fi luat la întrebări.

Nici nu se punea problema unei bone. După atâţia ani, nu cunoşteam pe nimeni din vecini. În plus, Ree era la vârsta la care vorbea mult, iar Jason ar fi vrut, fără îndoială, să afle ce avusesem de făcut mai important decât să am grijă de fiica noastră.

Cât despre clubul de lectură... Chestiile de genul acesta sunt mai uşor de spus decât de făcut. Cine ar fi găzduit întâlnirile? Ce număr de contact i-aş fi servit lui Jason şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să mă sune acolo? Pentru că ar fi făcut-o, măcar o dată, aşa bănuiam. Avea tendinţa să mă controleze.

Puteam aranja o seară la „spa". Însă nu îi povestisem lui Wayne despre aranjamentul meu conjugal atât de neobişnuit şi nu aveam de gând să o fac nici acum. Nopţile la spa erau dedicate străinilor. Iar el nu era un străin. Întâlnirea noastră ar fi fost ceva complet diferit.

Aşa că am continuat să ne învârtim în jurul cozii. Să ne trimitem e-mailuri şi SMS-uri, mai ales anticipând serile noastre caste de joi şi plimbările în jurul şcolii, în cursul cărora bărbatul acesta mă privea cu o foame neobosită, dorindu-mă, cerându-mi din ochi să fiu a lui...

Iar eu l-am lăsat să o facă.

*

În a doua săptămână din februarie, Jason m-a luat prin surprindere. Se apropia vacanța școlară de o săptămână, și ne-a anunțat că sosise vremea pentru un concediu în familie. Eu eram în fața aragazului, preparând niște burgeri. Și gândindu-mă, probabil, la Wayne, fiindcă aveam un zâmbet pe față. Anunțul lui Jason m-a readus însă cu picioarele pe pământ.

„Ura!" a strigat Ree, care era așezată la blatul de bucătărie. „Concediu în familie."

I-am aruncat o privire goală. Nu fuseserăm niciodată în concediu, deci de unde știa ea că era un lucru bun?

Jason nu se uita însă la fiica noastră. Mă privea pe mine, cu o expresie contemplativă, în așteptare. Punea ceva la cale.

„Unde am putea merge?" am întrebat pe un ton lejer, întorcându-mă la tigaie.

„În Boston."

„Păi locuim în Boston."

„Știu. M-am gândit să o luăm ușor. Am închiriat o cameră la un hotel din centru. Piscină, atriu, tot felul de posibilități de distracție. Pentru câteva zile, putem fi turiști în propriul oraș."

„Ai făcut deja rezervarea? Ai ales hotelul, ai făcut toate aranjamentele?"

A dat aprobator din cap, cu ochii fixați în continuare pe mine.

„M-am gândit că am putea petrece ceva timp împreună", a spus cu o figură impenetrabilă. „Am crezut că e o idee bună."

Am turnat condimentele din pachetul Hamburger Helper. Un concediu în familie. Ce-aș fi putut spune?

I-am transmis știrea lui Wayne prin e-mail. Nu mi-a răspuns două zile. Când a făcut-o, mi-a scris: „Crezi că vei fi în siguranță?"

Asta m-a pus pe gânduri. De ce n-aş fi fost în siguranţă cu Jason? Şi apoi mi-am amintit de fotografie şi de cercetările pe care ar fi trebuit să le fac pe computerul familiei, numai că fusesem atât de prinsă de flirtul meu cu unchiul lui Ethan, încât uitasem că apelasem la el pentru a-mi oferi consultanţă de specialitate.

„Avem cu noi o însoţitoare de patru ani", i-am răspuns într-un târziu. „Ce-ar putea să se întâmple?"

Mi-am dat însă seama că Wayne nu agrea ideea, pentru că a pus capăt schimbului de mesaje. Era gelos, iar eu am fost atât de naivă, încât m-am simţit flatată.

Duminică noaptea i-am trimis o poză făcută cu telefonul mobil, în care Ree era îmbrăcată într-un costum de baie trăsnet, de culoare roz, cu un tub de oxigen violet, o mască albastră şi o pereche de labe de scafandru uriaşe, tot albastre. „Însoţitoarea se pregăteşte de misiune", am scris şi am adăugat o a doua fotografie, a valizei lui Ree, debordând de cele circa cinci sute de lucruri considerate de ea indispensabile pentru o şedere de patru nopţi la hotel.

Wayne nu mi-a răspuns. Am şters toate mesajele din mobil şi din contul meu AOL şi m-am pregătit pentru concediul în familie.

„Soţul meu nu mi-ar face niciodată rău", mi-am spus. Bănuiesc că până în acel moment nici unul dintre noi nu-şi dăduse seama că îşi trăia toată viaţa în minciună.

Capitolul 32

D.D. era pe val. O simțea. Mai întâi conversația cu Wayne Reynolds, apoi interogatoriul lui Maxwell Black. Ancheta luase o turnură bună, și piesele de puzzle păreau să se așeze, în sfârșit, la locul lor.

Imediat ce terminaseră discuția cu tatăl lui Sandy, D.D. trimisese fotografia lui Jason la Centrul Național pentru Copiii Dispăruți și Abuzați și la Biroul de Investigații din Georgia. Încetul cu încetul, strânseseră suficiente date pentru un profil bine documentat al suspectului – nume de împrumut cunoscute, posibile conexiuni geografice, informații financiare cheie și perioade de timp relevante. După ce dispăruse de pe radar, Jason lăsase în ultimii cinci ani o mulțime de documente în urma lui. Acum puteau pune informațiile cap la cap pentru a scoate la lumină adevărata lui identitate, inclusiv pentru a dezgropa contul *offshore*.

În acest moment al investigației, D.D. putea paria că o altă agenție guvernamentală dintr-o altă parte a țării cerceta exact același dosar ca ea, numai

că sub un alt nume. Atunci când avea să facă legătura cu acea agenție, Jason Jones/Johnson urma să fie demascat, iar ea putea avea parte de arestarea spectaculoasă pe care și-o dorea. De preferință, înaintea știrilor de la ora unsprezece.

Între timp, continuau – desigur – verificările de rutină. D.D. analiza în prezent raportul preliminar privind urmele de sânge găsite pe pătura prelevată din mașina de spălat a familiei Jones. Din nefericire, „urmele de sânge" nu reprezentau nici pe departe o justificare pentru a cere un mandat de arestare. Urme, pentru că restul sângelui fusese spălat? Urme, pentru că Sandrei Jones îi cursese sânge din nas cândva, în ultimele săptămâni? Grupa de sânge corespundea cu cea a Sandrei, însă, cum nu cunoșteau grupa de sânge a lui Ree și a lui Jason, urmele le puteau aparține – teoretic – și lor.

Cu alte cuvinte, raportul criminalistic nu oferea pe moment prea multe indicii, însă poate că ulterior, când avea să fie coroborat cu alte date, urma să devină una dintre gratiile închisorii pe care o construiau în jurul lui Jason Jones.

D.D. a luat legătura cu echipa CRIB însărcinată cu analizarea computerului familiei Jones. Având în vedere urgența situației, echipa lucra non-stop. Specialiștii petrecuseră aproape toată noaptea făcând o copie a hard drive-ului. Acum analizau totul pe rând, concentrându-se asupra e-mailurilor și asupra activității pe internet. Intenționau să încheie actualizarea la primele ore ale dimineții. Fapt care îi dădea speranțe lui D.D. ca, în cazul în care rata știrile de la unsprezece seara, să apuce jurnalul de dimineață.

Acesta era genul de moment de avânt care îl motivează pe un sergent de la omucideri și oferă întregii echipe imboldul de a lucra încă o noapte lungă, după două zile de muncă asiduă, încheiată la miezul nopții. Dar, în același timp, nu justifica interesul subit al lui D.D. față de onorabilul Maxwell Black sau dorința ei de a readuce la lumină moartea lui Missy Black, petrecută cu opt ani în urmă. Biroul șerifului local o informase că poliția nu deschisese niciodată un dosar în acest caz, dar îi oferise datele de contact ale anatomopatologului din comitat, pe care îl putea suna în dimineața următoare. Verdictul oficial fusese cel de sinucidere, însă șeriful fusese suficient de ezitant atunci când discutase cu ea la telefon, astfel că îi stârnise curiozitatea.

Maxwell Black o intriga. Felul lui tărăgănat de a vorbi, șarmul său, modul pragmatic în care își etichetase unicul copil drept o tânără nesăbuită, capabilă să mintă din obișnuință și dedată promiscuității. Pe D.D. a izbit-o ideea că Sandy își petrecuse primele două treimi ale copilăriei și adolescenței alături de un tată prietenos și prea guraliv, și ultima treime din tinerețe cu un soț extrem de închis în sine și tăcut. Tatăl susținea că soțul era pedofil. Soțul insinua că tatăl participase la abuzurile comise asupra fetei sale în copilărie.

D.D. s-a întrebat dacă Sandy Jones își iubise soțul. Dacă îl privise drept cavalerul ei neprihănit sosit pe un cal alb, drept salvatorul ei cel viteaz – asta până miercuri noaptea, când ultimele ei iluzii fuseseră violent, și în chip trist, spulberate.

Sandra Jones dispăruse de trei zile.

D.D. nu credea că aveau să o găsească pe tânăra mamă în viață.

Tot ce mai spera însă acum era să o poată salva cumva pe Ree.

Ethan Hastings trecea printr-o criză de conștiință. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva. Fiind mai inteligent decât toți adulții pe care îi cunoștea, tentația lui firească era să îi privească de sus. N-aveau de ce să știe ceea ce nu puteau ghici și singuri.

Însă acum, stând pe podea cu iPhone-ul mamei în mână – din cauza incidentului de la școală, din ziua precedentă, i se interzisese accesul la computer timp de o lună, dar nimeni nu îi spusese că nu avea voie să cotrobăie în poșeta mamei, își trecea în revistă e-mailurile, gândindu-se dacă era sau nu cazul să sune la poliție.

Își făcea griji pentru doamna Sandra. Își făcea griji încă din noiembrie, când își dăduse seama pentru prima oară că interesul ei față de metodele de securizare a datelor online depășea cu mult necesitățile predării unui curs de educație civică la clasa a șasea.

Doamna Sandra nu îi mărturisise niciodată că și-ar suspecta soțul, ceea ce însemna, desigur, că omul era, cel mai probabil, vinovat. De asemenea, nu rostise niciodată cuvintele „pornografie pe internet“, dar ce alt motiv ar fi avut o profesoară tânără și frumoasă să își petreacă toate cele trei pauze zilnice de la școală cu un puști ca el?

A, sigur că se purta drăguț cu el. Era conștientă că el o venera, și asta pentru că Ethan nu se prea pricepea să își ascundă sentimentele. În același timp însă, îi lăsase să înțeleagă cât se poate de clar că nu îi împărtășea sentimentele. Avea totuși nevoie

de el. Îi respecta abilitățile. Îi aprecia ajutorul. Și asta era de ajuns pentru el.

Doamna Sandra discuta cu el de la egal la egal. Puțini adulți făceau asta. Fie nu vorbeau pe înțelesul lui, fie erau atât de speriați și de descumpăniți de geniul lui, încât evitau cu totul să-l atragă în vreo conversație. Pe urmă mai erau și cei făcuți din același aluat ca părinții lui. Amândoi dornici să comunice cu el, dar părând, de fiecare dată când încercau, că nu fac altceva decât să scrâșnească din dinți.

Nu și domna Sandra. Ea îi vorbea cald, în acel ritm vioi de care el nu se sătura niciodată. Și mirosea a portocale. Ethan nu povestise nimănui, însă o dată reușise să o facă să-i spună ce parfum folosea. Și după aceea cumpărase un flacon mare, pentru a-i putea simți parfumul și atunci când ea nu era prin preajmă. Ascunsese sticluța cu parfum în șifonierul tatălui său, în spatele unor costume pe care el nu le purta niciodată, și asta pentru că își dăduse seama, cu mult timp în urmă, că mama îi percheziționa zilnic camera.

Mama lui se străduia foarte tare. Îi venea, probabil, greu cu un copil așa inteligent. Pe de altă parte, nu era vina lui că e atât de isteț. Așa se născuse.

În noiembrie, după ce sesizase că doamna Sandra era îngrijorată din cauza activității online a soțului și după ce înțelesese că soțul doamnei Sandra era surprinzător de priceput la computere, Ethan se hotărâse să ia alte măsuri pentru a-și proteja profesoara favorită.

Se gândise din primul moment la unchiul său, singurul adult pe care Ethan îl considera un om inteligent. Unchiul Wayne era un profesionist în

sfera computerelor. Mai mult decât atât, lucra la poliție, ceea ce însemna că, dacă se dovedea că soțul doamnei Sandra era implicat în afaceri ilegale, unchiul Wayne avea să-l aresteze, și soțul doamnei Sandra avea astfel să dispară pentru totdeauna din peisaj. O idee excelentă. Unul dintre cele mai bune planuri pe care le făcuse vreodată.

Numai că soțul doamnei Sandra nu dispăruse. Și nici unchiul Wayne. Care își descoperise brusc un interes statornic față de campionatul de baschet pentru juniori. În fiecare joi seara, unchiul Wayne se prezenta la școală, și pe urmă o ștergea cu doamna Sandra, lăsându-l pe Ethan să aibă grijă de pisăloaga de Ree.

Pe Ethan începuseră să-l enerveze serile de joi. Pentru a intra în computerul cuiva, n-aveai nevoie de trei luni de întâlniri săptămânale. Ce naiba, lui i-ar fi luat cel mult cinci minute!

Și pe urmă îi venise o altă idee. Poate că, la urma urmei, nici nu avea nevoie de implicarea unchiului sau a poliției. Poate că tot ce trebuia să facă era să elaboreze un cod. Un așa-numit Cal Troian. Pe care să-l ascundă într-un e-mail. Pe care să i-l trimită doamnei Sandra. Iar Calul Troian avea să deschidă, numai pentru el, poarta computerului familiei Jones.

Avea să obțină accesul.

Avea să vadă ce punea la cale soțul doamnei Sandra.

Avea să rezolve el totul.

Numai că Ethan nu scrisese niciodată un astfel de cod. Așa că mai întâi se văzuse nevoit să studieze procedura. Apoi să o testeze. Și, în final, să o revizuiască.

Terminase cu toate etapele în urmă cu trei săptămâni. După care îi scrisese un e-mail nevinovat doamnei Sandra, în care inclusese câteva linkuri considerate de el – chipurile – utile pentru cursul ei de educație civică. La final, înglobase codul, apoi se pusese pe așteptat.

Sandra nu deschisese e-mailul decât după două zile, fapt care îl deranjase puțin. Oare profesorii nu ar fi trebuit să aibă reacții mai prompte?

Însă Calul lui Troian trecuse de poartă, și virusul se impregnase instantaneu în hard drive-ul Sandrei. Ethan îl testase în a treia zi și, da, dobândise acces la computerul familiei Jones. Acum, tot ce-i mai rămânea de făcut era să aștepte răbdător pentru a-l prinde – efectiv – pe domnul Jones asupra faptului.

Ethan se entuziasmase peste măsură. Avea să apară la *48 Hours Investigates*[1]. Urma să-i dedice două episoade întregi băiatului genial care îl înfundase pe un cunoscut pedofil. Leslie Stahl[2] avea să-i ia un interviu, rețelele de socializare urmau a se întrece în oferte de angajare. Avea să devină, peste noapte, specialistul numărul unu în probleme de securitate pe internet. Un pușcaș marin în varianta modernizată, cibernetică.

În primele trei nopți, Ethan începuse să afle câte ceva despre domnul Jones. De fapt, o mulțime de lucruri. Și despre unele dintre ele chiar ar fi preferat să nu știe.

---

[1] Emisiune TV documentară, unul dintre cele mai vechi și mai cunoscute programe tip „reality show" din SUA, difuzată începând cu anul 1988 (n.tr.)

[2] Cunoscută jurnalistă TV, prezentatoare a emisiunilor *48 Hours Investigates* și *60 Minutes* (n.tr.)

Surprinzător pentru el fusese însă cât de multe aflase despre doamna Sandra.

Acum era prins în cursă. A scăpa de domnul Jones însemna automat a scăpa și de doamna Sandra și de unchiul Wayne.

Știa prea puțin și, totodată, prea mult.

Iar Ethan Hastings era un băiat suficient de inteligent pentru a-și da seama că poziția în care se afla era extrem de periculoasă.

A luat iPhone-ul mamei și a verificat din nou mesajele. A încercat să se autoconvingă să sune la 911, apoi a lăsat iPhone-ul din mână. Poate ar fi mai bine să o sune pe doamna sergent cu părul blond. Părea destul de amabilă. Pe de altă parte, așa cum îi spusese mama de nenumărate ori, minciunile prin omisiune erau tot minciuni, iar el era destul de sigur că, dacă ar încerca să toarne minciuni poliției, ar da de necazuri și mai mari decât suspendarea de la școală sau interzicerea accesului la computer timp de patru săptămâni.

Ethan n-avea nici un chef să intre la pușcărie.

Dar era teribil de îngrijorat cu privire la doamna Sandra.

A luat din nou în mână iPhone-ul, a verificat mesajele și a oftat din greu. Într-un final, a făcut singurul lucru de care se simțea în stare. A deschis o fereastră nouă și a început să compună un mesaj: „Dragă unchiule Wayne…“

Wayne Reynolds nu era, de felul lui, un om răbdător. Sandra Jones dispăruse de mai multe zile, și, din punctul de vedere al expertului criminalist, detectivii însărcinați cu găsirea ei se mișcau atât de încet, că parcă traversau oceanul dinspre China pe

o corabie cu pânze. Ce naiba, doar li-l servise practic pe tavă pe Jason Jones, şi totuşi nici o menţiune despre arestarea lui nu apăruse la ştirile de la ora cinci.

În schimb, reporterii luaseră urma unui agresor sexual aflat în evidenţele poliţiei şi care locuia la câteva case mai jos de Sandra. Un puşti palid, cu înfăţişare ciudată şi cu scalpul plin de băşici, pe care îl prinseseră mergând pe stradă şi îl fugăriseră la modul propriu până la o casă din anii '50. „N-am făcut nimic rău", strigase puştiul peste umăr. „N-aveţi decât să vorbiţi cu ofiţerul meu supraveghetor. Prietena mea era minoră, asta-i tot, asta-i tot."

Perversul dispăruse apoi înăuntru, şi reporterii făcuseră o jumătate de duzină de instantanee cu uşa închisă şi cu ferestrele acoperite de obloane. Ce mai ştire cutremurătoare!

Bine măcar că în scenă intrase tatăl Sandrei, care îl ridiculizase pe Jason Jones, descriindu-l drept un bărbat extrem de periculos şi capabil să-şi manipuleze soţia, izolând-o pe tânăra şi frumoasa femeie de propria familie. Bătrânul cerea acum custodia lui Ree şi obţinuse deja dreptul la vizită. Voia răzbunare pentru fiica sa şi protecţie pentru nepoată.

Mass-media înghiţise totul pe nemestecate. Şi totuşi, poliţia nu efectuase încă nici o arestare!

Iar Wayne nu înţelegea de ce. Soţul era întotdeauna suspectul principal, iar Jason Jones corespundea perfect cerinţelor. Lipsa ciudată de informaţii cu privire la trecutul său. Faptul că propria soţie îl bănuia de activităţi dubioase online. Dispariţiile prelungite, după miezul nopţii, sub pretextul unei slujbe care nu îi oferea, în fapt, alibiuri concrete. Ce naiba mai aştepta sergentul D.D. Warren? Să-i fie adus Jason într-un pachet legat frumos cu fundiţă?

Jason trebuia arestat. Pentru ca Wayne Reynolds să poată dormi, în sfârşit, noaptea. Dumnezeu ştie cât de mult se străduise în ultimele zile să-şi cureţe calculatorul personal şi Treo, telefonul său ultraperformant. Mai mare râsul; cine să ştie, mai bine decât el, că nici un dispozitiv electronic nu putea fi curăţat sută la sută? Ar trebui să-şi cumpere un nou hard drive pentru computer şi să-şi „facă dispărut" Treo-ul, de preferinţă atunci când tundea gazonul. Sau poate era mai bine să-l calce cu maşina? Ori să-l arunce în apă de pe chei?

Ironia face ca outsiderii să presupună că oamenii legii ar fi în avantaj – doar ei lucrează în cadrul sistemului şi cunosc cel mai bine ce pas greşit îl poate da de gol pe un răufăcător. Şi tocmai aici era, de fapt, problema. Wayne ştia foarte bine cât de greu este să acoperi urmele electronice şi, fiind pe deplin conştient de aceasta, înţelegea, pe de altă parte, şi cât de dificil ar fi pentru un alt expert să-i evalueze activităţile pe computer.

Timp de trei luni, făcuse plimbări cu Sandra Jones, atât şi nimic mai mult, dar, dacă nu era atent, avea să fie etichetat drept amantul ei şi obligat să-şi dea demisia, devenind subiectul unei anchete interne. Mai ales dacă expertul criminalist avea să-şi „facă pierdut" Treo-ul sau să-şi „înlocuiască" drive-ul. Chestiile astea pur şi simplu nu ţineau.

Fapt care l-a făcut să se întrebe cum de poliţia bostoniană nu reuşise încă să pătrundă în computerul lui Jason Jones. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore. Cinci sau şase ore pentru a face o copie bună, apoi rularea programului EnCase şi...

„Are să mai dureze încă una sau două zile", şi-a spus oftând. Nu credea că avea să mai reziste atât.

Fără a mai lua în considerare ce însemna o perioadă atât de lungă pentru Sandy.

A încercat să-şi abată gândurile. Toate cazurile acelea la care avusese ocazia să lucreze de-a lungul anilor, fotografiile de la locul crimei pe care le vedea atât de des din cauza profesiei... Asfixiere? Înjunghiere? O singură rană de glonţ în cap?

Încercase să o prevină pe Sandy: ar fi trebuit să-l asculte şi să nu plece în vacanţa din februarie.

A oftat din nou zgomotos. S-a uitat iar la ceas. S-a hotărât să mai zăbovească puţin în laborator, să-şi mai facă de lucru. În clipa aceea, a auzit bâzâitul telefonului. A privit ecranul: primise un mesaj de pe adresa de e-mail a surorii sale.

L-a deschis, încruntându-se.

5.45 dimineaţa. Wayne a citit uimitoarea confesiune a nepotului său.

Şi a început să asude serios.

Ora şase seara. Maxwell Black era aşezat la o masă acoperită cu o pânză albă de olandă, într-un colţ al salonului de la Ritz. Raţa pe care o comandase tocmai sosise, preparată cu sos de fructe de pădure, şi acum savura un Pinot Noir de Oregon remarcabil. Mâncare bună, vinuri fine, serviciu excelent. Ar fi trebuit să se simtă un răsfăţat al soartei.

Numai că nu era aşa. După discuţia cu detectivii, judecătorul se întorsese la hotel şi îşi sunase imediat consilierul juridic, cerându-i să se documenteze în numele lui. Din nefericire, precedentul descoperit de funcţionar nu părea prea promiţător.

Majoritatea tribunalelor pentru copii – şi statul Massachusetts nu făcea excepţie – dădeau verdicte în favoarea părinţilor naturali în disputele privind

custodia copiilor. Evident, în aceste condiții, bunicii nu aveau garantate de la bun început nici un fel de drepturi, iar curtea accepta, de regulă, decizia părinților.

Maxwell se baza însă pe faptul că absența Sandrei – și, drept consecință, poziția lui Jason ca suspect viabil în dispariția soției sale – avea să încline balanța în favoarea sa. În plus, era convins că Jason nu era tatăl biologic al Clarissei. Rezulta deci că, odată cu dispariția Sandrei, Max era ruda cea mai apropiată a fetiței. Fapt care nu putea fi trecut cu vederea.

Și totuși, nu. Asta se putea întâmpla numai într-un stat care legalizase căsătoriile între homosexuali și care accepta ca tutore legal *in loco parentis*, adică persoana care acționa în calitate de părinte. Ceea ce îl obliga pe Max să revină la necesitatea de a dovedi că Jason constituia o amenințare iminentă la adresa Clarissei, pentru a putea ataca aranjamentul curent cu șanse reale de reușită.

Max avea nevoie ca trupul Sandrei să fie găsit. Și ca Jason să fie arestat. Atunci, statul avea să o ia pe Clarissa sub protecția sa, iar el putea susține că, fiind bunicul biologic al fetiței, ar fi în interesul copilului să locuiască împreună cu el. Pledoarie care ar trebui să îl înduplece pe orice judecător.

Numai că nu știa cât avea să dureze până când trupul Sandrei avea să fie găsit. Adevărul e că, trecând prin dreptul docurilor de patru ori deja, ajunsese la concluzia că Jason ar fi putut să arunce cadavrul aproape oriunde. Aveau să treacă săptămâni, dacă nu luni sau chiar ani, până să fie descoperit.

Ceea ce îl făcea să ia în considerare posibilitatea de a depune o plângere împotriva lui Jason la

tribunalul civil, unde povara probelor atârna mai ușor. Totuși, și în tribunalele de drept civil era dificil să deschizi un caz în absența cadavrului. Pentru că lipsa cadavrului însemna că Sandra Jones ar fi putut să fugă cu grădinarul și să se afle acum, bine mersi, în Mexic.

În ultimă instanță, totul se reducea la cadavre.

Max avea nevoie de un cadavru.

Și atunci i-a venit o idee. Da, avea nevoie de un cadavru. Dar trebuia să fie neapărat al Sandrei?

Opt fără un sfert dimineața. Aidan Brewster era la o spălătorie automată, împăturind ultima tranșă de rufe. În fața lui se aliniau patru mormane de tricouri albe, două de blugi și o jumătate de duzină de grămăjoare de chiloți albi și șosete cu bandă elastică albastră. Totul începuse la șase, când ofițerul său supraveghetor îl răpise, îndatoritoare, cu mașina de pe proprietatea infestată de reporteri. Colleen se oferise să-l ducă la un hotel, unde să rămână peste noapte, până când lucrurile aveau să se mai liniștească. El o rugase însă să îl lase la o spălătorie automată din suburbii, undeva departe de South Boston, unde reporterii n-aveau motiv să-l caute, iar el putea să-și spele în pace lenjeria de corp.

Și-a dat seama că lui Colleen nu i-a convenit. Sau poate că o deranjaseră sacii cu rufe murdare pe care îi cărase, unul după altul, din casă în portbagaj, în timp ce trei fotografi îi urmăreau de pe cealaltă parte a străzii. După ce mașina plecase, fotografii își abandonaseră și ei posturile. N-are nici un rost să pândești o casă când știi că ținta nu se mai află acolo.

– Ce-ai pățit la cap? îl întrebase Colleen în timp ce ieșea de pe stradă.

– Un mic incendiu la bucătărie. Am lăsat o farfurie de carton prea aproape de aragaz. Cenușa a început să zboare, și mi-a luat foc părul, dar eram prea ocupat să presar făina în tigaie ca să observ.

Ea nu păruse deloc convinsă.

– Ești sigur că ești bine, Aidan?

– Mi-am pierdut slujba. Mi-am dat foc la păr. Fotografia mi-a apărut la știrile de seară. Cum naiba să mă simt bine? Mersi totuși pentru interes.

– Ascultă, Aidan...

O fixase cu privirea, sfidând-o. Îi era milă de el. Ce păcat că i se întâmplau asemenea lucruri. Dar urma să vadă el, lucrurile aveau să reintre în normal. Cu condiția ca el să reziste.

Orice platitudine de genul acesta era o porcărie. O știau și el, și Colleen.

Ea parcursese restul drumului în tăcere, și asta fusese cea mai mare favoare pe care i-o putea face.

Acum terminase de împăturit prosoapele, cearșafurile și restul lenjeriei de pat, până și trei milieuri. Spălase tot ce fusese material textil în apartament, cu înălbitor Clorox, care nu decolora țesăturile.

Poliția n-avea decât să-și bată capul cu asta. Și să-l urască de moarte.

El, unul, urma să se întoarcă acasă și să-și împacheteze toate posesiunile lumești în patru saci gunoieri negri, după care avea să se facă nevăzut. Se săturase. Gata cu toate! Terminat. Ofițerul său supraveghetor n-avea decât să-l vâneze. Iar poliția – să-și iasă din minți în căutarea unui nou agresor sexual care spălase putina.

Respectase regulile, și uite unde ajunsese. Poliția stătea pe capul lui; foștii lui colegi de muncă încercaseră să-l snopească în bătaie; iar vecinul său,

Jason Jones, era un tip care pur și simplu îl înfricoșa. Și pe urmă mai erau și reporterii... Trebuia să scape. La revedere. Ne vedem când ne-ntâlnim. Pa și pusi!

Și totuși, stătea în continuare acolo, pe podeaua murdară a unei spălătorii automate, trăgând de banda elastică verde de la încheietura mâinii și ținând strâns în mână un pix cu pastă albastră. Holbându-se de mai bine de trei minute la foaia albă de caiet. Într-un târziu, a început să scrie.

Dragă Rachel,
Sunt un măgar. Ar trebui să mă urăști.

S-a oprit din scris. A ros capătul pixului. A tras de banda elastică.

Mersi că mi-ai scris. ~~Poate că acum îți pare rău. Poate că nu mai vrei să vezi scrisorile în fața ochilor. Nu te pot învinovăți pentru asta.~~

A tăiat cuvinte. A luat-o de la capăt. Tăind altele. Și tot așa.

~~Te iubesc.~~
Te-am iubit. Am greșit și îmi pare rău.
N-am să te mai deranjez niciodată.

„Doar dacă...“ și-a spus. Fără să îndrăznească să aștearnă gândul pe hârtie. Impunându-și să nu-l scrie. Dacă ea ar fi vrut să-l vadă, ar fi putut să o facă până acum. „Așa că e cazul să înțelegi aluzia, Aidan, bătrâne. Ea nu te-a iubit. Și nu te iubește. Ai făcut pușcărie de pomană, gunoi mizerabil și jalnic ce ești...“

A luat din nou pixul în mână.

Ai grijă de tine.

Apoi, aproape ca un gând întârziat:

Şi nu-l lăsa pe Jerry să-ţi facă vreun rău. Pentru că nu meriţi. Pe bune, nu meriţi.

Îmi pare rău că am stricat totul. Îţi doresc o viaţă frumoasă.

Aidan

A pus pixul jos. A recitit scrisoarea. Dezbătând în sinea lui dacă s-o facă bucăţi sau să o arunce în foc. Cel mai bine era, totuşi, să o păstreze. N-avea s-o expedieze niciodată. În cadrul terapiei de grup, exerciţiul nu consta decât din scrierea biletului în sine. Fapt care se presupunea că avea să-l ajute pe agresor să înveţe ce înseamnă empatia şi remuşcarea. Ceea ce el credea că simţea deja, din moment ce pieptul părea să-l strângă, nu mai putea să respire şi voia să plece din mijlocul acelei spălătorii automate jegoase. Voia să se întoarcă în apartamentul lui şi să stea culcuşit, sub păturile trase până peste cap. Să stea într-un loc în care să se piardă în întuneric şi în care să nu se mai gândească la iarna aceea şi la cât de plăcut fusese să simtă pielea ei lipită de a lui şi la cât de mult reuşise el să distrugă vieţile amândurora.

Dumnezeu să-l ajute, încă o mai iubea. Cu adevărat. Fusese singurul lucru bun care i se întâmplase în viaţă, însă ea era sora lui vitregă, iar el, cel mai rău dintre toţi monştrii de pe pământ, şi poate că tipii de la atelier avuseseră dreptate să vrea să-l

snopească în bătaie. Poate că bătaia era unica soluție pentru un nenorocit ca el. Un pervers. Cu nimic mai bun decât psihopatul și exhibiționistul de Wendell. Ar fi trebuit să-l distrugă.

Atâta doar că, aidoma tuturor perverșilor, el nu voia să moară. Nu voia decât să treacă peste noaptea care urma și poate peste ziua ce avea să vină.

Așa că și-a adunat rufele și a oprit un taxi.

– Acasă, James, i-a spus șoferului.

Și apoi, stând pe bancheta din spate a taxiului, a rupt scrisoarea în bucățele mici, mici și le-a aruncat pe geam, urmărind cum vântul le purta mai departe în noapte.

Nouă și cinci seara. Jason izbutise, în sfârșit, să o culce pe Ree. Nu fusese deloc ușor. Tabăra reporterilor luase proporții și îi ținuse blocați în casă cea mai mare parte a zilei, iar Ree era agitată din cauza lipsei de aer curat și de mișcare. După cină, când se aprinsese primul reflector, casa lor devenise atât de iluminată, încât putea fi zărită din spațiul cosmic.

Ree se plânsese de reflectoare. Se văitase de zgomot. Îi ceruse să îi alunge pe reporteri și, după ce văzuse că nimic bun nu se întâmpla, bătuse din picior și îi ordonase să o ducă *acum* să-și caute mama.

Drept răspuns, el se oferise să coloreze împreună cu ea. Sau să facă amândoi un origami. Sau poate să joace o partidă de dame.

Nu-i purta pică pentru că se încruntase la el și se năpustise ca o furtună prin casă. Și el dorea ca reporterii să plece. Și el voia să-și reia viața, așa cum fusese, pentru numele lui Dumnezeu.

Îi citise fiicei lui un întreg basm cu zâne, de la început și până la sfârșit. Îl durea gâtul, își pierduse

controlul asupra limbii engleze, dar izbutise să-şi adoarmă fiica.

Şi acum era singur în camera de zi, cu obloanele şi perdelele trase, încercând să-şi dea seama de pasul următor. Nici un semn de viaţă de la Sandra. Maxwell obţinuse un ordin judecătoresc care îi dădea dreptul să o vadă pe Ree. Iar el era în continuare principalul suspect în cazul dispariţiei soţiei.

Sperase, în felul lui, că Sandy fugise cu un amant. Nu că ar fi crezut cu adevărat, dar totuşi sperase, şi asta pentru că, analizând toate opţiunile, aceasta era singura care garanta că Sandy era vie şi nevătămată. Şi poate că, într-o bună zi, ea avea să se răzgândească şi să se întoarcă la el. Iar el avea s-o primească. De dragul lui Ree, dar şi al lui. Era conştient că nu e soţul perfect, ştia că făcuse o eroare gravă în timpul vacanţei lor din februarie. Dacă ea dorea să-l pedepsească pentru asta, era dispus să accepte pedeapsa.

Însă acum, când a treia zi se apropia de sfârşit şi orele păreau a se târî una după alta, era forţat să ia în considerare şi alte variante. Şi anume, că soţia lui nu fugise cu un amant. Că i se întâmplase ceva îngrozitor chiar acolo, în casă, şi că Ree scăpase ca prin minune. Poate că Ethan Hastings devenise frustrat din cauza dragostei lui neîmpărtăşite. Poate că Maxwell dăduse, în sfârşit, de urma lor şi o răpise pe Sandy, complotând astfel să obţină custodia nepoatei. Sau poate că Sandra avea un alt iubit, pe misteriosul expert în computere, care se săturase să o aştepe să-şi părăsească soţul.

Sandra era însărcinată. Era copilul lui? Al altui bărbat? Şi toată povestea să fi plecat, de fapt, de aici? Poate reuşise, cu ajutorul lui Ethan Hastings, să-şi

dea seama cine era el cu adevărat şi dăduse înapoi, înfricoşată la gândul că purta în pântece copilul unui monstru. Nu putea s-o învinuiască pentru asta. Şi pe el îl înspăimânta ideea de a procrea.

Şi totuşi, nu... Tot ce voise era să... Tot ce sperase era să...

Dacă ar fi trăit acea clipă, dacă Sandy i-ar fi mărturisit, nervoasă, că avea să devină tată, s-ar fi simţit tulburat, îngrozit, umil. Şi recunoscător pe vecie.

Dar ei nu trăiseră niciodată un astfel de moment. Soţia lui dispăruse, lăsându-l singur cu fantoma a ceea ce ar fi putut fi.

Şi cu spectrul unei arestări iminente.

Îşi va lua cu el fiica şi vor fugi. Era singurul lucru pe care-l putea face, pentru că, mai devreme sau mai târziu, sergentul Warren avea să apară pe verandă cu un mandat de arestare, însoţită de un ofiţer de la Protecţia Copilului. Iar el avea să fie dus la închisoare. Şi, mai rău, Ree avea să fie dată în custodia statului.

Nu putea accepta asta. Nici pentru el şi nici pentru fiica lui.

Trebuia să urce în pod.

Panoul de acces se afla în şifonierul dormitorului principal. A prins mânerul încastrat în tavan şi a tras în jos scara pliantă şubredă. Pe urmă, a aprins o lanternă şi a pătruns în camera cufundată într-un întuneric deplin.

Podul n-avea decât nouăzeci de centimetri înălţime şi era destinat depozitării unor obiecte, nu confortului. S-a târât de-a lungul podelei placate cu foaie de furnir, mutând în drum cutiile cu decoraţiuni de Crăciun, până ce a ajuns în colţul cel mai îndepărtat. Uitându-se în sus, a numărat doi căpriori,

apoi a dat deoparte materialul de izolație expus la vedere și a întins mâna spre cutia metalică plată.

A scos-o, gândindu-se că părea mai ușoară decât își amintea. A îndreptat fascicolul de lumină înspre podea, a ridicat capacul...

Cutia metalică era goală. Banii, documentele de identitate, toate dispăruseră. Înghițite de întuneric.

Poliția? Sandy? Altcineva? Nu știa ce să creadă. Nu povestise nimănui niciodată despre setul lui de urgență. Era micul lui secret, cel care îl împiedicase, noapte de noapte, să se trezească din somn urlând. Siguranța faptului că nu era încolțit. Că avea un plan de rezervă. Disponibil oricând.

Și atunci, în timp ce mintea lui încerca disperată să dea un sens întâmplării, să afle cum de fusese posibil, dintr-odată a devenit conștient de un alt lucru. Un zgomot venit de jos, de undeva, nu departe de el.

Scârțâitul unei scânduri de podea.

Dinspre camera fiicei sale.

Capitolul 33

Pentru o vacanţă în familie, hotelul ales de Jason m-a luat prin surprindere. Mă aşteptasem la un stabiliment cu preţuri medii şi cu facilităţi pentru copii. Când colo, m-am trezit într-o staţiune de cinci stele, cu un centru spa dotat cu toate serviciile şi o piscină interioară deschisă. Un băiat de serviciu îmbrăcat cu o tunică roşie cu fireturi aurii ne-a condus până la ultimul etaj, unde nu se putea ajunge decât introducând cheia de la cameră în fanta specială din ascensor. Pe urmă ne-a deschis uşa unui apartament de două camere, dispus pe colţul clădirii.

Prima încăpere conţinea un pat matrimonial cu lenjerie albă somptuoasă şi suficiente perniţe bogat brodate pentru a acoperi necesarul unui harem. Ferestrele dădeau spre port. Baia era placată de sus până jos cu marmură roz.

În salonul de alături am descoperit o canapea extensibilă, două scaune joase de culoarea părului de cămilă şi cel mai lat ecran TV din lume. Atunci când Jason ne-a anunţat că asta va fi camera lui Ree,

ochii fiicei noastre aproape că au ieşit din orbite. Şi ai mei la fel.

„Îmi place la nebunie", a strigat Ree şi s-a apucat imediat să-şi golească valiza supraîncărcată şi să-şi împrăştie lucrurile prin camera de lux. În cinci secunde, dacă nu mai puţin, spaţiul era plin de păturici de prinţesă roz aprins, o jumătate de duzină de păpuşi Barbie, şi, desigur, Iepuraşului Lil' i s-a rezervat locul de onoare din mijlocul canapelei. „Putem să ne uităm la un film?"

„Mai încolo. Mai întâi, m-am gândit să ne punem nişte ţinute de gală, iar eu le voi escorta pe cele două doamne ale inimii mele la cină."

Ţipătul de încântare al lui Ree ameninţa să scoată ferestrele din ţâţâni. Eu am continuat să-l privesc pe Jason şocată. „Dar nu mi-am luat nimic elegant la mine... Nu mă aşteptam..."

„Mi-am luat libertatea să-ţi împachetez eu o rochie şi cizmele."

M-am uitat la el cu ochii mari, însă Jason îşi păstra expresia impenetrabilă. Punea ceva la cale. Eram sigură de asta. Şi, în clipa aceea, mi-am amintit avertismentul lui Wayne. Poate că Jason ştia ce făcusem. Ghicise că luasem urma activităţilor lui online şi acum voia... Să ce? Să mă ucidă cu mâncare şi vin? Să mă subjuge oferindu-mi un tratament la spa într-un hotel elegant?

M-am retras în jumătatea noastră de apartament, unde mi-am pus pe mine rochia albastră sclipitoare pe care mi-o împachetase Jason şi cizmele negre de piele înalte până la genunchi. Încă nu purtasem rochia aceea pentru Wayne. M-am întrebat dacă Jason ştia asta, şi neliniştea m-a cuprins din nou.

Şi pe urmă Ree a năvălit în cameră, învârtindu-se într-o rochiţă de culoarea coacăzelor, stropită cu flori

brodate şi închisă la spate cu o fundă uriaşă. „Mami, aranjează-mi părul. Coafează-mă, mami. Vreau să arăt fabulos!“

Aşa că i-am strâns părul într-un coc pe creştetul capului, lăsând câteva şuviţe ondulate să-i încadreze faţa. După care mi-am aranjat propriile bucle blonde şi m-am dat cu fixativ, ba chiar am găsit şi cosmeticele împachetate de soţul meu cel grijuliu pentru vacanţa noastră în familie. Am aplicat fardul de pleoape şi de obraz şi luciul de buze, şi doar puţin gloss pentru Ree, care s-a bosumflat imediat, pentru că era de părere că un machiaj puternic te ajuta să arăţi „fabulos“.

Jason s-a ivit în pragul băii. Purta nişte pantaloni negri pe care nu-i mai văzusem şi o cămaşă de culoarea prunei, într-o nuanţă intensă, peste care îşi asortase un sacou sport în picăţele. Nu avea cravată. Iar ultimii doi nasturi de sus ai cămăşii bine călcate erau lăsaţi deschişi, dând la iveală gâtul musculos. Şi atunci am simţit un fior, în partea de jos a pântecelului, o senzaţie pe care nu o mai trăisem în ultimele patru luni.

Soţul meu este un bărbat chipeş. Un bărbat foarte, foarte chipeş.

Privirea mea a urcat spre faţa lui. Ochii noştri s-au întâlnit, şi atunci am simţit-o, puternică, furnicându-mă adânc, până în şira spinării.

Frica de el.

Jason a vrut să mergem pe jos. Aerul nopţii de februarie era răcoros şi înviorător şi nu ploua, trotuarele fiind uscate. Lui Ree i-a plăcut ideea, aşa cum îi plăcuse deocamdată toată vacanţa noastră în familie. A mers între noi, cu mâna stângă în mâna lui Jason şi cu cea dreaptă într-a mea. Număra până la zece, după care noi o săltam în sus, şi ea ţipa spre trecători.

Aceştia ne zâmbeau – o familie îmbrăcată la patru ace care ieşise la plimbare şi la cină în oraş.

Am urmat traseul turistic marcat cu linie roşie care recrea drumul parcurs călare de Paul Revere până la Primăria Veche, apoi am cotit la stânga şi am trecut pe lângă parcul Boston Commons, intrând în cartierul de teatre. În drum, am recunoscut hotelul Four Seasons, unde îmi petreceam aşa-zisele nopţi de spa, şi, îndreptându-mă spre el, cu mâna fiicei mele strânsă într-a mea, nu mi-am putut aduna curajul de a arunca o privire spre uşile din sticlă. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi uitat la scena unei crime.

Din fericire, Jason s-a îndepărtat de hotel, şi curând am ajuns la un bistrou încântător, unde mirosea a ulei de măsline proaspăt presat şi a Chianti rubiniu. Un şef de sală în smoching ne-a condus la masă şi un alt bărbat tânăr în vestă neagră a vrut să afle dacă doream apă minerală plată sau gazoasă. Eram pe cale să-i răspund „de la robinet", când Jason a intervenit, precizând că voiam o sticlă de Perrier şi, desigur, lista de vinuri.

Am clipit mărunt spre bărbatul care îmi era soţ de cinci ani, rămasă din nou mută, în timp ce Ree se foia în scaunul ei din lemn, asta până când a descoperit coşuleţul cu pâine. Şi-a înfipt degetele sub pânza care îl acoperea, dând la iveală un corn lung şi subţire. L-a rupt în două, vizibil amuzată de zgomotul făcut de aluatul crocant, şi s-a apucat să mestece.

„Ar trebui să-ţi aşezi şervetul în poală", i-a spus Jason. „Uite, aşa."

I-a făcut o demonstraţie cu propriul şervet, iar Ree a fost atât de impresionată, încât a copiat gestul. Apoi Jason a ajutat-o să-şi tragă scaunul mai aproape de masă şi i-a explicat la ce folosea fiecare tacâm în parte.

A apărut chelnerul. A turnat elegant ulei de măsline peste farfurioare, o mişcare pe care Ree a recunoscut-o din incursiunile noastre obişnuite în cartierul North End. A început să înmoaie în ulei fiecare bucată de pâine din coşuleţ şi să le sugă, în timp ce Jason s-a întors spre chelner şi a comandat foarte calm o sticlă de Dom Pérignon.

„Dar tu nu bei", am obiectat în timp ce chelnerul dădea eficient din cap şi se făcea din nou nevăzut.

„N-ai vrea un pahar de şampanie, Sandra?"

„Poate."

„Atunci, mi-ar face plăcere să bem împreună."

„Bine, dar de ce?"

S-a mulţumit să zâmbească, revenind la studierea meniului. Am făcut şi eu la fel, deşi mintea îmi lucra cu viteză. Poate că Jason voia să mă îmbete. Şi apoi să prindă momentul când Ree nu era atentă şi să mă împingă de pe chei în apă. La întoarcere, aveam să refuz să merg pe faleză, m-am hotărât, vag conştientă de isteria care ameninţa să mă cuprindă. Să rămân pe celălalt trotuar.

Ree s-a decis să comande paste cabellini cu unt şi brânză. Şi-a făcut mândri părinţii comandând cu un glas clar şi plăcut şi amintindu-şi să rostească „vă rog" şi „mulţumesc". Eu însă m-am bâlbâit ca o proastă, reuşind cu chiu, cu vai să comand escalop cu risotto de ciuperci sălbatice.

Jason a vrut friptură de viţel.

A sosit şampania. Chelnerul a făcut un spectacol discret din desfacerea sticlei cu un mic pocnet. A turnat în două pahare cu picior înalt şi subţiri ca foaia de hârtie, care lăsau să se vadă bulele spumoase. Ree a declarat că era cea mai drăguţă băutură pe care o văzuse vreodată şi a vrut să guste şi ea.

Jason i-a răspuns că va putea bea şampanie după ce va împlini douăzeci şi unu de ani.

Ea s-a bosumflat, apoi s-a întors la înmuiatul pâinii în uleiul de măsline.

Jason a ridicat paharul. L-am ridicat şi eu pe-al meu.

„Pentru noi", a spus el. „Şi pentru viitorul nostru fericit."

Am dat uşor din cap şi am luat, ascultătoare, o înghiţitură. Bulele m-au gâdilat la nas, şi pentru o clipă am crezut, în chip absurd, că voi izbucni în lacrimi.

Cât de bine o cunoşti pe persoana cu care te-ai căsătorit? Cu care ai schimbat jurăminte şi verighete, cu care ai construit o casă şi ai întemeiat o familie? Dormiţi unul lângă celălalt noapte de noapte, şi te uiţi la trupul gol al soţului tău atât de des, încât îl cunoşti ca pe propriul corp. Poate ai simţit degetele soţului săpând adânc în tine, trăgându-te mai aproape, îndemnându-te să te mişti mai iute, poate că l-ai auzit întrebându-te cu un glas răguşit: „Îţi place? E bine?" Şi e acelaşi om care, şase ore mai târziu, se va ridica din pat pentru a pregăti vafe, legat la brâu cu şorţul preferat, cu volănaşe, al fiicei tale, şi poate chiar cu părul strâns într-o agrafă în formă de fluture oferită cu graţie de fetiţa ta de patru ani.

Dacă te minunează dulceaţa lui, abilitatea soţului tău de a fi deopotrivă amantul tău şi tatăl indulgent al fiicei tale, atunci poate nu e complet deplasat să te întrebi ce alte roluri mai e capabil să joace. Ce alte laturi ale personalităţii sale aşteaptă să fie puse în valoare.

Pe tot parcursul cinei, Ree a chicotit, Jason a zâmbit, iar eu am sorbit din şampanie. Mă gândeam întruna la soţul meu şi la lipsa lui de rude şi de prieteni. Şi am

continuat să beau. Mi-am amintit cu câtă uşurinţă mă convinsese să adopt un alt nume de familie atunci când ne mutaserăm în Boston – totul pentru a mă proteja de tatăl meu, aşa pretinsese atunci. Şi am continuat să beau. Am revăzut în minte nopţile când stătea aplecat asupra computerului. Paginile web frecventate şi pe care se străduise atât de mult să le ascundă. Şi fotografia aceea. Într-un sfârşit, la şase luni distanţă de clipa când o văzusem, mă concentram asupra acelei unice fotografii alb-negru cu un băiat înspăimântat, cu un păianjen negru şi păros perfect vizibil pe pieptul lui gol.

Şi am continuat să beau.

Soţul meu intenţiona să mă omoare.

Acum, totul mi se părea atât de clar, încât m-am mirat cum de nu-mi dădusem seama mai devreme. Jason era un monstru. Poate nu un pedofil – poate, dimpotrivă, ceva şi mai rău. Un agresor cu mintea atât de rătăcită, încât rămânea indiferent la farmecele soţiei sale tinere şi frumoase, cultivând în acelaşi timp, în chip lasciv, imagini teribile cu copii înspăimântaţi.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Wayne. Ar fi trebuit să-i spun la ce hotel urma să ne cazăm, numai că nu-mi trecuse prin cap să întreb. Nu. Eu aveam încredere în soţul meu şi îl lăsasem să mă ducă la moarte fără să-i cer nici un amănunt. Eu, cea care îşi petrecuse toată copilăria învăţând că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

Am sorbit din şampanie şi am plimbat escalopul cu furculiţa prin farfurie. M-am întrebat ce avea să-i spună lui Ree când totul urma să se sfârşească. S-a întâmplat un accident. Mami nu va mai veni acasă. Îmi pare aşa rău, puiule, aşa rău.

I-am turnat lui Jason un alt doilea pahar de şampanie. Nu era un mare băutor. Poate că, dacă îl îmbătam, n-avea să reuşească să mă prindă, şi urma să cadă el în apă. Şi astfel avea să se facă dreptate.

Jason a terminat de mâncat. La fel şi Ree. Chelnerul cu vestă neagră şi-a făcut apariţia, gata să debaraseze. S-a holbat consternat în jos, la farfuria mea plină.

„Nu v-a plăcut mâncarea? Doriţi să vă ofer altceva?“

L-am îndepărtat cu scuze vagi, cum că mâncasem un prânz copios. Jason mă urmărea, dar nu a comentat minciuna. Părul întunecat îi căzuse peste frunte. Avea un aer dezinvolt, aşa cum stătea acolo, cu gulerul cămăşii lui elegante descheiat, cu părul des şi castaniu ciufulit şi cu adâncimile impenetrabile ale ochilor lui căprui. Celelalte femei din local îi aruncau probabil ocheade atunci când îşi închipuiau că nu eram atentă. Poate că toată lumea ne admira. „Uitaţi-vă la familia aceasta frumoasă, cu fetiţa aceea superbă şi atât de bine-crescută.“

Nu-i aşa că formam o imagine plăcută? O familie mică şi perfectă, asta dacă reuşeam să supravieţuim nopţii care urma.

Ree a cerut îngheţată la desert. Chelnerul a condus-o la frigiderul cu gelato *pentru a-şi alege aroma. Am umplut paharul lui Jason cu restul de şampanie. Abia dacă se atinsese de al doilea pahar. Ceea ce mi s-a părut absolut lipsit de fairplay.*

„Vreau să propun un toast“, am declarat, de acum clar ameţită şi nepăsătoare.

A încuviinţat din cap şi a ridicat paharul.

„Pentru noi“, am spus. „Împreună la bine şi la greu, în bogăţie şi în sărăcie, în sănătate şi în boală.“

Am dat pe gât paharul. Soţul meu a luat, prudent, numai o înghiţitură.

„Deci ce altceva vom mai face în vacanţă?“ am vrut să aflu.

„M-am gândit să mergem la acvariu, poate să facem un circuit cu tramvaiul şi să ne oprim în Newbury Street[1]*. Sau, dacă nu, să vizităm muzeele ori să facem o programare sau două la spa.“*

„De ce faci asta?“

„Ce vrei să spui?“

„De ce faci asta*?“ Mi-am fluturat mâna în direcţia sălii de mese, împroşcând cu şampanie. „Asta. Hotelul extravagant, restaurantul elegant. Vacanţa în familie. N-am mai făcut aşa ceva niciodată.“*

Nu mi-a răspuns pe loc, mărginindu-se să învârtă paharul între degete.

„Poate ar fi trebuit să o facem mai demult“, a spus într-un sfârşit. „Poate că noi doi ne petrecem prea mult timp mulţumindu-ne să supravieţuim, în loc să ne bucurăm de viaţă.“

Ree s-a întors la masă, sprijinindu-se de braţul chelnerului cu o mână şi ţinând în cealaltă cea mai mare cupă de îngheţată din lume. Din câte se părea, alegerea unei singure arome fusese prea dificilă, aşa că se oprise la trei. Chelnerul ne-a făcut cu ochiul, a aşezat trei linguriţe pe masă şi s-a făcut nevăzut în tăcere.

Jason şi Ree au atacat îngheţata. Eu am rămas să-i privesc, cu stomacul strâns, simţindu-mă precum o condamnată la moarte care urcă treptele eşafodului, aşteptând ca securea să cadă.

---

[1] Arteră istorică din Boston, cu clădiri din secolul al XIX-lea şi multe magazine şi restaurante, o destinaţie turistică importantă a oraşului (n.tr.)

*

Jason a chemat un taxi care să ne ducă înapoi la hotel. Ree ajunsese în punctul în care combinaţia dintre surescitarea datorată nivelului de zahăr din îngheţată şi ora târzie o făcuse să devină extrem de irascibilă. Eu mă clătinam pe picioare. Cele trei pahare de şampanie mi se urcaseră la cap.

Mi s-a părut că nici Jason nu se mai ţinea atât de drept atunci când a deschis portiera şi a încercat să o împingă pe Ree înăuntru, dar poate mă înşelam. Era omul cel mai stăpân pe sine din câţi cunoscusem vreodată, şi cele două pahare de alcool păreau să nu-l fi afectat prea tare.

Am ajuns la hotel şi am reuşit să găsim apartamentul. I-am scos rochiţa de gală lui Ree şi am îmbrăcat-o în cămăşuţa de noapte. O cameristă transformase ca prin minune canapeaua în pat, aşezând deasupra pături groase, patru perne şi două ciocolate învelite în staniol. Ree a mâncat ciocolatele în timp ce eu îi căutam periuţa de dinţi, apoi a încercat să ascundă ambalajul îndesându-l sub pernă. Poate că ar fi reuşit să mă păcălească dacă nu s-ar fi mânjit cu ciocolată pe gură.

Am mânat-o spre baie pentru a se spăla pe faţă şi pe dinţi şi a-i peria părul. A ţipat, s-a smiorcăit şi s-a văicărit mai tot timpul. Apoi am dus-o de guler înapoi spre dormitorul ei, vârând-o în pat, cu Iepuraşul Lil' aşezat confortabil la ea în braţe. Ree luase cu ea douăsprezece cărţi. I-am citit două, şi avea deja pleoapele grele înainte să termin ultima propoziţie.

Am redus luminozitatea veiozei, apoi m-am strecurat afară din cameră, lăsând uşa întredeschisă. Nu s-a plâns, semn clar că adormise.

În dormitorul principal, l-am găsit pe Jason întins pe pat. Îşi scosese pantofii, şi sacoul era aruncat pe un scaun. Se uita la televizor, dar l-a stins când am intrat.

„Ce face Ree?“ a întrebat.

„E obosită moartă.“

„S-a descurcat foarte bine în seara asta.“

„Da. Mulţumesc.“

„Tu te-ai distrat?“ m-a întrebat.

„Da.“ M-am apropiat de pat, simţindu-mă stânjenită, nesigură de ceea ce voiam să fac, de ceea ce aştepta din partea mea. Şampania mă cam buimăcise şi-mi era somn. Dar, când m-am uitat la soţul meu, aşa cum stătea întins pe patul acela mare cu lenjerie albă, oboseala mi-a pierit. N-am ştiut ce să fac, aşa că am rămas în picioare, frângându-mi mâinile.

„Stai jos“, a spus el. „O să te ajut să-ţi scoţi cizmele.“

M-am aşezat pe marginea patului. El s-a ridicat şi a îngenuncheat în faţa mea, luându-mi piciorul în mâini. Degetele lui au deschis fermoarul, trăgându-l încet în jos, de-a lungul gambei, cu grijă pentru a nu ciupi pielea. A scos cizma din piciorul drept şi a trecut la stângul.

M-am trezit că mă întind pe spate, simţind cum degetele îi alunecă pe gambe şi îmi prind în palmă laba piciorului, după ce îmi scosese dresul. Îmi mai atinsese vreodată picioarele? Poate doar atunci când fusesem însărcinată în luna a noua şi nu mai puteam să mă aplec şi să-mi văd picioarele. Dar pot jura că atunci nu simţisem la fel. Pentru că mi-aş fi amintit.

Îmi scosese ciorapii, dar degetele lui îmi mângâiau în continuare pielea. Degetul mare i s-a oprit în curba interioară a labei piciorului meu. Am tresărit, pe punctul să-mi retrag piciorul, dar mi l-a prins cu cealaltă mână. Apoi a început să-şi plimbe ambele degete mari pe pielea mea cu mişcări delicate, iar eu m-am pomenit că-mi arcuiesc spatele, scoţând un mic geamăt în faţa decadenţei acestui masaj, după o noapte lungă petrecută în cizme de piele strânse pe picior.

A trecut de la piciorul drept la cel stâng, apoi degetele au început să-i urce pe gambe, găsind mici noduri, masându-le. I-am simţit răsuflarea în spatele genunchiului – şoaptele gurii lui mângâindu-mi interiorul coapselor. Senzaţii noi, care mă ţineau încremenită, incapabilă să mă mişc, de teamă să nu rup vraja.

Dacă deschideam ochii, totul avea să dispară, şi urma să mă trezesc din nou singură. Dacă îi rosteam numele, îl readuceam la realitate, şi atunci ar fi coborât în fugă scările, spre nenorocitul lui de computer. Nu, nu trebuia să mă clintesc, nu trebuia să reacţionez în nici un fel.

Şi totuşi, şoldurile mele începeau să se rotească din proprie voinţă, şi eram conştientă de fiecare atingere a degetelor lui aspre, de fiecare gâdilătură a părului lui ondulat, de netezimea mătăsoasă a obrajilor săi proaspăt bărbieriţi. Şampania îmi încălzise pântecele. Mâinile lui îmi înfierbintau acum pielea.

Şi atunci, s-a ridicat şi s-a îndepărtat de pat.

Mi-am muşcat buzele ca să-mi maschez geamătul. Lacrimile începuseră să mi se adune în colţurile ochilor, şi în clipa aceea am simţit cum singurătatea creşte în mine mai acut decât în toate acele nopţi când mă părăsea pentru a coborî la computer. „Nu e corect", mi-a venit să ţip. „Cum ai putut să-mi faci una ca asta?"

Numai că, în clipa următoare, am auzit clănţănitul uşii pe care o închidea între dormitorul nostru şi camera lui Ree. Şi apoi un zăngănit uşor, în timp ce încuia uşa.

Şi după aceea patul s-a lăsat, când el s-a întors, întinzându-se lângă mine. Am deschis ochii şi l-am descoperit pe cel care îmi era soţ de cinci ani uitându-se în jos la mine. Ochii lui întunecaţi nu mai erau acum aşa calmi şi impenetrabili. Părea nervos, poate chiar timid.

Însă m-a întrebat cu aceeaşi voce liniştită pe care ajunsesem s-o cunosc atât de bine:

„Îmi dai voie să te sărut, Sandra?“

Am încuviinţat din cap.

Soţul meu m-a sărutat, încet, atent, dulce.

Şi atunci, mi-am dat seama că mă auzise în noaptea aceea. Şi că nu voia să mă omoare. Ci să-mi dăruiască un al doilea copil.

Există lucruri pe care îţi doreşti întotdeauna să le fi cunoscut mai devreme decât mai târziu. Să fi vorbit mai demult, înainte ca minciuna să capete asemenea proporţii. Sau să fi provocat discuţia de la bun început, înainte ca, prin simpla ei omisiune, să devină o povară prea greu de suportat.

Am făcut sex cu soţul meu. Sau, mai bine zis, am făcut sex unul cu celălalt. Delicat, încet, atent. După cinci ani, încă mai trebuia să învăţăm ce senzaţie ne producea atingerea pielii celuilalt, gâfâitul acela care putea o dată să însemne că făcusem ceva aşa cum trebuia, iar altă dată că trebuia să o iau mai încet.

Am avut impresia că, dintre noi, eu aveam mai multă experienţă. Şi totuşi, pentru el era important să preia controlul. Dacă insistam prea tare, dacă mă grăbeam, totul avea să se năruie. Aveam să închid întrerupătorul pentru a reveni la ceea ce fuseserăm, doi străini care împărţeau patul.

Aşa că i-am lăsat degetele să danseze pe pielea mea, descoperindu-i între timp, sub palme, linia suplă a coastelor, unduirea muşchilor care o încadrau, fundul tare ca piatra. Avea crestături pe spate, nişte semne necunoscute. Dar, dacă încercam să le ating, se retrăgea, aşa că m-am mulţumit să îi trasez cu degetele cârlionţii pufoşi de păr de pe piept şi umerii laţi, solizi.

M-am desfătat la atingerea trupului lui, sperând că şi el găsea plăcere în corpul meu. Apoi a apărut cumva între picioarele mele, iar eu le-am desfăcut recunoscătoare, arcuindu-mi şoldurile, primindu-l în mine. În prima clipă a penetrării, poate am scos un mic ţipăt, pentru că îl doream atât de mult.

Şi pe urmă a început să se mişte, şi m-am mişcat şi eu, şi am renunţat amândoi la orice prudenţă şi la orice stânjeneală. Totul se întâmpla exact aşa cum trebuia să se întâmple, şi era minunat.

După aceea, l-am ţinut în braţe. Cu capul lipit de umărul meu, mângâindu-i părul. A rămas tăcut, şi pe obraji avea o umezeală care putea fi sudoare, dar la fel de bine şi altceva. Mi-a plăcut să stau aşa, alături de el, cu picioarele încolăcite în jurul lui, cu răsuflările noastre împletindu-se.

La viaţa mea, făcusem sex cu mulţi bărbaţi, dar dragoste – cu puţini, şi am simţit că îi datoram asta soţului meu.

Am adormit cu gândul că ideea cu vacanţa în familie fusese absolut strălucită.

Şi m-a trezit un plânset gutural.

Soţul meu se legăna, lângă mine. În întunericul camerei, mai mult îi simţeam mişcările decât le vedeam. Părea să se fi strâns ghem, prins în ghearele unui coşmar. Am întins o mână şi l-am atins pe umăr. A tresărit, retrăgându-se.

„Jason?“ am şoptit.

A suspinat încet, rostogolindu-se departe de mine.

„Jason?“ am încercat din nou, de data aceasta vorbind mai tare, dar nu atât cât să o trezesc pe Ree. „Trezeşte-te, Jason.“

A continuat să se legene.

Mi-am aşezat ambele mâini pe spatele lui şi l-am zgâlţâit puternic. A ţâşnit din pat, clătininându-se prin cameră, lovindu-se de un scaun cu spătar înalt, împiedicându-se de un lampadar.

„Să nu dea naiba să-ndrăzneşti să mă atingi!“ a ţipat, refugiindu-se împleticit într-un colţ. „Te-am omorât. Eşti mort, eşti mort, eşti mort.“

M-am ridicat din pat şi am întins mâinile spre el, ca şi cum voiam să-l îmbrăţişez.

„Şşt, şşt,şşt, şşt. Jason, nu e decât un vis. Trezeşte-te, iubitule, te rog. Ai avut un coşmar.“

Am aprins veioza de pe noptieră, sperând ca lumina să-l facă să-şi revină.

Şi-a întors chipul, apucând draperia şi ţinând-o în faţa lui, ca pentru a-şi ascunde goliciunea.

„Pleacă“, a scâncit. „Te rog, lasă-mă, pleacă de-aici.“

Nu l-am ascultat. Am făcut un pas înainte, apropiindu-mă. Apoi un altul. Dorindu-mi din tot sufletul ca soţul meu să se trezească, iar Ree să rămână adormită.

Într-un final, şi-a întors, foarte încet, chipul spre mine.

Şi la vederea ochilor lui întunecaţi măriţi de groază, încă dilataţi de spaimă, mi s-a oprit respiraţia. Ceva mi-a ticăit undeva, într-un colţ al minţii, şi toate piesele acelui puzzle nebunesc s-au aşezat, în cele din urmă, la locul lor.

„O, Doamne, Jason“, am şoptit.

Şi în clipa aceea am ştiut că făcusem o greşeală teribilă.

Capitolul 34

Taxiul a oprit în fața casei lui Aidan la puțin timp după ora zece seara. Aidan nu a coborât imediat din mașină. A numărat fără să se grăbească un teanc de bancnote boțite, trăgând pe furiș cu ochiul la tufișurile din apropiere, în căutarea unor eventuale pericole. Umbra aceea uriașă să fie rododendronul doamnei H. sau unul dintre mardeiașii de la atelierul auto al lui Vito? Dar pata aceea întunecată din dreapta ce era? Niște fotografi ascunși pe după copaci? Și tot cvartalul înghițit de beznă care se căsca în spatele lui? Poate că pe acolo, pe undeva, Jason Jones stătea la pândă, așteptând să-l curețe.

„La dracu'. Mișcă-te!"

I-a azvârlit doisprezece dolari șoferului, a înșfăcat sacii cu rufe și a coborât împleticindu-se din mașină, cu cheile de la casă strânse în pumn. A parcurs aleea, în timp ce șoferul încă mai zăbovea în stradă. A lăsat sacii să cadă, a înfipt cheia în broască și a reușit să o deschidă din prima încercare, cu toate că mâinile îi tremurau acum și era așa inundat cu

adrenalină și copleșit de spaimă, încât abia dacă mai era în stare de funcționare.

A auzit taxiul accelerând și luând-o din loc. „Mișcă-te, mișcă-te, mișcă-te!“

A împins ușa, azvârlind sacii cu rufe înăuntru și folosindu-și apoi picioarele pentru a trânti ușa în urma lui și a se rezema de ea, pentru orice eventualitate, în timp ce se străduia să încuie broasca.

După care a alunecat la podea, cu spatele lipit de ușă, copleșit de ușurare. Deocamdată era în viață. Mardeiașii nu săriseră pe el, vecinii nu îi pichetau casa, iar fotografii nu se zgâiau la ferestre. Gloata care voia să-l linșeze nu-și făcuse încă apariția.

A început să râdă răgușit, poate puțin isteric, pentru că, Dumnezeu îi era martor, din închisoare nu se simțise atât de secătuit. Acum era însă un om liber – cu alte cuvinte, la ce altceva se mai putea aștepta? Cât avea să mai plătească după ce-și termina de ispășit sentința?

S-a forțat să se ridice, luând sacii cu rufe și târându-i de-a lungul holului. Trebuia să-și împacheteze lucrurile. Trebuia să doarmă. Trebuia să plece de acolo. Pentru a deveni o altă persoană. De preferință, una mai bună. Genul de tip onest care poate dormi noaptea.

A ajuns în camera de zi și a lăsat sacii să cadă pe canapeaua cu motive florale. Tocmai dădea să se întoarcă spre baie, când și-a dat seama că o adiere îi mângâia fața. O pală care plutea prin spațiul înghesuit.

Glasvandul era deschis.

Și Aidan a știut atunci că nu era singur în casă.

*

D.D. îşi făcea de lucru cu hârţogăraia cotidiană, când telefonul a început să bâzâie la brâu. A recunoscut numărul mobilului lui Wayne Reynolds şi a dus telefonul la ureche.

– Sergent Warren.

– Ați confiscat alt computer, a spus Wayne.

Cu răsuflarea uşor greoaie, ca şi cum ar fi alergat.

– Poftim?

– Am primit un e-mail de la Ethan. Puştiul e mai isteţ decât ne-am închipuit noi. I-a trimis lui Sandy un mesaj infestat cu un Cal Troian...

– Cu ce?

– E un fel de virus care îţi permite accesul în hard drive-ul unui computer. Transmiți un e-mail prietenos care îți deschide, de fapt, porțile...

– Rahat! a exclamat D.D.

– Asta e. Nepotul meu a considerat probabil că nu mă mişcam suficient de repede pentru a o proteja pe Sandy de soţul ei, aşa că a luat măsuri pentru a-l demasca el însuşi pe Jason.

D.D. auzea acum tropăitul unor paşi pe o scară.

– Unde naiba eşti, Wayne?

– La laborator. Tocmai am terminat de vorbit cu Ethan, şi acum cobor la maşină. I-am spus că mă duc să-l iau de acasă şi ne întâlnim pe urmă cu tine.

– Unde? a întrebat ea uimită.

– Uite care-i treaba. Ethan are şi acum acces la computerul lui Sandy, şi, din câte spune el, în ultimele patruzeci şi opt de ore mai bine de o duzină de utilizatori au folosit computerul pentru a face diverse cercetări online.

– Sunt cei de la criminalistică? Tehnicienii noştri care au spart codurile de protecţie?

– Nici vorbă! Niciodată nu se lucrează direct pe sursă, ci pe o copie. Dacă ar fi oamenii tăi, nu ar exista nici un fel de activitate pe computer.

– Nu înțeleg.

– Nu ați confiscat hard drive-ul lui Jason. L-a înlocuit. Fie cu un alt hard drive, fie cu un alt computer. Știu, e greu de crezut. Oricum, tipul a găsit o ascunzătoare al naibii de bună pentru adevăratul computer.

– Unde? La dracu', am să obțin un nou mandat de confiscare în douăzeci de minute.

– La *Boston Daily*. Ethan poate citi adresele de e-mail ale utilizatorilor, și toate aparțin reporterilor de la ziar. Presupun, așadar, că Jason a ascuns computerul în redacția de știri, probabil l-a așezat pe un birou oarecare. Recunosc, nemernicul e deștept.

În fundal, s-a auzit scârțâitul unei uși de incendiu din oțel care era împinsă, apoi pocnetul ei, în timp ce Wayne ieșea din clădire.

D.D. a ascultat zornăitul unor chei și bocănitul unor pași. Wayne se îndrepta acum spre parcare. Și-a închis ochii, încercând să proceseze noile informații, să prevadă implicațiile legale.

– La dracu', a spus într-un final. Nici un judecător nu îmi va elibera un mandat de confiscare a tuturor computerelor de la o publicație importantă.

– Nici nu e nevoie.

– Nu e nevoie?

– Ethan urmărește acum activitatea de pe computer folosind iPhone-ul mamei lui. În clipa când un utilizator se loghează, el poate să-i vadă adresa de e-mail. Ceea ce înseamnă că trebuie să mergem la birourile *Boston Daily*, să identificăm utilizatorul cu adresa respectivă de e-mail și să vedem la ce

computer lucrează. Un alt sunet, de data aceasta înăbușit, apoi o frază scurtă: Stai puțin, să deschid portiera.

S-a auzit scârțâitul ușii, apoi bufnitura de închidere. D.D. se ridicase deja de pe scaun și își luase jacheta. Trebuia să pregătească rapid cererea pentru mandatul de percheziție, să găsească o modalitate succintă de a defini o situație atât de avangardistă și a decide apoi cărui judecător putea să se adreseze la acea oră târzie...

– Deci, a revenit Wayne, mă duc să-l iau pe Ethan. Tu fă rost de mandat. Ne întâlnim la ziar.

– *Eu* o să mă duc să-l iau pe Ethan, l-a corectat ea ieșind din birou. Miller se va ocupa de mandat. *Tu* n-ai ce căuta acolo.

– Dar...

– N-ai voie să fii singur în prezența unui martor și nici la locul percheziției. Conflict de interese, distrugerea probelor, exercitare de presiuni asupra martorului. E nevoie să mai continui?

– Fir-ar al dracului! a explodat Wayne. Nu i-am făcut nici un rău Sandrei! Eu sunt cel care te-a sunat. În plus, e vorba despre nepotul meu. Puștiul e înnebunit de spaimă!

– Spune-mi că nu te-ai culcat niciodată cu Sandra Jones, a replicat D.D. pe un ton plat.

– Zău așa! Uite, deja sunt în mașină. Măcar lasă-mă să fiu alături de Ethan. N-are decât treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e decât un puști.

– Nu pot.

– Nu vrei.

– Nu pot.

– Eşti o dură. Totuşi, casa surorii mele e o ţintă uşoară.

– Să nu îndrăzneşti! a dat să spună D.D.

Dar nu a apucat să termine. A auzit huruitul motorului în momentul când Wayne a băgat cheia în contact. Apoi un declic ciudat.

Wayne l-a auzit şi el.

– *La dracu', nu!* a ţipat expertul în computere.

Şi pe urmă maşina a explodat în mijlocul parcării laboratorului de criminalistică.

Lui D.D. i-a căzut telefonul din mână. A rămas încremenită, ţinându-se cu mâinile de urechile care îi ţiuiau şi strigând spre Wayne să iasă din maşină, să iasă naibii din maşină, deşi, evident, era prea târziu.

Detectivii alergau în jurul ei. Cineva i-a spus să se aşeze. Şi pe urmă primul dintre pagerele din secţie a început să bâzâie: „Ofiţer rănit, ofiţer rănit."

„Ethan", şi-a spus D.D.

Trebuia să ajungă la el. Înaintea lui Jason Jones.

Aidan Brewster n-a implorat îndurare.

Poate că, în urmă cu ceva vreme, ar fi făcut-o. Ar fi luptat ca să rămână în viaţă, ar fi încercat să explice că nu era un om de lepădat, ci un tânăr cu mult potenţial. Ce naiba, când se băga sub capota unei maşini şi punea mâna pe motor...

Acum însă era obosit. Obosit să fie tot timpul înspăimântat, obosit să se simtă hăituit. Dar mai ales obosit să ducă dorul unei fete de care n-ar fi trebuit niciodată să se îndrăgostească.

Aşa că a rămas încremenit în picioare, în mijlocul camerei de zi. Chiar lângă canapeaua cu motive florale a doamnei H., cu mâna pe milieul ei favorit.

În timp ce pistolul a apărut în fața lui și i-a luat pântecele la țintă.

Acum nu mai avea de ce să-și facă griji.

S-a gândit la Rachel. A văzut-o cu ochii minții. Zâmbea. Întindea brațele spre el, și, de data aceasta, atunci când el a prins-o, n-a mai țipat.

Pistolul s-a declanșat.

Aidan s-a prăbușit la podea.

Moartea dura mai mult decât crezuse. Fapt care l-a enervat, așa că, în ultima clipă, s-a rostogolit pe burtă și a încercat să se târască spre telefon.

Al doilea glonț l-a nimerit între omoplați.

„Asta e, să mă ia dracu'", și-a spus. Apoi a rămas locului nemișcat.

Jason a stins lanterna. A apucat strâns cutia grea de metal, ținând-o ca pe o armă, și s-a strecurat tiptil spre scările șubrede ale podului. Lumina lăsată aprinsă pe hol se răsfrângea pe podeaua dormitorului. S-a îndreptat într-acolo, punând piciorul stâng pe prima stinghie a scării, apoi pe dreptul. Treapta de sus a scârțâit, și scara s-a clătinat sub greutatea lui.

La naiba! Jason a alunecat grăbit în jos, aterizând cu un zgomot puternic și ghemuindu-se în întunericul dormitorului principal. După care s-a ridicat, gata să se repeadă în camera fiicei și să lupte pentru viața ei.

Și atunci și-a descoperit soția stând în fața lui.

Capitolul 35

– Nu înțeleg, s-a bâlbâit el.

– Da, știu.

– Ești vie? Nu visez? Unde-ai fost?

Sandra i-a luat lanterna din mână. Jason și-a dat seama cu întârziere că o fluturase amenințător spre soția lui, aparent întoarsă din morți.

Era îmbrăcată toată în negru. Pantaloni negri, cămașă neagră. O ținută pe care n-o recunoștea, ieftină și care îi venea prost. A observat acum că pe pat se afla și o șapcă de baseball neagră. Echipamentul perfect pentru o spargere. Dar ce voia să fure? Să introducă sau să ia ceva din casă? Cum Dumnezeu de nu reușea să înțeleagă ce se petrecea?

– Am văzut știrile la televizor, a spus Sandra calmă.

Jason s-a holbat la ea.

– L-am văzut pe tata la jurnalul de la ora cinci. Va cere custodia lui Ree. Atunci mi-am dat seama că trebuie să mă întorc.

– Susține că ești o mincinoasă, a murmurat Jason. Că mama ta era o femeie cinstită și de treabă

și că singurul lui păcat e că a iubit-o pe ea mai mult decât pe tine.

– *Ce* a spus? a întrebat Sandy pe un ton tăios.

– Că ai probleme grave, antecedente cu băutura, promiscuitatea, plus, probabil, mai multe avorturi la activ.

Sandra s-a înroșit, fără să scoată o vorbă.

– Dar că ei au fost niște părinți buni. Tu ai fost geloasă pe mama ta, apoi furioasă pentru moartea ei prematură. Așa că ai fugit de tatăl tău și pe urmă... ai fugit și de mine. Ne-ai părăsit. Acum, când rostea vorbele cu voce tare, Jason a constatat surprins cât de mult îl dureau. Ne-ai părăsit, pe mine și pe Ree.

– N-am vrut să plec, a răspuns Sandra. Trebuie să mă crezi. S-a întâmplat ceva rău. N-a reușit să mă ucidă miercuri noaptea, dar era, probabil, o chestiune de zile. Dacă rămâneam acasă, unde mă putea găsi... N-am știut cum să procedez... Mi s-a părut că era mai bine să mă fac nevăzută pentru un timp. Dacă dispăream, nu mă mai dorea. Și pe urmă aș fi putut să pun lucrurile la punct.

– Cine? Cum? Despre ce naiba vorbești?

– Șșșt. I-a luat mâinile în ale ei, și el s-a simțit brusc zdruncinat.

Nu știa dacă atingerea degetelor ei pe pielea lui era lucrul cel mai bun sau cel mai rău care i se întâmplase vreodată. O dorise. Se rugase pentru întoarcerea ei. Cu disperare. Și acum, Dumnezeu să-l ierte, voia să-și încolăcească palmele în jurul gâtului ei alb și să strângă, pentru a o răni la fel de tare cum îl rănise pe el plecarea ei...

Probabil că ea a sesizat ceva în ochii lui, pentru că l-a prins de mână cu și mai mare forță, aproape dureros. L-a împins spre pat, și, după o clipă, el

a urmat-o. S-au așezat amândoi pe marginea saltelei, un cuplu revenit în patul conjugal – însă el tot nu înțelegea nimic.

– Jason, am dat-o rău de tot în bară.

– Ești însărcinată? a întrebat el.

– Da.

– E copilul meu?

– Da.

– Din... timpul vacanței noastre în familie?

– Da.

Jason a rămas fără suflare. Și cu umerii căzuți. Era uluit, însă durerea se mai atenuase. S-a smucit din strânsoare, pentru că trebuia s-o atingă. Asta visase să facă, asta își dorise încă din prima clipă când aflase vestea.

Și-a așezat palma cu degetele răsfirate peste întinderea plată a stomacului ei, în căutarea unui semn de viață. A unui indiciu că acel mic miracol exista cu adevărat. O viață, o viață în toată puterea cuvântului. Creată de ei amândoi și – cel puțin din punctul lui de vedere – cu dragoste.

– Încă nu a început să se vadă, a murmurat el.

– Iubitule, nu au trecut decât patru săptămâni.

Într-un târziu, el și-a ridicat privirea. S-a uitat la ea, la ochii ei albaștri încercănați, la obrajii supți. Pe tâmpla dreaptă îi rămăsese urma unei vânătăi. Pe buza de sus o tăietură se umflase. Mâinile lui se mișcau acum din proprie voință, dinspre stomac spre mijloc, spre umeri, brațe, picioare. Trebuia să îi pipăie fiecare părticică a corpului, să se asigure că totul era la locul lui, intact. Și că ea era teafără și nevătămată.

– A trebuit să aflu de la poliție că ești însărcinată. De la un sergent care e la un pas de a mă spânzura.

– Îmi pare rău.

A presat-o și mai tare.

– Dacă mă arestau, Ree ar fi fost dată în custodia statului. Și plasată unei familii adoptive.

– N-aș fi lăsat niciodată să se întâmple așa ceva. Jason, te rog, trebuie să mă crezi. Atunci când am dispărut, eram conștientă că-mi asumam un risc. Însă am fost convinsă că vei avea grijă de Ree. Ești persoana cea mai puternică pe care o cunosc. Dacă n-ai fi fost, n-aș fi avut curajul să plec de acasă.

– Și să mă lași să fiu acuzat că mi-am ucis soția însărcinată?

Ea a zâmbit vlăguită.

– Cam așa ceva.

– Mă urăști? a șoptit el.

– Nu.

– Mica noastră familie ți se pare atât de greu de suportat?

– Nu.

– Îl iubești mai mult pe celălalt bărbat?

Sandy a ezitat, și el a simțit-o ca pe o nouă rană pe care avea s-o oblojească în nopțile și în zilele ce vor urma.

– Așa am crezut, a răspuns ea într-un târziu. Și pe urmă mi-am spus că soțul meu este Jason Jones. Deci presupun că amândoi ne dorim ceea ce nu putem avea.

El s-a cutremurat, apoi a dat din cap în semn de încuviințare. La urma urmei, la asta se reducea totul. El fusese cel care începuse căsnicia lor cu o minciună, așa că, dacă ea dorea s-o încheie tot cu o minciună, cum putea el să o judece?

Și-a dezlipit mâinile de pe trupul ei. S-a așezat mai bine, îndreptându-și umerii și pregătindu-se să ia în piept ceea ce avea să urmeze.

– Te-ai întors din cauza lui Ree, a spus. Ca să nu fie luată de tatăl tău.

Dar Sandra a clătinat din cap. Și-a ridicat mâna și i-a șters obrajii umezi.

– Nu, Jason. Văd că tot nu înțelegi. M-am întors și pentru Ree, și pentru tine. Te iubesc, Joshua Ferris.

D.D. a ieșit din sediul poliției din Roxbury în timp record. Cu sirena și cu girofarurile pornite pe tot parcursul drumului. În paralel, vorbea la stație, cerând ca agenții să se îndrepte de urgență spre locuința familiei Hastings. Voia să-l ia *imediat* pe Ethan în custodia poliției.

În același timp, voia ca detectivii poliției din Boston să se deplaseze la scena crimei din parcarea laboratorului de criminalistică, chiar cu riscul de a-i scoate din sărite pe șefii de la departamentul statului Massachusetts. Wayne Reynolds era angajatul lor, dar martorul poliției din Boston, și, fără urmă de îndoială, fusese ucis din cauza a ceea ce știa despre Sandra Jones.

În plus, dorea ca alți agenți să fie trimiși la sediul ziarului *Boston Daily*. Să ceară să nu mai fie atins nici un computer până când nu primeau veşti despre Ethan Hastings.

În cele din urmă, le-a dat instrucțiuni explicite celor doi agenți care supravegheau reședința familiei Jones. Dacă Jason Jones se apropia de ușa de la intrare, trebuia arestat pe loc. Ridicat sub acuzația de vagabondaj, amenzi de parcare neachitate, orice, nu conta. Numai să nu fie lăsat să părăsească locuința neîncătușat.

Poliția tocmai pierduse un om, iar ea era furioasă.

Așa că nu i-a picat deloc bine atunci când dispeceratul a informat-o că doi ofițeri ajunseseră la reședința familiei Hastings. Din nefericire, adolescentul de treisprezece ani nu se afla în camera lui, iar părinții n-aveau nici cea mai vagă idee unde plecase.

Era ora unsprezece și trei minute. Ethan Hastings dispăruse.

– Cum ți-ai dat seama? și-a întrebat Jason soția.

– Din cauza zilei tale de naștere. Am instalat software de iPod pe computer și am găsit în Recycle Bin o poză.

– Ce poză?

– O poză în care erai dezbrăcat și bătut crunt. Și cu o tarantulă pe piept.

Jason a dat ușor din cap. Cu ochii fixați pe podea.

– Asta a fost cel mai greu, a spus el încet. Pe de o parte, asta se întâmpla acum mai bine de douăzeci de ani. Am scăpat de-acolo. Am lăsat trecutul în urmă. Pe de altă parte, omul acela a făcut atât de multe poze și... filme. Le vindea. Așa își câștiga existența. Vânzând pornografie infantilă altor pedofili, care le revindeau, desigur, la rândul lor, și tot așa. Circulă atât de multe imagini, în sute de țări, pe zeci de mii de servere. Nu știu cum să le recuperez pe toate. Mi-e imposibil să le șterg pe toate.

– Ai fost răpit, a șoptit ea.

– În 1985. Un an foarte prost pentru mine.

– Când ai scăpat?

– După trei sau patru ani. M-am împrietenit cu o femeie mai în vârstă care locuia alături – Rita. Și m-a luat la ea.

– Și bărbatul acela te-a lăsat, pur și simplu, să pleci?

– A, nu. A venit după mine. A legat-o pe Rita, mi-a întins pușca și mi-a ordonat să o ucid. Asta era pedeapsa pentru că nu-l ascultasem.

– Dar n-ai ucis-o.

– Nu. Jason și-a ridicat privirea spre ea. L-am împușcat pe el. Și, după ce a căzut, am continuat să-l împroșc cu gloanțe, ca să fiu sigur că a murit.

– Îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

– A trecut mult de atunci. L-am omorât. Poliția m-a dus înapoi la părinți. Cazul a fost clasat și mi s-a spus să-mi văd mai departe de viață.

– Membrii familiei cum s-au purtat cu tine? Au fost răi? Ți-au reproșat ceea ce se întâmplase, ceea ce fuseseși obligat să faci?

– Nu. Însă ei erau niște oameni normali. Iar eu... nu.

A privit-o gânditor. În interiorul casei, dormitorul era întunecat și sumbru. Afară, reporterii îi asaltau cu miile de wați ai reflectoarelor aprinse. Fapt care lui i se părea oarecum nimerit. Erau doi copii ascunși sub pături care își povesteau unul altuia istorii înfricoșătoare cu stafii, după ce adulții se duseseră la culcare. Asta ar fi trebuit să facă în prima lor noapte împreună, și-a dat el seama acum. Alte cupluri plecau în luna de miere. Dar ei exact asta ar fi trebuit să facă.

Simțea piciorul Sandrei lipit de-al lui, degetele ei împletite cu ale lui. Soția lui, stând lângă el. Iar el voia să rămână acolo.

– Mi-ai spus odată că ceea ce e făcut nu poate fi desfăcut, a zis el. Și că nu poți uita ceea ce știi. Ai avut

dreptate. Noi suntem doi oameni tarați. Ne-am simți singuri și în mijlocul unei camere pline de lume. Și asta pentru că știm lucruri pe care ceilalți nu le cunosc, pentru că am făcut cândva – sau am fost obligați să facem – lucruri pe care alții nu le-au făcut niciodată.

Poliția m-a trimis acasă, dar nici măcar pentru părinții mei nu m-am putut transforma, ca prin minune, într-un băiat ca toți ceilalți. Fapt care pe ei îi întrista profund. Așa că, în dimineața zilei când am împlinit optsprezece ani și am putut intra în posesia averii lăsate moștenire de Rita, am fugit. Numele de Joshua Ferris nu mi s-a părut potrivit, așa că mi-am luat un altul. Și apoi un altul, și un altul. Am devenit un fel de expert în inventarea de noi identități. Chestia asta îmi alina durerea.

Sandra i-a mângâiat dosul palmei.

– Joshua...

– Jason, te rog. Dacă aș fi vrut să fiu Joshua, aș fi rămas în Georgia. Dar m-am mutat aici, cu tine, și am avut un motiv întemeiat pentru asta.

– Dar nu înțeleg, a scuipat Sandra vorbele cu repeziciune. Tu însuți spui că avem multe în comun. Atunci de ce nu mi-ai povestit toate astea mai demult? Mai ales după ce-ai aflat despre mama mea. Ai fi putut să-mi împărtășești secretul.

Jason a privit-o șovăielnic.

– Pentru că nu doar retrag fotografiile porno de pe paginile de web. Ci... Uite ce-i, am încercat să fac terapie, dar n-a mers. Și într-o seară am intrat pe computerul părinților și am început să intru pe chat. Am... făcut turul, am descoperit indivizi cărora le plăcea să se uite la puști ca mine. Și mi-am creat un sistem: îi ademenesc să îmi comunice numerele

cardurilor lor de credit și alte date personale în schimbul vechilor mele fotografii pornografice. Și pe urmă îi pun cu spatele la zid. Le lichidez conturile, deschid linii de credit pe numele lor, le transfer toate lichiditățile către Centrul Național pentru Copiii Dispăruți și Abuzați. Îi termin și îi secătuiesc de bani. Ca un păianjen. Bănuiesc că am devenit, cu timpul, un prădător la fel de bun ca individul care m-a exploatat. Totul e ilegal, a continuat el. Dar e singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd mințile.

– Deci asta faci noaptea? De-asta îți petreci tot timpul pe internet?

Jason a ridicat din umeri.

– Am probleme cu somnul. Presupun că n-o să scap niciodată de ele. Așa că e mai bine să-mi petrec timpul cu folos.

– Ce s-a întâmplat cu familia ta?

– Familia mea îl voia pe Joshua, și Joshua nu mai există. În schimb, Jason Jones are o soție frumoasă și o fetiță minunată. Ce altceva mi-aș putea dori de la viață?

– Tot nu înțeleg, a spus Sandra. De ce te-ai însurat cu mine? Dacă tot ce-ți doreai era un copil, sunt atâtea metode mai bune decât să te legi la cap cu o nevastă...

Jason și-a pus două degete pe buzele ei, făcând-o să tacă.

– Despre tine e vorba, Sandy, a șoptit el. Numai și numai despre tine, și așa a fost mereu. Din prima clipă când te-am văzut, am știut că ești femeia pe care o voiam. Sunt un soț îngrozitor. Nu pot... să fac... tot ce trebuie să facă un soț. Îmi pare rău pentru asta. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, dacă aș putea să nu mai fiu în ziua aceea pe drum,

pe bicicletă, și bărbatul acela să nu apară brusc în fața mea, iar eu să nu cad, și pe urmă să nu-l văd cum se apleacă peste mine... A scuturat din cap. Știu că nu sunt nici pe departe bărbatul perfect. Dar, atunci când sunt cu tine, când sunt cu Ree, vreau să încerc să fiu. Poate nu voi reuși niciodată să redevin Joshua Ferris. Dar m-am străduit mult să fiu Jason Jones.

Ea plângea acum. Îi simțea lacrimile scurgându-i-se printre degete. A ridicat cealaltă mână spre fața ei, ștergându-i-le cu degetul mare. Blând, insuportabil de conștient de tăietura de pe buza ei, de vânătaia de pe tâmplă, de restul poveștii ei, pe care urma să i-o spună și care avea să-i frângă inima, fără nici o urmă de îndoială.

Soția lui fusese bătută, iar el nu fusese alături de ea. Soția lui fusese rănită, iar el nu fusese acolo ca s-o protejeze.

– Te iubesc, a auzit șoapta ei printre degete. M-am îndrăgostit de tine în ziua când s-a născut Ree, și de-atunci am așteptat să mă iubești și tu.

El a privit-o șocat.

– Și, atunci de ce m-ai părăsit? Din cauza lui Aidan Brewster?

Acum era rândul ei să-l privească derutată.

– Aidan Brewster? Cine e Aidan Brewster?

D.D. tocmai intra în South Boston, când a auzit dispeceratul anunțând: „S-au raportat focuri de armă, cele mai apropiate unități rugăm intervenți". Apoi sunetul cârâit al adresei. D.D. a pus imediat lucrurile cap la cap.

A apăsat instantaneu pe butonul stației de emisie.

– Nu e adresa unei doamne Margaret Houlihan? a întrebat. Rog confirmați.

Răspunsul înăbușit a venit o clipă mai târziu.

– La naiba! D.D. a apăsat pe accelerație. E adresa lui Brewster. Cine se află acum la fața locului?

– Ofițerii Davis și Jezakawicz. Nici un răspuns din interior când au bătut repetat în ușă.

– S-o spargă. Ajung și eu într-un minut.

A tras de volan, virând scurt la stânga și gonind în direcția apartamentului lui Aidan Brewster. O explozie. Un adolescent dispărut de acasă. Împușcături. Ce naiba se petrecea?

– Din septembrie, a mărturisit Sandra acum, am început să-mi fac griji că ești agresor sexual și că faci tot felul de lucruri îngrozitoare pe internet. Așa că m-am apucat să studiez mai mult despre computere, și, făcând asta, l-am cunoscut pe Wayne Reynolds.

– Te-ai îndrăgostit de criminalistul de la poliția statului, a afirmat Jason.

Și-a retras mâinile, strângându-le pumn în poală. Poate nu era cel mai potrivit gest. Dar mai mult de atât nu putea oferi.

– Îmi ieșisem din minți.

– Te-ai culcat cu el.

Ea s-a grăbit să nege, clătinând din cap.

– Dar, când mergeam la spa, uneori, noaptea...

– Știu ce făceai când ziceai că te duci la spa, i-a tăiat Jason vorba.

– Și atunci de ce m-ai lăsat să mă duc?

El a inspirat adânc, apoi a oftat cu putere.

– Am crezut că nu e corect să te pedepsesc pentru propriile mele eșecuri.

– Pentru că nu poți face sex.

– Am făcut sex cu tine.

– Și ți-a plăcut? a întrebat ea curioasă.

Jason a rânjit strâmb.

– Sunt dispus să mai încerc o dată.

Asta a făcut-o să zâmbească, eliberând o parte din tensiune. Dar imediat a redevenit serioasă, iar el s-a aplecat spre ea, pentru a-i vedea mai bine ochii în întunericul camerei.

– După vacanța noastră în familie, a spus Sandra, când am înțeles că fotografia pe care o văzusem nu era ceva ce făcuseși tu, ci ceva ce ți se făcuse ție, am încercat să rup relația cu Wayne. N-a suportat prea bine. Te suspecta că mă forțezi cu ceva, credea că nu eram capabilă să gândesc așa cum trebuia. A amenințat că te toarnă la poliție dacă pun capăt întâlnirilor noastre.

– Te voia numai pentru el.

– Și pe urmă am aflat că sunt însărcinată, a șoptit Sandra. Am făcut testul vineri. Și atunci mi-am dat seama că trebuia s-o rup cu totul cu Wayne. Că fusesem o proastă, că mă purtasem complet aiurea. Dar, Jason, îți jur, tot ce voiam era să fiu cu tine și cu Ree și să ne continuăm viața împreună. Așa că i-am trimis un e-mail lui Wayne. I-am scris că făcusem o greșeală și că îmi părea rău, dar voiam să-mi salvez căsnicia.

M-a sunat imediat. Agitat și furios. Repetându-mi la nesfârșit că nu știu ce fac, că nu gândesc limpede. Credea că mă ai cu ceva la mână, că mă supui cu forța. Nu știu exact ce-și închipuia. Dar, cu cât insistam că totul era în regulă, cu atât părea mai sigur că trebuia să mă salveze.

Și atunci am întrerupt orice legătură cu el. Nu i-am mai răspuns la telefoane, la SMS-uri, la e-mailuri. Mi-am curățat conturile de pe internet. Am făcut tot ce-am putut ca să șterg orice urmă a relației noastre. Nu-mi doream decât să scap de el. Însă miercuri noaptea...

A tăcut, ferindu-și privirea. Jason a prins-o de bărbie și i-a întors fața spre el.

– Povestește-mi, Sandy! Spune-mi tot, ca să știm amândoi cum stăm și cum să mergem mai departe.

– Wayne a apărut. Chiar aici. În dormitorul nostru. Cred că a făcut o copie a cheii de la casă ultima dată când ne-am întâlnit. Era roșu la față, furios. Și ținea o bâtă de baseball în mână.

Sandra a tăcut. Acum nu-și mai focaliza privirea; se uita într-un punct vizibil numai pentru ea. Jason nu a întrerupt-o. A așteptat-o să continue.

– Am încercat să-l opresc, a șoptit ea. Să-l liniștesc, să-l asigur că totul avea să fie bine. I-am promis că o să mă întâlnesc din nou cu el, că o să mă duc iar la meciurile de baschet, că o să fac orice. Numai să plece. Să plece acasă.

M-a lovit. Cu palma. Aici. Degetele ei au atins ușor vânătăile de pe față. Am căzut pe pat, și el a venit după mine. Și atunci nu m-am mai zbătut. Ce rost avea? mi-am spus. Dacă îi cedam, poate că avea să-i mai treacă din furie. Și, după ce termina, avea să plece, înainte să se întâmple ceva și mai rău. Eram îngrozitor de speriată din cauza copilului și, desigur, a lui Ree. Și din cauza ta. Dacă veneai acasă și ne găseai pe amândoi în dormitor, iar el punea mâna pe bâta de baseball...? Mi se învârtea capul de atâtea gânduri, unul mai rău decât altul. Și pe urmă... a intrat Ree. Auzise zgomotul și venise la

noi în dormitor. Stătea în prag, pe jumătate adormită. Și a spus: „Mami".

Iar el a încremenit în clipa când a auzit-o. M-am gândit că ăsta era sfârșitul. Și că avea s-o omoare și să mă omoare și pe mine. L-am împins. I-am spus să nu se miște. Mi-am tras cămașa de noapte în jos, m-am dus spre Ree și am condus-o înapoi la ea în cameră. I-am spus că mami și cu tati se luptaseră în joacă. Și că totul era în regulă. Și că ne vedem a doua zi dimineață.

La început, nu voia să-mi dea drumul la mână. Ceea ce m-a îngrijorat. Dacă nu ieșeam din cameră suficient de repede, era posibil ca Wayne să vină după noi. Cu bâta Louisville Slugger. Așa că i-am jurat lui Ree că n-o să lipsesc decât o clipă, o să mă întorc imediat. Și că totul era OK.

– Și atunci te-a lăsat să pleci.

Sandra a încuviințat din cap.

– Și, când m-am întors în dormitorul nostru, Wayne nu mai era acolo. Cred că Ree l-a speriat. Poate că l-a făcut să se rușineze și să-și vină în fire. Nu știu, nu sunt sigură. Am coborât la parter și-am încuiat din nou ușa, nu că asta ar mai fi contat, având în vedere că avea cheia. Și pe urmă m-am apucat să fac curat. Pătura pătată de sânge, veioza spartă. Numai că...

Jason i-a mângâiat dosul palmei.

– Numai că...

Ea și-a ridicat ochii spre el.

– Numai că mi-am dat seama că, indiferent ce făceam, nu era de ajuns. Wayne lucra la poliție. Avea cheia casei. Chiar dacă nu mă ucisese în noaptea aceea, cine îmi garanta că n-avea s-o facă peste o zi sau două? Doar nimeni nu apare la cineva

acasă cu o bâtă de baseball în mână atunci când tot ce vrea este să stea de vorbă. Putea depune o plângere împotriva ta, pentru fotografia aceea, și să te arunce în închisoare. Sau, Doamne ferește, putea încerca s-o răpească pe Ree. Ea îl consideră prieten. S-ar urca oricând cu el în mașină. Cu alte cuvinte, am înțeles că o dădusem rău de tot în bară.

– Așa că ai fugit.

Ea a zâmbit slab, sesizându-i accentul, în ciuda străduințelor lui de a-și stăpâni glasul.

– M-am gândit că singura modalitate de a scăpa de un om ca Wayne Reynolds era să fac publică legătura dintre noi. Dacă se afla că era implicat într-o relație cu mine, atunci nu mai avea cum să ne facă rău nici unuia dintre noi, nu-i așa? Ar fi devenit, automat, suspect.

Jason îi urmărea cu greu firul gândirii.

– Da, așa bănuiesc.

– Și-atunci am decis să dispar. Pentru că, dacă dispăream, poliția avea să intervină și să înceapă o anchetă, nu? Și avea să afle despre Wayne, și atunci eu puteam să mă întorc acasă. Fără să-mi asum riscuri. Pentru că el n-ar fi îndrăznit să facă nimic; și-ar fi pierdut slujba. Am luat cutia metalică din pod și...

– Dar nu ți-am povestit niciodată despre ea.

– Tu nu, dar mi-a spus Ree. Te-a văzut după Crăciun, când ai strâns ornamentele și le-ai urcat în pod. M-a bătut la cap toată luna ianuarie cum că ai o ladă cu comori în pod și mă bate și acum la cap că vrea să meargă la „vânătoare de comori". Am crezut că e vorba despre o cutie cu amintiri sau așa ceva, dar, având în vedere cele petrecute în ultimele luni, am intrat la bănuieli. Mi-am amintit cât de

uşor ţi-a fost să-ţi schimbi numele din Johnson în Jones. Mi-am amintit de suma considerabilă din contul nostru bancar, despre care nu vorbeşti niciodată, dar despre care aflasem din extrase. M-am decis să caut prin pod. După mai multe încercări, am descoperit cutia metalică. Banii mi-au fost de mare folos, dar documentele de identitate falsificate... m-au cam speriat.

– Întotdeauna e bine să ai un plan de rezervă, a spus Jason.

– Actele sunt numai pentru tine. Nu şi pentru restul familiei.

– Asta se poate schimba.

Sandra i-a aruncat un zâmbet, mai cald de această dată, iar el s-a trezit că o ia din nou de mână, strângându-i degetele în palmă.

– M-am îmbrăcat cu nişte haine mai vechi de-ale tale, toate negre, a continuat ea. Mi-am vârât banii şi actele în buzunar – banii ca să-i folosesc mai târziu, actele ca să mă asigur că n-ai să dispari câtă vreme eram plecată. Am încuiat uşa în urma mea cu o cheie de rezervă şi m-am ascuns în tufişuri, aşteptând să te întorci acasă.

– Te-ai ascuns în tufişuri?

– N-am avut inima s-o las singură pe Ree, a mărturisit ea. Am vrut să stau pe aproape, în caz că se întorcea Wayne. Mi-a fost foarte greu, a continuat cu vocea sugrumată. Nici n-ai idee ce greu mi-a fost. Să vă las singuri... Mi-am tot spus că n-o să dureze decât câteva zile, că o să mă dau la fund, că o să-mi găsesc un motel ieftin, că o să plătesc numai în numerar. Şi că, atunci când poliţia îl va lua la întrebări pe Wayne, o să reapar şi o să pretind că mă simţeam extenuată sau o să născocesc eu o scuză potrivită pentru o mamă depăşită de situaţie, şi, după

câteva zile de disconfort, se va aşterne praful peste toate şi vom putea să ne vedem de viețile noastre.

Nu m-am aşteptat să apară tata. Şi nici ca poliția să facă presiuni asupra lui Ethan. Sau... toate celelalte chestii. Totul a căpătat o amploare prea mare. Presa care a dat năvală, poliția care a pus casa sub supraveghere. Situația a scăpat, pur şi simplu, de sub control.

– Nici nu-ți închipui.

– A trebuit să trec prin patru curți din spate ca să intru în propria mea casă. O adevărată nebunie.

– Şi cum crezi că o să rezolvăm treaba asta?

Ea a ridicat din umeri.

– O să deschid uşa din față şi-o să declar că m-am întors... Şi fotografii n-au decât să păcăne din aparate.

– Presa o să te mănânce de vie.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să plătesc pentru greşelile mele.

Lui Jason nu-i surâdea ideea. În plus, câteva piese din puzzle nu-i dădeau pace. Iubitul lui Sandy nu-i acceptase refuzul, şi ea ce făcuse? Se hotărâse să dispară pentru a demasca relația lor? N-ar fi fost mai simplu să o expună public? De ce nu anunțase poliția? Dispariția Sandrei i se părea un gest extrem. Pe de altă parte, Sandy fusese atacată şi era îngrozită de ceea ce i se putea întâmpla lui Ree. Rezistența ei fizică probabil cedase, ca să nu mai pună la socoteală şi epuizarea psihică...

Şi-a dorit din nou să fi fost acasă în noaptea aceea de miercuri. Pentru a-şi apăra familia.

– Bine, a zis. O s-o facem împreună. O să ieşim împreună. Eu sunt deja soțul cel periculos, tu poți fi soția țicnită. Mâine, presa o să ne răstignească; până la sfârşitul săptămânii, vom avea propria

noastră emisiune TV – un reality show – şi vom împărţi canapeaua cu Oprah.

– Nu putem să lăsăm totul pe mâine? a întrebat Sandy. Vreau să mă trezesc odată cu Ree. Să-i arăt că m-am întors acasă şi că sunt bine. Şi că totul e în regulă.

– N-am nimic împotrivă.

Au rămas alături, umăr lângă umăr. Tocmai când dădeau să se mişte, au auzit dintr-odată un zgomot înfundat venind de afară. Curios, Jason s-a apropiat de fereastră.

Unul după altul, toate carele de luat vederi ale televiziunilor, cu reflectoarele lor imense, cu echipele de cameramani şi de reporteri de ştiri s-au apucat să-şi strângă lucrurile şi să se îndepărteze. L-a urmărit pe primul cum face o întoarcere în U, apoi pe al doilea şi pe al treilea.

– Ce naiba se întâmplă? a murmurat el.

Sandra a venit lângă el.

– Cred că au prins o ştire şi mai tare.

– Mai tare decât întoarcerea ta din morţi?

– Încă n-au aflat despre asta.

– Da, aşa e. Însă, după două nopţi cu lumini orbitoare, întunericul brusc îl deconcerta. Apoi a auzit un alt zgomot. Un scârţâit ascuţit, precum sunetul scos de ramurile unui copac care zgârie o fereastră. Numai că în apropierea casei nu exista nici un pom. Zgomotul venea dinspre curtea din spate, şi-a dat el seama, şi se apropia acum de ei, îndepărtându-se de fereastră şi înaintând spre hol.

– Stai aici, a ordonat.

Dar era prea târziu. L-au auzit amândoi simultan: zdrăngănitul unui geam spart, în timp ce cineva intra prin fereastra din spatele casei.

Capitolul 36

– Împuşcat cu două gloanţe, îl informa D.D. pe Miller, abia sosit la apartamentul lui Aidan Brewster, după ce fusese trezit din somn de un apel telefonic. D.D., care se afla deja acolo de aproape douăzeci de minute, îl punea la curent. Prima împuşcătură în stomac, a doua în spate, între omoplaţi, din câte se părea trasă în clipa când încerca să scape târându-se.

– A făcut multă mizerie, a remarcat Miller.

– În mod cert, n-a fost un profesionist. O afacere strict personală, de la un capăt la altul.

Miller s-a îndreptat de spate, ştergându-şi picăturile de loţiune Vicks care îi căzuseră pe mustaţă. Împuşcăturile erau nu numai o chestie murdară, dar şi urât mirositoare. Excremente, sânge şi bilă, toate revărsate şi impregnate în covor.

– Dar Wayne Reynolds a fost lichidat cu o bombă plasată în maşină, a obiectat el. Ceea ce e o treabă de profesionist.

D.D. a ridicat din umeri.

– N-ai cum să fii în două locuri în acelaşi timp. Deci tipul declanşează o explozie pentru burlacul

numărul unu, după care îi face o vizită burlacului numărului doi. Indiferent cum a procedat, și-a eliminat amândoi rivalii într-o singură noapte.

– Să înțeleg că ești de părere că Jason Jones e autorul?

– Cine altcineva avea legături cu ambii?

– Deci Jones își ucide mai întâi soția, într-un acces de gelozie, după care se răzbună pe bărbații cu care bănuiește că ea a întreținut relații.

– Hei, s-au văzut și lucruri mai nebunești!

Miller și-a arcuit sprâncenele, pentru a-și exprima îndoiala.

– Ce-i cu Ethan Hastings?

– A dispărut de-acasă. Poate a aflat ce i s-a întâmplat unchiului și l-a speriat gândul că ar putea fi următoarea victimă. La naiba, chiar ar putea fi următoarea victimă.

Miller a oftat.

– La dracu', urăsc cazul ăsta. OK, deci unde se află acum Jason Jones?

– La el acasă, păzit de majoritatea canalelor importante de știri, dintre care două sunt printre cele mai bune din țară.

– Nu, carele de reportaj nu mai sunt acolo, a corectat-o Miller. Au auzit și jurnaliștii împușcăturile. Când am ajuns eu, trăseseră deja aici, în fața casei. Poate n-ar fi rău să-ți aranjezi puțin părul. Mâine o să apari la prima știre a zilei.

– Fir-ar să fie! De ce nu se poate ca lucrurile să decurgă și ele firesc?

Atenționată, D.D. și-a dus mâna la păr. Trecuseră aproape douăzeci de ore de când nu mai făcuse un duș și nu se mai ocupase de igiena personală. Nu avea nici pe departe înfățișarea cu care o femeie s-ar

fi mândrit să apară la televizor. A clătinat din cap. Mai e ceva, l-a informat ea pe Miller. Vino cu mine!

Miller a urmat-o ascultător spre glasvandul care dădea afară din casă. Curtea din spate era cufundată în întuneric, comparativ cu luminile care ardeau orbitor în partea din față a casei. Însă în South Boston majoritatea caselor aveau curți mici, de obicei împrejmuite cu garduri, care țineau presa la distanță.

D.D. l-a condus pe Miller spre copacul în care se cățărase în cursul primei lor vizite la Aidan. Cel al cărui trunchi drept asigura o vedere perfectă spre casa familiei Jones. Lui Miller i s-a părut că ramurile pomului alcătuiau o scară tocmai bună pentru a sări peste gard, în curtea vecinului. Și pe ele a zărit ceea ce voia să-i arate D.D.

Pe a doua ramură se vedea o mică pată întunecată care, la o inspecție mai atentă, cu ajutorul lanternelor, s-a dovedit a fi o mănușă de piele de culoare maro-închis.

– Ce zici, crezi că e măsura lui Jason Jones? a întrebat D.D.

– Tot ce cred e că există un singur mod de-a afla.

– Ascunde-te, a șoptit Jason pe un ton imperios. În șifonier. Grăbește-te! Ești dată dispărută. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute.

Sandy a rămas încremenită locului, așa că Jason a împins-o în șifonier, lăsând ușa întredeschisă.

Pașii se auzeau acum pe scări. Urcând încet, ferm. Jason a înșfăcat două perne și le-a vârât sub cearșafuri, într-o încercare neizbutită de a crea imaginea unui trup adormit. Apoi s-a lipit de peretele de lângă ușă și a așteptat. Era perfect conștient de prezența fiicei sale de patru ani în dormitorul situat

la numai șase metri distanță. Era perfect conștient de prezența soției lui însărcinate ascunse în șifonier, la numai trei metri de el. Și asta îl făcea să fie perfect stăpân pe sine, nefiresc de calm. Și să pătrundă adânc într-o zonă dinăuntrul ființei sale în care, dacă ar fi avut o armă la îndemână, nu ar fi pregetat nici o clipă să înfigă un glonț în intrus.

Pașii s-au oprit pe palier, probabil în fața ușii dormitorului lui Ree. Jason s-a trezit că-și ține respirația, imaginându-și cum intrusul deschide ușa, o trezește pe Ree și încearcă să o înșface...

Un sunet ușor, un târșâit înfundat al picioarelor, în timp ce intrusul înainta cu un pas, apoi cu încă unul.

Altă pauză. Jason a zărit o umbră profilându-se în prag și a auzit zgomotul unei respirații ușoare, regulate.

– Cred că de acum e cazul să ieși, fiule, a rostit tărăgănat Maxwell Black. Te-am auzit mișcându-te când urcam scările, deci știu că ești treaz. Nu complica și mai mult lucrurile, și atunci fiica ta nu va păți nimic.

Jason nu s-a clintit. A ținut lanterna grea de metal pe lângă șold, analizând în sinea sa opțiunile. Maxwell nu pătrunsese în cameră, deci n-avea nici un rost să încerce să-l atace. Bătrânul cel șiret rămăsese pe hol, la un pas de ușa deschisă, suficient de aproape pentru a vedea ce se petrecea înăuntru și totodată a se proteja.

Podeaua de pe hol a scârțâit – un bărbat care făcea un pas în spate, apoi încă unul și încă unul.

– Am ajuns la ușă, fiule. Tot ce trebuie să fac este să apăs pe clanță și să aprind lumina. Fetița o să se

trezească. Și-o să-l strige pe tăticu'. Ce-ai vrea să-i spun atunci? Ce-ai vrea să afle fiica ta despre tine?

Jason s-a dezlipit de perete. S-a mișcat foarte puțin, atât cât Maxwell să-l poată vedea din profil, dar fără să-și expună tot corpul. A ținut lanterna la spate.

– Cam târziu pentru o vizită de curtoazie, a spus el pe un ton sec.

Bătrânul a chicotit. Stătea în mijlocul holului iluminat, în fața camerei lui Ree. Nu blufase; avea o mână pe clanța ușii dormitorului fetiței. În cealaltă mână, îmbrăcată într-o mănușă neagră, ținea un pistol.

– Ai avut o noapte agitată, a spus Maxwell ridicând arma și țintind spre umărul stâng al lui Jason. Păcat că ai fost nevoit să-l împuști pe tânărul Brewster. Deși, pe de altă parte, mulți cred că moartea e o pedeapsă prea blândă pentru perverșii de teapa lui.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Poliția nu e de aceeași părere. Pun pariu că acum întorc casa băiatului cu fundul în sus. Și vor găsi niște scrisori de dragoste vechi de câțiva ani ale lui Sandy, ascunse sub saltea. Și pe urmă mai este și mănușa uitată în copac, și creanga ruptă. În douăzeci, hai, treizeci minute, vor fi aici ca să te aresteze. Și tocmai de-asta ar trebui să ne grăbim.

– Să ne grăbim cu ce?

– Cu sinuciderea ta, fiule. Dumnezeule, doar ți-ai ucis soția și i-ai împușcat amantul. Ești copleșit de remușcări și clachezi. Un bărbat ca tine nu poate fi un tată potrivit pentru un copil. Așadar, vii acasă și-ți tragi un glonț în cap. Detectivii ăia de treabă îți vor descoperi cadavrul, vor citi biletul tău de adio.

Sunt oameni deștepți, vor înțelege imediat ce-ai făcut. Și atunci o s-o pot duce pe Ree departe de toată nenorocirea asta, ca să înceapă o viață nouă, în Georgia. Nu-ți face griji, o să mă ocup de ea așa cum se cuvine.

Jason a auzit dinspre șifonier sâsâitul iute al unei răsuflări trase. S-a apropiat cu un pas de ușă, încercând să mențină atenția lui Maxwell îndreptată spre el.

– Înțeleg. Ei bine, Maxwell, n-am ce zice, pare un plan bun. Deși mi se pare că sesizez deja o lacună.

– Care?

– N-ai cum să mă împușți de pe hol. Sunt convins că atâta lucru ai învățat și tu din cazurile pe care le-ai judecat. Primul lucru care îl dă de gol pe cel care înscenează o sinucidere este absența reziduurilor de praf de pușcă de pe rana făcută prin pătrunderea glonțului. Ceea ce înseamnă că rana nu a fost autoprovocată. Teamă mi-e că, dacă vrei ca asta să pară o sinucidere, va trebui să găsești ceva mult mai elaborat.

Maxwell l-a contemplat de pe hol.

– M-am gândit și eu la asta, a spus el. OK, acum o să te rog să pășești în lumină.

– Dacă nu, ce-o să faci, o să mă împușți? Nu prea cred.

– Nu pe tine. Pe Ree.

Jason s-a cutremurat. După care s-a forțat să respingă cacealmaua.

– Aiurea! Tu însuți susții că ai pus la cale toată povestea asta cu scopul de-a obține custodia lui Ree. Uciderea ei ar fi ca și cum ți-ai tăia nasul ca să te scuipi în față.

– Atunci mă duc s-o trezesc.

– Nu, Maxwell. Pe mine mă vrei. Uite, sunt gata. Sunt înarmat numai cu inteligența și cu farmecul meu personal. Hai, vino să mă prinzi!

Jason a dispărut într-un colț întunecat al încăperii. Era acum recunoscător pentru obloanele trase și pentru lipsa de umbre. Camera nu era mare și n-avea cum să fugă mai repede ca un glonț, însă era dormitorul lui, pe care îl străbătuse la toate orele nopții. În plus, avea un secret: pe Sandra, ascunsă în siguranță în șifonier.

A urmat o pauză de o clipă, după care Jason și-a dat seama că Maxwell înainta, pentru că lumina s-a stins pe hol. Alte șase sau șapte secunde, cât bătrânul și-a obișnuit ochii cu întunericul, apoi primii pași, făcuți cu prudență, în interiorul camerei.

Și pe urmă loviturile în ușa de la intrare, chiar sub ei. „Poliția! Deschideți!“

Max a înjurat în barbă. S-a întors spre zgomotul venit de jos, și Jason s-a năpustit asupra lui. A traversat încăperea din trei pași mari, prinzându-l pe bătrân de mijloc, doborându-l și căzând și el. Spera să audă pistolul alunecând din mâinile lui Max pe podeaua din lemn de esență tare. Zadarnic.

S-a urcat pe piciorul lui Maxwell, încercând să-l fixeze pe bătrân la podea și bâjbâind în același timp după armă. Maxwell l-a luat prin surprindere cu forța lui. S-a răsucit, cât pe ce să scape.

„Pistolul, pistolul. La naiba, unde e pistolul?“

„Poliția. Deschideți! Jason Jones, avem un mandat de arestare pe numele tău!“

De acum, începuse să geamă. Încerca să nu facă prea mult zgomot, dar era conștient că tinerețea nu putea sta în calea unui glonț și că, dacă nu reușea să pună mâna pe nenorocita aia de armă… A simțit

cum țeava îi pătrunde în coapsă. S-a smucit în stânga, încercând să-și îndepărteze partea inferioară a corpului, cu mâinile încleștate pe brațele lui Maxwell. Arma se afla acum între ei, și amândoi se zbăteau pe podea. Maxwell, și-a ridicat pe jumătate brațele...

Ușa șifonierului s-a deschis brusc. Sandra stătea acolo.

– Tati, oprește-te! Ce faci? Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul!

Maxwell, și-a zărit fiica. A părut uluit la auzul pocnetului armei.

Jason a simțit o arsură în lateral, la început nu foarte puternică. „O zgârietură", și-a spus în gând. „Doar o zgârietură." Dar apoi coșul pieptului i-a explodat de o durere sfâșietoare. „O, Doamne Dumnezeule!..."

Și undeva, într-un colț al minții, l-a zărit din nou pe Burgerman, cu expresia aceea a lui șocată, când primul glonț tras de Jason îi pătrundea în umăr. Picioarele lui, care se înmuiaseră, trupul care îi aluneca la pământ. În timp ce Jason își pregătea Coltul greu de calibrul 45 pentru următoarea împușcătură, apoi pentru următoarea...

„Deci asta simți când mori."

– Tati! O, Doamne, ce-ai făcut?

– Sandy? Sandy, ești vie? O, scumpa mea. Scumpa mea, mă bucur așa mult să te văd.

– Dă-te de lângă el, tati. Mă auzi? Pleacă de lângă el.

Jason se rostogolea pe podea. N-avea încotro. Încerca să scape, să scape de durerea aceea nimicitoare. Cu partea laterală a corpului în flăcări. Își simțea măruntaiele arzând, ceea ce era caraghios,

având în vedere tot sângele acela care se scurgea, umed, din el.

Bufnituri la parter. Poliția care încerca să intre în locuință spărgând ușa din oțel armat.

„Ups!“ îi venea să spună. „Prea târziu, ați ajuns prea târziu.“

S-a ridicat, poticnindu-se, în genunchi, și-a săltat capul.

Maxwell stătea în continuare în fund. Se uita spre fiica sa, care ținea acum arma în mână și privea în jos către el. Brațele ei tremurau violent. Avea ambele mâini încleștate în jurul mânerului.

– Scumpo, a fost legitimă apărare. O să explicăm asta poliției. Te-a lovit. Văd că ai vânătăi pe față. Ai vrut să scapi, și eu m-am oferit să te ajut. Ne-am întors în casă... să o luăm cu noi pe Ree. Da, exact, numai că l-am găsit pe Jason cu arma în mână. Parcă înnebunise, așa că am fost nevoit să-l împușc. Ca să-ți salvez viața.

– Spune-mi de ce-ai ucis-o.

– Și pe urmă o să mergem amândoi frumușel acasă. Noi doi și micuța Clarissa. O să ne întoarcem la casa noastră mare și albă, cu verandă de jur împrejur. Întotdeauna ți-a plăcut veranda aia. Și Clarissei îi va plăcea, sunt sigur. O să montăm un leagăn. O să fie așa fericită acolo!

– Ai omorât-o, tată. Mi-ai omorât mama, și eu te-am urmărit cum o făceai. Ai îmbătat-o. Ai târât-o, leșinată, până la mașină și ai băgat-o înăuntru. Pe urmă ai atașat furtunul la țeava de eșapament, și capătul celălalt l-ai trecut prin geam. Ai pornit motorul, ai ieșit repede din mașină și-ai încuiat portierele în urma ta. Am văzut-o pe mama cum se trezește, tati. Am stat în pragul garajului și i-am

zărit expresia feței atunci când și-a dat seama că tu stăteai alături și n-aveai de gând s-o ajuți.

Îmi aduc aminte cum a țipat. Ani în șir m-am culcat simțind în nări miros de trandafiri ofiliți și trezindu-mă în urletele ei jalnice. Dar tu ai rămas de neclintit. N-ai ridicat un deget. Nici atunci când și-a rupt unghiile încercând să descuie portiera, nici când și-a umplut încheieturile de sânge lovind în parbriz. Ți-a strigat numele, tati. A strigat după tine, și tu ai stat acolo și te-ai uitat la ea cum murea.

– Puiule, ascultă-mă! Lasă jos pistolul. Sandy, scumpa mea, totul va fi bine.

Dar Sandy și-a încleștat și mai tare mâinile pe armă.

– Vreau răspunsuri, tati. După atâta amar de ani, am dreptul la adevăr. Uită-te în ochii mei și răspunde-mi. Ai omorât-o pe mama pentru că-mi făcea mie rău? Sau pentru că eu crescusem suficient de mare pentru a-i ține locul?

Maxwell a tăcut. Din cauza durerii, Jason vedea acum ca prin ceață, dar tot putea citi expresia de pe fața bărbatului. La fel și Sandy. Ușile de fier și ferestrele ultrasecurizate; după atâția ani, ea încă mai încerca să-și țină tatăl încuiat pe dinafară. Numai că acum dispunea de o unealtă mai bună decât încuietorile cu zăvoare. Acum ținea o armă în mână.

Jason a întins mâna spre soția lui. „Nu", a dat el să spună. „N-o face. Ceea ce e făcut nu mai poate fi desfăcut. Și nu poți uita ceea ce știi."

Dar Sandy făcuse și aflase deja prea multe lucruri. S-a aplecat în față, a apăsat țeava pistolului de sternul tatălui și a apăsat pe trăgaci.

La parter, ușa s-a deschis într-un târziu cu o bufnitură.

Iar în camera de alături Ree a început să țipe.

– Jason..., a dat să spună Sandy.

– Du-te la Ree. Ai grijă de fiica noastră. Du-te la ea!

Sandy a lăsat arma să-i cadă din mână. A ieșit în fugă din cameră, iar Jason a luat pistolul, a șters mânerul pe cracul pantalonului și și-a înfășurat degetele în jurul lui.

Mai mult de-atât nu putea face, și-a dat seama uitându-se cum tavanul de deasupra lui se întuneca.

Capitolul 37

– Vrei să spui că ai luat un taxi până la sediul *Boston Daily*? Şi că te-ai descurcat singur? Că ai intrat în clădire fără să ţi se ceară nici un act de identitate şi că nimeni n-a încercat să te oprească?

– Aţi mai întrebat asta şi vi s-a răspuns, a intervenit avocatul lui Ethan Hastings înainte ca băiatul de treisprezece ani să apuce să vorbească. Vă rog, treceţi mai departe, doamnă sergent.

D.D. se afla în sala de conferinţe a poliţiei din Boston. Cu Miller în dreapta ei şi cu comisarul-şef adjunct de la omucideri în stânga. Vizavi de ei erau aşezaţi Ethan Hastings, părinţii lui şi o avocată de renume din baroul bostonian, un adevărat rechin, Sarah Joss. La două săptămâni după moartea prematură a lui Wayne Reynolds în parcarea laboratorului de criminalistică al departamentului de poliţie al statului Massachusetts, familia Hastings îşi dăduse, în cele din urmă, acordul ca fiul lor să fie interogat de poliţia din Boston. Deşi, având în vedere alegerea avocatului, era clar că nu dorea să-şi asume nici un risc.

– Zău așa, Ethan, a insistat D.D. Unchiul tău mi-a spus la telefon că localizaseși computerul familiei Jones în redacția ziarului *Boston Daily*. Ce să înțeleg? Că, după ce-ai umblat, timp de trei ore, prin birourile lor, te-ai răzgândit dintr-odată?

– Cineva schimbase protocoalele de securitate, a declarat Ethan pe un ton sec. V-am mai spus asta. Eu am trimis un virus. Care a fost eradicat de o versiune mai nouă a unui program antivirus. Cel puțin, așa cred.

– Dar calculatorul e în continuare acolo. Trebuie să fie unul dintre computerele din redacția de știri.

Puștiul a ridicat din umeri.

– Asta-i problema voastră, nu a mea. Poate-ar trebui să angajați niște detectivi mai buni.

D.D. și-a încleștat pumnii sub masă. Detectivi mai buni... aiurea! Camerele video de supraveghere îl arătau clar pe Ethan intrând în sediul *Boston Daily* la puțin timp după ora unsprezece și jumătate, adus de un taxi pe care se părea că-l chemase sunând de pe iPhone-ul mamei sale. În timp ce D.D. și restul poliției alergau spre scena crimei de la laboratorul de criminalistică, spre casa lui Aidan Brewster, de unde se auziseră împușcături, și în final spre reședința familiei Jones, unde îi descoperiseră pe Sandra Jones, pe tatăl și pe soțul ei, amândoi răniți, Ethan intrase în birourile ziarului. Mai mulți reporteri își amintiseră că-l văzuseră acolo, dar fuseseră prea ocupați cu propriile articole pentru a-i acorda vreo atenție.

Presupuseseră că era fiul unui alt coleg care lucra noaptea târziu. Și, în timp ce ei își vedeau de treburile lor, Ethan Hastings...

Ethan Hastings făcuse, în mod cert, ceva cu computerul familiei Jones, care, după toate aparențele, pur și simplu nu mai exista.

– Știm că unchiul tău avea o relație cu doamna Sandra, a încercat D.D. o altă abordare. Nu e nimic ilegal într-o relație dintre doi adulți, Ethan. Nu e nevoie să încerci să-l protejezi pe unchiul tău.

Ethan a rămas tăcut.

– Pe de altă parte, unchiul tău credea că Jason Jones folosea computerul pentru diverse afaceri ilegale. Pe noi asta ne interesează. Trebuie să găsim computerul. Și credem că tu ne poți ajuta.

Ethan s-a mulțumit să se holbeze la ea.

– Amintește-ți ce ne-ai povestit tu cu gura ta, Ethan, a continuat D.D. Cum că Jason nu este un soț bun. Că doamna Sandra era nefericită. Ajută-ne să ne facem treaba, și poate că lucrurile se vor rezolva și din acest punct de vedere.

Era un șiretlic, însă D.D. ajunsese la exasperare. La două săptămâni după una dintre cele mai sângeroase nopți din istoria poliției bostoniene, rămăsese pe cap cu trei cadavre și nu făcuse nici o arestare. Total împotriva ADN-ului ei.

Sandra Jones susținea că dispăruse pentru a scăpa de relația cu Wayne Reynolds, care luase o întorsătură urâtă. Din nefericire, publicitatea făcută în jurul cazului îl adusese pe tatăl înstrăinat înapoi în peisaj. Tatăl care îi omorâse mama cu opt ani în urmă și care apoi abuzase sexual de ea, lăsând-o însărcinată la șaisprezece ani. Rezolvase problema făcând un avort. După care nu mai dormise noaptea acasă.

Poliția găsise în camera de hotel a lui Maxwell Black probe care îl incriminau drept autor al uciderii lui Aidan Brewster, plus materiale folosite la fabricarea bombelor, care corespundeau cu resturile de explozibil descoperite în mașina lui Wayne Reynolds. Potrivit Sandrei Jones, tatăl ei recunoscuse că îi

omorâse pe amândoi, încercând să pună totul în cârca lui Jason. Maxwell sperase ca astfel să determine poliția să-l aresteze pe Jason, lăsându-i lui cale liberă spre obținerea custodiei nepoatei, pe care intenționa, desigur, să o transforme în viitoarea sa victimă.

Însă, atunci când pătrunsese în locuința familiei Jones pentru a pune la punct înscenarea care avea să îl termine pe Jason, își descoperise fiica vie și nevătămată. Sandra reușise să-i smulgă arma din mână, după care îl omorâse, în legitimă apărare.

Maxwell Black era mort. Iar Jason Jones, internat la spitalul din Boston, se afla acum în stare gravă, după ce șansele lui de supraviețuire fuseseră considerate minime.

Sandra Jones declarase că regreta profund consecințele dispariției ei atât de intempestive. Totuși, se întorsese: soțul ei nu se atinsese niciodată de un fir de păr de-al ei, și acum puteau să-și continue viața.

Toată povestea asta o scotea din sărite pe D.D. Deci Sandra regreta ce făcuse? N-avea decât să i-o spună lui Aidan Brewster, care, practic, fusese executat, un om de sacrificiu aflat la îndemână. Să i-o spună lui Wayne Reynolds, care poate nu interpretase lucrurile corect, dar rămăsese, până la sfârșitul vieții, un profesionist ferm convins că Jason Jones era implicat în afaceri necurate pe internet.

Și pe urmă mai era și Ethan Hastings, care dispăruse timp de aproape patru ore în noaptea cu pricina, dar pretindea că nu avea habar ce se întâmplase cu computerul familiei Jones.

D.D. își făcuse treaba și obținuse un mandat de percheziție a tuturor computerelor din sediul *Boston Daily*, pentru a stabili dacă aparțineau redacției sau

unei persoane private. Verificaseră cu maximă atenție toate adresele de e-mail deținute de ziar. Computerul familiei Jones nu se afla în sediu. Pur și simplu, se evaporase.

Iar Ethan Hastings era vinovatul. D.D. era cât se poate de sigură.

Din păcate, puștiul genial de treisprezece ani se dovedea tare ca stânca și imposibil de clintit.

– Ați terminat? a întrebat tatăl lui. Noi ne-am prezentat aici cu bună-credință, și, din câte înțeleg, fiul meu v-a spus tot ce știe. Faptul că nu puteți găsi computerul acela de care aveți nevoie în anchetă nu-i treaba noastră.

– Cu condiția ca fiul dumneavoastră să nu fi distrus probele, a mârâit D.D.

Comisarul-șef adjunct a ridicat mâna ca să o liniștească. S-a uitat la D.D., și ea a recunoscut expresia. Era echivalentul anchetatorilor pentru „Dacă ai ceva de zis, zi acum, dacă nu, las-o baltă". Iar ea nu dispunea de nici un indiciu ascuns în mânecă. La naiba!

– Am terminat, a anunțat ea scurt. Mulțumim pentru cooperare. Ținem legătura, în caz că mai apare ceva.

Aluzia era clară: o să vă fac viața un iad...

Clanul Hastings s-a ridicat și a plecat, cu Ethan uitându-se urât la ea în timp ce ieșea pe ușă.

– A făcut el ceva, a bombănit D.D. către șeful ei.

– Foarte posibil. Dar puștiul e îndrăgostit de profesoară. Și, atâta timp cât își închipuie că o protejează pe sărmana doamnă Sandra...

– Care e responsabilă pentru uciderea unchiului lui...

– Care a fost atacată de unchiul lui, cel puțin dacă e să ne luăm după propriile ei declarații.

D.D. a oftat. Percheziționaseră computerul lui Wayne Reynolds, și tehnicienii recuperaseră din el o serie de e-mailuri schimbate între specialistul în informatică și frumoasa profesoară de educație civică. Nici o dovadă concludentă, doar un număr mai mare de mesaje decât ar fi fost de așteptat într-o relație strict platonică. Se confirmaseră și spusele Sandrei: cu cinci zile înaintea dispariției, încetase să-i mai trimită e-mailuri, în timp ce în computerul lui Wayne figurau, pentru aceeași perioadă, zeci și zeci de texte trimise cu scopul de a-i atrage atenția.

– Aș vrea totuși să arestez pe cineva, a mormăit D.D. Și aș prefera ca persoana aia să fie Jason Jones.

– De ce?

– Nu știu. Dar un individ atât de rece și de calculat ca el are, cu siguranță, niște schelete ascunse undeva, într-un dulap.

– La fel ai crezut și despre Aidan Brewster, i-a reamintit cu blândețe comisarul-șef adjunct, și în cele din urmă s-a dovedit că tipul n-avea nimic de-a face cu povestea asta.

D.D. a oftat zgmotos.

– Da, ai dreptate. Și asta mă face să mă întreb cum de mai putem ști care sunt adevărații monștri și care nu.

Soțul meu a ieșit azi din spital.

Ree i-a pregătit o pancartă uriașă. I-a luat trei zile s-o facă, acoperind hârtia albă de măcelărie cu diverse curcubeie și fluturi și cu trei fețe zâmbitoare. Adăugase și un motan portocaliu cu trei mustăți imense. „Bine ai venit tati!" era scris pe ea.

A atârnat-o în camera de zi, deasupra canapelei verzi de două locuri, unde Jason avea să stea întins în următoarele săptămâni, pentru recuperare.

Ree şi-a aşezat sacul de dormit lângă sofa. Eu mi-am făcut propriul culcuş, din perne şi pături. În primele patru zile după întoarcerea lui Jason acasă, am dormit acolo, ca în tabără – un mic trio rătăcit care avea nevoie să se trezească în fiecare dimineaţă uitându-se la chipurile celorlalţi. În ziua a cincea, Ree a declarat că se săturase să campeze şi a revenit în dormitorul ei.

Şi uite aşa ne-am continuat viaţa. Ree s-a dus din nou la grădiniţă. Eu am terminat anul şcolar. Jason şi-a găsit de lucru ca ziarist independent pentru diverse publicaţii, în timp ce coastele i s-au sudat şi s-a vindecat şi pe dinăuntru.

Presa a continuat să nu ne dea pace. Eu am fost distribuită în rolul Elenei din Troia în varianta bostoniană. Femeia a cărei frumuseţe declanşase o tragedie. Nu sunt de acord cu această caracterizare. Elena a pornit un război. Eu l-am terminat.

Poliţia n-a renunţat să ne dea târcoale. Pierderea computerului nostru îi irita, şi din privirile doamnei sergent am înţeles că nu considera cazul închis.

Am făcut un test cu poligraful în care am fost pe deplin sinceră. N-aveam nici cea mai vagă idee de ceea ce se întâmplase cu hard drive-ul nostru. Dar ştiam ce se petrecuse în noaptea aceea în redacţia ziarului Boston Daily*? Sau în ce fel se implicase Ethan Hastings în toată afacerea? Totul era un mare mister pentru mine. Nu eu mutasem computerul şi, evident, nici nu-i cerusem lui Ethan să o facă.*

Mi-am dat seama că Jason se aştepta să fie arestat imediat după externare. Ori de câte ori se auzea soneria, se încorda pe canapeaua noastră de două locuri, pregătit

pentru ce era mai rău. I-a luat săptămâni în şir până să se mai calmeze. Şi de atunci l-am tot surprins privindu-mă gânditor.

Nu mi-a pus întrebările care se impuneau. Şi nici eu nu m-am oferit să-i dau răspunsurile. Chiar şi acum, când ne-am mai apropiat, rămânem un cuplu care cunoaşte valoarea tăcerii.

Soţul meu este un om foarte inteligent. Sunt convinsă că a reuşit deja să pună singur lucrurile cap la cap. De pildă, cred că a sesizat că în noaptea aceea de miercuri fugisem de Wayne Reynolds, pentru ca, după aceea, într-un mod cât se poate de convenabil pentru mine, el să fie făcut bucăţi chiar în seara când m-am întors acasă. Sau că tatăl meu mărturisise că-l omorâse pe Aidan Brewster, dar nu şi pe Wayne. Lucru ciudat, având în vedere materialele folosite la fabricarea unei bombe care fuseseră descoperite în camera lui de hotel.

Desigur, oricine poate învăţa în zilele noastre cum se fabrică o bombă. Nu e nevoie decât să cauţi pe internet.

Şi, fără îndoială, asta l-a ajutat pe soţul meu să mai facă şi alte legături. De exemplu, ce îl determinase pe Ethan să se apuce brusc să caute computerul familiei noastre? Şi, mai mult, de ce riscase să umble la el într-un spaţiu public? Doar nu îl îngrijora faptul că hard drive-ul ar putea conţine probe care l-ar fi putut trimite pe Jason la închisoare pe viaţă.

Pe de altă parte, adevărata semnificaţie a unor vizite online nocturne a devenit probabil clară după ce Ethan a aflat de explozia maşinii unchiului său. Calul Troian spionase nu numai activităţile lui Jason, ci şi pe ale mele, şi să zicem doar că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă activitatea mea pe internet din noaptea aceea de miercuri ar rămâne un mister.

Niciodată nu am discutat cu Ethan pe marginea acestui subiect. Şi nici n-o voi face. Părinţii lui mi-au interzis orice contact cu el şi l-au transferat la o şcoală particulară. Din recunoştinţă faţă de Ethan, le-am respectat dorinţa. Ethan mi-a redat familia, şi pentru asta îi voi fi veşnic îndatorată.

Ştiu că Jason îşi face griji pentru mine. Mă întreb dacă sesizează ironia situaţiei – faptul că tatăl meu l-a ucis pe cavalerul numărul unu pentru a da vina pe soţul meu, în acelaşi timp în care eu îl omoram pe cavalerul numărul doi pentru a da vina pe tatăl meu. Aşchia nu sare departe de trunchi? Marile spirite se întâlnesc?

Cred că am învăţat o lecţie preţioasă de la soţul meu. În viaţă, poţi fi vânător sau pradă. Wayne Reynolds îmi ameninţase liniştea familiei. După aceea, soarta lui fusese pecetluită.

O să vă spun adevărul.

Acum nu mai visez sânge sau trandafiri ofiliţi şi nici chicotelile ascuţite ale mamei. Nu mă trezesc din somn cu ultimele vorbe ale tatei răsunându-mi în urechi sau cu imaginea celui care fusese pe cale să-mi devină amant descompunându-se într-un uriaş glob de foc. Nu-mi visez părinţii, sau pe Wayne, sau bărbaţi fără feţe care îşi împing mădularele în mine.

E vară. Fiica mea aleargă printre aspersoare, îmbrăcată în costumul ei de baie roz preferat. Soţul meu zâmbeşte urmărind-o cu privirea. Iar eu lenevesc în şezlong, în curtea din spatele casei, cu mâna aşezată pe curba delicată a pântecelui meu rotunjit, simţind cum înăuntru creşte noul membru al familiei noastre.

Cândva, am fost fiica mamei mele. Acum, sunt mama fiicei mele.

Dorm bine noaptea, în braţele puternice ale soţului meu, liniştită că fiica mea se află în siguranţă în

camera de alături, cu Domnul Smith încolăcit la picioarele ei. Visez la prima zi de şcoală a lui Ree. Visez la primul zâmbet al bebeluşului. Visez la cum voi dansa cu soţul meu la cea de-a cincizecea noastră aniversare.

Sunt soţie şi mamă.

Visez la familia mea.

Mulţumiri şi dedicaţii

Ca întotdeauna, sunt recunoscătoare nenumăraţilor experţi care au răspuns cu bunăvoinţă la nesfârşitele mele întrebări, dar şi rudelor şi prietenilor care mi-au tolerat cu răbdare apucăturile scriitoriceşti (ciudate). Sunt cu toţii nişte oameni buni şi minunaţi. Eu nu ştiu decât să tastez foarte repede, pentru că aşa îmi câştig existenţa. Ei sunt inteligenţi. În timp ce eu am greşit destul de des în trecut jonglând cu informaţiile pe care ei mi le-au băgat cu atâta greutate în cap.

Primul pe listă, Rob Joss, criminalist evaluator, care m-a educat în privinţa modalităţilor de a estima factorii de risc pentru agresorii sexuali. El este cel care mi-a oferit şi o părere personală deosebit de interesantă – şi anume, faptul că preferă să evalueze agresori sexuali pentru tribunalele penale decât să evalueze părinţi pentru tribunalele pentru minori. Pentru că, la urma urmei, agresorii sexuali sunt nişte oameni răi care în timpul proceselor se prezintă în forma lor cea mai bună, în timp ce părinţii care

divorțează sunt oameni buni care la proces scot la iveală laturile lor cele mai urâte.

De asemenea, Katie Watkins, director executiv, și Liz Kelley, specialist în interogarea copiilor în cadrul Centrului de Avocatură pentru Copii din ținutul Carroll. Aceste două femei lucrează neobosit la cazuri de agresiune sexuală asupra minorilor, care ar frânge pur și simplu inimile unor muritori de rând. Noi, ceilalți, ne dorim ca lumea să devină un loc mai bun. Ele chiar se implică în transformarea lumii.

Recunoștința mea lui Carolyn Lucet, asistent social independent, specializat în tratamentul agresorilor sexuali. Mulțumesc că mi-ai deschis ochii și m-ai învățat să privesc lucrurile din ambele perspective. Ca părinte, atunci când am început să scriu romanul, împărtășeam sentimentele sergentului D.D. Warren cu privire la agresorii sexuali („Iadul este prea mic pentru a-i cuprinde pe toți"). Trebuie să recunosc: Carolyn m-a ajutat să apreciez importanța reabilitării, și pe parcurs am ajuns la concluzia că această problemă complexă merită, probabil, o atitudine mai nuanțată decât „Să-i spânzurăm pe toți și Dumnezeu să-i ajute".

Mulțumiri Theresei Meyers, ofițer supraveghetor, care mi-a explicat rolul, în mare măsură neînțeles de către publicul larg, al acestor oameni ai legii. Theresa lucrează ca ofițer supraveghetor de mai bine de optsprezece ani și a ajuns la a doua generație de deținuți eliberați condiționat. Ea a observat, cu perspicacitate, că, dacă am cheltui de la bun început mai mult cu educația copiilor, poate mai târziu nu am fi nevoiți să alocăm atâția bani pentru a aplica legea. Sunt întru totul de acord cu ea.

De asemenea, îi datorez recunoştinţă lui Wayne Rock, de la departamentul de poliţie din Boston, care m-a consiliat anterior la scrierea romanului *Alone*, şi care a acceptat acum cu bunăvoinţă să răspundă altor întrebări pe care i le-am adresat pentru a mă pune la curent cu noile proceduri din poliţie. Am apreciat privirea de ansamblu oferită de el asupra modalităţilor corecte de percheziţie şi sechestru, asupra regulilor de interogare a suspecţilor, plus, desigur, micul pont privitor la confiscarea strategică a gunoiului pe timp de noapte. Mersi mult, Wayne!

Lui Keith Morgan, tehnician criminalist la laboratorul de informatică, ale cărui opinii despre lenevie şi conştiinţa vinovată a computerelor mi s-au părut absolut fascinante, chiar dacă un pic tulburătoare pentru o amatoare ca mine. Keith a câştigat premiul pentru răbdare, căci a fost nevoie de câteva încercări din partea mea pentru a pune toate lucrurile în ordine. Cel puţin eu aşa sper, că le-am pus în ordine. Oricum, nu uitaţi că greşelile – în măsura în care există – îmi aparţin în totalitate. Asta e „bucuria“ meseriei de scriitor.

Pentru a completa lista profesioniştilor: Jack McCabe, director de şcoală; onorabila Jennifer Sawyer Norvell, de la casa de avocatură Moss Shapiro; Liz Boardman, Laura Kelly, Tara Apperson, Mark Schieldrop şi Betty Cotter de la *South County Independent*. Şi, nu în ultimul rând, le mulţumesc celor de la The Divas, care au aprobat lista de păpuşi Barbie, jocuri, cărţi şi filme cu care s-a distrat în acest roman micuţa Ree. Niciodată până acum nu am primit atât de multe sfaturi din partea unor

consultante așa adorabile, compensate în totalitate cu pungi de biscuți Cheddar Bunnies.

Din categoria „amuzant, dar periculos“: felicitări Aliciei Accardi, câștigătoarea celei de-a cincea ediții a concursului „Omoară un prieten, schilodește un amic“. Alicia Accardi a nominalizat-o pe Brenda J. Jones, „Brennie“, drept „Norocoasa anului“, cea al cărei nume va apărea într-o viitoare carte a mea. Iată cum și-a justificat Alicia alegerea: „Brenda a luptat din greu pentru ceea ce are, a fost nevoită să depășească multe obstacole și încă mai are zilnic de luptat, însă are o inimă mare cât tot universul și e oricând gata să-și dea cămașa de pe ea pentru cei pe care îi iubește... Merită să fie imortalizată.“

De asemenea, Kelly Firth, câștigătoarea primei ediții a concursului de imortalitate literară „Omoară un prieten, schilodește un bărbat“. Kelly a nominalizat-o pe mama ei, care tocmai a împlinit șaizeci și opt de ani și adoră thrillerele: „E mama mea, și am dorit să-i demonstrez cât de mult o iubesc... I-am mărturisit că am nominalizat-o, n-am putut păstra secretul, și a fost absolut încântată.“

Pentru aceia dintre voi care doriți să intrați în acțiune, niciodată nu e prea târziu. Ambele concursuri sunt anuale și se desfășoară pe site-ul *www.LisaGardner.com*. Accesați-l dacă doriți să nominalizați o persoană dragă vouă pe care să o „ucid“ într-un viitor roman.

În încheiere, toată aprecierea și afecțiunea mea pentru soțul meu, a cărui îndemânare la utilizarea noii noastre mașini de înghețată a făcut ca reviziile manuscriselor să devină o chestiune mai amuzantă și mai aducătoare de kilograme în plus ca oricând; adorabilei mele fiice, care, recunosc, m-a inspirat

la crearea personajului Ree, rămânând totodată Unică și Originală; lui Sarah, pentru modul în care are permanent grijă de noi; pentru Mimi, de care ne este și acum dor și căreia îi dorim tot binele din lume; strălucitului meu editor, Kate Miciak, care a contribuit decisiv la îmbunătățirea acestui roman, chiar dacă pe tot parcursul elaborării lui mi-am demonstrat din plin apucăturile scriitoricești (ciudate); și, în final, fabulosului meu agent literar Meg Ruley și restului echipei de la Jane Rotrosen Agency, care știu exact cum să se descurce cu autorii cu apucături scriitoricești (ciudate).

Dacă v-a plăcut *Vecinul*,
citiți în continuare câteva pagini din

TRĂIEȘTE CA SĂ POVESTEȘTI MAI DEPARTE,

noul thriller al Lisei Gardner
din seria
Detectiv D.D. Warren.

Prolog

Danielle

Nu îmi mai amintesc prea bine noaptea aia. La început, ai impresia că n-ai să uiți niciodată. Dar timpul e un lucru nebulos, mai ales pentru un copil. Și, an după an, încetișor, detaliile au început să se estompeze în mintea mea. Capacitatea de adaptare, mă asigură doctorul Frank. Evoluția firească a psihicului meu, pe cale de vindecare. Un lucru de care nu trebuie să mă simt vinovată.

Dar, evident, eu tot mă simt.

Îmi aduc aminte că m-a trezit din somn un țipăt. Poate al mamei, deși raportul poliției precizează că e mult mai probabil să fi fost al surorii mele. În cameră era întuneric. Eram dezorientată, nu vedeam nimic, iar în aer plutea un miros slab. Asta este ceea ce îmi amintesc cel mai clar după atâția ani. Mirosul acela de fum care plutea pe hol și despre care am crezut că provenea de la un foc, dar care era, de fapt, cordită.

Alte zgomote. Lucruri pe care le puteam doar auzi, nu și vedea: pași înaintând apăsat, bufnetul

unui corp căzând pe scară. Și pe urmă glasul tatălui meu, răsunând din fața ușii dormitorului meu.

„Oh, Danny, frumoasa, frumoasa mea Danny."

Ușa s-a deschis. Un dreptunghi strălucitor într-un câmp întunecat. Umbra tatălui meu, profilându-se în prag.

„Danny", cânta el acum și mai vesel. „Frumoasa, frumoasa mea Danny."

Și apoi și-a dus pistolul la tâmplă și a apăsat pe trăgaci.

* * *

Nu știu exact ce s-a întâmplat după aceea. M-am ridicat din pat? Am sunat la 911? Am încercat să-mi resuscitez mama sau să opresc sângele care se scurgea din capul sfărâmat al surorii mele ori din corpul dezmembrat al fratelui meu?

Îmi aduc aminte că un alt bărbat a intrat în camera mea. Mi-a vorbit pe un ton liniștitor, mi-a spus că totul era acum în regulă. Și că eram în siguranță. M-a luat în brațe, deși aveam nouă ani și eram prea mare pentru a fi tratată ca un bebeluș. Mi-a spus să închid ochii. Și să nu mă uit.

Am încuviințat din cap, lipită de umărul lui, dar bineînțeles că mi-am ținut ochii deschiși.

Trebuia să văd. Trebuia să înregistrez. Trebuia să țin minte. Pentru că asta este misiunea oricărui supraviețuitor.

* * *

Potrivit raportului poliției, tata era beat în noaptea aceea. Consumase cel puțin o cincime dintr-o sticlă de whisky înainte de a-și încărca pistolul de serviciu. Își pierduse slujba de la biroul

șerifului cu o săptămână în urmă – după ce primise două avertizări pentru prezentare în stare de ebrietate în timpul serviciului. Șeriful Wayne, omul care m-a scos pe brațe din casă, a crezut că, dându-l afară pe tata, îl va forța să renunțe la băutură și poate să se înscrie la Alcoolicii Anonimi. Presupun că tata nu a fost de aceeași părere.

Începuse din dormitorul matrimonial, unde o prinsese pe mama lângă pat. Pe urmă, trecuse la sora mea de treisprezece ani, care scosese capul pe ușă, probabil ca să vadă ce se întâmpla. Fratele meu de unsprezece ani apăruse și el pe hol. Și încercase să o ia la fugă. Tata îl împușcase în spate, și Johnny căzuse pe scări. Nu îl nimerise în organele vitale, astfel că Johnny s-a chinuit ceva vreme înainte să moară.

Evident, astea nu sunt lucruri pe care mi le amintesc eu. Dar am citit raportul poliției când am împlinit optsprezece ani.

Căutam răspunsuri pe care nu le-am găsit.

Tata ucisese întreaga familie, cu excepția mea. Asta însemna că mă iubea sau că mă ura cel mai mult?

– Tu ce crezi? mă întreabă de fiecare dată doctorul Frank.

– Cred că asta e povestea vieții mele.

* * *

Aș vrea să vă pot spune ce culoare aveau ochii mamei. Presupun că erau albaștri, pentru că, după moartea familiei, m-am dus să locuiesc cu mătușa Helen, sora mamei. Mătușa Helen are ochii albaștri, și, judecând după fotografiile pe care le mai am, ea și mama semănau ca două picături de apă.

Și tocmai aici e problema. Mătușa Helen seamănă atât de mult cu mama, încât, de-a lungul anilor, a devenit mama mea. Cu ochii minții văd ochii albaștri ai mătușii Helen. Îi aud vocea, îi simt mâinile când mă învelește noaptea în pat. Și asta mă doare, pentru că o vreau pe mama mea. Dar ea nu mai este, și memoria mea trădătoare o omoară zi după zi, mai crunt decât a ucis-o tata, fapt ce m-a făcut să vreau să citesc raportul polițienesc și să văd pozele făcute la scena crimei, iar acum singura imagine a mamei pe care o păstrez în minte este a unei fețe ciudat de destinse care se uită în sus spre aparatul de fotografiat, cu o gaură în mijlocul frunții.

Am poze cu Natalie, cu Johnny și cu mine pe o verandă, ținându-ne brațele pe după umeri. Părem foarte fericiți, dar nu reușesc să-mi mai amintesc dacă frații mei mă șicanau sau mă plăceau. Ghiciseră că aveau să moară amândoi în aceeași noapte, iar eu urma să supraviețuiesc? Își imaginaseră, în după-amiaza aceea însorită, că visele lor nu aveau să se împlinească niciodată?

– Sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului, îmi spune mereu doctorul Frank cu un glas blând. Dar tu n-ai nici o vină.

Povestea vieții mele.

* * *

Mătușa Helen s-a purtat bine cu mine. Trecuse de patruzeci de ani și n-avea copii, lucra ca avocat într-o corporație și se măritase cu propria slujbă în momentul când am venit să locuiesc la ea. Avea un apartament cu două camere în centrul Bostonului, așa că în primul an am dormit pe canapea. Fapt care nu m-a deranjat, pentru că oricum nu puteam să

dorm, așa că stăteam cu ea până noaptea târziu urmărind reluări după episoadele serialului *I Love Lucy* și încercând să nu mă gândesc la ceea ce se petrecuse în urmă cu o săptămână, apoi cu o lună, cu un an.

E un fel de numărătoare inversă, numai că niciodată nu te apropii de țintă. Fiecare zi e la fel de nesuferită ca aia de dinainte. Și, pur și simplu, ajungi să accepți această stare de fapt generalizată.

Mătușa Helen este cea care m-a dus la doctorul Frank. M-a înscris la o școală particulară, unde numărul mic de copii din clasă echivala cu supravegherea mea constantă și cu multă atenție acordată. În primii doi ani, nu am putut să citesc. N-am putut descifra literele, nu-mi aminteam cum să număr. Mă ridicam din pat în fiecare dimineață, și asta îmi consuma atâta energie, încât nu mai eram capabilă să fac altceva. Nu-mi făceam prieteni. Nu mă uitam în ochii profesorilor.

Stăteam așa, zi după zi, încercând să-mi amintesc fiecare detaliu, ochii mamei, țipătul surorii mele, rânjetul prostesc al fratelui meu. În capul meu nu mai era loc pentru altceva.

Și pe urmă, într-o zi, când mergeam pe stradă, am văzut un bărbat aplecându-se și sărutându-și fetița pe creștetul capului. Un moment oarecare de tandrețe părintească. Fiica lui s-a uitat în sus spre el, și fața i s-a luminat într-un zâmbet de un milion de wați.

Ceea ce mi-a frânt inima pe loc.

Am început să plâng, hohotind incontrolabil pe străzile din Boston în timp ce mă întorceam, clătinându-mă pe picioare, la apartamentul mătușii mele. Când a ajuns acasă, după patru ore, m-a găsit

tot plângând, pe canapeau din piele. S-a așezat lângă mine. O săptămână întreagă am plâns împreună pe canapea, cu *Insula lui Gilligan* în fundal.

– Nenorocitul, a spus când, într-un final, am terminat cu plânsul. Nenorocitul, nenorocitul!

Și eu m-am întrebat dacă îl ura pe tatăl meu pentru că-i ucisese sora sau pentru că o lăsase pe cap cu un copil nedorit.

Povestea vieții mele.

* * *

Am supraviețuit. Și, chiar dacă nu-mi mai amintesc, trăiesc – și asta este responsabilitatea supremă a oricărui supraviețuitor.

Am crescut. Am mers la colegiu. Am devenit asistentă medicală specializată în psihiatrie pediatrică. Acum îmi petrec ziua într-un salon de psihiatrie infantilă cu gratii la ferestre, în Cambridge, și lucrez cu băiatul de șase ani care aude voci, cu fata de opt ani care se automutilează și cu fratele lor mai mare, în vârstă de doisprezece ani, care sub nici o formă nu poate fi lăsat singur cu frații lui mai mici.

Suntem o unitate pentru tratarea cazurilor acute. Nu *îi facem bine* pe acești copii. Doar îi stabilizăm, oferindu-le medicația adecvată, un mediu primitor și orice alte trucuri binefăcătoare mai putem scoate din mânecă. Îi observăm. Încercăm să ne dăm seama ce anume îl face pe fiecare copil în parte să reacționeze într-un anumit mod și după aceea elaborăm recomandările pentru experții care se vor ocupa de acești copii, fie în cadrul unui stagiu de specializare, fie într-o instituție de îngrijire pe termen lung, fie într-un program de supraveghere în vederea reîntoarcerii în mediul familial.

Unii dintre copii fac progrese. Fac tot ce se poate pentru a deveni oameni buni, ceea ce este, în sine, o victorie. Unii se sinucid. Alții comit crime. Sunt subiectul titlurilor de prima pagină a ziarelor: „Tânăr cu tulburări mintale deschide focul"; „Fratele mai mare își ucide întreaga familie". Și oameni mor, fie că au sau nu de-a face cu acești copii.

Știu ce gândiți. Credeți că mi-am ales această meserie pentru a salva copii pierduți, așa ca mine. Sau, încă și mai eroic, pentru a preveni tragedii de genul celei întâmplate în familia mea.

Înțeleg de ce gândiți așa.

Dar încă nu mă cunoașteți.

Joi

1

Joi noaptea. Sergentul D.D. Warren ieșise în oraș la o întâlnire. Nu era cea mai rea întâlnire pe care o avusese vreodată. Nu era cea mai bună întâlnire pe care o avusese vreodată. Era însă prima întâlnire pe care și-o dădea după ceva vreme, deci, dacă Chip, contabilul, nu se dovedea a fi o pierdere totală de timp, plănuia să-l ducă acasă la ea pentru o partidă zdravănă de zgâlțâituri.

Deocamdată, trecuseră cu bine de o jumătate de pâine înmuiată în ulei de măsline și o jumătate de friptură de vită preparată în sânge. Chip se abținuse să comenteze la vederea sângelui care se scurgea din prima coastă sau să-i critice nevoia de a întinde o felie de pâine în sos. Majoritatea bărbaților erau surprinși de pofta ei de mâncare. Și făceau glume nesărate pe seama capacității ei de a lichida farfurie după farfurie. După care se simțeau obligați să remarce, și mai nepotrivit, că – desigur – apetitul

ei nu se oglindea câtuşi de puţin în silueta sa feciorelnică.

Mda, şi ce? Ce dacă avea pofta de mâncare a unui luptător de sumo şi constituţia unui fotomodel? Pentru numele lui Dumnezeu, se apropia de patruzeci de ani, şi era perfect conştientă de metabolismul ei ciudat. N-avea nevoie de nici un funcţionăraş cu chipul blând care să i-o spună. Avea o pasiune pentru mâncare. Şi asta se datora în mare măsură faptului că slujba ei de la departamentul de poliţie din Boston nu îi lăsa prea mult timp la dispoziţie pentru a face sex.

A terminat de lustruit prima coastă şi a atacat cartoful copt. Chip era contabil specialist în fraude fiscale. Lipeala fusese făcută de soţia unui prieten al unui tip din echipa lui D.D. O chestie destul de complicată. În fine, iat-o acum într-un separeu de invidiat, la Hilltop Steakhouse, şi, zău aşa, Chip chiar nu era de lepădat. Cam rotunjor la burtă şi cu un început de chelie în vârful capului, dar altfel amuzant. Iar lui D.D. îi plăceau bărbaţii amuzanţi. Atunci când zâmbea, colţurile ochilor lui căprui adânci se încreţeau, şi asta era de-ajuns pentru ea.

Comandase friptură cu cartofi şi, dacă totul avea să meargă bine, plănuia să-l savureze pe Chip la desert.

Însă inevitabilul s-a produs: pagerul ei a sunat.

S-a încruntat şi l-a împins mai la spatele curelei, ca şi cum asta ar fi contat.

– Ce e? a întrebat Chip la auzul soneriei.

– E timpul să-mi iau anticoncepţionalele, a murmurat ea.

Chip s-a înroşit până la rădăcina părului său castaniu, puţin cam rar, apoi a rânjit cu atâta

autoironie, încât lui D.D. aproape că i s-au înmuiat picioarele.

„Sper să te pricepi al dracu' de bine", și-a spus. „Să fii un tigru în pat, altfel o să mă faci să-mi pară rău."

Pe urmă a citit mesajul și a regretat imediat gândul care îi trecuse prin cap.

Chip a căpătat un sărut pe obraz.

După care sergentul D.D. Warren a luat-o din loc.

LITERAtura

Colecția THRILLER
William Peter BLATTY, *Dimiter*
James BRADLEY, *Hoțul de trupuri*
Dan CHAON, *Aștept răspuns*
Sam CHRISTER, *Moștenirea Stonehenge*
Clive CUSSLER, *Aurul spartanilor*
Clive CUSSLER, *Imperiul pierdut*
Clive CUSSLER, *Regatul*
Val McDERMID, *Febra oaselor*
Val McDERMID, *Dincolo de sânge*
Georges Dawes GREEN, *Corbii*
John KATZENBACH, *Profesorul*
Dean KOONTZ, *Cu sufletul la gură*
Dean KOONTZ, *Fără îndurare*
T.S. LEARNER, *Sfinxul*
Deon MEYER, *Treisprezece ore*
Christopher REICH, *Legea conspirației*
Christopher REICH, *Legea răzbunării*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Molima*
Danielle TRUSSONI, *Angelologia*

vor apărea:
Mark BILLINGHAM, *În întuneric*
Deon MEYER, *Safari însângerat*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Prăbușirea*

Colecția PREMIUM
Jasper FFORDE, *Nuanțe de cenușiu*
Steven GALLOWAY, *Violoncelistul din Sarajevo*
Sarah HALL, *Cum să pictezi un mort*
Richard HARVELL, *Clopotele*

Samantha HARVEY, *Ținutul pustiit*
Torsten KROL, *Oamenii-delfin*
Hilary MANTEL, *Wolf Hall*
Alice MUNRO, *Prea multă fericire*
David NICHOLLS, *O zi*
Marisha PESSL, *Curs special de fizica dezastrelor*
Tatiana de ROSNAY, *Se numea Sarah*
Tatiana de ROSNAY, *Vieți secrete*
Kathrin SCHMIDT, *N-ai să mori*
Ali SHAW, *Fata cu picioare de sticlă*
Elizabeth STROUT, *Olive Kitteridge*
Abraham VERGHESE, *Să tai în piatră vie*
Austin WRIGHT, *Tony și Susan*

vor apărea:
Terezia MORA, *Toate zilele*
Arturo PEREZ-REVERTE, *Regina Sudului*
Monique ROFFEY, *Femeie albă pe bicicletă verde*
Christos TSIOLKAS, *Palma*
M.J. VASSANJI, *Cântecul asasinului*

Colecția LADY
Jane COSTELLO, *Aproape căsătoriți*
Emily GIFFIN, *Ceva de împrumut*
Lisa JEWELL, *Petrecerea lui Ralph*
Julie METZ, *Perfecțiune*
Adriana TRIGIANI, *Valentine*

În afara colecțiilor:
Diana GABALDON, *Ecouri din trecut*
Helene HEGEMANN, *Rămășițele unui axolotl*
Leila MEACHAM, *Trandafiri*

Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial“